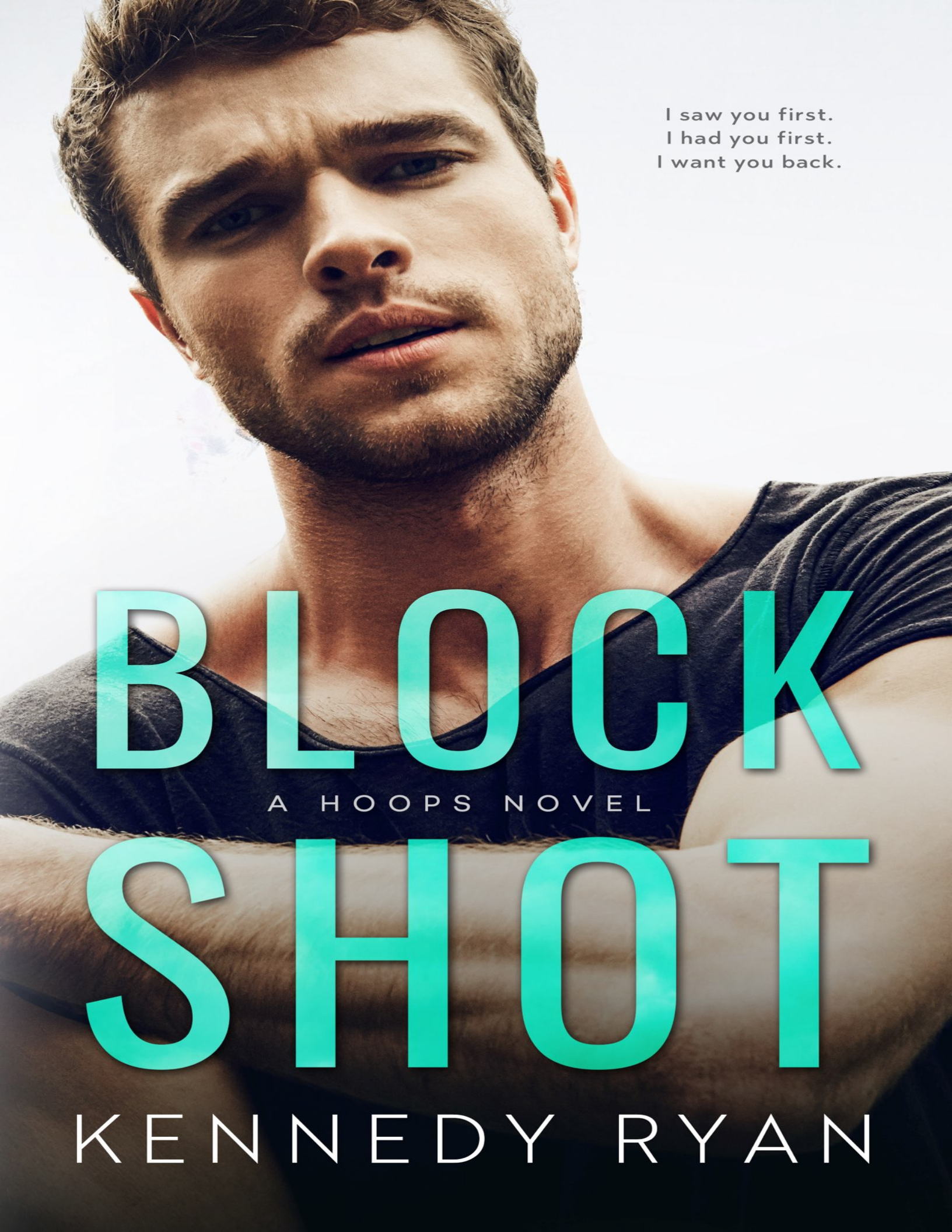
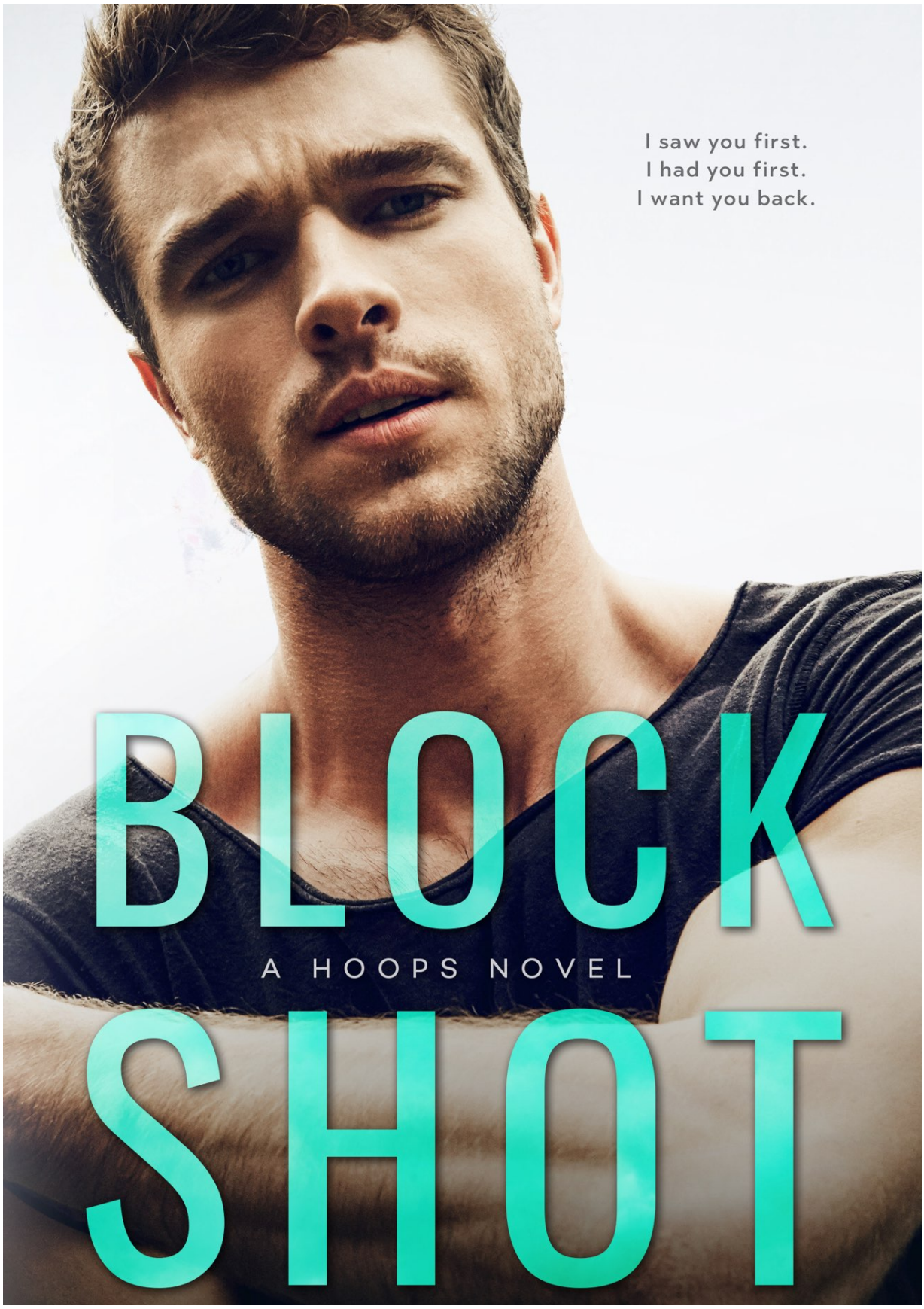

I saw you first.
I had you first.
I want you back.
BLOCK
A HOOPS NOVEL
SHOT
KENNEDY RYAN

I saw you first.
I had you first.
I want you back.
BLOCK
A HOOPS NOVEL
SHOT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BLOK ATIŞ

(BIR ÇEMBER
ROMANI)

KENNEDY RYAN

Telif Hakkı © Kennedy Ryan, 2018
TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka türlü) iletilemez. Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör:
Max Dobson, Cilalı Kalem

Düzeltme: Kara
Hildebrand

Kapak
Tasarımı:
Letitia Hasser
RBA Designs

Kapak Modeli: Arsenii Savitckii

Kapak Fotoğrafı: Nikki Ormerod

Reach Kennedy
kennedyryanwrites.com

Jane için, Banner gibi bir kadın için,
Kalbinde melek, kanında savaşçı var.
Dövüş. SONSUZA
KADAR.

İÇİNDEKİLER

HOOPS Serisi Yazarın
Notu
Bölüm I
Üniversite. Son sınıf.

1. Jared
2. Jared
3. Banner
4. Jared
5. Banner
6. Afiş

Bölüm II

7. Jared
8. Banner
9. Jared
10. Banner
11. Jared
12. Jared
13. Banner
14. Banner
15. Jared
16. Banner
17. Jared
18. Banner
19. Banner
20. Jared
21. Banner
22. Jared

23. Banner
24. Banner
25. Jared
26. Banner
27. Jared
28. Banner
29. Jared
30. Banner
31. Banner
32. Jared

Bölüm III

33. Banner
34. Jared
35. Banner
36. Jared
37. Banner
38. Banner
39. Banner

Sonsözü

Daha Fazla Banner ve Jared Bekliyor!

Ayrıca yazan Kennedy

Ryan Teşekkür Yazar

Hakkında Kennedy ile

Bağlan!

ÇEMBERLER SERISI

HOOPS Serisi

(Birbiriyle Bağlantılı 3 Bağımsız Hikaye)

UZUN ATIŞ (Bir HOOPS Romanı)

Ebook, Audio & Paperback:

http://kennedyryanwrites.com/long-shot-2/

BLOCK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Ebook, Audio & Paperback

http://kennedyryanwrites.com/block-shot/

HOOPS Tatili (Bir HOOPS Romanı)

http://kennedyryanwrites.com/hoops-holiday/

HOOK SHOT (Bir HOOPS Romanı)

Ebook, Audio & Paperback

http://kennedyryanwrites.com/hook-shot/

YAZARIN NOTU

Banner'ı dinlememiz önemliydi,
Ana dili olan İspanyolca konuşuyor.
BLOCK SHOT'taki birçok ifadenin İspanyolca konuşan insan grubuna ve coğrafyaya bağlı olarak çeşitli şekillerde çevrilebileceğini anlıyorum.
İspanyolca konuşan erken dönem okuyuculara danışarak Banner için en özgün olduğunu düşündüğümüz çeviriyi seçtim,
Kaliforniya'da büyümüş bir Meksikalı-Amerikalı.

BÖLÜM I

"Güzel bir zihne aşık olmakla ilgili bir şey var..."

-Cindy Cherie, Şair

KOLEJ. SENYÖR YILI.

1

JARED

TESTOSTERON VE YETKI.

Hava her ikisiyle de yoğun.

Ve benim deneyimlerime göre tüm sosyoekonomik engelleri aşan ot. Herkesin uyuşturucusu. Aşırı büyümüş vakıf fonu bebeklerinden oluşan bu dar çevre bile odanın ortasındaki büyük maun masanın üzerine attığım poşet yığınından çekip üflüyor.

"Bu iyi mal," diyor Benton Carter, esrarı bana uzatırken. "Biraz ister misin? Getirmişsin."

"Yani ben getirdim," diyorum sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Prescott'un emrine amade bir fino köpeği olmaktan da bıkmak üzereyim."

Masanın başına bir bakış, William Prescott'un solgun yüzünde kalıcı bir dövme gibi duran o kendini beğenmiş, kendinden memnun sırıtışı takındığını doğruluyor. Gözüme takılıyor, cigarasını kaldırıyor ve bana bir başparmak işareti yapıyor.

Bent'e "Bana o başparmağı nereye koyabileceğini sor," dedim.

"İçeri böyle giremezsin, Foster." Bent başını sallıyor ama ağzının kenarlarında önlenemez bir sırıtış beliriyor. O pisliğe benden daha fazla tahammülü yok. "Prescott bölüm başkanı. Girip girmeyeceğin konusunda son söz ona ait."

Bent bana Yale'in Kurukafa ve Kafatası'na benzeyen gizli bir topluluk olan The Pride'dan bahsettiğinde "içeri girmek" geleceğim için yapabileceğim en iyi şey gibi görünüyordu.

Bones. İş ve eğlence hayatında birbirlerini kollayan, eski dostlardan oluşan ulusal bir ağdır. Sadece Ivy League ve bizimki gibi en seçkin özel okullarda, Kerrington College'da şubeleri vardır. Kabul sadece "kan veya bağ" ile olur. Ya bir aile üyesi aracılığıyla bağlanmış bir miras olarak kabul edilirsiniz ya da bir üye size sponsor olduğu için girersiniz. Ailesi dört nesil öncesine dayanan Bent, The Pride'a katılmam konusunda bana yaklaştığında, bu harika bir fikir gibi göründü. Benim gibi hırslı biri için bu Tanrı'nın bir lütfuydu. Aylarca bölüm başkanının emirlerini yerine getirdikten sonra, o hediye atın ağzına yumruğu indirmeye hazırım.

"Çok yaklaştın," diye fısıldıyor Bent, masanın etrafında hâlâ sigara içen, içki içen ve birbirlerini etkilemek için poz veren diğer üyelere kaçamak bir bakış atarak. "Prescott'un bu gece için belirlediği son ayini de yerine getirirsen kabul edilirsin."

"Son ayinleri genellikle ölümün takip ettiğinin farkındasınızdır."

"O kadar da kötü olmayacak. Sadece ..." Bent bana değil masaya bakıyor. "Sadece sana ne olduğunu söylediğinde kendini kaybetme. Bu tek şeyi yap ve gir."

Prescott'un bana yaptırdığı çılgınlıklara bakılırsa, *bu şey* her şey olabilir. Bir profesörün ofisine girip bilgisayarını ve sınavını çalmak. Prescott ailesinin yadigarını almak için bir mezarı kazmak. Kampüs kulesindeki çanı sökmek. Tüm saçımı kazımaktan bahsetmiyorum bile. Bunların sözde kardeşlik ve karakterle ne alakası var, hiçbir fikrim yok. Sanırım Prescott yüzüne her gülümsediğimde zihinsel olarak onu terslediğimi biliyor, bu yüzden bulabileceği en riskli, en saçma görevleri arıyor. Doğum şansıyla bu pozisyona geldi ve benim bakış açıma göre, babasının parası ve The Pride'ın kardeşlik ağının doğal avantajları olmadan başarılı olma olasılığı en düşük olan kişi. İyi bir günde sözde gururdaki en itaatkâr aslan ben değilim; bu alete üç ay boyunca boyun eğip tırmaladıktan sonra neredeyse kırılma noktasındayım.

"Benden her ne yapmamı istiyorsa, umarım çabuk olur ya da bu gece yapılmak zorunda kalmaz." Saatime bakıyorum. "Bir saatten kısa bir süre içinde kampüste bir çalışma grubum var."

Bent duman bulutunun arasından gözlerini bana dikiyor. "Bir grup mu?" diye soruyor. "Yoksa bir kız mı?"

Kaskatı kesilip kaşlarımı çatıyorum ve sessizce ne oluyor diye soruyorum. Prescott Hall'un dumanla dolu bodrum katında bu blueblood'larla birlikte Bent bir Pride mirası ve ben sadece bir aday olabilirim, ama onu birinci sınıf oryantasyonunda tanıştığım sırık gibi çocuk olarak hatırladığımı biliyor. O zamandan beri aramız iyi ve ben onun dolabındaki iskeletlerin çoğunun kapısını kilitledim.

Yüzüm bomboş, yanmayan bir esrarla oynuyorum. "Hangi kız?"

Dumanlı bir iç çekiş salıvermeden önce yüzünde isteksizlik ve sadakat arasında bir savaş var.

"Prescott kütüphanede çalışmadığını biliyor." Kelimeler Bent'in ağzının zar zor açılan, zorlukla hareket eden bir köşesinden kayıyor. "Çamaşırhanede ders çalıştığını biliyor."

Yüzü ve gözleri ayıktı.

"Banner'ı biliyor."

Banner Morales'in adını duyunca etrafımdaki hava ürperiyor ve midemi bulandıran bir his kaplıyor. Uzun, kalın kirpiklerle çevrili koyu, dipsiz, espresso rengi gözler. Çikolata ve güllerle renklendirilmiş dolgun dudaklar. Yüksek elmacık kemikleri ve sağ tarafta bir gamze. Tam yedi çille tozlanmış cesur bir burun. Zihnimdeki görüntüyü temizlemek için gözlerimi kırpıyorum ve en iyi arkadaşımın endişeli ifadesine odaklanıyorum.

"Onun bununla ne ilgisi var?" Sesimi yüzeye çıkmaya çalışan duygulardan arındırıyorum. "O sadece benim çalışma arkadaşım."

Bent başını eğiyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "Foster, hadi. Benim."

Banner hakkında kimseyle konuşmadım. Sürekli onu düşündüğümü. Denemeden bile beni nasıl güldürdüğünü. Sikimin nasıl

onun şampuanını kokladığımda sertleşiyorum. Tüm bunlar acımasızca dalga geçmek için yem, o yüzden hayır. Bent dışında kimseyle Banner hakkında konuşmadım, o zaman bile fazla konuşmadım. Boş bir yüz ifadesi takınıyorum ve ağzımı düz bir çizgi haline getiriyorum.

"Dostum, benim hiçbir şeyden haberim yok," diye cevap veriyorum.

"Evet, sen-"

"Benton, sen ve aday ne hakkında konuşuyorsunuz?" Prescott masanın diğer ucundan talepte bulunuyor. "Kardeşlerinle paylaşmak ister misin?"

Soruyu Bent'e yöneltiyor ama gözleri yüzüme takılıyor ve ben başka tarafa bakmıyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Bent kolayca, cigarayı dudaklarına götürerek. "Finaller." "Ah, finaller." Prescott sahte bir sırıtış attı. "Doğru ya. Hatırlıyorum da

"Başvurusuna bakılırsa adayımız summa cum laude derecesine sahip." "Henüz değil," diye hatırlatıyorum ona. "Bir sömestr daha var."

Prescott'un bana verdiği tüm o saçma sapan işler ve numaralar yüzünden not ortalamamın düşmemesi bir mucize.

"Ama olacak," diye cevap veriyor, gülümsemesi buz mavisi gözlerinden birkaç derece daha sıcak. "Sen zeki bir çocuksun. Buraya burslu olarak geldin, değil mi?"

Sessiz ima: Kerrington'ı başka nasıl karşılayabilirdim? Bu doğru. Babam ordudan emekli ve üvey annem de öğretmen. Ben bu adamların büyüdüklerinde sahip oldukları lükslerle büyümedim.

Ama onlara sahip *olacağım*. Bu şımarık veletlerin aksine, onları kazanacağım.

Tüm bunlar aklımdan geçerken Prescott ve ben birbirimize bakıyoruz, ne ellerimizi ne de düşüncelerimizi gösteriyoruz. Bent, Prescott'un Banner'ı "bildiğini" söyledi ki bu iyi bir şey olamaz. Bu son geçiş töreninin ne olduğunu duymayı bekliyorum ve onunla bir ilgisi olmasa iyi olur. Gelecekte yolumu açacağı varsayılan gizli bir topluluğa girmek için yaptığım aptalca şeyleri bilse yüzüme gülerdi. Banner kestirme yollardan

gitmez ve hızlı yollara bakmaz. O hızlı bir yol. Kızın Mensa sertifikası var, Tanrı aşkına.

Onunla ilgili beni tahrik eden ilk şey zekasıydı. Bir keresinde Münazara ve Topluluk Önünde Konuşma dersinde karşı karşıya gelmiştik. Söylemeye gerek yok, her argümanımı parçaladı ve çürütmelerimin her birini parçaladı.

Sikim o kadar sertleşmişti ki koltuğuma zar zor yürüyebildim.

"Son ayin için hazır mısın?" Prescott bana ne yazık ki hâlâ burada olduğumu hatırlatarak soruyor.

"Elbette."

Prescott'a karşı az konuşmanın her zaman daha iyi olduğunu gördüm. İstismar edebileceği ya da içini boşaltabileceği her kelimeyi emen bir parazit gibi.

Prescott, "Şimdiye kadarki tüm zorlukların üstesinden geldin," diyor. "Son ayinin için şişman bir kızı becereceksin."

Sözlerinin etrafına dökülen süt gibi şaşkın bir sessizlik yayılıyor. Aslında bu tam olarak doğru değil çünkü şaşkın görünen tek kişi benim. Masadaki diğer tüm yüzlerde heyecan, rahatsızlık, merak ya da bu üçünün karışımı bir ifade var. Bent bile kayıtsızca beni izliyor, cevabımı bekliyor.

Beklemek için fazla zamanları yok.

"Ne oluyor be?" Kaşlarım çatıldı, yüzüm kızardı. "Benden rastgele şişman bir kızı becermemi mi istiyorsun? Ne olduğunu anlamıyorum-"

"Rastgele değil," diye araya giriyor Prescott. "Banner Morales."

Öfke ayaklarımda küçük bir alev oluşturuyor, bacaklarımı ve vücudumun geri kalanını yalıyor. Kalbim göğsümde alev alan ve acıyana kadar yanan bir kömür parçası. Yani aslında bacası olmayan bir bacayım.

"Tekrar et." Sesim, içimde kükreyen duyguları yalanlamayan aldatıcı bir sessizliğe düşüyor.

"Şişman bir kızı becermen gerektiğini söyledim," diye yineliyor Prescott, yüzü okunmaz bir maske, ama gözleri anlatıyor; canlı, acımasız mavi. "Banner Morales."

Bu son meydan okumanın, zaten tamamen yapmaya niyetlendiğim bir şey olmasının ironisini takdir ederdim, eğer bu kadar aşağılayıcı olmasaydı.

sadece tahammül etmek değil, gerçekten sevmek. Eğer onu

incitmeyi amaçlamıyorsa. "Bunu yapmayacağım."

En azından onun için değil. Banner'ı becerdiğimde, bu sadece benim için olacak.

Onu.

"Ve o şişman değil," diye çıkışıyorum.

Prescott'un ani kahkahası sadece onunla benim bozduğumuz sessizliği bozuyor.

Herkes izlerken aralıklarla.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, hoş bir şekilde dolgun diyebiliriz, Foster." Ağzı zikzaklar çizerek buzdan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Her iki durumda da, onu becer yoksa içeri giremezsin."

Daha sonra, mantık ve daha soğukkanlı bir kafa hakim olduğunda, buna bir anlam vereceğim, ancak şu anda tek bildiğim Prescott'un bir nedenden dolayı Banner'ı küçük düşürmek istediği ve bunu yapmak için beni kullanacağını düşündüğü.

"Olacak tek sikiş Prescott," diyorum, "sen kendini nasıl sikmeyi başarırsan öyle olacak."

Bent arkamdan inliyor; masanın etrafında toplanmış diğer balmumu zombilerin aksine onun hayatta olduğuna dair ilk işaret.

"Foster," diye tıslıyor Bent dirseğimden. "Tek yapman gereken-"

"Kapa çeneni." Ona doğru bir bakış fırlattım. "Bunu biliyor muydun?"

Prescott masanın başından, "Aman Tanrım, Foster," diye seslendi.

"Kafasına bir torba geçir ve üstünü al ki seni ezmesin. Her şey bitecek. sen farkına varmadan."

Aniden ayağa kalkıyorum ve sandalyem arkamdan düşüp yere çakılıyor. Sözleri havayı daha yeni kirletmişti ki ben onun yanına geldim ve kollarından birini arkasına büküp yüzünü masaya bastırdım.

Diğerleri mırıldanıyor, öksürüyor ve zayıf bir şekilde itiraz ediyor, ama içlerinden biri sevmedikleri ya da saygı *duymadıkları* bu orospu çocuğunu savunma ihtiyacı hissederse diye bakışlarımı masanın etrafına yayıyorum. Gurur mu? Hadi oradan. Bu adamlar aslan değil. Onlar takip eden ve anıran koyunlar.

"Büyük bir hata yapıyorsun, Foster," diye bağırıyor Prescott, kolunu ve başını tutuşumu gevşetmek için boşuna çabalıyor. "Bundan sonra içeride olmana imkân yok."

"Seni küçük sikli orospu çocuğu," diye hırlıyorum. "Hâlâ senin acınası gizli ağaç ev kulübünde olmak istiyor gibi mi *görünüyorum*?"

Kolunu sıkıca kavrıyor, yüz hatlarını sıkıştıran rahatsızlığı memnuniyetle izliyorum.

"Kardeşlik maskesi taktığınız bu aptallığa kabul edilme teklifimi resmi olarak geri çekmekle kalmıyorum," diye eğilip kulağına söylüyorum, "Banner'ı herhangi bir şekilde rahatsız ettiğini ya da incittiğini duyarsam, seni kendi kemerinle döver ve dişlerini boğazına geçiririm."

Onu bırakıyorum ve hemen ayağa kalkıp bana dönüyor, o kadar yaklaşıyor ki burunlarımız neredeyse birleşiyor. Bira kokulu nefesi bizi ayıran küçük boşluğa doluyor. Geri adım atmıyorum ama benim öfkemle onunkinin gergin havada güreşmesine izin veriyorum.

"Yap," diye fısıldıyorum, yumruklarım sıkılı ve yanlarımda hazır. "Seni onların önünde dövmekten zevk alırım."

"Buna pişman olacaksın," diyor, yüzünün masaya bastırdığım tarafı benekli ve kırmızı. "Hayatının fırsatını tepiyorsun ve bu seni sonsuza dek takip edecek. Tombul buna değer mi?"

Kendimi hırlamak yerine gülümsemeye zorluyorum.

"Sahip olduğum her şeyi, zorluklara rağmen kazandım." Umursamazca omuz silkiyorum. "Benden uzak durman senin yararına olur. Sen sütten kesilmemiş bir bebeksin, hâlâ annenin memesini emiyorsun. Son birkaç aydır benim hakkımda öğrenmiş olman gereken bir şey varsa o da becerikli bir orospu çocuğu olduğum ve amacıma ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacağımdır. Banner Morales'i rahatsız ettiğini duydum, seni indireceğim."

Bakışlarını bir süre daha tutuyorum, böylece sözlerimin ağırlığını ve gerçekliğini hissediyor.

"Bu bir söz, Prescott."

Cevap beklemeden çamaşır çantamı ve sırt çantamı alıp, en yakın arkadaşım da dahil olmak üzere masanın etrafında toplanmış şaşkın yüzleri görmezden gelerek bodrum katındaki merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Ancak Prescott Hall'un dışında durup kış havasının soğuk ve canlandırıcı nefesini içime çektiğimde olanları kavrayabiliyorum. Hayatımın son üç ayını tuvalete atıp sifonu çektim. Uyuşturucu ve içki getirmek, tehlikeli, imkansız görevleri tamamlamak, yasaları çiğnemek ve genel olarak kendimi bu pisliğe boyun eğdirmek ... boşa gitti.

Hatta geçen hafta Cindy'den ayrıldım, bir porno yıldızı gibi görünen ve sikişen kız arkadaşımdan.

Hepsi gitti. Puf. Bir hiç uğruna.

Hiçbir şey için değil. Banner için.

Ondan hoşlandığımı bile bilmeyen bir kız. Hiç öpmediğim bir kız. "Bu da neydi böyle, Foster?"

Ön merdivenlerden inerken Bent'in öfkeli sorusu sırtımı tokatlıyor.

Birkaç adım aşağıda onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Senin kıçını tekmelemeliyim." Sesim kısık olsa da öfkemi gördüğünde anlıyor.

"Her şeyi berbat ettin, dostum." Bent dişlerini emiyor ve başını tedirgin bir şekilde sallıyor. "Yine de onu becermek istiyorsun. Ne zararı vardı ki?"

Başımı eğiyorum ve ağzımızdan ve burnumuzdan çıkan soğuk hava puflarının arasından onu düşünüyorum.

"Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Seni dört yıldır tanımanın ve başka hiçbir kız hakkında böyle düşünmediğini görmenin dışında mı?" Ağzının sert çizgisi birazcık kasıldı.

"Ben hiçbir şey 'gibi' değilim." Sözlerim bana bile savunmacı geliyor.

"Onun hakkında Cindy hakkında konuştuğundan daha çok konuşuyorsun. Cindy'yi hatırlıyor musun? Hani senin sikini yalayan? Yine de tek duyduğum Banner'ın bir dahi olduğu. Banner bugün münazara dersinde kıçımı tekmeledi. Banner çift anadal yapıyor. Banner bütün bu dilleri konuşuyor. Banner, Banner, Banner."

"Eski sevgilim," diye düzeltiyorum usulca, kendime bir gülümseme payı bırakarak. Onun hakkında sandığımdan daha fazla konuşmuş olmalıyım.

"Ne dedin sen?" Bent ellerinin içine üfleyerek soruyor. "Eski kız arkadaşım dedim. Cindy ve ben ayrıldık."

"Bunu ben de biliyorum." Gülümseme izleri kayboldu. "Pride'ın potansiyel müşterileri hakkında her şeyi bilmek bizim işimiz."

Aramızdaki her türlü rahatlık kayboluyor. Gerginlik omuzlarımı geri alıyor.

"İşime karışmayabilirsin çünkü artık bir müşteri adayı değilim." Banner'ın çoktan çalışmaya başladığı çamaşırhaneye doğru on dakikalık yürüyüşe başlamak için dönüyorum.

"Muhtemelen grubun geri kalanıyla işleri yoluna koyabilir ve Prescott'a seni içeri alması için baskı yapabilirim," diye sesleniyor arkamdan. "Bu Prescott'un işiydi. Başka kimse yapmak istemedi."

Başımı sallıyorum ve yürümeye devam ediyorum, orta parmağımı havaya kaldırarak benim yerime konuşmasına izin veriyorum. Birkaç dakika sonra kapının çarparak kapanma sesi Bent'in pes ettiğini ve içeri girdiğini gösteriyor.

Güzel. Ne yapacağıma karar vermek için on dakikaya ihtiyacım var.

Bu gecenin o gece olması gerekiyordu. Kartlarımı masaya koyduğum ve Banner'a nasıl hissettiğimi söylediğim gece.

Hissetmek mi?

Doğru kelime bu mu?

Kızlara karşı "hislerim" yok. Onları beceririm. Ve eğer bir süreliğine tek olmak istersem, onlarla çıkarım. Başkasının sahip olmasını umursamadığım zaman da bırakırım. Ama *belli ki* bir düzen var.

Yani, sikişmek falan.

Banner'da bundan daha fazlası var. Prescott onun şişman olduğunu söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, belki biraz tombuldur. Her zaman giydiği büyük boy sweatshirtlerin altında kim bilir. Görünüşünü seviyorum ama mesele bu değil. Benim tipim değil. Cindy söz konusu olduğunda, iki dakika içinde onu nasıl elde edeceğimi biliyordum. Ben hesapçı bir orospu

çocuğuyum, anında ve sürekli

İstediğimi elde etmek için zayıflıklarımı ve eğilimlerimi değerlendiriyorum. Çoğu insan basittir, anlaması kolaydır. Ama Banner'ın henüz çözemediğim bir algoritması var.

Belki bu gece yaparım.

2

JARED

Üniversiteden önce hiç çamaşırhaneye gitmemiştim.

Büyürken, üvey annem Susan hafta sonları çamaşırlarımızı yıkardı. Muhtemelen bizi, yani beni, babamı ve üvey kardeşim August'u şımartırdı. Giysilerimiz sihirli bir şekilde çekmecelerde ve dolaplarda belirir, yıkanır, asılır, katlanır ve mis gibi kokardı. Üniversiteye kadar kendi çamaşırlarımı yıkamanın ne kadar zahmetli bir iş olduğunu fark etmemiştim.

Banner küçük bir işletme işletiyor ve benim gibi kendi çamaşırlarını yıkayamayacak kadar meşgul ya da tembel öğrencilerden çamaşır alıyor. Müşterilerinin çamaşırları yıkanıp kururken o genellikle kampüs dışında bir çamaşırhane olan Sudz'da çalışıyor. Yurtların çoğunda çamaşırhane var, bu yüzden Sudz düşündüğünüz kadar çok trafik görmüyor. Bazı geceler o kadar geç saatlere kadar çalışıyor ki buranın sahibiyle arka odadaki bir kanepede uyumak için anlaşıyor. Çoğu zaman burası bize kalıyor.

Bu gece burası bize ait.

Sudz'un girişinde duruyorum, bir omzumda çamaşır torbası, diğerinde sırt çantam, boş zamanlarımda Banner'ı gözlemliyorum. Becerikli hareketlerle, beyazların vahşi karmaşasını düzenli yığınlar haline getiriyor, bir yandan da kendi kendine fısıldıyor, kara kaşlarının kalın, yontulmuş kemeri konsantrasyonla çukurlaşıyor. Kulaklıkları takmış, Mandarin Çincesi olduğunu bildiğim bir konuşma provası yapıyor.

Banner'ın dillere karşı bir ilgisi var. Münazara ve Topluluk Önünde Konuşma dersimizin ilk gününde Profesör Albright, dilin gücünün bizi nasıl birbirine bağladığında yattığını söyledi. İngilizce bir şey sordu ve tabii ki hepimiz cevap verdik. Sonra İspanyolca bir soru sordu, yine birçok kişi aynı şekilde cevap verdi. Fransızca, daha az ama yine de cevap verenler oldu. İtalyanca, neredeyse hiç kimse, birkaç kişi, belki üç kişi. Rusça bir soru sorduğunda, devasa konferans salonunun en arkasından sadece bir ses yankılandı.

Banner Morales.

Balgamlı, sert Rus ünsüzlerini söylerken bile, sesi sanki kömürlerin üzerinde tütsülenmiş ve sonra buzun üzerinde soğumaya bırakılmış gibiydi. Zengin aromalı ama soğuk. Husky. Kendinden emin. Karşı koyamadım. Dönüp bu sesin kime ait olduğunu görmeliydim. Kızların beni fark etmesine alışkınım ama Banner'ın gözleri önde duran Profesör Albright'tan hiç ayrılmadı, ona bir dakika boyunca bakmama rağmen. Onu izlediğimi görmesini istedim ama beni kabul etmedi. O zamandan beri beni görmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Hěn hào chī," diye fısıldıyor, bir yığın koyu renkten başlayarak.

Omzuna dokunuyorum ve sıçrıyor, biraz çığlık atıyor ve beni güldürüyor. Bağırmak onun yapacağı bir şey değil.

"Özür dilerim," diyorum, sırıtışım pişmanlık duymadan.

"Beni ölümüne korkuttun, Foster." Elini göğsüne bastırarak gözlerini deviriyor ama dolgun dudaklarında iyi huylu bir gülümseme beliriyor. Dudakları sürekli yeni öpülmüş gibi görünüyor. Julia Roberts'ınki gibi bir ağzı var. Dudaklarının üstü ve altı tam olarak aynı genişlikte ve dolgunlukta. Banner'ın yüz hatlarını şekillendirirken olduğu gibi, ağzının köşelerinden çekiştirip *biraz daha geniş* demişler gibi bir eğim ya da *kavis* yok.

Şöyle düşünmüş olmalılar: *"İşte. Mükemmel. Jared Foster ona her baktığında işkence çekecek."*

"Ben içeri girdiğimde ne mırıldanıyordun?" diye sordum.

"Bu gece restoran sohbeti üzerinde çalışıyorum." Telefonunun sesini kapatıyor.

"Oh, bu *çok* işe yarayacak."

"Lisede aldığın Latince dersinden daha fazla," diyor kıkırdayarak. "Ona ölü dil demelerinin bir nedeni var. İş hayatında işine yarayacak bir şeyler öğrenmelisin."

"Evet, evet. Söyleyeceğim. Şimdi bana ben içeri girdiğimde ne söylediğini anlat." "Hěn hào chī." Her heceyi dikkatlice yerleştiriyor, sanki birini düşürürse
kırılabilir.

Kalkık kaşlarım tercümeyi talep ediyor.

"Çok lezzetli." Bulaşıcı bir şekilde sırıtıyor. "Çin'e yapacağım ilk iş seyahatimde, sunucuya yemeğin Hěn hào chī olduğunu söyleyebileceğim."

"Çin, ha?" Zaten temiz olan çamaşır torbamı yere bırakıyorum. Çamaşırhanede Banner'la çalışmayı haklı çıkarmak için kıyafetlerimin çoğu yeniden yıkanıyor.

"Çin'de basketbol patlıyor," diyor. "Yao Ming tabiri caizse Çin Seddi'ni yıktı. NBA için Çin'in finansal etkileri çok büyük."

"Ekonomi dersinde bana öyle söylediler."

Kerrington'da Banner'la hiç dersimiz olmadıktan sonra, ikimiz de spor yönetimi bölümünde olmamıza rağmen, buradaki son yılımızda iki dersi paylaşıyoruz. "Lafı açılmışken, şu final için çalışmamız gerekiyor," diyor ve elindeki
kurutma makinesi sıcaklığındaki tişörtünü yüzüme vurdu. "Ve geç kaldın. Yine geç kaldın."

"Özür dilerim." Tişörtü lacivert ve siyah pamuk yığınının içine geri atıyorum. "Tekrar."

"Umarım buna değer."

Cevap vermeden önce bir saniye sözlerinin etrafımıza
yerleşmesine izin verdim. "Neyin buna değeceğini umuyorsun?"

Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Ben aptal değilim," diyor alaycı
bir şekilde. "Belli ki."

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," diyor, sesini komplocu bir şekilde alçaltarak.

Oh, kahretsin.

"Öyle mi?"

"Tabii ki." Küçük yumruğuyla omzuma vuruyor. "Bir kardeşliğe üye oluyorsun."

Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes geçiyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Küt kesim mi?" Kırpılmış saçlarımı işaret ediyor. "Geç saatler ve garip 'ödevler'. Bunların hepsi bir kardeşliğe işaret ediyor. Umarım senden çok çirkin bir şey yapmanı istemezler. Ya da tehlikeli."

Dudaklarının sert çizgisi, gözlerindeki kavgacı parıltıyla birleşince son üç ayda The Pride'a girebilmek için yaptığım tüm çirkin ve tehlikeli şeyleri anlatasım geliyor. Tabii ki her aday gizlilik anlaşması imzalıyor ve giremesek bile The Pride hakkında konuşamayız. Ama ona anlatabilseydim, beni savunmak için kıçımı tekmeleyecek gibi görünüyordu.

"Var mısın?" diye soruyor ve koyu renk yığınına geri dönüp tekrar katlamaya başlıyor.

Tabii ki hayır. Prescott'un "şişman bir kızı becer" sözleri kafamda yeniden canlanıyor ve öfke boğazıma sarılıyor. Birkaç renkli küfrü yutuyorum ve sadece başımı sallıyorum.

"Geri çekildim." Çamaşır torbamın ipini büküyorum ve onun bakışlarından kaçıyorum. "Sınırı aştılar."

"Üzgünüm, Jared."

Bir saniyeliğine elimi kendi eliyle kapattı. Prescott'un ona şişman demesinden nefret ederdim ama o küçük değil. Yine de elleri öyle. Uzun, ince parmaklar. Kısa boyasız tırnaklar. Belki beş-altı ya da yedi yaşında. Zeytin tonlarındaki berrak tenini örten bir makyaj yok. Koyu renk, dalgalı saçları bir düğüm halinde toplanmış ve iki kalemle sabitlenmiş. Banner, kızların bir erkeğin dikkatini çekmek için sık sık yaptığı şeylerle uğraşmıyor. Belki çok azimli, hedeflerine çok odaklı ama benim dikkatimi çekti. Aylardır onda ve ya bilmiyor ya da umursamıyor. Bu gece, hangisi olduğunu bulmaya kararlıyım.

Elini çekmek için hareket ettirdiğinde, başparmağımı işaret parmağının etrafına dolayarak ellerimizi birbirine sabitliyorum. Tuttuğumuz nefesi paylaşıyoruz ve tek ses su şırıltısı ve makinede dönen çamaşırlar. Çamaşırhane o kadar sessiz ki, başparmağımla avucunu kazımak için uzandığımda nefesinin kesildiğini duyuyorum. Gitmesine izin vermiyorum, ilgimin kaçınılmazlığını görmezden gelmesine izin vermiyorum. Yüzünde kaşları çatılıyor ve gözlerini gerçek bir şaşkınlık kaplıyor. Hâlâ birbirine kenetlenmiş ellerimizden yüzüme bakıyor, sonra bir şey hayal ediyormuş gibi başını sallıyor. An elastik, birkaç saniye boyunca dile getirilmemiş arzularla dolu -benim ve eminim onun- ve sonra bir anda her zamanki zararsız, cinsiyetsiz ilişkimize geri dönüyoruz. Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve çekiliyor.

İlan vermem gerekecek mi? Defterine müstehcen resimler mi çizeceğim? Onunla ilgilendiğimi nasıl bilmez? Bent, Banner'la *tanışmadı* bile ama o biliyor. Birini istediğimde pek belli etmem ama Banner gibi birini hiç istemedim.

"İşe koyulsak iyi olur," diyor ve genellikle çalıştığımız arka odaya doğru yürüyor.

Kitapları çoktan cılız sehpanın üzerine yayılmıştı. Ekonomi ders kitabını alıp karıştırıyorum, kenarındaki notları okumak için biraz geriye çekiyorum.

"Gözlüğe ihtiyacın olduğunu biliyorsun, değil mi?" Benimkilere yer açmak için kitaplarının yerini değiştiriyor.

"Hayır, bilmiyorum." Yüzümü buruşturuyorum.

"Bu delilik." "Nasıl görüneceğin konusunda

endişeli misin?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyor, ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleşiyor.

"Hayır," diye tekrarlıyorum kararlılıkla, belki biraz *da* savunmaya geçerek, çünkü kelimeler

biraz bulanıklaştırır. "Sadece gözlüğe ihtiyacım yok."

Omuz silkiyor ve bıyık altından gülüyor, kanepeye uzanıyor ve malzeme almak için sırt çantasını karıştırıyor. Ağır paltosu koltuğun üzerine

Pütürlü kanepenin kolçağı. Ağır palto. Büyük boy sweatshirt. Bol kot. Bir erkek bunların altında ne olduğunu nasıl bilebilir ki? Hayatımda ilk kez umursadığımı bile sanmıyorum.

"Albright senden pozisyonunu savunmanı bekleyecek," diyor ve ben o oturup masada kitaplarım için yer açarken dikkatimi vermediğimi fark ediyorum. "Her zaman ne der bilirsin."

"Beni ikna et," diyoruz hep bir ağızdan, gülerek ve profesörümüzün derin sesiyle alay ederek. Bizi sürekli olarak görüşlerimizi kanıtlamaya ve söylediklerimize neden inandığımızı düşünceli bir şekilde ifade etmeye zorluyor.

"Dönemin başında ondan çok korkuyordum," diye itiraf ediyor, gözlerinin ve ağzının etrafında mizahımızın izleri kalıyor.

"Öyle görünmüyordu. Konferans salonunun son sırasındaki Rusça konuşan adama cevap verdin," diye hatırlatıyorum ona. "Bana oldukça kendinden emin göründü."

"Ona İngilizce cevap vermekten bir farkı yok." Topuzundan düşen bir tutam ipeksi saçı kulağının arkasına itiyor. Kendini utangaç hissettiğinde bunu yapar. Tüm anlattıklarına rağmen bana pek bir şey söylemedi ve ben de onun yanında nerede durduğumu bilmiyorum, tabii arkadaş bölgesinde değilsem.

"Evet, farklı değil çünkü Rusça konuşuyorsun." Başımı eğip bakışlarını yakalamaya çalışıyorum, defterine bir şeyler karalayıp başını kaldırmayı reddedince gülümsüyorum. "Ve İspanyolca. Ve İtalyanca. Ve yakında Çince."

"Evde duyduğum ilk dil İspanyolcaydı." Bir omzunu silkiyor. "Annem Hispaniklerin bu dili konuşmamasının bir rezalet olduğunu düşünüyor. İki dilli olarak büyüdüm ve dilleri kolayca öğrenme becerisine sahip olduğumu fark ettim."

"Oldukça fazla 'hüneriniz' var gibi görünüyor. İyi yapamadığın bir şey var mı?"

Ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Şakalar." "Şaka mı?"

"Evet, bu konuda gerçekten kötüyüm."

Profesör Albright'ın imza cümlesini kullanarak, "Beni ikna edin," diyorum. "Ne?" Gözleri kocaman, sonunda karalamasından başını kaldırıp bakıyor.

"Bana şu kötü şakalardan birini anlat."

"Oh, Tanrım." Derisinin altında soluk bir renk beliriyor. "Tamam."

Alt dudağını sıkıştırıyor ve bir gözünü kapatıyor, ifadesini temizlemeden ve bana dönüp konuşmadan önce konsantre oluyor.

"Tak, tak." "Ciddi misin?"

"Kapıyı çal," diyor sertçe. "Tak." İç çekiyorum ve ısırarak gülümsüyorum.

"Kim var orada?"

"Avrupa."

"Uh . . . Avrupa kim?"

"Hayır, değilim."

"Şakasını" izleyen sessizlikte ona boş boş bakıyorum. "*Bitirdin* mi?" İnanamayarak soruyorum. "Bu kadar mıydı?"

Aynı anda ikimizden de kahkahalar yükseliyor.

"Evet, bu kötü," diye katılıyorum.

"Deniyorum."

"Ama korkunç şaka anlatımınız, diğer pek çok şeyde ne kadar harika göründüğünüzün önüne geçemiyor."

"Ha!" Gözlerini deviriyor ve karalamaya devam ediyor. "Keşke danışmanım da seninle aynı fikirde olsaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"O eski kafalı. Kadınlardan iyi spor menajeri olmayacağını düşünüyor."

"Pek çok insan bilmiyor. Sayılarının çok fazla olmadığı kesin. Erkek egemen bir alana girdiğinizi biliyorsunuz ama bunu başarabilecek biri varsa o da sizsiniz."

"Teşekkürler Jared. Görüşleri oldukça antediluvian."

Kahretsin. "Antediluvian" kelimesinin etrafını saran o dudaklar sikimin etrafını da sarmış olabilir. Beynim her zaman bir seks organı mıydı, yoksa bunu bana o mu yaptı?

"Beni duydun mu?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Özür dilerim." *Masanın altında kendimi düzeltmekle meşguldüm.* "Ne dedin sen?" "En güçlü olanın hayatta kalacağından bahsedip duruyor. Kadınların bu konuda yetersiz olduğunu düşünüyor.

Gerçekten başarılı spor menajerleri olmak için öldürücü içgüdüler gerekir." "Haksız değil."

Bana attığı bakış saçlarımın geri kalanını kesebilirdi.

"Whoa." Tüm bu öfkeyi engellemek için ellerimi kaldırıyorum. "Kadınların bu alanda başarılı olamamasıyla ilgili değil."

İfadesi bir parça yumuşar.

"Ama en güçlü olanın hayatta kalması konusunda yanılmıyor," diye açıklıyorum. "Bu gerçek. Spor menajerlerinin çoğu pisliktir. Paralı asker. Acımasız. Acımasız. Ben bu iş için biçilmiş kaftanım ve oyundaki en iyi pislik olmayı planlıyorum."

Gülümsüyor, zorlukla kıvrılmış dudaklarında ve arayan gözlerinde belirsizlik var. "Bunu kastetmiyorsun."

"Seviyorum." Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve söylediklerimin doğruluğunu görmesine izin veriyorum.

Babam, tüm askeri eğitimine ve insanları yüzlerce farklı şekilde nasıl öldüreceğine dair bilgisine rağmen nazik bir adam. Üvey annem ve üvey kardeşim, iyi kalpli iyi insanlar.

Bir de ben varım.

Kendimi hiçbir zaman ailemin geri kalanı kadar iyi hissetmedim. Kerrington'da çalışmaya başlayana kadar bunun iyi olmadığımdan değil, sadece insanları daha net gördüğümden kaynaklandığını fark ettim. Onların çarpık güdülerini ve kötü niyetlerini seziyorum. Buradaki kendini beğenmiş veletler sadece bu duygumu pekiştirdi, insanların genel olarak kendilerini düşündüklerine dair inancımı derinleştirdi. Eğer berbat olacaklarsa, onları kendi amaçlarım doğrultusunda manipüle edeceğim. Bu da benim meslek seçimim oldu.

"Ben bu iş için yaratılmışım," diyorum ona.

"Ben de öyleyim," diye karşılık veriyor, sesi savunmacı. "Danışmanım en güçlü olanın hayatta kalacağını söylüyor ama ben hayatı Darwin'e göre düşünmüyorum."

"Bilim mi demek istiyorsun? Gerçekler mi? Gerçek mi?"

"Hayır, demek istediğim son adam ... *kişi* ... ayakta kalan ... ... zirveye çıkmak için diğer herkesi ortadan kaldırmak zorunda olmak açısından. Atavizmle gelişen bir besin zinciri kültürü."

Bu bana hayat gibi geldi ama konuşmaya devam etmesine izin verdim.

"Bence daha az Darwin, daha çok ..." gözleri sanki cevap çamaşırhanenin Pepto-pembe duvarlarına boyanmış gibi odayı tarıyor ". . . Maslow."

"Maslow mu?" diye sordum. "Tamamen farklı iki düşünce ekolü."

"Evet, ama ikisi de insan davranışını öngörüyor." Bana doğru eğiliyor, konuya ısınıyor. "Darwin en temel biyolojimiz olan evrimi, Maslow ise psikolojiyi kullandı, ancak her ikisi de insanların yaptıkları şeyi neden yaptıklarını ve en iyinin en iyisini nasıl elde ettiğimizi anlamaya çalıştı."

"Ve sizce Maslow doğru mu söylüyor?" Şüpheyle sordum. "Beni ikna et." Profesör Albright'a başımı sallamaya devam edince dudaklarını büküyor.

"Maslow'un en azından bu konuya yaklaşmanın başka bir yolu olduğunu düşünüyorum. Darwin'in yaklaşımı bizi hayvanlardan daha iyi görmüyor."

"Bizler hayvanız."

"*Biz* insanız," diye ısrarla vurguluyor. "Sadece entelektüel olarak değil, duygusal olarak da daha yüksek işlevlere sahibiz. Darwin evrimsel rekabetin hayatta kalmaya yol açtığını varsayar. Maslow ise hayatta kalmanın bir ihtiyaç olduğuna ve bu ihtiyaç karşılanırsa, başkalarının ihtiyaçlarını da karşılamak için şefkat ve işbirliği için duygusal marja sahip olduğumuza inanıyor. Darwin'de ayakta kalan son bir kişi vardır. Maslow ile *hepimiz* ayakta kalabiliriz."

Saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırıp gözlerini kaçırıyor. "Sanırım bu yüzden danışmanım bende öldürme içgüdüsü olmadığını düşünüyor."

"Belki de kalbi olan bir katilsin." Tek parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Belki de tüm bu şefkat saçmalıklarını alıp müşterileri kazanmak için kullanacaksın. Bırak

benim gibi insanlara karşı kalpsiz, acımasız şeyler."

Başını kaldırdığında, kalın kirpiklerle çevrili koyu renk gözlerindeki samimiyet ve ciddiyet beni yakalıyor. Hâlâ çenesini tutarak çenesinin pudra inceliğindeki dokusunu okşuyorum. Dokunuşumdan uzaklaşmadan önce yüzünde bir anlığına şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Um . . . belki." Ellerini yüzünde gezdiriyor ve omuzlarını çökertiyor. Saçlarını sabitleyen kalemleri çekip çıkarıyor ve masanın üzerine fırlatıyor. Samur dalgalar omuzlarına ve göğsüne dökülüyor. Başka tarafa bakamıyorum. Bakmak da istemiyorum. Genelde çok toparlayıcıdır. Onu tam anlamıyla saçlarını serbest bırakırken görmek, bu dönem sadece birkaç kez sahip olduğum bir ayrıcalık.

"En azından bugün ona bir şeyleri doğru yapabildiğimi gösterdim," diyor alaycı bir şekilde, fazla espri yapmadan gülerek. "Yumurtalıklarıma rağmen."

"Bugün ne oldu?"

"Oh, sana söylemeyi unuttum." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bagley stajını kazandım."

"Yok artık." Başımı salladım, gerçekten etkilenmiştim. "Hâlâ yarışta olduğunu bilmiyordum. İkinci rauntta elendim."

"Önemli bir şey değil." Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor ve elini sallıyor. "Sadece uğursuzluk getirmek istemedim. Gerçekten hiç şansım olmadığını düşündüm. Prescott'un işi garantiye aldığını düşündüm."

Banner'ın o şerefsizin adını söylediğini duyunca hareketsiz kalıyorum. Bu gece bana teklif ettiği türden çılgınca şeylerle ona hiç yaklaştı mı? Onu ikiye bölerdim.

"Prescott?" Ders çalışırken her zaman elinin altında bulundurduğu düzgün şişe sıralarından bir suya uzanıyorum. "Onu tanıdığını bile sanmıyordum."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama babasının Cal Bagley ile çok iyi arkadaş ya da kardeş gibi bir şey olduğunu öğrendim. Prescott'un kaybedeceğini düşündüm. Onun da öyle düşündüğünü biliyorum."

Lanet olsun. Bütün taşlar yerine oturdu ve neden onu küçük düşürmek istediğini anladım. İntikam, William Prescott adında mızmız, hak sahibi, bencil bir sürtük.

"Vay canına," diyorum kafamın içinde çarklar dönmeye devam ederken bile. "Tebrik ederim. Bu inanılmaz."

"Öyle," diyor, geniş ve gururlu bir sırıtışla. "Yine de geç karar verdiler, bu yüzden şimdi New York'ta bir yer bulmak ve gelecek dönem için programımı ayarlamak için çabalıyorum."

Ayağa kalkıyor ve bir yükün kurumayı yeni bitirdiği ana odaya yöneliyor.

New York.

Yumruklarımı dizlerimin üzerinde sıkarak bilgiyi özümsüyorum. Dışarı çıktığımda kurutucudan aldığı çamaşırları plastik bir sepete aktarıyordu.

"Demek New York, ha?" Beyaz tişört yığınını karıştırıp katlamaya başlayarak soruyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Azalan çamaşır yığınına kaşlarını çatarak bakıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Teşekkürler." Katlamaya devam ediyor. "Evet, bunun bir staj olduğunu unutmayın, bu yüzden danışmanım son dönemim ve New York'ta çalışmamla ilgili ayarlamalar hakkında konuşmak istedi."

Lanet olsun.

Onun adına sevindim. Bu bizim bölümdeki en prestijli staj. Bagley & Associates güçlü bir spor ajansı ve mezuniyet sonrası onlarla bir iş bulmak herkesin kariyerinde bir sıçrama yaratır. Ama New York? Birkaç gün sonra sınavlara gireceğiz ve tatil için evimize gideceğiz. Banner'ı kazanmak için gelecek sömestre kadar vaktim var sanıyordum.

Sadece bu gece olabilir.

Ve tam o anda bir karara vardım. Darwin. Maslow. Domates. Tomahtoe. İstediğim şeye giden en kısa yol yerine manzaralı yoldan gidiyorum. Bu bok bitmek üzere.

"Tekrar tebrikler," diyorum son tişörtleri sepete yerleştirirken. "Dediğim gibi, her şeyde iyisin."

"Teşekkür ederim, ama sanırım her şeyi iyi yapamadığımı zaten anlamıştık."

"Evet, yani kötü şakalar yapıyorsun. Aman ne önemli." Bu konuşmanın dizginlerini dikkatle elime alarak duraklıyorum. "Peki ya öpüşme? İyi öpüşüyor musun?"

Elleri sıcak çamaşırların üzerinde havada donmuş bir şekilde asılı duruyor. Geniş gözleri benimkilerle çarpışıyor ve ağzı açık kalıyor.

Oh, evet. Ağzını böyle açık tut, Banner. O dudakların arasına koyacak bir şeyim var.

"Ne dedin sen?" diye soruyor ürkek bir nefesle.

"İyi öpüşüyor musun dedim?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bana cevap verecek kadar derin nefes almasını bekliyorum.

"Sanırım." Başını eğiyor ve tüm o muhteşem saçlarını daha önce hapsettiği düğüme geri sokmak için uzanıyor. Bileğini elime alarak onu durduruyorum. Bana bakmasını, gerçekten, belki de tüm sömestr boyunca ilk kez beni görmesini bekliyorum.

"Eğer iyi öpüşüyorsan," diyorum usulca, gözlerini bırakmadan ve profesörümüze son bir kez daha eğilerek, "beni ikna et."

3

AFİŞ

"BENI IKNA ET."

Meydan okuma bir eldiven gibi ayaklarımın dibine düştü. Jared ve ben gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz. Güven ve sorular gözlerini en koyu maviye boyuyor. Şu anda neler oluyor? Benden bunu yapmamı mı istiyor?

Hayır.

Jared Foster gibi adamlar benim gibi kızlara çamaşırhanede evlenme teklif etmez. Beni yanlış anlama, sanırım benden hoşlanıyor. Hem de çok. Ne zaman birlikte olsak gülüyoruz. Sohbetlerimiz teşvik edici. Kimse beni bir tartışmada bu kadar zorlayamaz. Tanıdığım en zeki adam, ama aynı zamanda Ivy League kampüsü için pistleri takas eden yakışıklı bir kayak eğitmeni gibi görünüyor.

Nasıl hissettiğime gelince... daha çok son üç yıldır, Jared'in kalem ödünç istediği birinci sınıf oryantasyonundan beri nasıl hissettiğimi anlatıyor. O gün, şimdi güneş renginde olan saçları çenesinin açılı çizgisine kadar sarkıyordu, koyu ve parlak sarı teller şampuan reklamlarının mükemmelliğine dönüşüyordu. O zamanlar güzeldi ama liseyi yeni bitirmişti. Son dört yılda biraz daha şişmanladı. Yüz hatları sertleşti, yanaklarındaki keskin kemik eğimi gergin, bronzlaşmış cildinin altında yükseliyor. Oryantasyon sırasında çok yakınımda olduğu için dikkatimi zar zor toplayabiliyordum.

Gece burada, çamaşırhanede, bakmamaya çalışarak aynı sayfayı beş kez okudum.

Beyninin de yüzü kadar çekici olduğunu kanıtlaması ek bir bonus oldu. Ve bu dönem onunla ders çalışırken güldüğüm kadar hiç gülmemiştim. Beni aştığını bildiğim için sadece arkadaş olarak yetinmeye zorlandım ve daha fazlasını istemesi ihtimali beni hem heyecanlandırdı hem de kafamı karıştırdı.

"Özür dilerim," diyorum sonunda, kulaklarımda çarpan kalp atışları yüzünden sesimi zar zor duyuyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Başını eğiyor, sarı saç tutamı tepesindeki sert floresan ışıklarını yakalıyor. O geniş ağzını kıvırıyor. Jared ağzının kenarıyla çoğu insanın yüz kelimeyle anlatabileceğinden daha fazlasını anlatabilir. Aşağıya doğru eğilmiş, yukarıya doğru eğilmiş, bükülmüş. Mizah, küçümseme, şüphecilik. O dudaklar tek bir ses çıkarmadan her şeyi söylüyor ama şu anda ne söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

"İyi öpüştüğüne beni ikna et dedim," diye yavaşça konuşuyor, sanki bir işlem bozukluğum varmış gibi, ki öyle de olabilir çünkü ... *ha*?

Beklerken koyu sarı kaşları kaynayan bir bakışın üzerinde yükseliyor.

"Peki seni nasıl ikna edebilirim?" Diye soruyorum, kelimelerim havada uçuşuyor. O bana böyle baktıkça, sanki ben bir yemeğim ve o yemek yememiş gibi, sesim daha da nefes nefese çıkıyor.

Aramızdaki akıl sağlığı veren boşluğu ortadan kaldırarak öne doğru adım atıyor. O kadar yakın ki gözlerimizi birleştirmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum.

"Beni öpebilirsin," diye teklif ediyor, o kadar yakın ki nefesi tenimde tüyler ürpertiyor. Buharlı ama naneli. O kadar yakınım ki derin sesinin gürültüsü göğsümde yankılanıyor.

"Yani seni öpmek mi?" Ben soruyorum. "Yoksa *seni öpmek* gibi mi?"

Kıkırdıyor ve omzumdaki saçı kaldırıp bir parçasını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"İkincisinden oldukça eminim," diyor, beni bir başka ateşli bakışla delip geçerek. "Şu dilli olan mı?"

Genelde çevik olsa da geçici olarak körelmiş beynim en yakın bahaneye uzanıyor.

"Ben kız arkadaşı olan erkekleri öpmem." Yüzümü kibarca özür dileyecek şekilde düzenliyor ve bu kafa karıştırıcı konuşmayı bitirmeyi umuyorum.

"Ahhh." Başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." "Evet, yani, muhtemelen-"

"İşte bu yüzden artık bir kız arkadaşım yok."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbim içten dışa doğru çarpıyor, kaburgalarımın kafesine çarpıyor.

"Cindy'yi mi kastediyorsun?" Ben soruyorum. "Evet, artık Cindy yok."

"Sen wha-wha . . huh?"

"Sen kimsin? ." diye alay ediyor benimle, dolgun dudakları göz kamaştırıcı bir sırıtışa dönüşüyor. "Beni duydun. Artık bir kız arkadaşım yok. Cindy ve ben ayrıldık."

"Ama ben senin tipin değilim," diye geveledim.

"Yine de ondan *sen* ayrılasın diye ayrıldım," diyor uzun bir parmağının ucunu göğüs kemiğime koyarak, "*beni* öpesin diye."

Göğüslerimin arasında duran parmağımdan Jared'in yüzünün yontulmuş hatlarına bakıyorum. Kalp atışlarımın eşofmanımın içinde *tom tom* attığını, umut ve şüphenin göğsümde çarpıştığını hissediyor mu? Onu öpmeyi hayal ettim, sadece tadının nasıl olacağını ya da dudaklarının nasıl hissedeceğini değil, onun da bunu benim kadar istediğini hayal ettim. *Geri* istenmenin nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Şimdi istediğini söylediğine göre, bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Sanırım," diyorum dudaklarımı yalayarak, "karışık sinyaller alıyorum."

Gözleri dilimin kayışını izliyor ve beni utandırıyor. Dudaklarımı içeri çekerek bakışlarının yakıcı sıcaklığından saklıyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor boğuk bir kıkırdamayla. "Bu kadar basit bir şeyle kafan karışmayacak kadar zekisin."

Diğer eli ensemi kavrıyor, beni kurnazca daha yakına çekiyor.

"Karışık sinyaller yok, Banner." Başını eğerek dudaklarımın arasından bir sonraki kelimeleri üflüyor. "Sadece bu."

Son birkaç yıldır çamaşır yıkarken statik elektriği, yani eşyalar birbirine sürtündüğünde oluşan yükü anladım. Tüm sömestr boyunca bir şekilde birbirimize sürtündüğümüzün farkında bile değildim; iradelerimizin çarpışması, zihinlerimizin buluşması ve şimdi de dudaklarımız birbirine sürtünüyor. Dillerimiz birlikte hareket ediyor. Sarılıyoruz.

Ağzımı ele geçirdi. Bunu söylemenin başka yolu yok. Bir öpücük olduğu kadar bir emir de. Hiç bu şekilde öpülmemiştim. Başparmağı çeneme bastırıyor, böylece dudaklarım daha geniş açılıyor ve içeri dalıyor. İlk öpücük gibi hissettirmiyor. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırışında hiçbir belirsizlik ya da kararsızlık yok. Sanki binlerce kez prova yapmış gibi öpüyor beni.

Ve Tanrı yardımcım olsun, şaşkın bir nefesin ardından onu geri öpüyorum. Ağızlarımız arasındaki sıcaklık, balmumunu yiyen bir alev gibi şokumu yakıyor ve hızla fitile, tereddütümün sonuna ulaşıyor. Öpüşürken elini göğüslerimin arasına koyuyor ve meme uçlarıma yaklaşmamasına rağmen, meme uçlarım zirveye çıkıyor. Sıkı, sert ve hassas, onun dokunuşunun olasılığını bekliyorlar. Diğer eliyle başımı geriye doğru itiyor ve ağzımın derinliklerine iniyor, içimi yalıyor, diliyle dilimi okşuyor. Saçlarımı avucunun içine alıyor ve öpüşürken hırlayarak çekiyor.

Ne oluyor lan?

Çok yoğun. Daha derin, daha sıcak ve kaldırabileceğimin sınırında. Açlığı beni yakalıyor, bir an nefes alamayacağım kadar sıkı tutuyor.

"Jared," diye mırıldanıyorum ağzına karşı, geri çekiliyorum ve zonklayan dudaklarıma dokunuyorum. "Yavaş ol. Bu çok fazla."

Alnı benimkine çarpıyor, eli hâlâ boynumda ve parmakları saçlarımın arasına sıkışmış.

"Kahretsin," diye nefes alır. "Özür dilerim. Uzun zamandır bunu düşünüyordum. Yavaş gitmek zor."

Ayak uydurmakta zorlanıyorum. Kerrington'un sosyal stratosferinin üst noktalarından gelen bu altın çocuk, bir yıl değil, iki yıl değil, *üç* yıldır, son pislikle çıkarken bile gizlice aşık olduğum

-Uzun zamandır beni öpmeyi mi düşünüyordu? O kadar uzun zamandır ki yavaş gitmek zor mu geliyor?

"Özür dilerim," diyorum şaşkınlıkla. "*Alacakaranlık*

Kuşağı gibi hissediyorum." "*Alacakaranlık Kuşağı* mı?"

"Evet, şu gösteriydi-"

"Banner, *Alacakaranlık Kuşağı'nın* ne olduğunu biliyorum ama sana neden öyle geliyor? Birbirimizi tüm sömestr boyunca tanıdığımız ve ben yeni yeni harekete geçtiğim için mi? Albright'ın dersinde tanıştığımız ilk gün-"

"Biz ilk kez Albright'ın sınıfında tanışmadık," diye araya girdim. "Dört yıl önce tanıştık."

"Ne?" Kaşlarını çattı. "Hayır, hatırlardım."

Hayır, yapmazdı.

"Belli ki *bilmiyorsun*." Gülüşüm yumuşak ve mahcup. "Birinci sınıf oryantasyonunda tanıştık. Bütün kızlar sen ve Benton Carter hakkında ciyaklıyordu. *Sarışın olanı istiyorum. Ben siyah saçlı olanı alacağım."*

Gözlerimi yere indiriyorum.

"Tam yanına oturdum," dedim ona. "Ve bir kalem ödünç istemiştin."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum ama ilk fark ettiğim günü hatırlıyorum.

Albright'ın dersindeydin."

Bana bakıyor, koyu mavi doğrudan bir saldırı.

"Ve o zamandan beri seni fark ediyorum," diye ekliyor. "Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm ama sen gelecek dönem New York'ta olacağını söyleyince, bunun buradaki son gecemiz olabileceğini fark ettim ve daha fazla bekleyemedim."

"Benim için mi? *Beni* bekleyemedin mi?" Ağzından çıkan harikulade sözlere rağmen yine de sormak zorundayım. Emin olmak için. "Özür dilerim ama kafam çok karışık."

"Hâlâ mı?" Gözlerindeki mizahla karışık kızgınlığa yakın bir şey.

Geniş avuçlarını kollarımdan aşağı kaydırıyor, eşofmanımın ağır pamuğunun arasından kaslarımı nazikçe sıkıyor.

"O zaman şunu açıkça belirtmeme izin ver," diyor sesi boğuk ve emin. "Senden hoşlanıyorum, Banner."

Onun gibi sadece yakışıklı değil aynı zamanda zeki erkeklerin üniversitede beyinleri uğruna çıktıkları bir kız vardır. Bu onlara tamamen yüzeysel olmadıklarını garanti eder. O kız bir CEO olduğunda, kanseri tedavi ettiğinde ya da Mars'a giden ilk kadın olduğunda, onu ne zaman tanıdığımı söyleyebilirler. Onunla çıktım... *hayır, onu becerdim... ne* zaman.

Son erkek arkadaşım Byron için o kızdım. Ekonomi dersini geçmek için yardıma ihtiyacı varken benimle çıkmıştı, ama o da bitti. Final sınavının mürekkebi kurumadan beni aldattı. Annem dışında başka bir kadına bakmayan ve sadakati iyi gösteren bir babayla büyüdüm. Mümkün, normal. Bu yüzden aldatmaya sıfır tolerans politikam var. Byron'ın sadakatsizliğini keşfedip onu terk ettiğimde, benimle çıkmaya tenezzül ettiği için minnettar olması gereken ben, ilişkimizi bitirdiğim için kendini aşağılanmış hissetti.

O üstteyken zar zor nefes alabiliyordum.

Onu siktiğimde her şey sallanıyordu.

Kulak misafiri olduğum zalim sözleri bunlardı. Kendim duymadığım ama bana geri dönen ve hala aklımdan çıkmayan daha kötü şeyler de söyledi. Hala güvenimi sarsıyor.

"Benden hoşlanıyorsun, ha?" Sonunda soruyorum, bakışlarımı çenesine dikip gözlerinden kaçınarak. "Yani 'Bence sen akıllısın ve harika bir kişiliğin var' anlamında mı?"

Çene hattındaki bir kas esniyor ve dudakları geriliyor. Beni içine çekiyor ve kot pantolonunun içinden iri ve sert görünüyor.

"Hayır, 'seni becermek istiyorum' anlamında söylüyorum," diyor sert bir şekilde. "Başka sorunuz var mı?"

Kalbim bir mikrosaniye için atmayı bırakıyor ve sonra bloklardan dışarı fırlıyor, beynimin yetişemeyeceği kadar ileri koşuyor.

"Bu gece mi?" Elimi göğsüme bastırıyorum, hızlı ritmi yatıştırmayı umuyorum. "Evet, bu gece, eğer istersen." Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve

elini göğsüme koydu. "Kalbin hızla atıyor."

Utanç derimin altında yanıyor ve kızararak yanaklarıma yayılıyor, öz-bilincimi itiraf ediyorum. Bu bedenin bana ihanet etmesinin bir başka yolu. Birinci sınıf on beş. İkinci sınıf yedi. Junior jöle göbek. Son sınıf selüliti. Kerrington'da geçirdiğim her yıl hedeflerime ulaştım ve kendime olan güvenim arttı, ama belim de büyüdü. Kendime olan güvenimi hiçbir zaman kot pantolonumun etiketindeki numara belirlemedi. Ne olduğumu ve ne olmadığımı biliyorum ve bununla barıştım. Ama Jared'in söylediği bu şeyler kafamı karıştırıyor. Her şeyi yeniden karıştırıyor ve birinci sınıf oryantasyonundaki en güzel adamın yanında oturan o tombul kızın nafile umutlarını yeniden alevlendiriyorlar. Muhtemelen ona verdiğim kalemi beni hatırladığından daha çok hatırlayan çocuk.

Yani, evet. Bu garip ve ben buna güvenmiyorum. Jared ve ben bu dönem birlikte çalışmaya başladığımızda, aşkımı zaman aşımına uğrattım. Onu disipline ettim. Akşam yemeği olmadan odasına kilitledim.

Onu aç bıraktım.

Şimdi onu imkânsız kelimelerle, ateşli bakışlarla ve acil dokunuşlarla besliyor. Elimi göğsüne götürüyor. Avucumun altındaki kalbi hızlı ve ağır atıyor.

"Hisset," diyor parmaklarımızı sıkı kasların ve bağışlamayan kemiğin üzerinde birbirine dolayarak. "Benim de kalbim küt küt atıyor."

Kalbi hızla *atıyor*.

Ve nefesi kısa, nefes nefese.

Göz kapakları, gözlerini tüten arzunun üzerine yarıya kadar inmişti.

Vücudu bana ipuçları veriyor, ama ben hala her şeyi bir araya getirmekte zorlanıyorum.

"Bu birlikte geçireceğimiz son gece olabilir Banner," diyor usulca.

İlkokuldan beri odaklanmış durumdayım. Anaokulundan lise mezuniyetine kadar mükemmel devamlılık. Hayır işleri, atlanan notlar, ders dışı aktiviteler ve her zaman en yüksek not ortalaması. Çok az kişiyle çıktım ve her ilişkimi dikkatimi dağıtmaya başladığı anda bitirdim.

Birinci sınıftan beri aşık olduğum çocuk beni istiyor. Neden ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama o istiyor. Elimin altında atan kalbi bunu kanıtlıyor. Ya bu gece, lanet olası bir gece için, yapmam gerekeni değil de yapmak istediğimi yaparsam? Tüm parçaların nasıl bir araya geldiğini bilmiyorum ama hedeflerimin peşinde koştuğum yıllar boyunca kendimi pek çok şeyden mahrum bıraktığımı biliyorum. Ben bunu istiyorum. *Onu* istiyorum ve bir kez olsun kendimi şımartacağım.

"Tamam," diyorum, cevabım düşüncelerimden daha net.

İfadesinde şaşkınlık ve rahatlama seziliyor ve o her zaman güvence içinde giyinen, etrafı benim sosyal erişimimin çok ötesinde kampüs elitleriyle çevrili adam değil. Sadece biz varız, Jared ve Banner. Evet dediğimde bana sanki bu çok iyiymiş, *ben* de gerçek olamayacak kadar iyiymişim gibi bakıyor. Çabucak toparlanıyor, kontrolü yeniden ele alıyor, ellerini sırtımdan aşağı kaydırıyor.

"O zaman bana bir öpücük borçlusun." Jared'in sözleri üzerimden kayıyor ve vücudumdaki her hücre ona doğru kalkıyor, o dudaklardan çıkacak başka bir hece için geriliyor.

"Öyle mi?" Kendimi onun kapüşonlu bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Seni öptüm." "Hayır, *ben seni* öptüm. Senin sıran."

Ben kısa değilim, ama altı-üç yaşındayım, Jared hala daha uzun. Eğer eğilmezse, ona ulaşmak için ayak parmaklarımın ucuna basmak zorunda kalıyorum.

O eğilmez.

Dengesiz kaldığım için hiçbir işe yaramayan sakinleştirici bir nefes alarak ayaklarımın üzerinde yükseliyorum ve alt dudağını iki dudağımın

arasına alıyorum. Onun kadar kendime güvenmiyorum. Yavaşça, çekingen bir şekilde emiyorum ve onun

Göğsü kalktı, nefesi burun deliklerinden keskin bir şekilde çekildi. Beni daha sıkı sıkıyor ama bunun dışında onu etkilediğime dair hiçbir belirti vermiyor.

Ama ben öyleyim.

Birden vücudu *onu* ele veriyor, bunu ne kadar istediğini söylüyor. Beni ne kadar çok istediğini ve her parçası -taş gibi aleti içime bastırıyor, elleri kenetleniyor, ölçülü nefesleri- her parçası bana bunu çok istediğini söylüyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve göğüslerimi ona bastırıyorum, parmaklarımı saçlarının pürüzsüz, açık renkli derisine sokuyorum. Başını tam istediğim yerde tutuyorum ve ağzına dalıyorum, onun benimkine yaptığı gibi dilini emiyorum, içini yalıyorum. Hayvan olmadığımızı söyledim ama ilk kez kanın tadına bakan bir vahşi gibiyim. Onun keskin tadı karşısında geriliyorum, ısırıyorum, homurdanıyorum. Ağzının mükemmel sertliği ve yumuşaklığı karşısında. Öpücük ıslak, sıcak ve vahşi bir hal alıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, açık ağzını çenemin üzerinde gezdirerek. "Evet. Hepsini bana ver."

Elleri göğüslerimi kavrarken bizi yavaş adımlarla geriye doğru yürütüyor. "Harika memeler, Ban," diye içime doğru nefes alıyor.

Sweatshirt'ümün içinden bile

Meme uçları parmakların sürtünmesi, bükülmesi ve çimdiklenmesi altında tomurcuklanır.

Arka odaya ulaştık ve girişte duraklayıp beni kapı pervazına doğru bastırdı. Tahta sırtıma batıyor, bu rahatsızlık önümdeki tüm zevkin karşı noktası. Jared bana yaslanıyor, sertleşmiş boyu bacaklarımın arasını dürtüyor. Kotumun düğmesini ve fermuarını açıyor, elini külotumun altından geçirip dudaklarımı aralıyor ve klitorisimi okşuyor. Ani, elektrikli ve agresif; şimdiye kadar yaşadığım en şok edici zevk. Tüm vücudum titriyor ve çaresizce elinin içine girerken başım arkamdaki tahtaya çarpıyor.

"Buraya girmek istiyorum," diyor, nefesi kesilerek. "Ama önce senin gelmeni istiyorum.

Hiç ayakta geldin mi?"

Geldiğim zamanlar için anılarımın şehvetli sisini tarıyorum. Sahip olduğum birkaç erkek arkadaşım yetenekli aşıklar değildi ya da en azından yeteneklerini benim üzerimde harcamadılar. Gözlerim kapalı, başımı sallıyorum.

"Birazdan olacak." Kalın bir parmak içime giriyor.

"Ahhh." Dizlerim titriyor.

Başparmağı klitorisimi okşuyor ve bir parmak daha, sonra üçüncüsünü ekliyor. İnliyorum, inlemelerimi durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Sessizlikte, o okşadıkça ve ovdukça ve parmakları beni ele geçirdikçe ıslaklığımın seslerini duyuyorum. Göğsümü ısırmak için eğiliyor, zevk-acı kıyafetlerimden bile keskin ve patlıyorum. Feryat ediyorum ve bu ses çamaşırhanede yankılanıyor, makinelerdeki kıyafetlerin şıpırtısına ve taklasına karışıyor. Omurgam eriyor. Beni dik tutan tek şey bacaklarımın arasındaki eli.

"Tanrım, evet, Banner," diyor. "Dokun bana."

"Nerene dokunayım?" Sarhoş bir kadın gibi geveliyorum, onun parmakları, ağzı ve benim için çarpan kalbiyle sarhoş olmuşum.

"Sence nerede?" Gülüyor, gözleri mizah ve tutkuyla parlıyor. Elimi sikine götürüyor. Düşünmeden sıkıyorum ve o da başını eğip şakaklarımızı öpüyor. Uzun, kalın ve kotun içinden elimde sertleşiyor. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

"Çek onu," diye nefes nefese. "Okşa beni.

Taşaklarımı yuvarla." "Her zaman böyle otoriter

misin?"

Bakışlarımız çarpışıp kilitlenene kadar başını eğiyor.

"Becer beni ve öğren."

Kafama silah dayasalar hayır diyemem, o kadar çok istiyorum ki, ama bir an donup kalıyorum. Bir şeyi çok uzun süre gizlice istemek ve aniden kucağınıza düşmesi endişe verici.

"Banner, yapma ..." Gözlerini sıkıca kapatıyor ve parmakları saçlarımda daha da sıkılıyor. "*Düşünmeyi* bırak ve sadece evet de."

O haklı. Şımartın.

"Evet."

Fısıldadığım rıza aramızda bir tüy gibi süzülüyor, ama Jared ağzımı kapıp her yerime dokunmadan önce yere düşmesini beklemiyor.

Kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve geceki son yükümün dönüşünü engelliyor. Bir bulutun içindeyim, sersemlemiş durumdayım, beni geriye doğru yürütürken vücudum zar zor çözülüyor, bir eli kalçamda, bana rehberlik ediyor, diğeri boynumda, ağzımı tahrip ederken beni sabit tutuyor. Dizlerimin arkası kanepeye çarpıyor ve pütürlü minderlerin üzerine düşüyorum. Kaç gece burada çalıştık? Burada konuştuk? Güldük? Ve ben onun içinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğinden hiç şüphelenmemiştim.

Bana bakıyor ve kollarını kaldırıp kapüşonunu başına geçiriyor. Altındaki tişört göğsüne doğru geriliyor. Tekrar çekiştirdi ve tişört gitti.

Ave Maria ve cennetteki iyi Tanrı.

Gerçek hayatta hiç böyle bir göğüs, karın ve kol görmemiştim, bu kadar yakından, kanlı canlı, ekranda değil. Yontulmuş, oyulmuş, yontulmuş ve akla gelen tüm kelimeler kesilmiş ve bir sanat eserine dönüştürülmüş. Kendinden habersiz, kusursuz teninin içinde rahat olan Jared, kot pantolonunu yağsız kalçaları ve kaslı bacakları üzerinden aşağı kaydırıyor. Gözlerim onun her santimini tarıyor. İmreniyor ve hayranlık duyuyorum.

"Vay be." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Duraklıyor, elini külotuna götürüyor ve kaşlarını çatıyor. "Vay canına mı dedin?"

Bu kısmı unutmuşum. Beynimi uyuşturan zevk, mantıklı düşünmemi engelledi. Seksin genellikle çıplak yapıldığını hesaba katmamıştım. Jared Foster bir sanat eseri olsa da ben değilim.

Onu becerdiğimde her şey sallanıyordu.

Byron'ın sözleri küçük topuklu ayakkabılar gibi geçmişten bumerang gibi geliyor ve geçerken kendime olan saygımda milyonlarca gözyaşı bırakıyor. Jared'in gözlerindeki o tutku, o derin arzu ölecek mi? Beni gördüğünde yok olacak mı? Kıvrımlı yerlerimi? Şekillenmemiş vücudum? Bir saatten az oldu, o bakış

Gözlerinde beni istemesinin beklentisi. Beni görürse onu tutmamın, sürdürmemin imkanı yok. Sadece biraz daha dayanmak istiyorum.

"Işıkları söndürelim."

4

JARED

"IŞIKLARI SÖNDÜRELIM."

Fısıltıyla yaptığı istek o anı söndürüyor. Banner Morales'le ilk kez birlikte olmaya bu kadar yakınım ve o ışıkları söndüreceğimizi mi düşünüyor? Karanlıkta sikişmemizin imkanı yok.

"Tabii ki hayır."

Reddedişim karşısında güzel yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi.

Tanrım, çok güzel bir yüzü var.

Birinin onu kendinden şüphe ettirmesinden nefret ediyorum, yüzlerce kişi arasından bizim pislik profesörümüze kalabalık bir amfinin en arkasından Rusça cevap veren tek kişi. Merakı ve keskin zekâsıyla Kerrington'daki en büyük beyinlere meydan okuyan ve onları zorlayan biriydi. Bu geceye kadar onu belalı biri olarak görmemiştim. Banner'ı uzun zamandır istiyordum ve New York stajı yaklaşırken ona sahip olacağım. Beni o kadar çok istemesini sağlayacağım ki, gelecek dönem bizi kaç eyaletin ayırdığı önemli olmayacak.

"O zaman hayır." Dudağını ısırıyor ve sanki özleyecekmiş gibi ağzıma bir kez daha bakıyor. Eğer pişmanlık hissederse, boğazını temizliyor ve kanepeden kalkarak pişmanlığı kovuyor. "Yine de kitaplara baksak iyi olacak."

Etrafımdan dolanmak için hamle yapıyor ama bileğinden yakalayıp onu çıplak göğsüme doğru çekiyorum. Bana bakıyor, iradelerimiz çarpışıyor, her ikisi de

yolumuzu bulmaya kararlı. Gözlerimiz birbirine kenetleniyor, ikimiz de boyun eğmiyoruz ama onun kararlılığının altında başka bir şeyin gölgesi gizleniyor.

Korku mu? Güvensizlik mi? Bu dönem birlikte ne kadar zaman geçirmiş olursak olalım, onu emin olacak kadar iyi tanımıyorum. Ve Banner'ı tanımak istiyorum. Hem de çok.

Şişman bir kızı becer.

Prescott'un daha önceki sert sözleri benimle alay etmek için geri dönüyor. Bir an için suçluluk duygusu beni ele geçirdi. The Pride'a kabul edilmek için Banner'la seks yapmamı emretmişti ve aynı gece ben de bunu yapıyorum. Ama onun için değil, bunun için değil. Gurur'dan uzaklaştım.

Daha önce böyle şeyler duymuş muydu? Belki yüzüne karşı değil. Belki de çok seksi olmadığı hissettirilmiştir. Ama bana göre öyle. Banner'ın giydiği tüm o katmanların altında ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, ama umursadığım katmanlar bunlar değil. Onun yüzeyini soymak ve ruhunu incelemek istiyorum.

Ruhunu *incelemek mi? Ne oluyor be? Kendimi tanıyamıyorum. Kim* bu *Adam mı? Peki taşaklarını Banner Morales'e kim verdi?*

Banner'a karşı farklı *olduğumu* itiraf etmeliyim çünkü o farklı. Ben iyi bir erkek arkadaş malzemesi değilim. Cindy'ye sor. Çok dikkatli değilimdir ama Banner'la birlikteyken başka bir şeye odaklanmak çok zor. İlgimi çabuk kaybediyorum ama günler sonra kendimi Banner'ın söylediği şeyleri, onun fikirlerini düşünürken buluyorum. Gerçekten çabalamadan bile beni büyülüyor. Onu olabildiğince yakından tanımak istiyorum.

Aynı büyüklükteki güzel dudakları sabit bir çizgiye yerleşiyor. Burada benim kararımı bekliyormuş gibi duruyoruz ama tüm güç onun elinde. Top hala onun sahasında çünkü o bundan vazgeçmeye, kitaplarımıza geri dönmeye ve bu hiç olmamış gibi davranmaya istekli, ama ben değilim. Bir sürü kızla seks yaptım. Kampüsteki ve kampüs dışındaki en güzel kızlarla ama Banner'la hiç yapmadım ve şu anda onu her şeyden çok istiyorum. Tüm Cindy'lerin toplamından daha fazla. Pazarlığın önemli kuralı. Ne istediğini bil.

Başlamadan önce pes etmek istiyorsunuz. Kesin olarak bildiğim bir şey var: Ben bu işten vazgeçmeyeceğim.

Kolumu duvara doğru uzatıyorum ve ışıkları söndürüyorum.

Işık söndüğünde, diğer duyularım yükseliyor, karanlıkta onu arıyorum. Saçlarının kokusu ve hızlı, sığ nefesleri. Görüşüm, onu tamamen gizleyen ağır siyah perde griye dönüşene kadar ayarlanıyor. Dış odadan gelen ışık kapının altından sızıyor, sadece şeklini, ana hatlarını ortaya çıkarıyor ama yine de ayrıntıları kamufle ediyor. Yanağını okşuyorum, bir an için teninin yumuşaklığını, parmak uçlarıma değen ipeksi saçlarını takdir ediyorum. Ben aptal değilim. Kendine güvendiği için ışıkların sönmesini istiyor ama benim bakış açıma göre utanacak hiçbir şeyi yok.

"Bence çok güzelsin, Ban."

"Öyle mi?" diye sorar, sesi kısıktır.

Sözlerim onu şaşırttığı kadar beni de şaşırtıyor, çünkü kızlara böyle şeyler söylemem. En güzel olanlar genellikle zaten biliyor gibi görünür, bu da ifade edeceğim herhangi bir hayranlığı gereksiz kılar. Ama Banner çok güzel ve bunu bildiğinden emin değilim.

"Seviyorum." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Uh ... teşekkür ederim." Gülüşü bir nefesten daha fazla değil. "Işıklar kapalı, o yüzden bu iltifatın sayılacağından emin değilim."

"Yüzünü ezbere biliyorum. Burada yedi tane çilin var." Bir parmağımı burnunun düz köprüsü üzerinde gezdiriyorum ve aşağı doğru inerek dolgun dudaklarını ve gülümsemesinin yanağında oluşturduğu küçük çukuru okşuyorum. "Ve tam şurada bir gamze."

Ağır saçlarının altındaki ensesinin pürüzsüz tenini inceliyorum.

"Şimdi ben de senin vücudunu tanımak istiyorum," diyorum usulca. "Benim için kıyafetlerini çıkar, Banner."

Keskin bir nefes çekişten sonra kollarını kaldırıyor. Kıyafetlerinin hışırtısı - kazak, kot pantolon, çoraplar, ayakkabılar - karanlıkta fısıldıyor. Ona dokunarak yaklaşıyorum, kollarına uzanıyorum ve

Parmaklarımı yumuşak, kadifemsi teninde gezdiriyorum. Başımı eğiyorum ve burnumu boynunda gezdiriyorum, keşfediyorum.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun." Burada çalıştığımız ilk geceden beri bunu ona söylemek istiyordum.

"Pretty Pastel," diye cevap veriyor, gülüşü alçak,

gergin. "Ne?" Duraksıyorum.

"Koku. Kurutma kağıtlarım. Kokusu Pretty Pastel."

"Hoşuma gitti." Keşfime devam ediyorum, göğüslerinin yumuşak, dolgun ağırlığını bulana kadar bir avucumu omzunda, köprücük kemiğinde gezdiriyorum, ellerimde test ediyorum, onları avuçluyorum, tutuyorum, çakıl taşları ve nefesleri sertleşene kadar başparmaklarımla meme uçlarını fırçalıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Yarı karanlıkta başını salladığını görüyorum. "Evet. İyi hissettiriyor."

Dokunuşu beni en iyi şekilde ürkütüyor, eli yüzümü buluyor, ağzımın, gözlerimin ve saçlarımın üzerinde geziniyor. Yaklaştığını hissediyorum, dudaklarımda minik nefesler hissediyorum ve beklenti beni de nefes nefese bırakıyor, nefesimi kısaltıyor ve duyularımı keskinleştiriyor. Ağzı benimkini arıyor, beni öperken hevesli ve tatlı. Onun zevki, heyecanı benimkiyle eşleşiyor, cevap veriyor, hayranlık uyandırıyor.

Onu kanepeye geri götürüyorum ve omzuna bir el atarak uzanması için teşvik ediyorum. Onu bir an görebilmek için not ortalamamdan puan kırardım ama o bunu istemiyor. Anlıyorum, bu yüzden tadına bakmakla yetiniyorum.

Önce dudaklarımı meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum, ağzımın altında sıkılaşıp kalkana kadar ileri geri gidip geliyorum, sonra dudaklarımı ucuna doluyorum, tüm kabarıklığı içine alacak şekilde açıyorum. Em, yala, ovala. Em, yala, ovala. Em, yala, ovala. İkimizi de tahrik eden şehvetli bir ritim tutturuyorum.

"Oh." Çıkardığı her ses bir çiftleşme çağrısı.

Ellerimi yanlarından aşağı, belinin üzerinden geçiriyorum ve parmak uçlarımı amını saran kısa tüylerin arasında gezdiriyorum. Yarığını taçlandıran çıkıntıyı buluyorum ve okşuyorum, hızımı hızlı ve acilden acı

verici bir şekilde değiştiriyorum

Yavaşça. Kendini tutuşu, zayıf kontrolü hissediliyor ve ben bunu parçalamak istiyorum. Kanepenin diğer ucuna geçiyorum ve bacaklarından birini minderden dikkatlice kaydırarak onu açıyorum. Omuzlarımı kalçalarının arasına yerleştirip başımı eğiyorum. Bir an için sadece ıslak etine üflüyorum ve nefesimi verirken onu içime çekiyorum.

Bazen bir yemek o kadar zengin bir koku taşır ki, dilinize değmeden önce tadını alırsınız. Koku alma duyunuz tat alma tomurcuklarınızın önüne geçer. Bu Banner'ın amı, o kadar tatlı ve misk kokulu ki, koku kadar lezzet de taşıyor ve ben daha ilk ısırığımı, ilk yudumumu almadan onun tadını alıyorum. Dilim sırılsıklam ipeksi kıvrımlarda gezinmeden önce. Onu ayırıyorum ve birkaç saniye boyunca dudaklarımı onunkilerin arasına sürterek, ıslaklığını toplayıp yalayarak kendimi tatmin ediyorum.

"Hěn hào chī," diyorum usulca, yüzümde takdir edemeyeceği hınzır bir sırıtış beliriyor.

Çok lezzetli.

"Aman Tanrım." Bir kahkaha soluğunu yutuyor. Dizleri başıma doğru sarsılıyor, ama ben onları daha da açıyorum, görmemi engellemiş olabilir, ama tadına bakacağım; istediğim kadar yiyeceğim. Bacaklarının arasında ziyafet çekiyorum, özensiz, kabaca, aç bir şekilde. Yüzüm ıslak ve işim bittiğinde dilim ağrıyor. Küçük hıçkırık sesleri çıkarıyor, karnına boşalmama çok az kaldı. Elleri saçlarımın arasında geziniyor, amını yüzüme sürerken kafa derimi kazıyor.

"Chinga," diye fısıldıyor.

"Ne dedin sen?" Başımı kaldırarak soruyorum.

Cevap vermeden önce bir sessizlik oluyor.

"Yok bir şey," diye cevaplıyor aceleyle.

"Önemli bir şey değil." "İspanyolca mı?" Israr ediyorum. "Ne anlama geliyor?" "Jared," diye inliyor. "Yapma."

"Söyle yoksa seni böyle bırakırım."

Bu boş bir tehdit çünkü onu "bu şekilde" terk etmek beni "*bu* şekilde" terk etmek anlamına geliyor ve *bunun* benim onun içinde olmamdan başka bir şekilde sona ermesi mümkün değil.

"*Chinga* ne demek Ban?"

"Bunun anlamı . . ." İç çekişinde teslimiyet ve isteksizlik var. "Siktir. Siktir demek, tamam mı?"

"Ahhh, sik gibi," diyorum, başımı eğiyorum ve ağzımı tekrar klitorisinin üzerine kapatıyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Oh, Tanrım," diye pantolonunu indirdi. "Evet."

"Lanet olsun. . ." Dilimi göt deliğinden yarığının üstüne doğru sürüklüyorum "... Durmayacak mısın?"

"Lütfen," diye yalvarıyor, parmakları saçlarımda dolaşıyor. "Lütfen, durma."

Kot pantolonumu bulana ve cüzdanımı almak için cebine uzanana kadar yerde el yordamıyla ilerliyorum. Bunu karanlıkta yapmıştım. Komadayken prezervatif takabilirdim.

Kanepenin darlığı işi zorlaştırıyor, bu yüzden kanepeye oturuyorum, karanlıkta onu buluyorum ve dizlerinin üzerine çekiyorum. Zevk aldığını hissettiğim gibi, donup kaldığını ve sonra geri çekildiğini hissediyorum.

"Ah, hayır." Boğazını temizliyor. "Sen üstüne çık."

Her neyse. Üstte. Altına. Yanda. Şu anda tek umursadığım şey *içinde* olmak. Kanepenin ucunda dizlerimin üzerinde, bacaklarını omuzlarımın üzerine getiriyorum. Ona tekrar dokunuyorum, hâlâ ıslak, kaygan ve sıcak. Girişinde duruyorum ve birbirimizi göremesek de gözlerinin olması gereken yere bakıyorum ve onun da benimkilerin olması gereken yere baktığını hissediyorum. Ve karanlıkta bile birbirimizi gördüğümüzü düşünüyorum. Karanlıkta bir samimiyet var. Onu daha az görüyorum ama bir şekilde bunu daha derinden hissediyorum. Her koku, her ses, her doku onun zevkine dair bir ipucu oluyor. İçine daldım ve ikimizin de nefesi kesildi. Etrafımda kenetleniyor. Bakire miydi? Sormak aklıma bile gelmedi. Sormalıydım.

"İyi misin, Ban? Bunu daha önce de yaptın, değil mi?"

"Evet, sadece ... uzun zaman oldu. Her şey yolunda mı?"

Tamam mı? Nirvana tamam mı? Ütopya *tamam* mı? Çünkü Banner'ın sıkı yumruklu amcığı aç sikimin etrafında böyle hissettiriyor. Sanki biri bu anı yaratmak için cenneti ve cenneti bir karıştırıcıya atmış gibi.

"Evet, bu iyi," diyorum.

Understatement. Varoluşsal bir krize girmeme neden olan amını göstermeye gerek yok.

Sadece bir saniyeliğine ve en uca kadar geri çekiliyorum ama tekrar içeri itene kadar işkence gibi geliyor. Beni çevreliyor. Kokusu burun deliklerimi istila ediyor, tadı dilimde kalıyor, sadece sikimi değil tüm vücudumu kavradığını hissediyorum.

Banner Morales beni tutuyor.

Bir sonraki hamlemde kulağına "*Chinga*," diye

fısıldadım. "Tanrım, Jared." Etrafımda sıkılaşıyor.

"*Chinga*," diyorum tekrar, vücudunun izin verdiği kadar içeri dalıyorum. Dibe ulaşmak, onu içten dışa işaretlemek ve sahiplenmek istiyorum.

"Sí, sí," diye mırıldanıyor, İngilizcesi dağılıyor. "Por favor."

Ana dilinde yalvarışının sesi, sadece pütürlü sweatshirt ve bol pantolon katmanlarını değil, arkasına saklandığımız ve kendimizi korumak için kullandığımız katmanların da buharlaştığını bilmek beni çözüyor. Vücudu etrafımda kasılıyor ve bu gece ona daha önce söylediklerimi tekrarlayan bir kükremeyle içine boşalıyorum. Darwin. Maslow. Kimin umurunda. Sonunda, biz sadece hayvanız. Zar zor anladığımız ama doğru kişiyle birlikte kendimizi kölesi olduğumuz dürtüler tarafından yönlendirilen ilkeller.

Banner doğru kişi.

Stajının Ay'da olması umurumda değil, bunun son kez olmasına imkan yok. Tekrar yapacağız, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bir dahaki sefere onu aldığımda ışık olacağını garanti ederim.

5

AFİŞ

ARTÇI ŞOK.

Sismik bir bozulmanın ardından dünyanın nasıl titrediği. Çekirdekteki büyük çalkantının bir sonucu.

Hissettiklerimi çok iyi anlatıyor. Bir bozulma. Özümde mi başladı yoksa beni mi *sarstı* emin değilim.

Ama merkez üssünde Jared Foster'ın yattığını biliyorum.

Dar kanepede karşılıklı oturuyoruz, çıplak bacağım onunkinin arasına girmiş ve başım çenesinin altına sıkışmış. Sırtımı, saçlarımı, omuzlarımı okşuyor. Bana dokunmadan duramıyor gibi görünüyor ve birkaç dakikalığına yumrularım, gamzelerim ya da kıvrımlarım umurumda değil. Sadece bu şekilde dokunulmak iyi hissettiriyor -tutku ve özenle. Byron her türlü yakınlığı paylaştığım son erkekti ve her dokunuşu bir yalandı. Jared ile aramızda her zaman bir açıklık, bir dürüstlük oldu. Bu fiziksel yakınlığa da yansıyor ve mantıksal beynim izin verdiği sürece buna tutunmak istiyorum. *Neden ben* diye sormayı bırakıp sadece *onun*, ikimizin birlikte tadını çıkarmak istiyorum.

Dünden kalma vücut yıkama suyu ve temiz ter gibi kokuyor. Ve . . . o. Doğal olarak "o" her neyse, diğer her şeyin altında onu algılıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, geçici bir beyin yanılgısı yaşıyorum ve boğazının dibindeki sığ kuyuyu tatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. Tuzlu ve pürüzsüz. Belki bu sapıklığımı fark etmez.

"Az önce beni yaladın

mı?" Ugh.

"Hayır." *İnkar et, inkar et, inkar et.*

"Sen yaptın." Başını eğiyor, kıkırdaması dudaklarımda tüyler ürpertiyor. "Beni yaladın."

"Ben sadece-"

"Özür dilemene gerek yok. Beni her yerde yalayabilirsin." Çeneme dokunuyor. "Ben de seni yalayabildiğim sürece."

Dili boynumun üzerinden geçiyor ve ürperiyorum. Başka bir artçı şok. Tenim karıncalanıyor. Bacaklarımı onunkilerin arasına kaydırıyorum ve kalçam aletini sıyırıyor.

"Oh. Özür dilerim. I-"

"İyi hissettiren şeyler için özür dileyip duruyorsun."

Başının dış hatlarının bana doğru hareket ettiğini görüyorum. Beni öpecek. Hazırlanmak, kendimi hazırlamak için zamanım olsa bile, ağzının benimkinin üzerindeki sahiplenici uyumuna, dilinin yavaş, tembel vuruşuna, kalçalarının ağızlarımızın hareketlerini taklit eden itişine hala hazır değilim. Eli bacaklarımın arasına kayıyor, amımın dudaklarını ayırıyor ve ıslak yarıkta yukarı aşağı kayarak ağrıyan dokuları yatıştırıyor. Geri çekilmedi ve beni sertçe içine aldı. Sert ve derinlemesine ve vajinamın başına gelen en iyi şeydi.

Her zamanki gibi.

Ağırlığını kaydırarak üzerime geliyor, dirsekleri başımın iki yanındaki minderlere gömülüyor. Kalçalarımın arasına yerleştiğinde, refleks olarak bacaklarımı beline doluyorum.

"Neden, Bayan Morales," diye gülüyor saçlarıma doğru. "Tekrar becerilmek istediğinize inanıyorum."

"Oh, ben . . . Ben sadece ..."

"Hadi senin evine dönelim." Nefesi yüzüme karşı ılık. Kulağımın arkasındaki hassas noktayı öpüyor. "Bunu bir daha bu kanepede yapmamızın imkanı yok. Bir dahaki sefere yatakta olacak."

Elleri etrafında kenetlenmiş kalçalarımın üzerinde dolaşıyor ve kalçamı kavrayarak bizi daha sıkı kenetliyor.

Geniş, etli popom. Tanrım, üzerimde bir tür şehvetli büyü yapıyor. Her öpücüğü ve dokunuşuyla, Byron'ın arkadaşlarına anlatmayı ihmal etmediği kıvrımları ve gamzeleri unutturacak kadar uzun süre kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmemi sağlıyor. Belki de bir şekilde Jared'e büyü yapan benim ve ışıklar yanar yanmaz bu büyü bozulacak.

"Belki de gitmeliyim." Bacaklarımı indiriyorum ve hafifçe göğsüne bastırıyorum. "Tamam, eğer istediğin buysa kanepede tekrar yapabiliriz," dedi.

hızlıca söyler. "Sadece kal."

"Jared," diye kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"En azından yarın görüşeceğimize söz ver. New York'a gitmeden önce fazla zamanımız yok."

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" Yüzümü göremese de kaşlarımı çatarak soruyorum. "Yani, kabul ediyorum, seks harikaydı ama bu biraz ani oldu."

"Benim için değil." Boğazını temizliyor ve saçlarımı geriye doğru tarayarak başımın arkasını avuçluyor. "Bütün sömestr boyunca bunu istiyordum Ban."

Homurdanıyorum, daha önceki güvensizliğimi tamamen uzak tutamıyorum.

"Tüm yıl boyunca Iowa Güzeli olduğundan emin olduğum Cindy ile çıktığına ve gizliden gizliye benimle birlikte olmayı arzuladığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bayan Idaho," diye düzeltiyor. "Ama, evet, hemen hemen."

Bir elini bacağımda gezdiriyor ve beni tekrar etrafına sarıyor. Şimdi tek düşünebildiğim kalçalarımın ne kadar kalın olduğu. Karnımın o kaslı karın kaslarının altında nasıl da yumuşak ve yumuşak hissettirdiği. Öz-bilinç geri geliyor ve biraz daha sert iterek onu kanepeden kayacak kadar yerinden oynatıyorum.

"Dediğim gibi, gitmem gerek." Yerde eşofmanımı bulmak için etrafı yokluyorum. Işıkları açmadan önce en azından onu giymeye kararlıyım.

Seks alışılmışın dışındaydı. Karanlığa bürünmüş, Jared'in dengi olan şehvetli bir yaratık olduğuma kendimi inandırmıştım. İçimden bir ses beni güzel hissettirenin karanlık olmadığını söylüyordu. Jared'dı.

O ses ne biliyor?

Sweatshirt'ümü buldum ve tam giymek üzereydim ki kapı çarparak açıldı ve ışıklar yandı.

Yaşadığım şokla bir saniye bile kıpırdamıyorum ve sadece kıçımı arkadan geniş açıyla gören Jared'ın değil, William Prescott, Benton Carter ve tanımadığım ama kampüsten belli belirsiz tanıdığım birkaç adamın önünde çırılçıplak duruyorum. Hepsinin gözleri göbeğimin etrafındaki kıvrımda, kalçalarımdaki çukurlarda, kışın tıraş olmadığım için kollarımın altındaki minik tutamlarda ve bacaklarımın arasında özenle kestiğim koyu renkli kıl üçgeninde geziniyor.

"Aman Tanrım." Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ışığın ani parlaklığına karşı gözlerimi kısıyorum ve içgüdüsel olarak kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne oluyor be!" Jared arkamdan bağırıyor.

Sesi beni harekete geçiriyor ve tenis ayakkabılarıma dolanmış külotumu alıp eşofman üstümü giymek için uğraşıyorum. Yine de kol deliklerini bulamıyorum ve tişört ters dönüyor. Ters döndüm. Düşüncelerim o kadar karmakarışık ki kaçıp saklanamıyorum bile. Ellerim bu temel motor fonksiyonunu bile yerine getiremeyecek kadar kötü titriyor.

Jared titreyen parmaklarımdan tişörtü alıyor ve kollarımı iterek başımın üzerinden geçiriyor. Geniş omuzları odanın geri kalanını kapatacak şekilde beni çeviriyor, benimle tüm o açgözlü, meraklı gözler arasında tuğladan bir duvar örüyor. Alnını alnıma bastırıyor, parmakları saçlarımın arasından ensemi kavrıyor. Işıkları kapattığından beri ilk kez ona bakıyorum. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Çaresiz, neredeyse korkmuş.

"Ban," diyor ısrarla, hâlâ boynumu tutuyor. "Açıklamama izin vermelisin."

"Neyi açıklayacaksın?" Onun, onların ve bu gecenin şaşkınlığıyla soruyorum. Başka bir gezegendeyim, havada süzülüyorum çünkü Yerçekimi Kanunu burada geçerli değil.

Prescott, "Bunu gerçekten yaptın," diyor.

William Prescott'un alaycı kötülüğüyle karşılaşmak için Jared'in etrafına bakıyorum.

O neden burada? Onlar nasıl burada?

"Cesaretin olduğunu sanmıyordum, Foster," diyor, gözlerini çıplak bacaklarımda aşağılayıcı bir şekilde gezdirerek. "Ya da bunun için miden. Ama sen yaptın. Bunu hak ettin. Artık varsın."

Jared dönüp yumruğunu kaldırarak Prescott'a doğru hamle yapıyor ama Bent aralarına giriyor.

"Bunu yapmak istemezsin, Foster," diyor Bent, sesi kısık ama yine de kulaklarıma ulaşıyor. "Bunun berbat bir durum olduğunu biliyorum. Ben sadece ikinizi de hapisten uzak tutmak için buradayım."

"Seni orospu çocuğu," diye hırlıyor Jared, Bent'in omzunun üzerinden, onun tutuşuna karşı zorlanarak. "Bunun için seni öldüreceğim."

"Şimdi, yeni kardeşinle böyle mi konuşuyorsun?" Prescott yüzüne yayılan geniş bir sırıtışla soruyor. "Sana şişman kızı becermeni söyledim ve sen de yaptın, o yüzden varsın. Tüm bu dramayı mazur göreceğim. Onun duygularını korumaya çalışmanı anlıyorum. Gelip bu işi zorlaştırmak istemezdim ama son geçiş törenini tamamladığını doğrulamamız gerektiğini anlıyorsundur."

Şişko kızı sikeyim. Geçiş töreni.

Kelimeler kafama balyoz gibi iniyor, düşüncelerimi bulandırıyor. Ama bir şey açık. Jared girdi mi? Bütün dönem peşinde koştuğu o aptal kardeşliğe girebilmek için şişman kızı, yani *beni* sikmek zorunda mıydı? Bir elimi yüzen başıma, diğerini de şişen karnıma bastırıyorum.

"Ben ... olacağım." Mide bulantımı yutmaya ve kendimi daha fazla küçük düşürmemeye odaklanıyorum.

"Hasta mı olacaksın?" Prescott soruyor, bakışları vücudumda geziniyor.

"Belki *yediğin* bir şey yüzündendir."

Zalim diken, içeri girdiklerinden beri içimde şişen aşağılanma ve utanç balonunu deliyor. Ve bir patlamayla, öfkem patlıyor.

Tüm yüksek basınç ve sıcak hava ağzımdan bir anda fışkırıyor. Aletleri olduğu ve bende olmadığı için benden daha iyi olduklarını düşünen bu hayvanlardan bıktım artık. Annem, İzafiyet Teorisi'ni soran küçük bir kızla ne yapacağını bilememiş ya da bana Rusça öğretememiş olabilir ama bana aşıladığı tek şey, saçmalamayı kabul etmeyen mücadelesiydi ve bu, utancımı pençeleyerek aşıyor. Danışmanım öldürme içgüdüsü mü istiyor? Al bakalım.

Bir oda dolusu erkek öğrenci birliğinin içinde duruyorum, üzerimde kalçalarımın üstünü zar zor açıkta bırakan bir sweatshirt var. Külotumu görebilirler ve dizlerim titriyor. Avuçlarımdan ter damlıyor. Vücudumla ilgili her türlü şüphe ve güvensizlik üzerime geliyor ama onları bir kenara itiyorum. Jared'i, aşağılanmışlığımı ve korkumu iterek geçip Prescott'un tam önünde duruyorum. Boyu birkaç santim daha uzun ve ona bakmak zorundayım. Büyük bir yudumda sıska boynunu delip geçmekle tehdit eden kocaman adem elmasıyla göz hizasındayım.

"Bu stajla ilgili, değil mi?" Tıraş sonrası iğrenç kokusunu alacak kadar yaklaşarak soruyorum. "Bagley için seni yendiğim için mi kızgınsın? Şansına küs, seni zavallı, hak sahibi, Ichabod Crane görünümlü orospu çocuğu. Sana çarpsa tanıyamayacağın bir şeyle seni yendim. Sıkı çalışma. Eğer babanın cömert bağışları olmasaydı, bu kampüste bile *olamazdın*."

Göğsünü dürtüyorum ve yaralı hayvanın karşılık vermesinden rahatsız olarak bir adım geri atıyor.

"Yani kampüsteki en ateşli çocuğa, küçük kardeşliğiniz ya da gerçek dünyada zar zor başaracağınız gerçeğini telafi etmek için yarattığınız şey için beni becermesini söylediniz." Kalbimin çarpıp kırılmasının tam tersi bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi. "İntikamın bu mu?

Bana borcunu orgazm olarak mı ödüyorsun? Kızgınlığını istediğin zaman benden çıkarabilirsin Prescott."

Bir santim daha yaklaşıyorum ve neredeyse burun buruna gelene kadar parmak uçlarımda yükseliyorum, kelimeleri dudaklarının üzerinden ateş püskürtene kadar.

"Bildiğin gibi, önümüzdeki dönem bölümümüzün en gözde stajı için New York'ta kampüs dışında olacağım, ancak son birkaç gündür buradan ayrıldım, yolumdan çekil," diye homurdandım, saçlarımı geriye doğru salladım ve muhtemelen beni klişeleştirdiği çılgın Latin cadalozu gibi gözlerimi iyice açtım. "Benim geldiğim yerde senin gibi küçük çocukları kahvaltı niyetine yeriz ve eğer sıkıştırılırsan o dar kıçını tekmeleyebileceğimden hiç şüphem yok."

Dudağımı kıvırıp ters ters bakıyorum.

"Babanın parasına, tüm bağlantılarına ve arkandaki bu küçük ergenlik sonrası ekibine rağmen, işin özüne indiğinde, *kendini* gösterecek hiçbir şeyi olmayan zavallı bir çocuksun."

Ayakkabılarım ve çoraplarımla birlikte yığının içinden kot pantolonumu alıyorum. Tamamen garip bir sessizlik içinde kotumu çekiyorum ve bunu yaparken o korkakların her birinin gözlerinin içine bakıyorum. Kotumu kalçalarımın üzerinden geçirip düğmelerini iliklemek için zorlanıp kıpırdanmam gerekse bile. Cesaretimin daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum. Zorlanıyor ve kırılmak üzere. Arka odadan çıkmak için hepsinin yanından aceleyle geçiyorum, baraj patlamadan ve gözyaşlarım ne kadar paramparça olduğumu ele vermeden buradan çıkmaya kararlıyım. Sırt çantamı alıp kapıdan çıkmak üzereyken nazik bir el beni durduruyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Jared Foster'ın cüretine inanamıyorum.

"Banner, bekle." Bu çaresizlik gözlerini masmavi yapıyor. Çaresizlik gibi *görünüyor*. Ama olmayan şeyleri varmış gibi göstermekte çok iyi. Benden hoşlandığını, beni *istediğini* düşündürdü. Annem aptal yetiştirmedi ama bu gece beni tam olarak öyle yaptı. Peki ne için? Heykel gibi bir vücut, sarı saçlar ve mavi gözler. Yine yaptım, bir adamın yalanlarına ve dokunuşunun pohpohlamasına kandım. O kadar çaresiz miyim? O kadar zavallı mıyım?

"Beni hemen bıraksan iyi edersin," diye hırlıyorum, gözlerim kolumu kavrayışından o lanet yakışıklı yüze doğru keskin bir çizgi izliyor.

"Hayır, dinleyeceksin." Hayal kırıklığı ağzının etrafına ve kaşlarının arasına çizgiler çiziyor.

Elim havalandı ve yanağına çarptı. Daha önce hiç kimseye tokat atmamıştım. Prescott'a olan kibrime rağmen, her türlü şiddetten nefret ediyorum ama elmacık kemiğinin üzerinde oluşan parlak kırmızı el izinden pişman değilim. Bakışlarımızda öfke alevleniyor, onunki benimkine yansıyor.

"Kahretsin," diyor biri arka odadan.

Omzunun üzerinden baktığımda tüm erkeklerin kapıda toplanmış, konuşmamızı izlediklerini görüyorum. Prescott'un sırıtışı ve birkaç kıs kıs gülüşü bardağı taşıran son damlalar oluyor. Gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru yürüyorum. Kaldırımda duygu selini daha fazla tutamıyorum. Işıklar yandığından beri koruduğum o yerden bir hıçkırık fışkırıyor. Rezillik, aşağılanma, durumun acımasızlığı dört bir yandan üzerime baskı yapıyor, yaklaşıyor ve beni ezmeye çalışıyor. Gözyaşlarımın bulanıklığında eve nasıl döndüğümü bile bilmiyorum ama apartman kapısının diğer tarafına geçer geçmez, kıçım yere değene kadar sırtımı duvardan aşağı kaydırıyorum.

Ve gözyaşlarım durmuyor. Titriyorum, o adamların şok edici zalimliği karşısında titriyorum.

Artçı şok.

Sismik bir bozulmanın ardından dünyanın nasıl titrediği. Çekirdekteki büyük kargaşanın bir sonucu. Ve merkez üssünde Jared Foster yatıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Hepsinden nefret ediyorum.

Kendi gözyaşlarımın zavallı, acınası sesinden nefret ediyorum. Kalbime bir diken gibi batan utançtan nefret ediyorum. Aptallığımdan, Jared Foster'ın Cindy gibi biri yerine benim gibi birini istediğine inanma saflığımdan nefret ediyorum. Kalçalarımın yayılıp kot pantolonumu germesinden nefret ediyorum.

Yürürken bacaklarımın birbirine sürtünmesinden. Bel kemerimden sarkan bu yağ yığınından nefret ediyorum.

Bu beden, içimdeki güçlü ve kendine güvenen kişiyi yansıtmayan yetersiz bir kabuk. Yine de bunun önemli olmaması gerektiğini bilen bir yanım var. İster 2 beden ister 22 beden olayım, yine de zeki, hırslı, nazik ve cömert olduğumu bilen bir yanım var. Ve evet, İtalyanca, Rusça ve biraz da Çince konuşabiliyorum.

Bunun bir önemi olmamalı ama kontrolsüzce ağlarken kendime karşı dürüst olmalı ve bunun bir önemi olduğunu kabul etmeliyim. Şu anda öyle.

"Banner, kapıyı aç."

Jared'in sesi koridordan geliyor.

Bu gece daha kötü olabilir miydi?

"Gitmiyorum." Kapıya art arda dört kez vurur. "Paltonu ve müşterilerinin çamaşırlarını unutmuşsun. Onları almalısın, bu yüzden kapıyı açman gerekecek."

Bir türlü dinmeyen hıçkırıklarımı tutmak için elimi ağzıma götürüyorum. O güzel, üzgün kıçı için ağladığımı duymayacak. Yeni düzülmüş saçlarım, şiş gözlerim ve lekeli yanaklarımla ne kadar çekici göründüğümü hayal edebiliyorum. Bu kadar çok ağladığımda, gözlerimin etrafındaki kan damarları hep patlar. Teknik terim: yüz peteşisi. Layman'ın terimi: sıcak karmaşa.

"Tamam. Bunu yapmak istiyorsun." Kapının diğer tarafından bir kayma sesi duyuyorum ve onun da benim pozisyonumu taklit ederek yere oturduğunu varsayıyorum. "Bunu yapabiliriz. Sen kapıyı açana kadar burada kalacağım. Yemin ederim bununla hiçbir ilgim yok. Prescott bir yalancı."

Burnumu çekiyorum, fırtınada rüzgârdan ve yağmurdan bir şekilde korunmuş minik bir tomurcuk gibi umut fışkırıyor, ama sesimi sert ve emin tutuyorum. Benim savunmasızlığımla neler yaptığını gördüm. Gözyaşlarımı kurutmak için öfkeme odaklanıyorum.

"Yani senin bununla hiçbir ilgin yok mu? Yalan mı söylüyor? Prescott senden .

. ." Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi kapatıyorum ama kendimi kelimeleri söylemeye zorluyorum ".

. . şişko kızı sikeyim - bu konuda kafamız karışırsa diye söylüyorum. Evet mi hayır mı?"

O konuşmadan önce kapıda birkaç saniyelik suçlu bir sessizlik oluyor.

"Öyle değildi-"

"Evet. Ya da.

Hayır."

"Evet, bana The Pride'a girmek istiyorsam sevişmem gerektiğini söyledi. . . sen, ama ben-"

"The Pride?" Kampüsteki çeşitli kardeşlikleri gözden geçirdim ve bunu bulamadım. "The Pride da ne? Aslanlar gibi mi?"

"Bu, hakkında konuşmama izin verilmeyen gizli bir topluluk. Bu gece onlara katılmayacağımı söylememe rağmen katılmayacağıma dair kağıt imzaladım. Onlar sorduktan sonra değil. Prescott'un benden yapmamı istediği şeyden sonra olmaz."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Ayrıcalıklı şımarık veletlerden oluşan bu gizli topluluğa girmek için tüm dönem boyunca aptal gibi koşturdun ve istedikleri her şeyi yaptın. Bu gece senden şişman kızı becermeni istediklerinde çizgiyi aştılar."

"Banner, şunu söylemeyi kes," diye sertçe araya giriyor.

"Şişman olduğumu duymak senin için bu *kadar* zor olduğu için üzgünüm," diyorum, her kelimesi alaycı.

"Kastettiğim bu değildi."

"Ve sen," diye devam ediyorum, onun inkârını kabul etmeden, "Prescott'un iğrenç önerisine o kadar *öfkelendin* ki, artık onun küçük oyunlarını oynamak istemediğini söyledin."

"Öyle değil. Evet. Onlara siktirip gitmelerini söyledim."

"Eminim öyledir. Sonra bana geldin ve benden *etkilendiğine* dair hiçbir belirti göstermediğin halde birdenbire sevişmemiz gerektiğine karar verdin." Dizlerimin üzerine çöküp kapıya bakıyorum ve ucuz suni ahşabın arasından X-ray görüşüyle ona bakıyorum. "Doğru mu anlıyorum Jared?"

"Hayır, bu doğru değil," diye bağırıyor, hayal kırıklığı çürük kapıya kadar ulaşıyor. "Sana bütün dönem senden hoşlandığımı söyledim."

"Peki ya Cindy? Madem benim için *yanıp tutuşuyordun,* neden onunla kaldın?"

"Bilmiyorum... Kahretsin, bilmiyorum. Alışkanlık mı? Becermek için uygun biri mi? Ne söylememi istiyorsun? Olduğum kişi dışında hiç kimse gibi davranmadım Ban. Şimdi de sana yalan söylemeyeceğim."

"Belki de merak etmişsindir," diyorum, taze yaşlar gözlerimi yakarken. "Biriyle nasıl olacağını ..."

Şişman.

"Benim gibi," diye bitiriyorum yüksek sesle, gözyaşlarımı kontrol etmek için yanaklarımın içini ısırıyorum. "Belki de kimsenin bilmesini istemedin. Utanıyordun ve gösteriş için Cindy gibi birine ihtiyaç duyuyordun."

"Bu saçmalık." Kapıya bir şey çarptı, çok yakın olduğum için irkildim. "Bunların hiçbiri doğru değil Banner. Sana söz veriyorum doğru değil. Tanrım, sadece kapıyı aç ve bana bir şans ver."

"Neden?" Gözyaşlarımın arasından içi boş bir kahkaha atmaya zorlayarak soruyorum. "Buna tek gecelik bir ilişki diyelim ve yolumuza devam edelim. Eminim bunu ilk kez yapmıyorsun."

"Bundan daha fazlasıydı ve sen de bunu biliyorsun." Duraksıyor. "Benim için daha fazlasıydı, Banner."

Ondan nefret ediyorum. Yalanları doğru gibi göstermesinden ve kendimi ona karşı sertleştirmem gerekirken içimi eritmesinden nefret ediyorum.

"Bak, dört yılda bir gece büyük bir tutku değildir," diyorum ona. "Ama bana bir şans vermezsen ne olabileceğini nasıl bilebiliriz?" "Sen şansını kullandın, Foster, eğer istediysen."

"Ben istedim," diye homurdanıyor kapıdan. "Bana ne istediğimi söyleme. Bunu sen de istedin."

"Gerçek olduğunu düşündüğümde, evet."

"Gerçekti amına koyayım. Sadece ..." Sesi koridorun sessizliğinde kayboluyor. "İnan bana. Lütfen inan bana, Banner."

Işıklar kapalıyken güzel hissettiren tüm kısımlar, parlak parıltılar altında, zalim bakışları altında iğrenç hissettiren tüm kısımlarla savaşıyor. Jared'la bu gece hissettiklerimi hiç hissetmemiştim ama gerçekte ne olduğunu nasıl bilebilirim? Eğer bana yalan söylüyorsa, bu tür bir acıyı tekrar riske atmaya değer mi?

Hayır. Tüm dikkatimi vermemi gerektirecek hayallerim, hırslarım ve hedeflerim var.

Önümde yokuş yukarı bir tırmanış var ve eğer kırılırsam bunu başaramam.

"Sana inanmıyorum," diye cevap veriyorum sonunda. "Ve beni yalnız bırakmanı istiyorum. Şöyle olacak. Finalimizi yapacağız. Yollarımızı ayıracağız. Ben New York'a taşınıyorum, sen de nereye istersen gidebilirsin."

"Banner, bunu yapma."

"Git."

"Gitmiyorum."

"Evet, öylesin dostum," diyor biri koridordan. Komşum Bay Harden'ın sesine benziyor. "Seni rahatsız mı ediyor, Banner?"

"Hayır, ben onun ..." Jared duyabileceğim kadar ağır bir şekilde iç geçiriyor. "Lütfen efendim, bu işe karışmayın."

"Banner, gitmesini mi istiyorsun?"

Eve

t.

Ha

yır.

Bilmiyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, umarım sesim olduğumdan daha emin çıkar. "Beni yalnız bırakmasına ihtiyacım var."

"Buraya kadar," diyor Bay Harden. "Polisleri arayacağım."

"Hadi ama dostum," diyor Jared. "Sadece konuşuyoruz. Banner, söyle ona." "Polisleri arayın, Bay Harden." Sesim kararlı ama sıcak gözyaşları süzülüyor

yanaklarımda çizgiler

oluşuyor. "Banner," diye

homurdanıyor Jared.

"Polisler g e l m e d e n git." Alnımı kapıya dayadım. "Ve bu gece olanları unutabiliriz."

"Bu geceyi unutmak mı istiyorsun?" Jared usulca sorar.

Hayatımın en iyi seksini unutmak mı? Mümkün olduğunu düşünmediğim yakınlığı, samimiyeti unutmak mı? Jared ve benim aramdaki gerçek dostluk olduğunu düşündüğüm şeyi bir kenara mı bırakacaktım? Gerçek olsaydı neler *olabileceği* ihtimalini göz ardı mı *edeyim*?

"Evet." Ses tonum kesin, onu tamamen kesiyorum. "Paltomu ve müşterilerimin çamaşırlarını bırakın. Bay Harden, onlar benim eşyalarım. Onları almasına izin vermeyin."

"Gerçekten mi Banner?" Jared, Oscar'a layık bir şekilde sadece kızgın değil, kırgın da görünerek soruyor.

"Gerçekten, Jared."

"Bütün bir dönemi öylece silemezsin. En azından arkadaşlığımızı. Üzerine tüküremezsin."

"Neden olmasın? Sen yaptın." Kelimeler dilimden k a y ı y o r, dilimi acıyla kaplıyor.

"Yani bu kadar mı?" diye soruyor kısa bir aradan sonra. "Prescott'un kazanmasına izin mi vereceksin?"

"Prescott kazanamayacak." Kalan tüm gurur kırıntılarımı topladım. "Ben kazanacağım."

6

AFİŞ

Hiçbir şekilde küçük bir kasabadan değilim. Annemin çocukken Meksika'dan taşındığı San Diego'da büyüdüm. Şehir yayılıyor ve çok geniş bir alanı kaplıyor, ancak hareket etmekten rahatsız olmuyor. Kerrington'un bulunduğu Maryland'deki küçük üniversite kasabası da hareketli değil. New York hareketli. *Koşuşturur*. Gerçekten hiç uyumaz ve sürekli öğütücüdür. Gürültüye, tempoya ve havadaki aciliyet kokusuna alışmak biraz zaman aldı.

Tamam. Hâlâ alışamadım ama bayıldım. Buranın bir inatçılığı var. Şehrin üzerinde yoğun bir sis gibi dolaşan bir cesaret ve kararlılık. Daha önce bu kadar büyük bir şehirde yaşamamış olabilirim ama her zaman inatçı, her zaman azimli oldum. Doğru yerde olduğumdan hiç şüphem yok.

"Hayal mi kuruyorsun?"

Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda stajyer arkadaşım Mitch Sanderson'ın masamda durduğunu görüyorum.

"Ah, hayır." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum çünkü sürekli işime karışıyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Cal için bazı analizleri bir araya getiriyorum."

Cal Bagley, Bagley & Associates'in kurucu ortağı. Aynı zamanda Prescott'un babasının en yakın arkadaşı. Ya da belki Jared'in katıldığı Pride şeysindedir.

Ugh. Jared Foster'ı düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim ama bu her zaman işe yaramıyor. Uyanıkken düşüncelerimi dizginleyebiliyorum. Peki ya uyurken? Tamamen farklı bir mesele. Beynim ve kalbim onun iğrenç, zalim ve sahtekâr olduğuna inanıyor. Ama bedenim? Buna inanmıyor. Birden fazla kez o geceye, bana hissettirdiklerine dair rüyalardan uyandım. Sadece inanılmaz seksi değil, yakınlığı da. Ve sadece o geceyi değil, tüm o dönemi. Gerçekten arkadaştık ya da ben öyle sanıyordum.

"Bana hayal kurmadığını söyleyemezsin," diyor Mitch, "sonra da konuşmamızın ortasında dalıp gidiyorsun."

"Özür dilerim." Gülüyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

"İşimin başına dönmeliyim." "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Quinn Barrow hikayesine yetişmek kadar çok çalışmıyorum."

"Bacağını kaybeden koşucu mu?" Mitch çenesini ovuşturuyor, öğrenmeye başladığım konsantrasyon işareti. "Garip bir şeydi, değil mi?"

"Evet," diyorum, onun hikâyesini her okuduğumda boğazımı yakan duyguyu yutkunarak. "Dizini yerinden çıkarmış ve atardamarı kesilmiş. Saatlerce bacağına kan gitmedi ve kesmek zorunda kaldılar."

Makaleye eşlik eden yan yana resimlere bakıyorum. İlk fotoğrafta Quinn koşuyor, göğsünü öne çıkarmış, gülümsemesi bembeyaz parlıyor, kumral saçları bitiş çizgisini geçerken ateşli bir flama gibi arkasında dalgalanıyor. İkinci fotoğrafta ise gülümsemeyen bir hayalet, ağzının etrafına yerleşmeye başlayan acı çizgiler. Bir hastane yatağından kameraya boş boş bakan vakur bir figür.

"Performans gösteren sporcularla anlaşma yaptığımızı biliyorsun, değil mi?" Mitch soruyor. "Başarısız olanları değil."

Sertliğine şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. Artık şaşırmıyorum. Çoğu menajer bu sporcuları birer meta olarak görüyor. Oynadıkları takımlar da öyle. Ve bunu anlıyorum. Spor bir iş ve eğer bunu kariyerim olarak seçtiysem, oyunu oynamalıyım.

Burada bulunduğum iki ay içinde birkaç şey öğrendim. Darwin o kadar da haksız değildi, danışmanım da öyle. Bu sektörde en güçlü olan hayatta kalır. Ruhunuzu toza dönüştürebilecek, durmak bilmeyen dişlileri olan hızlı bir makine. Kalbi zayıf olanlara göre değil. Burada acımasızlığın en iyisini gördüm. Yetenek rekabeti çok şiddetli ve keşif, işe alma, takip etme, imza atma konularında sürekli tetikte olmayı gerektiriyor. Elit sporcular çoğu insanın aklının ucundan bile geçiremeyeceği bir kazanç potansiyeline sahip. Olağanüstü bir yetenek bulduğunuzda, onları en iyi şekilde temsil edeceğinize ikna etmek çok önemlidir. Diğer tüm menajerler de aynı şeyi düşünür, bu nedenle kendinizi sık sık ve erkenden farklılaştırmak oyunun adıdır.

Yine de sadece besin zincirinin en tepesinde olmak istemiyorum. Başarmak benim için her zaman itici bir güç olmuştur, ancak katkıda bulunmak ve kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmak da öyle.

Kalbi olan bir katil.

Jared'in sözlerinin, cesaretlendirmesinin, bu ormandaki yerimi bulurken bana perspektif vermesinden nefret ediyorum. Bu onun *şişman kızı becerme* numarasının *bir* parçası mıydı? O gece söylediği ve yaptığı şeyler? Neyin gerçek olduğunu, neye güvenebileceğimi bilmiyorum ama sözleri aklıma gelip duruyor.

Mitch'in bunu bir reddetme olarak algılamasını umarak, dikkatimi kasıtlı olarak ekrana geri çevirerek, "O geçmişte kalmış biri değil," diye cevap veriyorum. "Belki de sadece ayakları üzerinde durabilmek için biraz yardıma ihtiyacı vardır."

"Ayak mı demek istiyorsun?"

Ona tiksinti dolu bir bakış attım. Erkekler aslında *çocuktur*. Sadece penisleri sürekli büyüyen oğlanlar... bazıları diğerlerinden daha fazla. Çoğu zaman odadaki tek kız olduğum için bunu fark etmeye başladım. Aralarında Hispanik bir kadın olduğunu unutur unutmaz, ikinci sınıf mizahları ve kaba şakaları ırkçı ya da cinsiyetçi oluyor. Buna kilolu olduğum gerçeği de eklenince, beş dakika içinde onlar için bir mobilya parçası haline geliyorum.

Ama bu kanepenin hala kulakları ve bir kalbi var, ki Mitch gibi adamlar için bunu söyleyemem.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ben sessiz bir kınamayla ona bakarken. "Bu hiç hoş değildi."

"Şimdiye kadar alışmış olmalıydım," diyorum, umarım kelimelerdeki hakareti o kadar iyi gizlememişimdir ki hissetmez. "Ama siz duyarsızlığınızla beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz."

"Duyarlılık size para kazandırmaz," diye karşılık veriyor Mitch. "Devam et ve bir komisyon bile alamayacak bir ampute için ağlayarak zamanını boşa harca. Ben gerçekten kızartabileceğim bir balığın peşinden gidiyorum."

"Hangi balık?" Öfkemi bastırıyorum ve yüzümü daha az sikişmeye alıştırıyorum.

"Alonzo Vidale," diye övünüyor Mitch. "Cal bugün onunla buluşacak."

Alonzo Vidale bu yaz NBA Draft'ına katılmaya hazırlanan en umut verici uluslararası oyunculardan biri. Kesinlikle ilk turda seçilecek.

"Ve Cal'ın seni toplantıya getireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Aşağılık bir stajyer mi?"

Mitch kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Bunu o kadar çok kelimeyle söylemedi," diyor, "ama ben buralarda vazgeçilmez olmaya başladım."

"İki ay boyunca kahve getirip fotokopi mi çektin? Evet, sen olmasan biz ne yapardık?"

Gülümsemesi alaycı bir ifadeye
dönüşüyor. "En azından Bagley
hayatta olduğumu biliyor."

"Dudaklarımın sürekli olarak onun kıçını öpmek için büzülmemiş olması, yaptığım iyi işlerin göz ardı edildiği anlamına gelmez."

Umarım.

Cal Bagley'nin kanatları altına aldığı bir grup adam olduğu bir sır değil. Onun kanatları altında olmak, işten sonra içki içmek, striptizcilerle dolu "özel partiler" ve hiç ilgimi çekmeyen her türlü "sik numarası" anlamına geliyor. Mitch kesinlikle o grupta. Düşündüm de, eminim

Mitch'in babası da Cal'in en iyi arkadaşlarından biri. Muhtemelen başka bir Pride bağlantısı.

"Biraz buruşukluk çok işe yarar." Başını eğiyor ve gözleri yüzümden bu sabah giydiğim şekilsiz elbisenin içindeki vücuduma kayıyor. "Biliyor musun Morales, biraz çabayla hiç de fena olmayabilirsin."

"Ve biraz çabayla bir homo sapien'e dönüşebilirsiniz."

"Şaka." Zayıf ağzının etrafında sıkı bir gülümseme oynuyor. "Vidale'i ya da bir sonraki mahsulden başka birini bulduğumda da yapmaya devam et."

"Aslında kimseyle sözleşme imzalayamayacağınızı biliyorsunuz," diye hatırlatıyorum ona. "Teknik olarak henüz diplomalarımızı almadık ve temsilcilik sınavına girmedik." "Mezun olmamıza sadece aylar kaldı ve o sınav esinti." Mitch takım elbisesinin omzundaki görünmez tüyleri topluyor. "Açık kitap ve not alabiliyorsun. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Belki, ama hala kıçımı yırtarak çalışıyorum. Toplu iş sözleşmesinin inceliklerini öğrendiğimden emin olmalıyım."

"Evet, tamam. Bunu sen yap." Mitch gözlerini deviriyor ve odamdaki masamdan ailemin fotoğrafını alıp hızla yerine koyuyor. "Bu arada ben de Vidale ile tanışacağım."

"Bu sürece şimdiden hazır olmasına biraz şaşırdım."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Tüm ailesi geçen ay bir trafik kazasında öldüğü için mi?"

Yemin ederim bu adamlar bu alana girmeden önce duygularını ameliyatla aldırıyorlar.

"Ahhh, evet." Mitch başını sallıyor ve muhtemelen sempati duyduğunu düşündüğü bir ifadeyle yüzünü buruşturuyor. "Gerçek erkekler yoluna devam eder. Demir sıcakken dövmesi gerektiğini biliyor. Seçmeler yaklaşırken, işlerini yoluna koyması gerekiyor. Ciroları araştırmaya başlayabilecek, yöneticilerle konuşabilecek, takımlarla antrenmanlara çıkmasını sağlayabilecek bir menajerle anlaşmalı. Hepsi bu."

"İyi bir yas danışmanına *ihtiyacımız var,*" diye mırıldanıyorum, masamın altında öğle yemeğimin bulunduğu kapları ararken. O kadar açım ki Mitch'in söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum.

Sanki bu mücadele zaten yeterince gerçek değilmiş gibi.

Ağır bir üniversite ders yükü olmadan çok daha iyiyim. Daha düzenli besleniyorum ve yediklerime dikkat ediyorum, beş kilo verdim. Cal'ın gür sesi beni irkilttiğinde hala Mitch'in sesini duymuyor ve masamın altındaki büyük boy çantada dil peyniri arıyordum.

Sarsılarak kalktım ve başımı yukarıdaki masaya çarptım. Dışarı kaydım, ağrıyan yeri ovuşturdum ve gözyaşlarımı geri kırptım.

"İyi misin?" Cal soruyor, bakışları gözyaşlarıma odaklanıyor. "Evet, iyiyim. Sadece başımı çarptım."

Alışkanlıkla saçımı kulağımın arkasına itiyorum, bugün yukarıda olduğunu unutarak. Şu anda ellerimle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden onları bırakmadan önce birkaç saniye havada asılı kalıyorlar.

Ben tam bir aptalım ve Cal'ın bana bakışından bunu anlıyor.

"Evet, şey, sana ihtiyacım var," diyor kaba bir şekilde ve uzaklaşmaya başlıyor. "Konferans odası. Şimdi, Morales."

Mitch ve ben göz göze geldik.

"Onu kızdıracak ne yaptın?" Mitch soruyor, gözlerinden zar zor bastırılmış bir neşe fışkırıyor.

"Hiçbir fikrim yok." Cal'ın peşinden koşturuyorum, zihnimde son görevlerimi gözden geçiriyorum. Her görevi eksiksiz tamamladığımı sanıyordum.

Cal sabırsız bir ifadeyle kapalı konferans odasının kapısının önünde durur.

"Çok dil biliyorsun, değil mi?" diye soruyor aniden.

"Çok fazla değil. Sadece İspanyolca, Rusça, biraz İtalyanca ve Mandarin Çincesi." Ağzımdan gergin bir kahkaha dökülüyor. "Oh, ve İngilizce. İngilizce konuşabiliyorum."

"İspanyolcanıza ihtiyacım var." Omzunun üzerinden kapalı konferans odasının kapısına bakıyor. "İçeride Alonzo Vidale var."

"Oh." Böylesine büyük bir potansiyel müşteriye yardım etme ihtimali midemi bulandırıyor.

"Görünüşe göre pek İngilizce bilmiyor."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı birbirine kenetliyorum. "Hatırladığım kadarıyla ailesi Arjantin'in orta sınıfındandı. Hiç İngilizce bilmemesi biraz sıra dışı olurdu."

"Hiçbir fikrim yok," diyor Cal omuz silkerek. "Ama onun için çeviri yapacak birine ihtiyacı olduğunu söylüyor."

"Tabii ki." Elbisemin yakasını çekiştiriyorum. Keşke bugün daha güzel bir şey giyseydim.

Alonzo Vidale'yi gördüğümde aklıma gelen ilk şey, fotoğrafların onun hakkını vermediği oluyor. Koyu renk saçları ensesinde sıkı bir at kuyruğuyla yüzünden geriye doğru toplanmış, ancak birkaç ipeksi tel kaçıp koyu renkli, duygulu gözlerinin üzerine düşüyor.

İkinci fark ettiğim şey, kafasında kül gibi taşıdığı kötü gizlenmiş bir keder. Geniş omuzlarında bir sarkma var ve geniş, dolgun dudakları sanki hiç gülümsememiş gibi görünüyor. Ailemi düşünüyorum; annemi, babamı, kız kardeşim Camilla'yı ve kızı Anna'yı. Hepsini bir günde kaybetsem nasıl bir yıkım hissederdim, hayal bile edemiyorum ama bu adam sadece bir ay önce buna katlandı.

Bir müzisyenin uzun ve hassas parmaklarına sahip. Elleri basketboldan çok piyano çalıyormuş gibi görünüyor ve geçmişiyle ilgili ayrıntılar için hafızamı yokluyorum. Amerikan standartlarına göre uzun süredir basketbol oynamıyor. Bizim basketbolcularımızın çoğu oyun parklarında başlar, AAU'da yükselir, en azından zorunlu bir yıl kolejde oynar ve sonra hayatlarının yıllarını bu spora verdikten sonra sadece bir kısmı NBA'e gider. Hatırladığım kadarıyla Alonzo yeteneğini çok daha sonra keşfetti. Son Olimpiyatlarda Arjantin takımı için oynadığında Amerika'nın radarına girdi.

Arjantin'den çıkan birkaç olası yıldızdan biri olarak herkes onu bir sonraki Manu Ginóbili olarak adlandırıyor.

Konferans salonundaki masadan başını kaldırıp Cal'dan bana bakıyor, gözleri kısılmış. Yalnız olmasına şaşırdım, yanında menajeri ya da bir başkası yoktu ama genellikle menajer seçilmeden önceki bu aşamada bir sporcunun sadece ailesi olur. Kaybının büyüklüğü beni tekrar etkiliyor ve ayağa kalktığında altı yaşında olacağını bilmeme rağmen, büyük konferans salonundaki masada tek başına otururken inanılmaz derecede savunmasız görünüyor.

"Bu Banner Morales," diyor Cal ve oturmam için masada bir sandalye çekiyor. "O ... olacak."

Cal için alışılmadık bir şekilde bocalıyor ve yardım için bana bakıyor.

"Ne kadarını anladığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye bitiriyor omuz silkerek. "Tahminimce, o hastanedeyken onu tartıştığımızı fark edecek kadar

oda," diyorum ve Alonzo'ya özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Hola. Buenos días.

¿Cómo estás?"

Selam verdiğimde gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyor. "Hola,

Señorita Morales," diye yanıtlıyor başını bana doğru eğerek. Ne

söylememi istediğini anlamak için Cal'a bakıyorum.

Cal, "Ona öncelikle izlediğimiz görüntülerden etkilendiğimizi söylemek istediğimizi söyleyin," diyor. "Olimpiyatlardaki performansı ve antrenmanları da dahil."

Tereddüt ediyorum, harfiyen tercüme etmekle en azından pompayı biraz doldurmak arasında gidip geliyorum.

"Öncelikle şunu söylemek istiyoruz," diye İspanyolca başlıyorum ama o karanlık gözlerdeki gölgelerle karşılaşınca duraksıyorum.

Kaşları kalkıyor, soruyor, bekliyor.

"Öncelikle son kaybınız için çok üzgün olduğumuzu belirtmek isteriz," diye tekrar başlıyorum.

Benden Cal'a ve tekrar bana spekülatif bir bakış fırlatıyor.

"Son bir ayda neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum," diye aceleyle devam ediyorum. "Size en derin sempatilerimizi sunuyoruz."

Cevap vermeden önce bir nefes sessizlik oldu. "Gracias."

Cal neden hala gittiğimi sorgulamadan önce konuya giriyorum ve benden söylememi istediği ilk sözleri aktarıyorum.

Mükemmel değil ve bir ya da iki kelime orada burada kaybolmuş olabilir, ancak Cal, Bagley'in onu temsil edecek firma olmasının tüm nedenlerini ortaya koyuyor ve ben de tercüme ediyorum. Alonzo sivri ve zekice sorular soruyor. Yalnız olabilir ama saf değil. Alonzo'nun benim aracılığımla sorular sorduğu ve Cal'in benim aracılığımla doğru cevapları verdiği yarım saatlik ileri geri konuşmanın ardından imzaya yaklaştığımızdan emin değilim.

"Sana bir soru sormam gerekiyor," diyor Alonzo, hâlâ İspanyolca konuşuyor ve karanlık bakışlarını üzerime dikiyor.

Yorumlaması için Cal'a

dönüyorum. "Sormak

istiyor-"

"Hayır, Banner," diye araya giriyor Alonzo. "Sen. *Sana* bir soru sormak istiyorum."

Gözlerini dudaklarıma dikmiş, Alonzo'nun söylediklerinin İngilizce karşılığını bekleyen Cal'a dikkatli bir bakış atıyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum hala İspanyolca. "Elbette. Sorunuz nedir?" "Ne diyor?" Cal soruyor.

"Bu adam iyi *konuşuyor*," diyor Alonzo. "Ama iyi bir *adam* mı? Bana doğruyu söyle."

Cal'ı iyi gösteren bir cevaptan başka bir şey vereceğimi düşünmesine neden olan şey hakkında hiçbir fikrim yok. Cevabımı hazırlıyorum ama Alonzo'nun ciddi bakışlarıyla karşılaşınca dilimin ucunda eriyip gidiyor. Bu adam zaten çok şey yaşamış. Hastaneden hiç ayrılmadığını, ailesinden bir kişinin bile hayatta kalmasını umarak orada kaldığını okudum. Ve teker teker hepsi öldü. Amerika'ya, NBA gibi karmaşık bir ekosisteme geçişin kolay olacağını düşünemiyorum.

En güçlü olan hayatta kalır.

Ayakta kalan son kişi olmak için ne yapmanız gerekiyorsa yapın.

Mitch bu koltukta oturuyor olsaydı, çoktan cevaplamış olurdu. Alonzo'ya Cal'in iyi bir adam olduğunu kesin bir dille söylerdi. Cal'ı çok az tanıyorum ama Gurur'un bir üyesi olduğundan eminim ve deneyimlerime göre o gizli topluluktaki hiç kimseye güvenmezdim. Belki de danışmanım haklıdır. Belki de bu oyundan sağ çıkacak acımasızlığa sahip değilimdir çünkü gerçekle yüz yüze geldiğimde yalan söyleyemem.

"Gerçekten bilmiyorum, Alonzo," diyorum. "Hayatımı ve paramı emanet edebileceğim çok az adam var, ki sen de bunu yapıyorsun. Peki iyi bir adam mı? Emin değilim ama iyi anlaşmalar yapar mı? Kesinlikle."

Cal ve ben Alonzo'nun cevabını beklerken odada bir sessizlik oluşuyor.

"Bu çok fazla oldu," diyor Cal şüpheyle. "Alonzo'ya ne söyledin?
onu?"

Ben cevap veremeden Alonzo cevap verdi.

İspanyolca olarak "Bagley ile imzalayacağım" diyor.

"Aman Tanrım!" Cal'a geniş bir gülümseme gönderdim. "Bagley ile sözleşme imzalayacağını söylüyor."

"Evet." Cal ellerini birbirine vurur. "Sadece sana
ihtiyacımız var-" "Con una condición," diye araya giriyor
Alonzo.

"Bir şartla," diyorum. "Bagley ile
imzalayacağım," diye tekrarlıyor.

"Bagley ile imzalayacak," diye
tercüme ettim. "Eğer Banner Morales
benim menajerimse."

"Eğer Banner Morales. . ." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ağzım açık kalıyor. "Oh, kahretsin."

Alonzo sırıtıyor ve ilk kez kasvetli gözlerindeki bulutlar dağılıyor. "Oh, kahretsin," diye ağır aksanlı bir İngilizceyle cevap veriyor, kıkırdıyor ve oturuyor
sandalyesine geri oturdu. "Bunu anlıyorum."

"Ne oldu?" Cal sertçe sorar. "Adını mı duydum?"

"Um, evet." Dudaklarımı endişeyle yalıyorum ve Cal'ın meraklı talebiyle yüzleşmek için kendimi zorluyorum. "Menajeri olmam şartıyla Bagley ile sözleşme imzalayacağını söylüyor."

"Ne oluyor be?" Cal bana doğru eğildi, yüzündeki çizgilerde ve gergin vücudunda öfke vardı. "Ona ne söyledin Morales?"

"Aynen dediğin gibi," diye yalan söyledim. Başlangıçta biraz cüretkâr davrandım ve yalan söylemem gerekirken dürüst davrandım, ama hepsi bu.

"Ona lanet olası bir *stajyer* olduğunu söyle." Cal kelimeyi ayakkabısının altındaki sakız gibi eziyor. "Menajerlik sınavına girmemiş ve profesyonel bir sporcuyu temsil edecek nitelikte olmayan biri. Ona bu iş hakkında hiçbir şey bilmediğini ve kendisininki kadar umut verici ve karmaşık bir gelecek için kulağının arkası ıslak bir acemiye güvendiği için çok pişman olacağını söyle."

Dudağımı ısırıyorum, beni ne kadar gülünç gösterirse göstersin, Cal'in söylediklerini Alonzo'ya harfi harfine söylemeye hazırlanıyorum.

"Benim şartım bu. Banner yoksa, anlaşma da yok." Alonzo benden önce İngilizce cevap veriyor!

Cal ve ben onun ağır aksanlı da olsa mükemmel İngilizce kelimelerine bakakalıyoruz. İkimiz de bir yanıt veremeyince, Alonzo ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Cal, Alonzo'nun arkasından, "Tamam, tamam," der. "O senin menajerin olacak."

Alonzo yavaşça dönüyor ve kapıya yaslanıyor, gözleri bana doğru parıldıyor.

"Ama diplomasını almasına daha birkaç ay var," diyor Cal, sesi isteksiz. "Ve ajanlık sınavını geçmesi gerekiyor. Haziran'daki seçmelerden önce bu fırsattan yararlanmak için yakında bir ajansla çalışman gerekiyor. Nike, Reebok, Gatorade - hepsi seçmelerden önce etrafı kolaçan edecek ve bu arada senin de bir temsilciliğe ihtiyacın var."

Alışkanlıktan, çevirmeye başladım.

"Onu anladım," diye araya giriyor Alonzo usulca. Tabii ki anladı, çünkü sanırım son beş dakika içinde sihirli bir şekilde İngilizce öğrenmişti. "Ama eminim ki

Banner uygun ve müsait olur olmaz beni temsil edeceğine dair geçici bir sözleşme imzalayabilir. Ona rehberlik edeceksin, değil mi?"

Cal bana yan gözle bakıyor ve yorgun bir nefes veriyor. "Evet."

Ve bir anda silik bir stajyerden Bagley & Associates'in kapılarından yıllardır giren en büyük balıklardan birinin temsilcisine dönüştüm. Ve *sanırım* tüm bunlar, temel insani erdemleri gösterip doğruyu söylediğim için oldu.

Bırakın Aslanlar Gururu'na, alfa erkek kliklerine, benim bilmemi istemedikleri partilere ve bağlantılara sahip olsunlar. Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Müşterileri benim yöntemimle temsil edeceğim. Benim yolumla liderlik edeceğim. Benim yöntemimle savaşacağım. En güçlü olanın hayatta kalmasıymış, hadi oradan. Gurur'a kimin ihtiyacı var?

BÖLÜM II

"Teninize aşık olan erkekler ve kendilerini boğan
başkaları olacak
altında yatan her şeyde."

-Cindy Cherie, Şair

7

JARED

"BANA BAK, JARED AMCA!"

Güneş ışığının parıltısı altında gözlerimi kısarak tiz sesin geldiği yöne bakıyorum. Küçük bir mermi olan insanı havuza doğru bir sıçrama izliyor.

"Harika gülle, Sarai!" Yeğenime bağırıyorum. "Dizlerini içeri soktuğundan emin ol."

Kısa botlarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum, takım elbisemin pantolonunu kıvırıyorum ve havuzun kenarına oturup bacaklarımı serin suya indiriyorum.

"İşte hayat bu." Şortunun içinde yanımda oturan kardeşim August'a bakıyorum. "Bunun senin dairenden daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Evet, daha büyük bir yere ihtiyacımız vardı." Arka bahçesindeki havuzun ötesine, Pasifik Okyanusu'nun elektrik mavisi yayılımına bakıyor. "Çok daha iyi bir manzarası var ve Sarai'nin okuluna da yakın. Iris'in Elevation ofisine gidip gelmesi de çok zor değil."

"Yeni düzene nasıl alışıyor?" Bir avuç su alıp bize doğru yüzen Sarai'ye sıçratıyorum.

August'un spor ajansımızın merkezini takımı Waves'in oynadığı San Diego'dan Los Angeles'a taşıma konusundaki ilk isteksizliği eşiyle ilgiliydi. Iris bizimle pazarlama alanında çalışıyor ama August ile birlikte San Diego'da kalmak istiyordu.

"Sen onun patronusun," diyor August. "Bilmen gerekmez mi?"

"Sen onun kocasısın. *Yapman* gerekmez mi?"

İkimiz de Iris'in kardeşimin olmadığı bir yerde olmayı tercih etmeyeceğini bildiğimiz için sırıtıyoruz.

"Dostum," diyorum kravatımı gevşetip omzumun üzerinden atarak. "Sen evlisin ve çocukların var. Ne oluyor lan?"

August'un gülümsemesi geniş ve memnun.

"Şimdilik bir çocuk," diyor. "Ama umarım yakında daha fazla olur. Hayat harika değil mi?"

"Iris ve Sarai'yi ne kadar sevsem de, o hayata sahip olabilirsin." Arkama yaslanıyorum, kollarım dik ve avuç içlerim betona dayalı. "Tek bir kadınla yuva kurmaya hazır değilim."

"Otuzlu yaşlarındasın, kardeşim. En azından bunu düşünmelisin." "Düşünüyorum," diye katılıyorum. "Ve kurdeşen döküyorum."

İkimiz de gülüyoruz ama ben ciddiyim.

"Evliliğin radarımda bile olmamasının iki nedeni var," diye devam ediyorum. "Birincisi, insanlara karşı toleransım düşüktür."

"Bu çok saçma."

August benim görüşümle bağ kuramıyor çünkü o "*insanlardan* biri". Daha farklı olamazdık. Sadece benim sarışın ve mavi gözlü olmam ve onun koyu teni ve kalın buklelerinin çift ırklı mirasını ilan etmesi değil, aynı zamanda içimizde de farklıyız.

"Hayır, bu doğru" diyorum. "İnsanların gizli gündemleri var. Yalan söylüyorlar ve beni sıkıyorlar."

"Hepsi mi?"

"Hayır, sadece çoğu, ama istisnaları bulacak kadar umursamıyorum. Sonsuza kadar tahammül edebileceğim birini bulmak için şu anda kesinlikle zaman ayırmıyorum."

August bana "İki neden söylemiştin," diye hatırlatıyor. "Diğeri ne?"

"Oh, basit." Kaşlarımı imalı bir şekilde sallıyorum. "Amcığı çeşitli şekillerde seviyorum

tatlar."

August'un kahkahası sakin arka bahçede yankılanıyor. Çocukluğumuzdan beri onu güldürmeyi severim, birbirimiz hakkında hiçbir fikri olmayan ama neredeyse ilk günden beri en iyi arkadaş olabileceğimizden emin olan üvey kardeşler.

Birkaç yaş büyük olmama rağmen, her zaman öyleydik.

"Iris yeni düzene alıştı mı?" Bizi bir önceki tartışma konusuna geri yönlendirerek soruyorum.

"O iyi." August geniş çıplak omuzlarını silkiyor. "Muhtemelen o San Diego ofisindeyken Los Angeles'taki en iyi aksiyonun orada olup olmadığını merak ediyordur."

August duraksıyor ve devam etmeden önce bana araştıran bir bakış fırlatıyor.

"Sezon bittiğinde Los Angeles'ta bir yer kiralayabilirim, böylece bu yaz o ofiste çalışabilir. Sarai için iyi bir anaokulu bulabileceğimize eminim. Iris'in bu deneyimi yaşamasını istiyorum. Senin için de uygun mu?"

"Elbette. Sessiz de olsa sen de bir ortaksın. Elevation benim olduğu kadar senin de, Gus."

"Sadece emin olmak istedim." August ayağa kalkıp Sarai'yi sudan çıkardı. "Hadi prenses."

Havlularken onu gıdıkladığında kıkırdıyor. O çok değerli. Eğer bir kadına kalıcı olarak bağlı olmasaydı, güzel bir kızım olmasına aldırmazdım.

"Bir gün buna daha fazla odaklanacağım," diyor August, Sarai'yi göğsüne yaslayarak. "Şimdilik, top hayattır."

"Olması gereken de tam olarak bu," diye hatırlatıyorum ona. "Stratejimiz işe yarıyor. Sporcular NBA'in en parlak yükselen yıldızlarından birinin Elevation ile anlaştığını görünce, onlarla da ilgileneceğimizden emin oluyorlar."

"Genel merkezi Los Angeles'a taşımakta haklıydınız."

"Müşterilerimizden kaçının oyunculuğa, yapımcılığa ve genel olarak eğlence sektörüne geçiş yapmak istediğini düşünürsek bu akıllıca bir hareket. Perdenin arkasındaki sihirbazları tanımak sadece yardımcı olabilir."

"Evet, özellikle de Cal Bagley Los Angeles'ta bir dükkân açmışken," diyor August, Sarai'nin saçlarını öperek. "Ve ofisi yönetmeleri için büyük silahlarını gönderdi, değil mi? Banner Morales buraya gelmek için New York'tan ayrılmadı mı?"

"Evet." Dişlerimi cevabın etrafında kilitliyorum. "Banner Los Angeles ofislerini yönetiyor."

August'la Banner ve son sınıfta olanlar hakkında hiç konuşmadım. On yıl sonra bile, onun adını duyduğumda göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Kalbim değil. Şu an bulunduğum yere gelebilmek için o işe yaramaz organı uzun zaman önce takas ettim. Yine de *eskiden* kalbimin olduğu yere yakın. Ve bu beni kızdırıyor.

Beni kızdırıyor.

En azından karşılıklı. İşin özüne indiğinizde spor yönetimi küçük bir sektör. Elbette çok sayıda profesyonel sporcu var, ancak bunlar genel nüfusun çok küçük bir yüzdesini oluşturuyor. Benim ulaştığım seviyeye ulaşan, bir ajans sahibi olan ve bizim temsil ettiğimiz kalibrede yetenekleri temsil eden menajerlerin sayısı çok az. Spor menajerliği, özellikle de NBA, bu kadar küçük bir dünya olsa bile Banner'ı sık sık görmüyorum.

İlk başlarda yollarımız seyrek olarak kesişiyordu. O New York'ta Bagley & Associates'te, ben de Chicago'da Richter Sports'ta çalışıyordum. Onu ilk kez Philly'deki bir kongrede gördüm. Birbirimizi gördüğümüzde döndü ve diğer tarafa doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim. Onu köşeye sıkıştırıp o gece hakkında tekrar konuşmaya çalışmış *olabilirim*.

Tamam. Onu köşeye sıkıştırdım ve o gece hakkında tekrar konuşmaya çalıştım.

Onu rahat bırakmazsam tecavüz düdüğünü çalmakla tehdit etti. Daha önce beni polise ihbar ettiğini görünce bunu şansa bırakmak istemedim. Birkaç engellenmiş girişimden sonra vazgeçtim. O geceyi ve beni geride bırakmak istediğini açıkça belirtti. Başka bir geceyi, başka bir geceyi ve başka bir geceyi ne kadar çok istesem de, bunun olması gerekmiyordu.

Ne fark ederdi ki? Banner yumuşak bir noktaydı ve merdivenin ne kadar yukarısına tırmanırsam, bunları o kadar az karşılayabilirdim. Özellikle de biz

aynı müşterilerin peşinde. Bu bir köpek ye-köpeği ve tükür onu ya da onu oyunudur.

En güçlü olan hayatta kalır.

Banner kalbi olan bir katil olabilir. Ben

sadece katilim. Bana iyi hizmet etti.

"Sence onu Elevation için çalışmaya ikna edebilir miyiz?" August eve geri dönerken soruyor.

"Kim?" Ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Banner." Sarai kollarında, başı omzunda merdivenlerden yukarı doğru yürür.

"Banner Morales?" Iris merdivenlerin tepesinden soruyor ve Sarai'yi August'un elinden almak için uzanıyor. "Onu seviyorum."

Tabii ki öyle.

"Gelip bizim için çalışacak mı?" Iris'in gözleri bir Noel ağacı gibi parlıyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla.

August aynı anda "Belki," diye yanıtlıyor. "İlgileneceğini bile düşünmüyorsun değil mi? Cal Bagley pisliğin teki."

"Jared de öyle," diyor Iris yüzünü ekşitmeden, çünkü bu doğru. "Banner'ın Elevation'da çalışması için işe alınmasını onayladığımı kayda geçirmek istiyorum."

"Ve senin fikrinin tamamen yersiz olduğunu kayda geçirmek istiyorum," diyorum yarı şaka. Iris bu oyunda henüz çok genç ve alttan yukarı doğru tırmanmaya çalışıyor. Sırf kardeşimle evli olduğu için ona ayrıcalıklı muamele yapmıyorum. O da bunu beklemiyor zaten.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Iris gözlerini deviriyor. "Erkekler ondan hep korkar."

"Eğer öyleysem, lanet olsun." Küçümseyici bir nefes çektim. "Banner Morales'le masanın altından pazarlık yapabilirim. Bana bir rahat ver."

"Müşterileri onu seviyor," diyor August, gözlerindeki sinsi bakışla beni kızdırmaya çalıştığını söylüyor. Artık altıma girecek bir derim olmadığını biliyor olmalı. Sadece kışkırtma ve saçmalıklardan korunmak için bir dış iskeletim var.

"Sanırım öyle," diyorum omuz silkerek. "Onları yeterince matronize ediyor."

Iris, "Onları *matronize* etmiyor," diye karşılık veriyor. "Onlarla ilgileniyor."

"Müvekkillerim temsilciliğin kıç silme, el tutma ve kucaklamayla gelmediğini bilirler, adamlarımın buna ihtiyacı olduğundan değil," diye cevap veriyorum. "Banner çocuk istiyorsa doğurmalı."

"Vay be." Iris, Sarai'yi diğer kalçasına doğru kaydırıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Bagley'nin rakip bir firma olduğunu biliyorum ama vay be Jared. Çok sert."

"Evet, Kenan'ı temsil ediyor," diye öneriyor August. "Ve Glad'in çocuğu dışında kimseyle kucaklaşmadığını biliyorsun."

Kenan "Gladyatör" Ross, August'un San Diego Waves'teki takım arkadaşı, bir erkek ne kadar sevimli olabilirse o kadar sevimsiz. Onunla sözleşme imzalamak istedim ama Banner benden önce davrandı. Bu kayıp canımı yaktı ve Elevation'ı kurmak için kendi başıma yola çıkmadan önce Richter'deki son performans değerlendirmelerimden birinde gündeme geldi. O zamana kadar, Banner ve ben profesyonel olarak yeterince kafa tokuşturmuş ve kişisel olarak birbirimizden yeterince uzak durmuştuk ki herhangi bir "hassas duyguyu" söndürdük.

Hala.

Onun adını duyduğumda ara sıra açıklanamayan bir sızı oluyor.

"Onu bu akşamki maçta görebiliriz," diyor Iris. "Çünkü iki müşterisi de oynuyor."

"Evet, bu gece Vidale'deyim." August başını sallıyor. "Ligde koruması en zor adamlardan biri."

"Sarai ve ben hâlâ seninle mi geliyoruz Jared?" Iris geriye doğru yavaşça Sarai'nin odasına doğru yürürken sorar.

"Evet. Gitme vakti gelene kadar dışarıda havuzun yanında çalışacağım."

Sarai'nin odasının kapısını kapatıyor ve August ile beni sahanlıkta yalnız bırakıyor.

"Dostum, soyunma odasındaki herkes Banner ve onun en sevdiği müşterisiyle ilgili şu şeyden bahsediyordu," diyor August bana sert bir bakış atarak. "Ne demek istediğimi anladın sen."

"Hayır, ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Merdivenlerden inip havuza doğru ilerlerken, "Görünüşe göre bir süredir devam ediyormuş," diyor. "Ama yeni yeni ortaya çıkıyor. Ya da belki de şimdi çıkmasına izin veriyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Botlarımı ve çoraplarımı toplayıp dizüstü bilgisayarımı bıraktığım şemsiye kaplı masaya doğru ilerliyorum.

"Banner ve Zo Vidale," diyor August. "Duymadın mı?"

"Kahretsin, Gus. Neyi duymadım?"

"Çıkıyorlar."

Çimdik.

8

AFİŞ

"QUINN, IMZANI ALABILIR MIYIM?"

Müşterim isteğime karşılık olarak geniş ve beyaz bir şekilde gülümsüyor. Bu gülümseme mısır gevreği, ruj ve sporcu sütyeni sattırıyor.

Bundan eminim.

Mitch'in yıllar önce hemen gözden çıkardığı Quinn Barrow'un yapacak ve verecek daha çok şeyi olduğu ortaya çıktı. Onu hastanede ziyaret ettiğim ilk beş seferde benimle görüşmedi. İkinci intihar girişiminden sonra ona ulaştım ve her şey değişti. Bir gecede değil. Rehabilitasyonu ve protezle yaşamayı öğrenmenin sancılı süreci sırasında Quinn'in vazgeçmek istediği zamanlar oldu, ben de öyle. Yine de tüm ülke onu destekliyordu, ilk ciro anlaşmasını müzakere etme zamanı geldiğinde bu gerçeği utanmadan kullandım.

Çocuk imzalı bir nachos tepsisiyle uzaklaşırken Quinn, "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor. "Tanınmak ve rastgele yaklaşılmak. İnsanların beni tanıması bir yana, bir şeyler imzalamamı istemeleri bile gerçeküstü."

"Sen Amerika'nın Titanyum Sevgilisisin." Quinn'in yüzünü buruşturmasına kıkırdıyorum. "Hey. İyi test edildi. Tuttu. Onu kullanıyoruz."

Bir sporcunun, hatta kamuya mal olmuş herhangi bir kişinin, kamusal benliği ile özel benliği arasında ayrım yapması gereken bir nokta vardır. Arasında

ürün ve kişi. Quinn hala bazen bununla mücadele ediyor. Titanyum protezini her ay toplum içinde pek çok kez takmasını gerektiren sözleşme maddelerine karşı çıktı.

"Bazen sadece sümüksü hissettiriyor." Quinn birasından bir yudum alıyor. "Sanki hayatımı mahvettiğini düşündüğüm, neredeyse hayatımı *sona erdiren* bu şey, şimdi hayatımı ondan kazanıyor muyum?"

"Hayır, sıkı çalışmanız ve yaratıcılığınız sayesinde hayatınızı kazanıyorsunuz." Ona sert bir bakış attım. "Güzellikleriyle ticaret yapan mankenlerden ya da top oynamak için para alan sporculardan bir farkın yok. Yeniden yürümeyi öğrenmek zorundaydın Quinn. Araba kullanmayı, yaşamayı. Zaten hayatın boyunca bir koşucu olarak vücudunu geliştirmiştin. Şimdi başkalarına kendi vücutlarını geliştirmeleri için yardım ediyorsun. Bu deneyimi paraya çevirmiş olman, onu ucuzlattığın anlamına gelmez."

"Her müşteriye ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun, değil mi?" Quinn elini tereyağlı patlamış mısır kutusuna daldırıyor.

"Bu benim işim. Bu arada, Şef Paddy ile işbirliği konusunu görüşmek üzere Netflix yetkilileriyle bir araya gelmemiz gerekiyor."

Daha önce birkaç kanal televizyon özel programları, reality şovlar ve benzerleri için bize başvurmuştu. Beslenme, fitness ve meditasyonu kapsayan bu *Biggest Loser benzeri* konsept, Quinn'in gerçekten ilgisini çeken ilk program oldu.

"Oh, evet." Quinn'in narin yüz hatlarını bir gülümseme aydınlatıyor. Kumral saçlarını kısa bir süre önce gevşek buklelerden oluşan bir şapka şeklinde kırpmıştı. Waves ile Titans arasındaki maçın başlamasını beklerken yeşil gözleri heyecanla parlıyor.

"Patlamış mısır ister misin?" Quinn elindeki kutuyu bana uzatıyor. Tanıdığım en disiplinli kadın o. Vücudunun her çizgisi ve kıvrımı mükemmellik için bilenmiş, ama ara sıra kendini şımartmaktan da asla geri durmuyor.

"Hayır." Çantamdan bir paket dil peyniri çıkarıyorum ve şişe suyumdan bir yudum alıyorum. "Tereyağlı patlamış mısır için yeterli puanım kalmadı. Beni baştan çıkardığın için sana lanet olsun."

"Weight Watchers'ı nasıl buluyorsun?" Quinn tereyağıyla parlayan parmaklarını yalayarak soruyor.

"Sanırım şu ana kadar en sevdiğim program bu. Bana ölçülebilir geliyor."

"Harika görünüyorsun, Banner." Quinn'in gülümsemesi yumuşar. "Seninle gurur duyuyorum."

Son birkaç yıldır dış görünüşümün içimdeki özgüvenli ve güçlü kadını yansıtması konusunda ciddiyim. Quinn, kilo verme yolculuğumda ve beni formda olmaktan alıkoyan duygusal ve hormonal engellerin temeline inmemde bana yardımcı oldu. "Duygularını yemek" benim için bir yaşam biçimiydi ve yüksek stresli zamanlarda çok fazla ve istediğim her şeyi yediğimi fark etmemiştim. Üniversitenin dört yılı da yüksek stresliydi, Bagley'deki ilk birkaç yıl da öyle. Şimdi daha iyi idare ediyorum.

"Peki ilaçlarını alıyor musun?" Quinn, bu gece birden fazla kişinin başını döndüren dar kot pantolonun içine girdiği kadar kolay bir şekilde eğitmen ve motive edici moduna geçerek araştırıyor.

"Her gün anne," diyorum göz devirerek.

Ayrıca metabolizmayı, doğurganlığı ve diğer üreme dinamiklerini etkileyebilen hormonal bir durum olan Polikistik Over Sendromu veya PCOS'a sahip olduğumu keşfettim. Doğru ilaçları almak, yediklerimi dikkatle izlemek ve düzenli egzersiz yapmak muazzam bir fark yarattı.

Quinn klimalı kot pantolonuma, dar tişörtüme, blazer ceketime ve stilettolarıma bakarak, "Bu arada bu görünüme bayıldım," diyor.

"Teşekkürler."

Quinn yaramaz gözlerle masumca, "Eminim Zo'nun da hoşuna gidecektir," diyor.

Saçlarımı kulağımın arkasına itmek için uzanıyorum, ancak hepsini bir topuz halinde toplanmış buluyorum. Lanet alışkanlık. Hiç vazgeçemediğim bir şey.

"Göreceğiz," diyorum sert bir gülümsemeyle. "Hâlâ halka açık olmaya alışmaya çalışıyorum."

Quinn bana "Altı aydır gizlisin," diye hatırlatıyor. "Bunu bu kadar uzun süre gizli tutmayı başarman bir mucize."

"Mucize değil." Dil peynirimi ısırdım. "Çok dikkatliydim. Bu konuda nasıl hissedeceğimi hâlâ bilmiyorum."

"İnsanların bildiği gerçeği mi, yoksa Zo ile çıktığınız gerçeği mi?"

"Hepsini." Zo'nun otuzuncu yaş günüm için bana verdiği büyük altın halka küpelerle oynuyorum. "Ya işler ters giderse? En büyük müşterimi ve en iyi arkadaşımı bir çırpıda kaybedebilirim. Bu yüzden pes edip onunla çıkmam bu kadar uzun sürdü. Artık sızdığına göre, umarım her şey eskisi gibi iyi kalır."

Quinn, "Siz ikiniz birlikte harikasınız," diye güvence veriyor.

"Bu yaz göreceğiz, değil mi?" Derin bir nefes alıyorum. "Sezon bittiğinde benimle kalacak. Titanlar Vancouver'da olduğu için çok nadiren birlikte vakit geçirebiliyoruz."

Zo'nun Los Angeles'ta birkaç işi var, ama bunun bizim için birkaç haftada bir bir iki geceden daha uzun süre aynı yerde olmanın nasıl bir his olduğunu görmek için bir test sürüşü olacağını biliyorum. Birlikte yaşayacağımızı her düşündüğümde içimi kaplayan huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Arkadaşlığımız her zaman çok *doğru* oldu. Zo'yla çıktığımız için işlerin *ters* gidebileceği düşüncesi beni biraz korkutuyor.

"Sizler iyi olacaksınız. Sadece gerçek olana odaklanın. Tüm bunlar," diyor Quinn, televizyon kameraları ve taraftarlarla dolu kalabalık arenaya elini sallayarak, "maç bittiğinde ortadan kalkacak. Gerçek bir adamla gerçek bir ilişkiniz var. Yaratılmasına yardım ettiğin bir imaj değil."

Resim.

Aslında bu kadar çok düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum, özellikle de şimdi Los Angeles'ta yaşadığım için. New York'ta yaşamak bir şeydi ama burada imaj bilinci başka bir seviyeye çıkıyor. Tek haneli bir şehirde çift haneli bir hatunum. Bunu kabullendim. Quinn'le birlikte, satış görevlisinin bana hemen ayakkabılarını ya da mücevherlerini göstermeyi teklif ettiği seçkin butiklerden alışveriş yaptım. Bunu aştım. Ayak uydurmaya çalışmayı bıraktım ve olabileceğim en iyi Banner olmaya karar verdim. Bu, diğer insanların imajım hakkında konuşmalarına karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyor.

Hey, Hollywood, oldukça başarılı bir blog, Zo ile olan ilişkime özel bir ilgi göstermiş gibi görünüyor. Yapılan yorumlar en acımasız olanlardan bazıları.

"*Hey, Hollywood*'dan Hannah'nın geçen hafta bana Sünger Banner Kare Pantolon dediğini biliyor musun?"

Quinn birasından biraz tükürüyor.

"Aman Tanrım, ne?" Gözleri önce mizahla, sonra şokla açılıyor, sonra da kızgın yarıklara dönüşüyor.

"Evet, aynen aktarıyorum. "Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa Zo Vidale'in menajeri/kız arkadaşının kıçı normalden daha mı kare? Ona Sünger Banner Kare Pantolon diyelim.' Alıntı bitti."

"O küçük sürtük," diyor Quinn hararetle. "Başkalarının görünüşünün her ayrıntısını eleştiriyor. Bu arada biz o küçük dangalağın neye benzediğini hiç görmedik. Ve bahse girerim arkasına saklandığı avatara hiç benzemiyordur."

"Her neyse." Omuz silkiyorum, diken hala düştüğü yeri yakmıyormuş gibi davranıyorum.

"Her neyse değil." Quinn elimi tutuyor ve beni yıllardır yaptığım gibi gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Çok güzelsin Banner. Vücudun da çok güzel. Çok çalıştın. Disiplinli ve sağlıklısın ve kalıtım ve squat sana anormal derecede kare olmayan harika bir kıç vermiş."

"Hey, bir kız 'normal sınırlar içinde' kare bir kıçtan daha fazla ne isteyebilir ki?" Alaycı bir şekilde espri yapıyorum.

"Belki de Hannah sadece iyi ve zengin bir erkek arkadaşı olmadığı için kızgındır." Quinn'in gözlerinin kenarları kırışıyor ve ağzından arsız bir gülümseme dökülüyor. "Ohhh, ama erkek arkadaşın olsun ya da olmasın, birinci sınıf erkek etini takdir etmelisin. Geliyor. Saat ikide, eğer Tom Ford takımın bir şey ifade ediyorsa, güzel ve zengin görün."

"Nereye?" Başımı hafifçe sağa çeviriyorum.

"Bakma," diyor aceleyle. "İlgilendiğimizi anlayacaktır."

"İlgilenmiyoruz. Siz ilgileniyorsunuz, ben de bakıyorum. Ayrıca saat iki değildi. Saat 10'du. Ehliyet dersinden falan mı kaldın?"

"Sürücü kursu mu?" Şaşkınlık Quinn'in pürüzsüz yüz ifadesini kırıştırıyor.

"On ve iki mi?" Hayali bir direksiyon simidi üzerinde el pozisyonlarını gösteriyorum.

"Aman Tanrım." Quinn güler ve bıkkın bir şekilde başını sallar. "Sadece bak. Ama yumurtalıklarını koru. Onun bir çocuğu var. İlk etapta iyiydi. Buna bir de sevimli küçük kızı eklenince hiçbir yumurtalık güvende değil."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve içimdeki her şey sarsılıyor. Bir zamanlar Jared Foster'la ilgili haberlerden bilinçli olarak kaçınırdım. Yıllar geçtikçe, haberlerden kaçınmak zorunda kalmadım. Sadece çok fazla haber yoktu. En azından kişisel olarak. Birkaç yıl önce kendi ajansını kurduğunu biliyorum, Elevation, eskiden San Diego'daydı-şimdi merkezi Bagley & Associates'in yönettiğim Los Angeles ofisinden sadece birkaç blok ötede.

Kerrington Koleji'nin altın çocuğu olduğu gibi, spor yönetiminin de altın çocuğu haline geldi. Otuz beş yaşında bile değil ve sektördeki en hızlı büyüyen ajanslardan birinin sahibi. Cal ondan nefret ediyor. Cal'in, Jared burada olduğu için Batı Yakası'nda iş kurmaya bu kadar kararlı olduğundan şüpheleniyorum. Ben de Jared'in Cal istediği için Los Angeles'ta bir ofis açtığından şüpheleniyorum. Onların bölge savaşının ortasında kalmak istemiyorum, ama eğer olursa, geri adım atmayacağım. Kalbim kadar katilliğimi de geliştirdim ve her durumda hangisini kullanacağımı biliyorum. Jared Foster kesinlikle bir "durum" olarak nitelendirilebilir.

Elimde olsa onu ya da o geceyi düşünmezdim. Aşağılanma. İncinme. Kafa karışıklığı. Öfke. Tüm hatırladığım bu.

Oh. Ve hayatımın en iyi seksiydi. Jared Foster, o gecenin ne kadar korkunç geçmesine rağmen vajinamın başına gelen en iyi şey olmaya devam ediyor. Evet, onun hakkında kişisel detaylar duymak istemedim. Yapamadım.

evlendiğini kaçırmış olabilirim ama sanırım bir kızı olduğunu kaçırdım.

Parmaklarımı bir geceliğine geçirdiğim ipeksi saç tellerine dokunan esmer başını izlerken boğazımdaki garip sıcak yumruyu yutkunarak bastırıyorum. Onu dünyanın en değerli şeyiymiş gibi taşıyor. Gülüşüyorlar ve kızın sıska kolları adamın boynuna dolanıyor. Sosisli sandviç ve bira taşıyan minyon, siyah saçlı bir kadın arkalarından yürüyor. Yüzü Jared'in kollarındaki küçük meleğin bir kopyası.

Minyon olurdu. Mükemmel olurdu. En azından o bir Cindy değil.

Arkamı dönüyorum, umarım ona ve ailesine ağzım açık baktığımı fark etmeden önce.

"Ateşli, değil mi?" Quinn sessiz bir sesle soruyor. "Ve çocuk onu lav seviyesine çıkarıyor."

"Hmmm," diyorum bir ısırık dil peyniri ve bir yudum su eşliğinde kayıtsızca.

"Oh Tanrım," Quinn sotto-squeals. "Buraya geliyor."

Peynirim boğazımda düğümleniyor ve tüm vücudumu hafif bir ter kaplıyor. Beni tekrar bu duruma düşürmesine izin vermeyeceğim. Bu naif, gergin

. . iki metre yakınına her yaklaştığında ağır ağır nefes almaya başlayan bir *kız*. Onunla bir pazarlık masasında karşı karşıya olsaydım, eşit bir oyun alanı olurdu. En iyileriyle başa çıkabilirim. Ama burası bir yönetim kurulu odası değil. Bu bir basketbol maçı. Şu anki sevgilim sahaya koştu. Tek gecelik sevgilim bu tarafa doğru geliyor. Jared'i çoktan aştığımı bilsem de, aptal kalbim bazen onu düşündüğümde yaptığı şeyi yapıyor.

Pislik.

9

JARED

"NEREDE OTURUYORUZ?" Iris biraz arkamdan soruyor.

Sarai, annesinin taşıdığı sosisli sandviçlere kaşlarını çatarak, "Nachos istiyorum," diye sızlanıyor.

"Sarai, sosisli sandviç demiştin," diye sertçe karşılık verir Iris. "Ve sosisli sandviç aldım. Şimdi nachos almak için onca yolu geri dönmeyeceğim."

"Ama anne, ben-"

"Ben nachoları getireyim," diye araya girdim. "Yerleştikten ve koltuklarımızı bulduktan sonra geri döneceğim."

"Teşekkür ederim Jared Amca," diyor Sarai tatlı tatlı, o kilometrelerce uzunluktaki kirpiklerini bana kırpıştırarak.

Çok küçük yaşta başlıyorlar.

August bununla nasıl yaşıyor? Yalan söylemeyeceğim. Şu anda çok fazla östrojen var. Zor bir günün ardından, Los Angeles'taki dairemde, balkonumun altında uzanan şehir ve Bent'in Noel için bana gönderdiği o pahalı viskiden bir bardak içmeyi tercih ederdim. Bunun yerine, bir basketbol maçında August'un hayatındaki iki güzel kıza hakemlik yapıyorum. Beni yanlış anlamayın, bir günden fazla tahammül edebileceğim insanlar listemde Iris ve Sarai en üst sıralarda yer alıyor.

Ama lanet olsun.

Onu gördüğümde birkaç Waves takım arkadaşını ve ailesini tanıdığım koltukların olduğu bölüme yaklaşıyoruz. Üç boş koltuğumuzun yanında Banner Morales ve müşterilerinden biri olan Quinn Barrow var. Banner her zamanki gibi çok güzel. Onun her zaman muhteşem olması beni gerçekten rahatsız ediyor. Parıldamasaydı çok daha uygun olurdu. O ipeksi saçlar başının tepesindeki düğümden kaçıp yanaklarını ve ensesini sıyırmasaydı. Aynı büyüklükteki o geniş dudaklar gerçek bir gülümsemeyle kıvrılmasaydı. Yüz hatları narin değil. Cesurlar, her biri başka tarafa bakmanız için size meydan okuyor.

Hayatımı sikeyim.

Zo Vidale ile çıktığını duymak da yardımcı olmuyor. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimden değil. Hissetmiyorum. Üniversitede beslediğim yumuşak, yapışkan hisler değil. Ama sert olanları? Fermuarımın arkasına takılanlar? Hâlâ etrafta *olabilirler*, özellikle de Banner dışarıda bu şekilde dolaşırken.

"Aman Tanrım," diyor Iris, sesi heyecanla karışık. "Bunlar Banner'ın hemen yanındaki koltuklarımız mı?"

"Evet. Öyle görünüyor."

"Oh, bu mükemmel." Iris bana bakıyor. "Ne kadar sevdiğimi biliyorsun-"

"Onu seviyorum," diye yüzümü buruşturarak araya giriyorum. "Evet. Bahsetmiştin. Bak, eğer içindeki fangirl'ü kontrol edebilirsen, bu harika olur. Banner bu işte senin Wonder Woman pelerinli savaşçın olabilir, ama aynı zamanda Elevation'dan birkaç blok ötede yeni açılan rakip bir ajansın yönetici ortağı."

"Tamam." Iris başını salladı ve bana acıklı bir gülümseme verdi. "Ama ondan gerçekten hoşlanıyorum." "Çoğu insan sever." Gözlerimi deviriyorum. "Sadece *benim* için çalıştığını unutma ve
O ve ben aynı müşteriler için yarışıyoruz."

"Onun atışını hiç engelledin mi?" Iris usulca soruyor, muhtemelen artık koltuklarımıza daha yakın olduğumuz için. Ve Banner.

Kendini beğenmiş bir sırıtış ağzımı kaplıyor. Blok atışıyla tanınırım. Tıpkı basketboldaki gibi, bir rakibin bir saha golü denemesini top

başka bir temsilcinin müşterisini kilitlediğini düşünmesine izin vermekten daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Bu arada, müşteriyi daha iyi bir seçenek olduğuma ikna etmek için arka kapıları çalıyor ve arka odalarda buluşuyorum. Tam gol atacaklarını düşündükleri anda onları engellerim.

"Hayır, Banner'ın atışını hiç engellemedim," diye cevap veriyorum ama Iris'e açık bir uyarı bakışıyla bakıyorum. "Ama tereddüt etmezdim. Sonuçlar duygulardan üstündür."

"Tanrım. İyi ki menajer değilim," diyor Iris. "Pazarlama işine devam edeceğim. Daha az kan."

O böyle düşünüyor. Eğer pazarlama işinde olsaydım, kan olurdu.

Koltuklara ulaştığımızda Banner telefonunu inceliyordu ama müşterisi Quinn değil. Mojave Çölü'ndeki bir dondurma külahıymışım gibi bana gülümsüyor.

Bunu çok duyuyorum ve hiç utanmadan kullanıyorum.

"Merhaba," diyorum Quinn'in gözlerine kendi gülümsememle karşılık vererek. "Sanırım bunlar bizim koltuklarımız."

Banner başını kaldırıyor ve profesyonel maskesini yerine çekmeden önce gözleri kısılıyor.

"Banner Morales, vay canına," diyerek Sarai'yi Iris'le benim aramdaki koltuğa oturtuyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yüz ifadesi *yeterince uzun olmadığını* söylüyor ve kibar gülümsemesi bunu zar zor gizliyor.

"Jared, seni tekrar görmek harika." Iris ve Sarai'ye bakar. "Beni ailenizle tanıştırın."

Dur.

Üremiş olduğumu mu düşünüyor?

"Bu Iris *West*," diyorum dikkatle. "Baldızım ve yeğenim Sarai. Iris, bu Banner Morales."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Banner, Iris'in elini sıkıyor ve Sarai'ye geniş ve doğal bir gülümseme sunuyor. "Merhaba Sarai. Ne kadar güzelsin, değil mi?"

Sarai başını takım elbisemin paçasına gömüyor ve burnunu cimcikleyip kıkırdayan Banner'a bakarak gülümsüyor.

"Bahse girerim hiç utangaç değilsindir," diye devam ediyor Banner, tüm dikkati yeğenimin üzerinde. Sarai kıkırdıyor ve başını sallıyor. "O çok güzel, Iris."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor baldızım, devam etmeden önce bana temkinli bir bakış atıyor. "Gelecek haftaki kongrede sizi dinlemeyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Denver'da mı?" Banner şaşırmış bir ifadeyle soruyor. "Menajer misin?" "Hayır, spor pazarlamacısıyım," diyor Iris.

"Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum." Banner bana baktı. "Şimdi her şeyi bir araya getiriyorum. Yenge, August'la evli misin?" "Evet." Iris ışıldıyor ve sadece en katı alaycı kişi onun ünlü kardeşimle aşk dışında herhangi bir nedenle.

"Şimdi tanıdım seni," diyor Banner. "Uzun süredir evli değilsiniz, değil mi? Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Oh." Banner arkadaşına özür dileyen bir bakış gönderir. "Özür dilerim! Bu benim arkadaşım Quinn Barrow."

"Uygulamanıza bayıldım. Beta grubuna girecek kadar şanslıydım," diyor Iris, Quinn'in uzattığı eli kabul ederken. "Bu sabah bana geniş sürüşümü vitese takmamı söyledi."

Bu iyi bir şey mi? Şaşkınlığım belli oluyor olmalı çünkü Banner kıkırdıyor ve açıklıyor.

"Quinn*, Girl, You Better* adında bir fitness uygulaması geliştirdi. Hâlâ beta aşamasında," diyor, her gözeneğinden gurur fışkırıyor. "Size Garmin gibi mesajlar veriyor ama daha küstahça."

Quinn gülerek, "Sevgiyle getto Garmin'i olarak bilinir," diye ekliyor.

Ben nachoları almaya gittiğimde o, Iris ve Banner uygulama ve Quinn'in egzersiz kıyafetleri serisi hakkında daha fazla sohbet ediyorlar.

Quinn gerçekten çok güzel bir kadın. Kızıl saçları ve kremsi teninin ötesinde, içinde bir güç ve kudret var. Bu belli oluyor. Bacağını kaybettikten sonra hastanede depresyondayken ve intihara meyilliyken Banner'ın onu nasıl takip ettiğinden birden fazla kez bahsetti. Banner ondaki potansiyeli görmeseydi, milyonlarca dolarlık bir imparatorluk olamazdı.

Aferin sana, Banner.

O bizim gibi değil. Öyle olmayacağını biliyordum ama *duygularıma* izin vermiyorum. Elevation gelişimimizde çok önemli bir noktada. Eğer bizimle değilsen, bize karşısın demektir. Ve Banner kesinlikle bizimle değil.

Sarai'nin nacholarıyla döndüğümde Iris her zamanki gibi hakemlere bağırıyordu. August basketbolu en az kendisi kadar seven bir kız bulmuş olabilir. Oturuyorum.

. . . sonunda. Kahretsin, çok yorgunum ve bu gece Los Angeles'a dönmek zorundayım. August'a maç bitene kadar kızlarla kalacağıma söz vermemiş olsaydım, erken ayrılırdım. Banner'a bu kadar yakın olmaya da alışkın değilim.

Sarai'nin nachos'larıyla koltuklarımıza döndüğümde tamamen oyuna dalmıştı - ya da onun harika bir taklidini yapıyor ve beni görmezden geliyordu.

Muhtemelen sonuncusu.

"Los Angeles'ı nasıl buldun Jared?" Quinn sormak için öne doğru eğildi. "Iris de bize sadece birkaç aydır orada olduğunu söylüyordu."

"Evet. Yerleşiyorum." Banner ve işim birbirine karışmaması gerektiği için kişisel konulara girmeyeceğim. "Whole Foods ve Starbucks her büyük medeniyetin işaretleridir. Bunlara sahip olduğum sürece gerisini halledebilirim. Bildiğiniz iyi bir spor salonu varsa, onu arıyorum."

"Spor salonuma gel!" Quinn ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Adı Titanium."

Banner neredeyse belli belirsiz başını sallar ve Quinn'e gözlerini büyüterek çenesini kapatması için ince bir işaret verir.

"Oh, bunu duymuştum," diyorum, Banner'ı rahatsız etmek için sesime daha fazla coşku katarak. "Gelmeyi *çok* isterim."

"Misafir kartlarım var," diyor Quinn dalgın dalgın, arkadaşının gönderdiği mesajı çözmeye çalışır gibi gözlerini kısarak Banner'a bakarak. "Onları senin adına ön tarafa bırakabilirim."

"Mükemmel." Banner'la göz göze geliyorum ve göz kırpıyorum. "O zaman anlaştık." Yüzündeki kızgınlık ifadesini düzeltmeden önce kayıyor.

"Bayılacaksın," diyor tarafsız bir şekilde. "Döndüğüm her yerde sen olacaksın gibi görünüyor. Benim şehrimde. Spor salonum."

"Eski günlerdeki gibi olacak," diye mırıldanıyorum, sesimde belki de onun kızarmasına neden olacak kadar müstehcenliğe izin veriyorum. Çamaşırhane Banner'ının yanakları şimdiye kadar pembeleşmiş olurdu. Bu yeni Banner gözünü bile kırpmıyor ama sanki daha sert boşalmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Daha sert mi geleyim? Düşüncelerimi kontrol etmeliyim çünkü *daha sert gelmek*

bu kadınla aynı posta kodunda olmamalı.

Sonraki üç çeyrek boyunca köşelerimize çekildik, o Quinn ile konuşup gülüyordu; ben Sarai'nin bir milyon bir sorusunu yanıtlıyor ve Iris'in onu eğlendirmesine yardımcı oluyordum. Bu kadar küçük biri nasıl bu kadar çok iş yapabilir? Dördüncü çeyrekte August'un altın madalyayı hak ettiğine ikna oldum. İki kelime bile etmesek de yanımdaki Banner'ın farkındayım. Gizlice onun geçirdiği değişikliklere bakıyorum. Banner'ın kilosuna daha önce hiç dikkat etmemiştim, sahip olabileceğimiz her şeyi sabote eden şey nihayetinde bu olduğu için ironik, ama ben bile önemli miktarda kilo verdiğini söyleyebilirim. Modaya uygun bol kot pantolonun içinde kalçaları belli belirsiz görünüyor. Makyaj yapıyor, bu da burnunun üzerinde yürüdüğünü bildiğim yedi çili gizliyor.

Onun Quinn'le, benim de Iris'le konuşmama ara verdiğimde ona doğru eğildim.

"Peki kimi yakaladın?" Ben soruyorum.

Sanki burada olduğumu bile unutmuş gibi iki kez baktı.

Gurur verici.

"Ah, pardon." Dikkatini tekrar sahaya vermeden önce bana kısa bir bakış attı. "Ne dedin sen?"

"Kimi destekliyorsun?"

"Müvekkilim," diye cevap veriyor, dolgun dudakları titreyerek.

Elbette, her takımda bir müşterisi var. Kenan Waves'te ve Zo Vancouver Titans'ta.

"Demek sen ve Vidale, ha?"

Bu soruyu sormak istememiştim. Genellikle düşündüklerim ve söylediklerim arasındaki boşluk üzerinde daha fazla kontrol uygularım.

"Affedersiniz?" Gözlerimin içine bakmak için döndüğünde sesi buyurgan bir şekilde soğuktu.

"Müşterinle çıktığını duydum," diyorum, umarım bu onu rahatsız eder çünkü bu da ne demek oluyor? Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. "Ben de seni daha zeki sanırdım."

Ağzımdan çıkanları kontrol etmek buraya kadarmış.

"Ben de senin kendi lanet işine bakmakta daha iyi olduğunu sanıyordum," diye tersledi, gözleri köşelerde kısılmıştı. "Zo'yla olan iş ya da kişisel ilişkimin etik olmayan hiçbir yanı yok."

"O zaman neden savunmaya geçiyorsun?" "Neden burnunu sokuyorsun?"

"Değilim," diyorum, kendi ses tonum buzlanıyor. "Asıl soru bunun etik olup olmadığı değil. Daha iyi bir soru şu olabilir: Bu akıllıca mı?"

"Ve belki de daha iyi bir soru, neden umursuyorsun?" "Hey."

Dudaklarımı büküp omuz silkiyorum. "Sadece bir arkadaşıma yardım etmeye çalışıyorum."

"Senin 'arkadaşlık' anlayışını gördüm Jared," diyor sertçe. "Şansımı deneyeceğim."

Ben daha bu kavgacı sözlere cevap veremeden Mitch Sanderson yanında uzun boylu genç bir adamla yaklaştı. Sanderson tam bir yer israfı. Berbat bir pazarlıkçı ve boktan bir m e n a j e r . İyi bir anlaşmanın ne olduğunu bile bilmez.

masanın altından sikini emdi. Nasıl hala Bagley'de, hiçbir fikrim yok. Aslında, nasıl olduğunu biliyorum. Gurur. İlk etapta oraya nasıl geldiyse öyle.

Banner ve Quinn'in önünde durarak, "Banner, seni biriyle tanıştırmak istiyorum," diyor. "Bu Lamont Christopher."

Banner sıcak bir şekilde gülümseyerek ve çocuğun elini sıkarak, "Tanıştığımıza çok memnun oldum Lamont," diyor. "Umarım Mitch sana iyi bakıyordur."

"Evet hanımefendi," diye cevap veriyor güneyli bir ses tonuyla. "Oyundan keyif alıyor musunuz?" Banner soruyor.

"Öyleydik," diye yanıtlıyor Sanderson Lamont'tan önce. "Ama trafiğe yakalanmamak için yola çıkacağız."

Şaka yapıyor olmalısın. Banner, Sanderson'ın muhtemel bir numaralı draft seçimiyle ilgilenmesine izin mi veriyor? Ligde Çaylaklara Fısıldayan Adam olarak bilindiği için Christopher ile görüşmeleri onun yürüttüğünü sanıyordum. Çaylakları mali durumları, performansları ve genel refahları açısından başarılı olacak şekilde ayarlamak onun yöntemi. Çaylakları top oynadıktan sonra bile burunlarını temiz tutmaları ve banka hesaplarının dolu olmasıyla ünlüdür.

Temelde onları mükemmel kariyerler için bebekleştiriyor.

Ancak böyle bir ödülü Sanderson'ın beceriksizliğine emanet ediyorsa, bu atışı engellemek bir bebeğin elinden şekerini almak gibi olacaktır.

"Seni tekrar görmek güzel Lamont," diye araya giriyorum çünkü ne Banner ne de Sanderson onu "düşmanla" tanıştırmaya meyilli görünüyor. Akıllıca. Banner zeki biri. Sanderson hakkında varsayımlarda bulunmayacağım.

"Bay Foster." Lamont'un gözleri tanıdık bir ifadeyle parlıyor. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Üniversitede birkaç maçına gittim ama birinci sınıfın sonlarına doğru başı belaya girdi. Saha içi yetenekleri onu gözde bir oyuncu yapıyor ama saha dışı davranışları onu olası bir sorumluluk haline getiriyor. Bu belaya değmeyeceğine karar vermiştim ama Bagley'nin onun peşinde olduğunu

öğrendiğime göre fikrimi değiştirebilirim. Eğer doğru hatırlıyorsam, striptiz kulüplerini seviyor.

Tabii ki seviyor. Domuzlar lapayı sever. Bu apaçık ortada. O kırmızı kanlı bir erkek. Memeler, kalçalar ve etrafta uçuşan bolca para. Çok az erkeğin karşı koyabileceği kutsal bir üçlü.

Sanderson ve Lamont arenadan çıkıyor ve Banner Quinn ile konuşmaya devam ediyor, oyunun geri kalanında beni titizlikle görmezden geliyor ve daha önce filizlenen tartışmamızı tekrar gözden geçirmiyor, bu da beni hayal kırıklığına uğratıyor. Banner'ın savaş yolunda olmasından daha tahrik edici çok az şey vardır.

Son düdük çaldığında ayağa kalkıyor ve Quinn'in tavırları olmasa muhtemelen benimle tek kelime etmeden gidecekti.

"Seninle tanışmak güzeldi Jared," diyor Quinn, arkadaşının bakışları yüzünün yan tarafında bir delik açıyor olsa da dostça gülümsemesi kararlılıkla yerinde duruyor. "Unutma, misafir kartını senin için Titanium resepsiyonuna bırakacağım."

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok tatlı," diyorum ve bunda ciddiyim. Quinn gerçekten nazik bir insana benziyor, Los Angeles'ta nesli tükenmekte olan bir tür.

"Seninle tanışmak da çok güzeldi Iris," diyor Banner ve etrafımdan dolaşarak baldızımın omzuna dokunuyor ve elini uyuyan Sarai'nin buklelerine götürüyor.

"Aynen," diye neredeyse fışkırıyor Iris. "Gelecek hafta Denver'da görüşürüz."

"Elbette." Sonunda, isteksizce, Banner'ın gözleri bana takılıyor ve isteksizce konuşuyor. "Seni tekrar görmek güzel, Foster."

"Artık ikimiz de Los Angeles'ta olduğumuza göre birbirimizi daha sık göreceğimize eminim," diye hatırlatıyorum ona. "Belki yarın spor salonunda."

Yüzünü buruşturuyor ama son anda bir sırıtışa dönüştürüyor.

"Sadece umut edebiliriz." Quinn'e döner. "Hazır mısın? Zo'yu bulmam gerek."

"Sonunda birlikte bir gece geçirdik," diyor Quinn, sesi alaycı ve müstehcen. Banner bana doğru hızlı ve mahcup bir bakış fırlatıyor ama cevap vermiyor.

Quinn'in elini tutuyor ve onu rakip takımın oyuncularının tüneline doğru sürüklüyor.

Yani takımla geri dönmek yerine Banner'la kalıyor. Mantıklı. Banner benim sevgilim olsaydı, ben de geri kalıp onu beceririrdim.

Banner benim kızım olsaydı.

Iris ve Sarai'ye August'un bulunduğu karşı oyuncu tüneline kadar eşlik ederken bu cümle birkaç dakika boyunca kafamda zıp zıp zıplıyor. Onlar güvenle August'un yanına gider gitmez, San Diego'dan Los Angeles'a doğru yola çıkmak üzere arabama yöneliyorum. Daha otoparktan çıkmadan bir telefon görüşmesi yapmak için Bluetooth'u açıyorum. Asistanımı aramak için geç oldu ama o benim nasıl çalıştığımı biliyor.

Her zaman.

"Ciddi misin?" Chyna'nın sesi uyuyormuş gibi geliyor. O kadar da geç değil. "Saat geç oldu Jared. Neye ihtiyacın var?"

"Şimdi kişisel sınırlar çizmeye kalkma," diyorum ona, ona ve çok az kişiye duyduğum nadir şefkati duymasına izin vererek. "Bu saçmalık için artık çok geç. Bunca yıldır beni şımarttın."

Ağır iç çekişini uzun süre acı çeken bir kıkırdama izliyor.

"Bir gün etkileyemeyeceğin bir kadınla tanışacaksın."

Çoktan yaptım, dostum. Sadece onu terk ettim.

"Elimizde ne var?" diye soruyor. "Şimdi uyandığıma göre?"

"Şehir merkezindeki yeni striptiz kulübünün sahibi olan tanıştığımız adamı hatırlıyor musun?"

"Evet. Size yılan derisi giymiş bir kertenkeleyi hatırlattığını söylemiştiniz."

"İşte bu." Üstü açık arabamın tavanını indirmek için düğmeye basarak gülüyorum. Araba sürmek için muhteşem bir gece. "Ara onu. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

10

AFİŞ

"KIZIM, KENDINE BIRAZ ALSAN IYI OLUR."

Sabahın erken saatlerinde banyomun sessizliğinde, Quinn'in uygulamasına beni anlıyormuş gibi *şşşşş* diyorum. Saat beş ve ben dünkü yemeğimi ve egzersizimi kaydediyorum çünkü dün gece unutmuşum. Beslenme, fitness ve su alımını takip etmenin yanı sıra cinsel aktivite ve adet döngüsünü de kaydediyor. PCOS teşhisimi göz önünde bulundurursak, bunu yakından izlemem gerekiyor. Zo geceyi ekiple otelde geçirmek yerine benimle geçirdi. Yatak odasında uyuyor ve onu uyandırmak istemiyorum.

Seks yaptık. Bu, iki yetişkin arasındaki sağlıklı bir ilişkide alışılmadık bir şey değil ama yaklaşık on yıl önce Cal Bagley'i beni menajeri yapmaya zorladığından beri en iyi arkadaşız. Hayatının o noktasında Zo'nun keskin müzakere becerileri ve deneyiminden çok bir arkadaşa ihtiyacı vardı. O arkadaş bendim. Ailesinin ölümünden sonraki ilk yıl boyunca onunla birlikte yürüdüm. Röportajlarında her zaman, çaylak yılındaki baskıları ve ben olmasaydım atlatması gereken tüm kederleri muhtemelen atlatamayacağını söyler. Her iki taraf için de geçerliydi. Benim de bir arkadaşa çok ihtiyacım vardı. Köpekbalıklarıyla dolu bir havuza atıldım, ya batacaktım ya da yüzecektim. İkimiz için de çaylak yılıydı ve o da benim yanımdaydı.

Sadece geçen yıl arkadaşlıktan daha fazlasını istediğini ifade etti. Başlangıçta sert bir hayır dedim. Neden iyi bir şeyi mahvedeyim ki? Ve açıkçası, Zo kadar iyi

onu hiç böyle düşünmemiştim. Ona da söyledim ama sormaya devam etti. Sonunda pes ettim ve bir randevuya çıktık. Sonra bir tane daha. Sonra üçüncüye. Yıldırım düştü demeyeceğim. Olmadı ama Zo kadar çekici birinin beni istemesi güzeldi. Film izlerken sarılabileceğim birinin olması güzeldi. Sahilde yürürken birinin elini tutmak güzeldi.

İlk sevişmemizden sonra yastığıma sarılıp ağlamıştım. Korkunç olduğu için değil. Güzeldi. Tatlı, şefkatli ve ... güzeldi. Ama değerli bir şeyi mahvettiğim hissinden kurtulamadım. Bir binadan atlamıştım ve sadece sıçramasını bekliyordum. Ama hiç sıçrama olmadı. Sadece düştüm. Sanırım bu aşık olmak. Otuz iki yaşında hiç aşık olmamış olmam utanç verici ama kimin vakti vardı ki? Ara sıra takılmalar. Orada burada içkiler. Akşam yemeği. Üniversitedeyken kendimi iki erkeğe karşı savunmasız bırakmıştım ve ikisi de felaketti. Zo'ya hâlâ aşık olabilirim ama ona güvenebileceğimi biliyorum, o da bana güvenebileceğini biliyor. Bu aşkın büyük bir parçası olmalı.

"Kızım, kıçını kaldırsan iyi edersin."

Egzersiz saatlerim de uygulamada planlanmış durumda, böylece "o" evden çıkmadığımı ve Titanium'a doğru yola çıkmış olmam gerektiğini biliyor.

"Ben gidiyorum," diye homurdandım.

Ayrılmadan önce her gün yaptığım aynada kendime çıplak bakma ritüelimi gerçekleştiriyorum. Bir zamanlar bunu yapamazdım. Bir aynanın karşısında çıplak durup kendime bakamaz, kusurlarımı ürkmeden kabul edemezdim. Kültürden, sokaktaki erkeklerden, eski sevgililerimden gelen eleştirileri duymadan.

Kendimden, en sert eleştirmenden.

Ve her sabah kendime çıplak baktığımda, orta kısmımda biraz daha fazla et görebilirim. Ya da bir gün, Tanrı'ya şükür henüz değil, biraz göğüs sarkması. Ya da Tanrı korusun, daha kare bir kıç, ama her gün bana bakan kızı kabul etme seçimini yapıyorum. Ona da aynı koşulsuz sevgiyi sunuyorum.

değer verdiği insanlara, ailesine ve arkadaşlarına sunar. Bana en yakın olanları asla yargılamam, eskiden kendime söylediğim şeyleri onlara asla söylemem. Değiştirmek istediğim şeyler varsa, bunlar üzerinde çalışmak için bir plan geliştiririm. Değiştiremeyeceğim şeyler varsa, onları kabul etmek için çalışırım.

Asla minyon olamayacağım. Ben öyle yaratılmamışım. Bazıları genetik. Kalçalarım, kıçım, kemiklerim bunun için çok büyük. Minyon olmakla ilgilenmiyorum. Güçlü ve sağlıklı olmak ve kıyafetlerimin içinde kendimi iyi hissetmek istiyorum ve artık hissediyorum.

İnsanlar Zo ile çıktığımızı ilk fark etmeye başladıklarında Hollywood Hannah benden "en büyük Kardashian" olarak bahsetti. Bunun çok acımasızca olduğunu düşünmüştüm. Sadece bana değil, Khloe'ye de. Göndermeyi anladım. Khloe güçlü ve sağlıklı bir vücuda sahip olmak için çok çalıştı ama onu kız kardeşlerinin yanında gördüğünüzde, muhtemelen her zaman en büyük Kardashian o olacak. Benim gibi, o da asla küçük olmayacak.

Yemekle olan ilişkim bir erkekle olan ilişkimden daha karmaşık. Duygularım beni tıkınmaya ya da aç kalmaya itiyor. Danışmada, yemeğin benim için ne olması gerektiğini çözdüm. Beslenmek için. Beni daha iyi hissettirmek için değil. Rahatlatmak için değil. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlayacak bir arkadaş değil. Özel günleri birlikte kutladığım bir arkadaş değil. O bir yakıt. Hayatımı en iyi şekilde yaşayabilmem için motorumu yağlar. Böylece hayallerimin peşinden gidebilirim. Böylece bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirebilirim.

Her gün aynaya bakma cesaretini gösterdikten sonra saçlarımı iki uzun örgü haline getiriyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve yüzüme su çarpıyorum. Spor salonunda duş alacağım ama makyaj yapmayacağım. On altı yaşında gibi görünüyorum. Tam olarak sert kız yüzüm değil. Çamaşır sepetimden Quinn'in Titanium egzersiz kıyafetleri koleksiyonundan parçalar alıyorum. Çoğu standarda göre mütevazı olsa da, bir yıl önce bile asla bu kadar açık bir şey giymezdim. "The Future Is Latina" (Gelecek Latin'dir) yazan kesik tişört göbeğimi gösteriyor ve sonuç olarak kalçalarımı, popomu ve uyluklarımı kapri egzersiz pantolonunun içinde açıkta bırakıyor.

Karşı koyamıyorum. Aynaya sırtımı dönüyorum ve kıçıma bakıyorum. Kendimi olduğum gibi kabul etmek, kendimi geliştirmek ve içimde ve dışımda en iyi versiyonum olmak için çalışmayacağım anlamına gelmiyor.

"Sünger Banner Kare Pantolon, ha?" Yüksek sesle söylüyorum. "Bugün senin için ekstra squat."

Zo uyanmaya hazır olana kadar ışığı uzak tutmak için perdelerin sıkıca çekildiğinden emin olarak yatak odasına doğru sessizce ilerliyorum. Ona bakıyorum, gölgeler arasında çarpıcı yüz hatlarını seçiyorum. İçi de dışı da çok güzel bir adam. İnsani yardım çalışmalarından dolayı vatandaşlık ödülleri kazanmış ve genellikle NBA'deki en nazik adam olarak görülüyor. Zo'yu sevmeyen birini bulmakta zorlanırsınız. Koyu renk buklelerinin üzerine hafif bir öpücük bırakıyorum. Ben çok şanslı bir kızım.

Kendime özel bir ikram olan karamela rengi el dikişli deri koltuklara sahip Fildişi Range Rover'ıma tırmanıyorum ve spor salonuna giderken nimetleri saymaya devam ediyorum. Her güne şükrederek başlamaya çalışıyorum. Zo, ailem ve Quinn gibi arkadaşlarımla birlikte bu listenin en başında yer alıyor.

Titanium'un kapısından her girdiğimde içimde bir gurur kıvılcımı hissediyorum. Quinn, bileklerindeki yeni yarıkları sargı bezleriyle kapatan o kırık kız, eskiden bacağının olduğu yere bütün gün dik dik bakmaktan başka bir şey yapmayan o kız.

. Bunu o yaptı. Her rehabilitasyon seansından sonra omzumda ağladı, tek bacakla yürümeyi öğrenmek çok acı verdiği için değil, diğer bacağını çok istediği için. O kız bunu başardı. Ona o kadar inandım ki bu spor salonuna başlangıç parası bile yatırdım. Şimdiye kadar yaptığım en iyi yatırımdı.

Resepsiyona uğrayıp Quinn'in bana haftada üç kez antrenman yaptırdığı stüdyoya gidiyorum. Barre'ın önünde sohbet ettiği kıza bir noktada "Cindy" diye hitap edebilirdim. Sarı saçlarında zevkli röfleler, muhteşem implantlar ve mükemmel tonda bir vücuda sahip yetişkin versiyonu. Tanya ayrıca tanıdığım en tatlı insanlardan biri.

Jared'in biz üniversitedeyken çıktığı kızların görüntüsünden hiçbir zaman kurtulamadım. O gece beni gerçekten istediğini düşünecek kadar saf olduğumu fark etmek utancımı daha da arttırdı. Umarım The Pride'ın bir parçası olmak buna değmiştir. Bana katılmadığını söyledi ama Bent'le yatlarda, galalarda, kayak gezilerinde çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Hala yakınlar ve Bent benimle alay eden o çakal grubunun yanında durdu. August West'in Elevation'a dahil olduğunu, muhtemelen büyük bir kısmını finanse ettiğini biliyorum ama Jared'in yaşında Elevation gibi bir ajansın sahibi olmak için çok fazla iyilik yapmak gerek. Ve kimse The Pride gibi iyilik yapamaz.

"Günaydın hanımlar," diye selamlıyorum Quinn'i ve Titanium'un direk dansı derslerini veren Tanya'yı.

"Hey, aşkım," Tanya beni Chanel kokulu bir kucaklamanın içine çekiyor. Sabahın altısında bile kendine has kokusu burnuma geliyor. "Harika görünüyorsun, Banner. Sana söylemek istiyordum."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum Tanya'nın sıkmasına karşılık vererek. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Bu sektördeki en iyi baldırlar."

"Striptizci topukluları ve striptizci direkleri, tatlım!" Sarı saçlarını savuruyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Seni derslerimden birine sokmayı çok isterim. Seni *kulüplerimden* birine sokmayı çok isterim Banner. Erkekler göğüslere ve kalçalara bayılır ve sende ikisi de var, tatlım."

Yüzüm ısınıyor. Zekamla ve dış görünüşümle pek ilgisi olmayan şeylerle ilgili iltifatlara alışkınım. Her zaman bunun önemli olmadığını söylerdim ama bu da kendime söylediğim bir başka yalandı. Gerçek ile kendimize söylediğimiz yalanlar arasındaki uçurum sefaletle doludur. Fiziksel olanla övünmekten hoşlanmak kötü bir şey değil. Bu beni sığ biri yapmaz. Müşterilerimden biri için sekiz rakamlı bir anlaşma yaptığım için ne kadar gurur duyuyorsam, elli kilodan fazla verdiğim için de o kadar gurur duyabilirim. Ben zeki kız değilim. Ya da güzel olan. Ya da insanların bana yakıştırmak istediği etiket değilim. Aynı anda bunların hepsi olabilirim.

"Sınıf, belki," diyorum. "Kulüp, asla."

"Son randevum direkte geçirdiğim zamanı takdir etti," diye araya giriyor Quinn çapkın bir sırıtışla. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

"Bakir kulaklarım." Kulaklarımı kapatıyorum ve gülüyorum.

Quinn, "Üzerinde 'bakire' bir şey kaldığından şüpheliyim," dedi. "Zo'yla geçen geceden sonra olmaz. Birbirinizi görmeyeli haftalar oldu, değil mi? Dün gece yapmadığından emin olduğum için bugün sana fazla yüklenmeyeceğim."

Ben de arkadaşlarımla birlikte kıkırdıyorum, ne onaylıyorum ne de reddediyorum ve hemen konuyu değiştiriyorum.

"Direkten bahsetmişken," diyorum Tanya'ya. "Şehirde hâlâ o partileri veriyor musun?"

Tanya alaycı bir ifadeyle, "Bok suratlı olmak isteyen azgın erkekler olduğu sürece," diyor. "Partiler veriyorum. Ama bunlar kulüplerden ayrı. Hepsi özel üst düzey ilişkiler."

"Evet, biliyorum." Ona içtenlikle bakıyorum. "Tuhaf bir ricam

var." "Senin için her şeyi yaparım Banner. Bunu biliyorsun."

"Çok sert hapşırırlarsa kıçlarına tekmeyi yiyebilecek birkaç adamım var. Lig onları bir şahin gibi izliyor. Siz ve kızlarınız onlara göz kulak olabilir misiniz?"

"Tam olarak neye dikkat ediyoruz?" Tanya, özenle alınmış kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Sadece bir partide olmak değil. Eğlenebilirler. Uyuşturucu ya da başlarını gerçekten belaya sokabilecek bir şey demek istiyorum. Elimizden gelse Instagram ya da TMZ'de yayınlanmasını istemem."

"Bu pek profesyonelce olmaz," diyor Tanya, gözlerinde bir parıltıyla. "Ve herhangi bir söz veremem ama bana kimi aradığımı söyleyin."

"Oh, bir listem var."

Üçümüz gülüyoruz. Müvekkillerimi, özellikle de NBA'deki genç oyuncuları temsil etme görevlerimin birçoğu, ki bu benim uzmanlık alanım haline geldi, görünmez ince yazılarla yazılmıştır.

"Kuyruk, ot ve kulüpteki kavgalar arasında," diye ekliyorum kahkahalarımız kesilirken, "bu adamları hizada ve sözleşmeler altında tutmak için alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

"Gözümüzü dört açacağız." Tanya çantasını yerden alır ve çıkışa doğru yönelir. "Bu arada, direk dansı derslerimden birine katılmaya çalışın."

Başımı sallayıp gülüyorum ve Quinn söylemeden önce esnemeye başlıyorum.

"Bu AesThetic'in gönderdiği yeni model mi?" Daha önce taktığını görmediğim protez alt bacağını başımla işaret ederek soruyorum.

"Evet." Quinn görmem için uzattı. "Oldukça havalı aslında."

"Arkasına adını koyacak kadar havalı mı?" Bir abdüktör esnemesine doğru eğildim. AesThetic bir yıldır protez serilerini desteklemesi için onun peşindeydi.

"Göreceğiz." Eğitim çavuşu yüzünü takınıyor. "Şu anda onlarınkinden çok *senin* bacakların için endişeleniyorum. Hadi, bana biraz squat ver. Kıçınızı çimlere koyun, bayan."

İkimiz de inanılmaz derecede odaklanmış insanlarız, bu yüzden ilk yirmi dakika boyunca beni yönlendirmek için havlayarak verdiği emirler dışında neredeyse hiç konuşmadan antrenmanımın hareketlerini yapıyoruz. Dedikodu aşamasına geçmeden önce iplerle savaşmaya başlıyoruz.

"Dün geceye gelirsek," diyor dudaklarını sinsi bir sırıtışa bastırarak. İki elimde birer ip, durup ona dikkatle bakıyorum.

"Peki ya dün gece?"

"Sadece bir şey sezdiğimi düşündüm." Bir kelime arıyormuş gibi yapıyor ama ben arkadaşımın bir şey "sezdiğinde" ne kadar hesapçı olduğunu biliyorum. Muhtemelen bu sabah aynada bu konuşmanın provasını yapmıştır. "İlginç."

"Oh?" Antrenmana başlıyorum, ipleri sağa sola değiştirerek koparıyorum. "Bu kadar ilginç olan neydi?"

"Sen ve Jared Foster."

İplerden biri ellerimden kayıyor ve ritmi bozuyor. Kaşlarını kaldırmasını görmezden gelip düşen ipi alıyorum. İsimlerimizin gelişigüzel yan yana gelmesi bile tüylerimi diken diken ediyor. Artık ona karşı bir şey hissetmiyorum ama Jared'in yanında güvende olduğumu asla düşünmem. Adam kendi başına bir tehlike bölgesi.

"Ben ve Jared Foster diye bir şey yok." Tüm konsantrasyonumu ellerimdeki iplerin güçlü dalgalanmasına veriyorum.

"Gerçekten mi?" Quinn çilekli suyundan bir yudum alıyor. "O zaman örümcek hislerimin ikiniz arasında yakaladığı şey neydi?"

"Küçümseme mi? Tiksinti? Mide bulantısı mı?" Sahte bir hoşnutlukla soruyorum. "Sanırım ağlarını karıştırdın, Örümcek."

"Cinsel gerilimin kokusunu bir tazı gibi alabildiğimi unutuyorsun."

"Unutmadım. Hiç bilmiyordum." İpleri bıraktım ve bir havlu alıp yüzümü silmek için uzaklaştım.

"Yapabilirim," diye iddia ediyor, elleri ince kalçalarında. "Ve *bir şey* vardı Orada. İtiraf et."

"İtiraf edecek bir şey yok."

"Seni yargılamayacağım, biliyorsun," dedi usulca. "Yani Zo için endişeleniyorsan ya da her neyse."

Elimdeki su şişesini ağzıma götürürken donup kalıyorum ve Quinn'e bakıyorum. Yüzünde bir azizin sabrı ve Şeytan'ın inatçılığı var.

"Tamam, yani bir geçmişimiz var," diye itiraf ediyorum. "Üniversiteye birlikte gittik." "Aman Tanrım." Hayali incilerini dramatik bir şekilde sıkıyor. "Görmek için
o adam en iyi zamanlarında."

Jared'in dün gece nasıl göründüğünü hatırlayarak, "Şu anda en iyi *döneminde* olduğuna eminim," diyorum. "Bu pre-prime'dı ve o hala prime-ish gibiydi."

"Peki siz ..." İki parmağıyla bir delik açıyor ve diğer parmağını içeri ve dışarı sokuyor "... edepsizlik yaptınız mı?"

Cevabımın ortaya çıkaracağını bildiğim merak ve soru selini istemediğim için bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

"Bir gece. Son senemde tek gecelik bir ilişki yaşadık ama kötü bitti."

Şişko kızı siktir et.

"Gerçekten çok kötü," diye yineliyorum, stüdyo zemininin yüksek parlaklığına odaklanarak. "Ve son on yıldır birbirimizin etrafında pek bulunmadık. Bulunduğumuz zamanlarda etkileşimlerimiz kibarlıktan garipliğe kadar değişiyor, ama sanırım düpedüz düşmanca olma potansiyelimiz var."

"Yani üniversitedeyken nefret sikişi miydi?" Quinn umutla fısıldar. "Çünkü o bok çok yoğun."

Burada bir sandalye olsaydı, hemen bir tane çekerdi.

"Hayır, üniversitede biz . . ." O çamaşırhanede güldüğümüz, ders çalıştığımız ve birbirimize meydan okuduğumuz tüm geceler hafızamı işgal ediyor: Jared müşterilerimin kıyafetlerini katlamaya yardım ediyor ve kötü tak-tak şakalarımla dalga geçiyordu. "Biz arkadaştık."

"Belki yeniden arkadaş olabilirsiniz," diyor Quinn. "Dün gece oldukça havalı görünüyordu."

"Bence en iyisi onu kendi haline bırakmak." Egzersizi sonlandırmak için yoga matımı alıp poz veriyorum. "Rakip firmalardayız ve Jared hakkında değişmediğini bildiğim bir şey varsa o da hâlâ acımasız olduğu. Şimdi her zamankinden daha fazla."

"Ben de gidip ona misafir kartı vermek zorunda kaldım." Quinn vücudumu Kapotasana pozunda ayarlıyor.

"Evet, bunun için teşekkürler." Yüzündeki üzgün ifadeye gülüyorum. "Önemli değil.
Umarım birbirimizden uzak durabiliriz."

"Zo'yu bu kadar uzun süre görmedikten sonra dün gece nasıldı?" Bilgili bakışları daha fazlasını öğrenmek istiyor. "Vahşiler gibi seviştiniz mi?"

Asla.

Bu düşünce için kendimi azarlıyorum. Altı aydır birlikteyiz ve avize seksi yapmayı umuyorum ama bu gerçekleşmedi. Kulağa

Çılgınca ama seks benim için hiçbir zaman bir ilişkiyi yürüten, zengin kılan diğer şeyler kadar önemli olmadı.

"Onunla tekrar birlikte olmak gerçekten çok güzeldi," diyerek sorusunu düzgün bir şekilde geçiştiriyorum.

Saatindeki zamanlayıcı çalıyor ve seansımızın bittiğini gösteriyor.

"Ne zaman taşınıyor?" diye soruyor.

"Titanlar playofflara kalacak." Stüdyonun köşesinden su şişemi ve çantamı alıyorum. "Yine de çok uzağa gideceklerini sanmıyorum. Bu yıl değil. Son playoff maçından sonra buraya gelecek ve sezon öncesi antrenmanları için rapor verene kadar kalmayı planlıyor."

"Vay canına. Kulağa ciddi geliyor." Quinn sıcak bir şekilde gülümsüyor. "O iyi bir adam." "En iyisi." Konuyu ustalıkla değiştiriyorum. "*Girl, You Better* uygulamasına bayılıyorum.
yol."

Resepsiyona ulaşana kadar uygulama ve nasıl geliştirilebileceği hakkında sohbet ediyoruz. Çalışanlar onu görür görmez Quinn birkaç farklı yöne çekiliyor.

"Gitmem gerek." Yanağımdan öpüyor. "Puanlarınızı kaydettiğinizden emin olun." "Tamam, Çavuş," diye şaka yapıyorum. "Yapacağım."

Tam çıkıyorum, antrenmanımı telefonuma kaydetmeye odaklanmışken binaya giren biriyle karşılaşıyorum. Bir şekilde döner kapının bir bölmesinde birlikte sıkışıp kaldık.

"Çok özür dilerim! I . . ."

Onu.

"Seni burada gördüğümü hayal etsene," diyor Jared, ben de ilerleyemeyeyim diye hareketsiz duruyor. Sık kesilmiş saçları parlak sabah güneşinde altın renginde parlıyor.

"*Burası* benim spor salonum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Spor salonunuz," diyor Jared, kollarını göğsünde kavuşturarak. "*Senin* şehrin. Bu kadar sahiplenici olduğunu hatırlamıyorum."

"Beni hatırlamana şaşırdım."

Koyu sarı kaşları yukarı kalkıyor ve geniş ağzının bir köşesi eğiliyor.

"Güzel Pastel," diye mırıldanıyor, derin sesi ve o lanet baştan çıkarıcı Koku, camla çevrili dar alanı kaplıyor ve burayı bir seraya dönüştürüyordu. "Ne?" Zihnim karardı çünkü söylüyor olamazdı.

"Hâlâ aynı kurutma kâğıtlarını kullanıyorsun." Öne doğru eğilip omzumu kokluyor.

"Kes şunu." Planladığım duşu almadığımın bilinciyle onu sopayla uzaklaştırdım.

"Bunların adı Pretty Pastel mi, değil mi?" diye soruyor.

Kendinden memnun bakışı, biz bu cam kutunun içinde kaynayan havanın içinde sabit bir şekilde durdukça koyulaşıyor ve yoğunlaşıyor.

"Hatırladığım onca şeyi bilmek istemezsin Ban," diyor, kahkahası boğuk. "Ya da belki bilmek istersin."

"Bilmiyorum." Sözlerimiz, nefesimiz, aramızdaki bu bölmede yoğunlaşan her ne varsa, kelimenin tam anlamıyla camı buğulandırıyor. "Çıkarın beni."

Diğer taraftan bir kadın giriyor, döner kapının dönmemesine, bizim hareket etmememize şaşırıyor. Jared ona o gülümsemelerden birini gösteriyor, kadın kızarıp bozarıyor ve lanet kirpiklerini kırpıştırıyor. Bundan ancak o ileri, ben geri adım atarsam kurtulabiliriz. Bizi kurtarmak için gereken birkaç saniyede bile bana doğru ilerliyor gibi hissediyorum.

Ben otoparka doğru yürürken içeriden, "Görüşürüz Banner," diye sesleniyor.

"Önce seni görürsem olmaz," diye mırıldandım.

Arabamı tıklatarak açıyorum ve kapıyı gereksiz bir sertlikle çarparak içeri giriyorum. Daha otoyola varmadan arabamdaki telefon çalıyor ve ekranda annemin adı beliriyor.

"Hola, Mama."

"Hola, Bannini."

Annemin ailesi Meksika'dan buraya ilk taşındığında hiç İngilizce bilmiyordu. Kalabalık San Diego devlet okulundaki bir öğretmen

Annemin İngilizce öğrenmesini sağlamak ve yeni koşullarına, yeni ülkesine uyum sağlamasına yardımcı olmak için ekstra zaman ve özen gösterdi. O öğretmen Bayan Banner Johnson'dı. Adaşım ama ailem bana Bannini der. Bunun nasıl başladığını kimse hatırlamıyor ama öyle kaldı.

"Nasılsın?" İspanyolca devam ediyorum. "Babam nasıl?" "Ehh. Biz iyiyiz. Her zaman iyiyiz."

"Babam ilaçlarını alıyor mu?"

Annemin her gün ne pişirdiği düşünüldüğünde, diyabet neredeyse kaçınılmazdı. Annemin diyetlerini ayarlaması için sürekli peşindeyim. Yedikleri ve sıfırdan kurduğu inşaat işini yürütmek için ne kadar çok çalıştığı arasında, endişelenmek için nedenlerim var.

"Evet, evet," diye yanıtlıyor annem biraz sabırsızlıkla. "Nasılsınız? Yemek mi yiyorsun? Seni son gördüğümde ziyan olmuştun."

Sadece annem beni 10 bedene kadar zayıflamakla suçlayabilirdi. "Yemek yiyorum. Söz ver anne."

"Oğlum nasıl?" Annenin sesi soruyla birlikte yumuşak ve tatlı bir hal alıyor ve kimi sorduğuna dair hiçbir şüphe kalmıyor.

"Zo iyi." Güldüm ve evime giden çıkışa yöneldim. "O benim evimde. Ben ayrıldığımda hâlâ uyuyordu."

Annem, "Ona San Diego'da olduğu ve onu göremediğim için kızgın olduğumu söyle," diyor. Aslında Zo'yu eve getirmediğim için *beni* azarlıyor.

"Program sıkışıktı," diyorum özür dileyerek. "Onu yakında görmeni sağlayacağım."

"Anna'nın *quinceañera*'sına geliyor, değil mi?"

Yeğenim Anna bu yıl on beş yaşına giriyor. *Quinceañera* bizim 16. yaş partimiz gibi bir şey ama 15 yaşında. Bizim Bat Mitzvah'ımız. Kızlıktan kadınlığa geçiş törenimiz ve büyük bir parti vermek için mükemmel bir bahane.

"Daha aylar var anne, ama evet. Zo orada olmayı planlıyor."

"Güzel. O aileden biri."

Biz çıkmaya başlamadan önce bile Zo aileden sayılırdı. Ailesi öldükten sonraki ilk Noel'de onu bizimle geçirmesi için davet ettim. Ailem tarafından evlat edinildi ve her tatili bizimle geçiriyor. Zo ilgisini dile getirmeden yıllar önce aramızda romantik bir ilişki olduğuna dair ipuçları verdiler. Daha fazlasını istediğini öğrendiklerinde, sataşmalar ve baskılar daha da arttı. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Sadece altı aydır çıkıyoruz, ama bir düğünden ve annemin şımartacağı küçük *bebeklerden* söz edilmeye başlandı bile.

"Camilla mekanın parasını benim ödediğimi biliyor, değil mi?" diye sordum. Kız kardeşim bekâr bir anne, kendi başına çok şey yapıyor ve benim yardımımı her zaman reddediyor.

"Bundan hoşlanmadı," diye itiraf ediyor Mama, "ama kabul etti."

"Yardım etmeme izin vermek onun için neden bu kadar zor anne? Biz kardeşiz."

"O senin ablan Bannini," diyor annem usulca. "İkinizin de hayalini kurduğu her şeyi gerçekten yaptınız. Ablan farklı seçimler yaptı. Anna'yı dünyaya değişmezdi ama onunki farklı bir yoldu. O yavaşladı. Belki de bazen senin bu kadar ileriye koştuğunu görmek onun için zor oluyor."

Bu beni nutkum tutuldu. Camilla'nın, muhteşem, mükemmel vücutlu Camilla'nın beni kıskanabileceği hiç aklıma gelmezdi. Kız kardeşimin kilo sorunu yok. Hiç olmadı. O çok güzel ve bu güzelliğin beraberinde getirdiği pek çok cazibe var. Ben ders çalışırken ve neden başka kimsenin hafta sonlarını İtalyanca öğrenerek geçirmek istemediğini merak ederken, o her türlü cazibeye boyun eğdi, bunların en büyüğü de Anna'nın artık hiçbir yerde bulunamayan babasıydı. Dişlerimi sıktım ve bıkkınlıkla başımı salladım.

"Bu Anna'nın büyük günü ve olabildiğince özel olmasına yardımcı olacağım," diyorum. "Camilla ve benimki gibi."

Benim *quinceañera*'m Anna için ayırdığım gibi güzel bir villada değildi. Ayinin yapıldığı kilisenin yakınındaki küçük bir *salondaydı*. Yemekleri teyzelerim hazırladı ve tüm aile katıldı. *Damalarım* ve ben aylarca özenle koreografisi yapılmış dans üzerinde çalıştık. On dört kızın hepsiyle bağ kurdum ve sıra onlara geldiğinde aynı şeyi onlar için de yaptım.

"O gece aldığım ilk topuklu ayakkabılarım hâlâ bende," diyorum anneme, gülümseyerek ve anılarımı yad ederek.

"Bunları Javier Amcan seçti, ister inan ister inanma," diyor annem, derin kıkırdaması gülümsemesini özlememe neden oluyor.

"Evet, ama zamanı geldiğinde onları takmaya yardım etmek için zar zor ayağa kalkabiliyordu," diyorum, sözlerim en sevdiğim vaftiz ebeveynlerimden birine duyduğum şefkatle dokunuyor.

"Evet, Javier tekilasını en az seni sevdiği kadar seviyor."

Gurur ve neşe kaynağım olan, taşındığımda satın aldığım orta yüzyıldan kalma modern direkli ve kirişli evin kısa, çakıllı araba yoluna girerken birlikte gülüyoruz. Sadece üç yatak odası ve iki banyosu olmasına rağmen, dilli ve oluklu tavanlar, tavan pencereleri, cam duvarlar ve soğuk beton zeminler, yıllarca New York'ta yaşadıktan sonra takdir ettiğim açık, havadar bir ton yaratıyor. Ve tüm bu camlardan görünen manzara bana Hollywood Tepeleri'ni doğanın tepsisinde sunuyor.

Hâlâ annemi dinleyerek garajdan eve girdim ve çıplak, kaslı göğsünün ve mısır gevreği kâsesinin üzerinden Zo'ya gülümsedim.

"Anne, sonra konuşalım," diyorum. "Burada seninle konuşmak isteyen biri var."

Telefonu Zo'ya veriyorum.

"Hola, anne," diyor ve beni kucağına çekmeye çalışıyor. Ellerinden kurtulup omzumun üzerinden gülerek onu ve annemi hızlı İspanyolca sohbet ederken ve eski dostlar gibi gülerken bırakıyorum. Muhtemelen nişanımızı planlıyorlardı. Duş alıp işe gidebilmek için onları yalnız bırakıyorum.

Kurulanırken banyonun kapısı açılıyor, buhar dışarı çıkıyor ve erkek arkadaşım içeri giriyor. Sinir bozucu bir şekilde kendimden utanarak havluyu göğüslerimin etrafında daha sıkı kavrıyorum. Ne aptalca. İlişkimiz boyunca beni pek çok kez çıplak gördü ama alanımı ve mahremiyetimi paylaşmaya alışık değilim. İri elleriyle beni kalçalarımdan kavrayıp kendine çekiyor ve beni iyice öpüyor. Nefesim kesildi ve

İşi bittiğinde rahatlamış olacak. Bu işe yarayabilir. Bu işe *yaramalı* ve *yarayacak*. Olmaması için hiçbir sebep yok.

"Spor salonu nasıldı?" diye soruyor, boxer'ını çıkarmak için uzaklaşıyor ve güzel, kondisyonlu sporcu vücudunu ortaya çıkarıyor.

"Harikaydı." Gömme dolabıma girip saçımı ve makyajımı yaptıktan sonra giymek üzere yazlık bir pantolon takımı çıkarıyorum. "Quinn her zamanki gibi hiç acımadı."

"Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim." Sesini duşun üzerinde yükseltiyor. "Keşke seninle daha fazla zaman geçirebilseydim."

"Biliyorum. Bu yolculuk çok hızlı geçti," diye bağırıyorum. "Ve gelecek hafta o kongre için Denver'dayım."

Saç kurutma makinemi almak için banyoya geri dönüyorum. Tezgâhın yanında bir kar küresi var. Elime aldığımda ağırdı. Tabanı mermer ve *Vancouver, Britanya Kolumbiyası* taşa kazınmış. Bir kış günbatımı cam kemeri dolduruyor, altın ve kızıl gökyüzü karlı zemine ve salladığımda uçuşan toz tanelerine karşı canlı.

Elimde küre, yüzümde keyifli bir sırıtışla duşa doğru yürüyorum.

"Peki bu nedir?" diye soruyorum.

Zo'nun yakışıklı yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Senin için küçük bir şey aldım."

"Bu çok güzel." Onu dudaklarından hafifçe öpmek için başımı eğiyorum ama sabunlu elleri kollarımdan aşağı kayıyor ve beni spreyin altına getiriyor.

"Zo!" Gülüyorum ve göğüslerimden kayan havluyu ve elimden kayan küreyi tutuyorum.

"Bana düzgünce teşekkür et," diyor, sesi boğuk, gözleri ıslak, çıplak tenimde sıcak.

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, dilini ağzıma alıyorum ve havlunun düşmesine izin veriyorum. Vücudumu onunkine bastırıyorum ve parmaklarımı boynundaki kalın, ıslak buklelerin içine kaydırıyorum. İnliyor, kıçımı avuçluyor ve çıplak kalçalarımın arasına doğru itiyor.

"Gelemem. Zaten geç kaldım." Sulu öpücüğe kıkırdıyor, artık sırılsıklam olmuş havluyu alıyor ve duştan çıkıyorum. "Ama kendine düzgünce teşekkür ettiğini düşün."

Kahkahası beni çamaşır dolabına kadar takip ediyor ve orada kurulanmak için yeni bir havlu bulup tekrar üzerime sarıyorum.

"Günün dolu mu?" Zo soruyor, sesi hâlâ duşun üzerinde hafifçe yükseliyordu.

"Çok." Bir elimi omuzlarımdan sarkan saçlarımda gezdiriyorum ve kurutma makinesini elime alıyorum. "Her gün değil mi?"

"Lowell ile ne zaman buluşacaksın?"

Arkam dönük olsa bile Zo'yu sesindeki endişeyi duyacak kadar iyi tanıyorum.

Titans'ın basketbol operasyonları başkanı Lowell zorlu bir müşteri. Zo'nun rakamları düştüğü için sert oynayacak ve bu kötü bir zamanlama. Normal sezonun sonlarına doğru, post'a girerken performansı düşmeye başladı ama Zo'nun bu ligde neredeyse on yıllık olağanüstü bir performansı var. Bir takımın cap alanının yüzde otuz beşine kadar çıkabilen ama sadece oyuncuyu draft eden takım tarafından verilebilen supermax kontratı, yani veteran oyuncu uzatma hakkı var. Bunu hak etti ve ben de onun için almayı planlıyorum.

"Hey." Kurutma makinemi tezgâhın üzerine koyup yüzümü duşa dönüyorum, popomu tezgâha dayıyorum ve gözlerinde beklediğim endişeyle karşılaşıyorum. "Seni tuttuğumu biliyorsun."

"En las buenas," diyor, yıllar boyunca sadakatimizin özel mesajı.

Kalın.

"En las malas," diye cevap veriyorum.

İnce.

Gülümsemesinin verdiği sıcak memnuniyet hissi beni rahatlatıyor. İçimden bir türlü atamadığım endişem, ilişkimizin

bir şekilde arkadaşlığımızı mahvetmek temelsizdir. Çok uzun zamandır çok yakınız.

En las buenas en las malas.

Aramıza ne girebilir ki?

11

JARED

"Başkasının hayatını ve kadınlığın ne olduğuna dair başkasının fikrini yaşamayın. Kadınlık sizsiniz."
-Viola Davis, Oscar Ödüllü Aktris

Ben kadere inanmam.

"Evren" bizi satranç taşları gibi hareket ettiren, manipüle eden, koruyan ya da çarpıştıran her şeye gücü yeten bir güç değildir. Çok çalışırsanız, iyi şeyler olur.

Ya da değil.

Hayat bu. Olasılıkların bir bok ifade etmediği kozmik bir saçmalık. Ben daha çok kaderciyim, daha az kaderci. Bununla birlikte, koşulların belirli bir zamanda belirli bir düzende gerçekleştiğine inanıyorum. Ve belli bir sebepten dolayı. Bu biraz kadere benziyor ama ben olayların neden gerçekleştiğinden ziyade gerçekleştiğinde nasıl tepki vermem gerektiği üzerinde duruyorum.

Fırtınaların yaklaştığını, havada bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Bu plan yapmama yardımcı oluyor. Hayatımın her alanında bana yardımcı oldu, özellikle de piyasada. Kendi param var ama Bent'in kuşaklar boyu biriktirdiği paranın yanında hiçbir şey. Annesinin kökleri Mayflower'a kadar uzanıyor. Bent birkaç kez beni uyardı,

Beni büyük bir şeyin zemin katına soktu, ama bana ne zaman oynayacağımı söyleyen içgüdülerim. Bir sezgi. Sadece biliyorum.

Banner Morales'i son iki haftada son on yılda gördüğümden daha fazla gördüm ve bir şeylerin değiştiğini "biliyorum". Spor salonunda tam anlamıyla karşılaştığımızda, o kurutucu çarşafların kokusu beni Sudz'daki geç gecelere geri götürdü. Rakip firmalar için çalışmadan önce. Prescott'un aptal şakası aramızdaki kırılgan bağı koparmadan öncesine. Keşfetme zamanına. Ona karşı ne hissettiğime karar verdiğim zamana. Tek dayanağım değişen rüzgârlarken onun benim için ne hissettiğini anlamaya çalışıyordum.

Bir şeyler değişiyor.

Banner'ın spor yönetiminde kadınlar konulu konuşmasını yaptığı balo salonunun dışında duruyorum. Denver'daki bu kongre için sunumumu biraz erken bitirdim ve ayaklarımın beni buraya getirdiğini fark ettim. Spor yönetimi alanında çalışan bir kadın değilim. Kendime yalan söyleyip Iris'le tanışmaya geldiğimi söyleyebilirim. Kendi oturumlarımızdan sonra görüşmek üzere anlaşmıştık. O da burada. Banner'a olan hayranlığını bildiğimden, Banner'ın ağzından çıkan her kelimeyi en ön sıradan yakalıyor.

Acımasız bir orospu çocuğu olabilirim ama yalan söylemem. Özellikle de kendime.

Buraya Iris için gelmedim. Banner için buradayım.

Kapıyı iterek açıyorum, odadaki tek erkek olmama rağmen -üstelik altı-üç yaşında- fark edilmemeyi umuyorum. En arkada, bir köşeye sıkışmış halde duruyorum. Bir zamanlar burada muhtemelen sadece ayakta duracak yer vardı ama herkes koltuklara ve yere oturmuş. Spor yönetimi alanında giderek artan sayıda kadın var ve hepsi Banner'ın oturumuna sıkışmış gibi görünüyor.

Banner küçük sahneden, "Buraya sizinle spor hakkında konuşmak için gelmedim," diyor. "Hepimiz çeşitli spor dallarında ya da alanlarda uzmanız. Bazılarımız menajer. Bazıları spor yayıncılığı yapıyor. Bazıları pazarlamacı. Bütün gün burada odak noktalarımızdaki farklılıklar hakkında konuşabiliriz."

Yakındaki su şişesinden bir yudum alıyor ve odaya bir gülümseme yayıyor.

"Buraya nasıl aynı olduğumuz hakkında konuşmak için geldim. Ortak zorluklarımız ve olanaklarımız" diyor Banner. "Örneğin, kadınlar erkeklerin kazandığının sadece seksen sentini kazanıyor. Bu beyaz kadınlar için geçerli. Siyah kadınlar, o kadar hızlı değil. Dolar başına sadece altmış üç sent alıyorsunuz. Ve Latin kardeşlerim, *lo siento*. Erkeklerin kazandığı her bir doların ortalama sadece yüzde elli dördünü alıyoruz. "

Banner duraksıyor, cesaret kırıcı rakamların kafasında yer etmesine izin veriyor. Geçmişte saçlarını pek açık görmemiştim ama bugün omuzlarına dökülmüş, kalın, koyu ve parlak. Dar siyah deri bir etek ve kırmızı ipek bir bluz giyiyor. Önden bakıldığında belden kalçaya doğru bir kavis görülüyor. Yan tarafa döndüğünde sırtından kıçına doğru şeytani bir eğim görüyorum. Tek aksesuarı basit altın küpeleri ve onu tepeden tırnağa örten özgüveni.

Kahretsin, iyi görünüyor. Tanıdığım, o zamanlar bile *gördüğüm* kız gibi. *İçeride* gördüğüm kız dışarıyı da ele geçirmiş. Banner yavaşça kalabalığı soldan sağa tarıyor. İmkânsız olmasına rağmen her gözle buluşuyormuş gibi hissediyor. Dr. Albright bize bu numarayı Münazara ve Topluluk Önünde Konuşma dersimizde öğretmişti.

İkna et beni.

Eski profesörümüzün mantrası aklıma geliyor ve kaçınılmaz olarak Banner'dan beni iyi öpüştüğüne ikna etmesini istediğim geceyi hatırlıyorum. O öpücük ilk başta çok fazlaydı. *Ben* çok fazlaydım. Bir dönemden sonra çok aç ve yoksun bir şekilde, yıkıcı derecede tatlı olacağını bildiğim bir şey istiyordum.

Ve öyleydi. Düşündüğümden daha tatlı, daha iyiydi. O daha iyiydi.
O daha tatlıydı. O öpücükle resmen nefesini çaldım.

Benimkini de çaldı.

"Banner sözlerine şöyle devam ediyor: "Gerçek rakamlarda gizli. "Erkeklerden daha az kazanıyoruz ama *gelecek* rakamlarda değil. Bugün doğru olan, bir yıl sonra doğru olmayacak.

yüz yıl. On yıl içinde. Aksi kanıtlanana kadar Dünya'nın düz olduğu bir *gerçek* olarak kabul ediliyordu. Yüz yıl önce kadınların oy kullanamadığı *doğruydu*. Ama Dünya yuvarlak ve şimdi oy veriyoruz. Artık konuşuyoruz ve sesimizi duyuruyoruz. Gerçeği yeniden yarattık. Gerçeği yeniden şekillendirdik."

Banner tutkusuyla içten içe yanıyor ve inançları onu dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta tutuyor.

"Bizim alanımız erkek egemen bir alan" diyor. "Biz azınlığız, bazılarımız birkaç kat daha fazla, ama bir sesimiz var. Yeteneğiniz var. Kararlılığınız var. Girdiğim her yönetim kurulu odasında benden şüphe edildi ama ben kendimden asla şüphe etmedim çünkü neler yapabileceğimi biliyordum. Siz neler yapabileceğinizi biliyor musunuz? Çünkü siz bilmiyorsanız, onlar da asla bilmeyecek. En büyük doğal kaynağınız *sizsiniz* ve kimsenin sizi bundan mahrum bırakmasına ya da bunun yeterli olmadığını söylemesine izin vermeyin. Geleceği yaratıyoruz, şu anda sadece bu odada bulunarak olasılıklara meydan okuyoruz."

Banner kalabalığa bir göz atıyor.

"İhtimaller umurumda değil," diyor. "İhtimaller bana neyi yapamayacağımı söylemez. İhtimaller sadece istediğimi elde etmek için ne kadar çok çalışmam gerektiğini söyler. Kimsenin size kendinizi daha az hissettirmesine izin vermeyin."

On yıl önce beni o kadar büyüleyen ağzında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Bir dakikalığına daha da kişiselleşmeme izin verin." Yutkunuyor, yere bakıyor ve sonra tekrar ayağa kalkarak kalabalığın dikkatini üzerine çekiyor. "Her zaman kilomla mücadele ettim. Hayatımın büyük bölümünde kendimi doğuştan zayıf olan kız kardeşimle kıyasladım. Kendimi dergilerdeki bana hiç benzemeyen kadınlarla kıyasladım. Erkeklerin beni nasıl gördüklerine bağlı olarak bedenim hakkında nasıl hissettiğimi belirlemelerine izin verdim. Bu şeylerin beni olduğumdan daha küçük hissettirmesine izin verdim. Dıştan değil, içten. İçimde birkaç dil bilen, ailemde üniversiteye giden ilk kişi olan ve seçtiğim okullarda tam burs kazanan son derece zeki bir kadındım ama o kızı hantal kıyafetlerin altına

sakladım."

Banner doğrudan bana bakıp beni en arkada bulduğunda fark edilmediğim fikrinden beni vazgeçiriyor.

"Onu karanlıkta sakladım," diyor daha yumuşak bir sesle, yanımdan geçip gitmeden önce bakışlarımı birkaç saniye tutuyor ama gözlerini kaçırdığında bile içimin yandığını hissediyorum. Sanki bir bakışta ve birkaç kelimeyle yıllarımı yakmış gibi. Bizi karanlık bir çamaşırhaneye geri götürdü. Çamaşır makinesinde yanıp sönen beyazların parlak girdabı. Kurutucudaki koyu renklerin savruluşu ve tokadı. Onu tekrar öpmek için beklerken kalbimin *güm güm* atışı.

"Artık saklanmıyorum," diye devam ediyor Banner. "Karanlıkta değil. Hantal kıyafetlerin altında değil. İnsanları dışarıda tutmak için bazen kalkan olarak kullandığım zekamın arkasına bile. İster 5 kilo almış olayım, ister 10 kilo vermiş olayım, artık saklanmıyorum. Belimin ve diğer insanların beni tanımlamasına izin vermeyi bıraktım."

Boğuk kahkahasını kalabalıkla paylaşıyor.

"Kültür feminist olmanın ne demek olduğunu bile çarpıtıyor, bizi kategorilere ayırmaya çalışıyor ve iyi bir anne olmakla başarılı bir iş kadını olmak arasında seçim yapmaya zorluyor. Adım attığım her yönetim kurulu odasını utanmadan yönetmek istiyorum ve utanmadan en az dört çocuk istiyorum."

Gülümsüyor ve omuz silkiyor.

"Ne diyebilirim ki? Ben Katoliğim."

İzleyicilerinin gülmesi için duraklıyor ve beklerken küçük bir sırıtış takınıyor.

"Demek istediğim, her şeyi istemekten korkmayın ve elde etmek için çok çalışacak kadar disiplinli olun." Gülümsemesi kayboluyor, yerini içinden yayılan ve dışarıya parlayan çelik gibi bir kararlılık alıyor. "Vahşi ve kadınsı olabiliriz. Şefkatli ve çivi gibi sert. Hayat nadiren ikilidir. Ataerkillik ve erkek egemen bir kültürde yaşamak, çalışmak hakkında çok konuştum ama erkekler bizim düşmanımız değil. Bizi küçültecek, bizi bir kalıba sokacak, bizi olduğumuzdan başka bir şey haline getirecek her güç düşmandır... *içinizde* olsa bile.

"Dışarıda, özellikle de sık sık gittiğimiz soyunma odalarında ve yönetim kurulu odalarında bazı gerçek pislikler var ama iyi adamlar da var. Benim hayatımda iyi adamlar var. Kırk yıldır anneme sadık olan babam. Erkek arkadaşım da iyi bir adam. Bazen kuraldan çok istisna gibi geliyorlar ama onlar da var."

Yüz ifadesi yumuşar ve gülümsemesi genişler.

"Size bırakabileceğim bir şey varsa o da şudur: Bir ormanda çalışıyoruz ve etrafımız alfa erkekler ve apeks yırtıcılarla çevrili. Herkes ayakta kalan son kişi olmak, besin zincirinin tepesinde yer almak istiyor ve bu süreçte kimin zarar göreceği bazen umurlarında bile olmuyor. Kalbinizi kaybetmeyin. Ruhunuzu kaybetmeyin. Pusulanızı kaybetmeyin ve bu kazanmayın anlamına gelmiyor. Kazanmak. Savaşın. *Fethedin*. Başarı için çalışan herkes kadar sizin de hakkınız var. Orman olabilir, aslanlar da olabilir. . ."

Duraklıyor, gözleri tekrar benimkileri buluyor, benimkileri tutuyor.

"Ama bir aslanın kızı hala bir aslandır ve burası sizin bölgenizdir."

"HER ŞEYI ALDIN MI?" Iris'e soruyorum, bavulunu otelin önüne kadar taşıyor ve onu havaalanına götürecek arabayı bulmak için sokağa bakıyor.

"Evet," diye cevap veriyor dalgınca, telefonunu kontrol ederken. "Sarai'nin iyi olduğuna eminim. Sadece bitlenmiştir, ama August bitleri çözer mi?"

"Evet," diye katılıyorum alaycı bir sırıtışla. "Eve olabildiğince

çabuk dön." Buna ikimiz de gülüyoruz.

"Sadece iyice halledildiğinden emin olmak istiyorum." Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Erken ayrılmaktan nefret ediyorum ama katılmak istediğim tüm oturumlara gittim."

"Güzel. Önümüzdeki hafta ekiple bir araya gelip öğrendiklerimizi ve çıkarımlarımızı dinleyeceğim. Bu tür şeyler."

"Seni gördüm." Iris telefonundan başını kaldırıp beni değerlendiriyor ve alt dudağının kenarını çiğniyor. "Banner'ın seansında. Arka tarafta."

"Öyle mi?"

Ve, Iris? Ve?

"Iris, sanırım bu senin siyah Tahoe'lu adam. Oh, hayır."

"Bu sadece düşmanı kontrol etme meselesi miydi, yoksa ..." Yüz ifadesi, doldurmaya hiç niyetim olmayan bir boşluğu doldurmamı istiyor.

"Bagley rakip bir firma." Sesimi eşit ve tarafsız tutuyorum. "Ama Banner benim düşmanım değil. Sadece merak ettim. Çok fazla anlam çıkarma."

"Bundan ne anlam çıkarabilirim ki?" Gözleri kocaman ve masum ama ben daha iyi biliyorum. Iris çok şey atlattı, duyularını ve sezgilerini keskinleştiren şeyler yaşadı.

"Sadece eski bir ... ... kontrol ediyorum." Doğru kelimeyi arıyorum ". . . arkadaş.
Banner ve ben üniversiteye birlikte gittik."

"Hiçbir fikrim yoktu." Yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Siz ikiniz çıktınız mı yoksa?"

Omzunun arkasından yanaşan siyah cipe bakıyorum.

"Pek sayılmaz. Bırak onu, tamam mı? Araban burada."

Araştırmacı bir bakıştan sonra omuz silkiyor. "Bırakılmış say." Şoförü selamlıyoruz ve çantasını arkaya taşıyorum.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye soruyor, bir ayağı koşu bandında, bir ayağı yerde.

"Barda bir şey var. Yüzümü göstereceğim. Ya da gelmeyip yatabilirim. Çok yorgunum."

Arabaya tırmanıyor ve pencereden dışarıya doğru eğiliyor. "Gelip bunu deneyimleme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Sanırım en sevdiğiniz seansın hangisi olduğunu sormama gerek yok. Banner, değil mi?"

"Ondan hoşlanıyor gibi görünüyordun..." Gözlerinin arkasında fesatlık kıvılcımları çakıyor. "*Konuşmayı* da kastediyorum."

"Düştüğünü düşünecek ne oldu?" Kaputa hafifçe vurarak çıkma vaktinin geldiğini işaret ediyorum. "Git yeğenimin saçını yok et."

Otel lobisine girer girmez, Mitch ve diğer birkaç ajan
Ben.

"Foster," diye mırıldanıyor Mitch, zaten yarı yolda düşmek üzereyken.

"Bize katıl
bar."

Neden olmasın ki? Odamda yalnız başıma, sadece bugün duyduklarımı, Banner'ın kafamda dönüp duran sözlerini prova edeceğim. Düşünmem gereken son şey Banner. Rakip bir şirket için çalışıyor. NBA'in koruyucu azizi olarak görülen bir adamla çıkıyor. Ve Banner'ı düşünmememem için asıl sebep ne? O benden nefret ediyor.

Bütün gün, içimde tam olarak adlandıramadığım, derimin altında kaynayan bir *duyguyla* dolaştım. Banner'ın bugünkü seansında söylediği onca şey arasında beni en çok etkileyen şey en az etkili olanıydı. Provasını yapmayı bırakamadığım şey.

Erkek arkadaşım iyi bir adamdır.

Zo Vidale Afrika'da kuyu kazıyor, Hindistan'da aç çocukları doyuruyor ve muhtemelen yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardımcı oluyor. Sahip olduğu tüm İyi Samiriyeli ve Vatandaş Ödüllerini kazanmıştır. O iyi bir adam ve ben, bilinen dünyanın geri kalanıyla birlikte ona hayranlık duyuyorum. Ona saygı duyuyorum.

Öyleyse Banner'ın ona iyi bir adam dediğini duymak beni neden rahatsız ediyor? "Evet, Foster," ajanlardan biri -sanırım adı Jimmy'ydi- diyor. "Banner Morales ile aynı üniversiteye gittiğinizi duydum. Bu doğru mu?"

Dünya benim huzuruma karşı komplo mu kuruyor?

"Evet," diye tek kelime ediyorum, dirseklerimi bara dayıyorum ve barmene işaret ediyorum. "Jameson, lütfen."

"Seansının dolu olduğunu duydum." "Evet," diye cevaplıyorum otomatik olarak.

"Orada mıydın?" Mitch talep etmek için canlanır. "Sadece kızlar için olduğunu sanıyordum."

"Baldızıma ihtiyacım vardı," diye yalan söyledim. "Ben de onu bulmak için kafamı içeri soktum." Belki Jimmy öne doğru eğilerek, "Bilmek istediğim şey," diye sorar.

komplocu bir şekilde. "Üniversitede de bu kadar iyi görünüyor muydu?"

Rüküş kazak. Bol eşofman altı. Saçlar kazınmış. Makyajsız.

Yedi çil.

"Evet," diye cevap veriyorum, içkime bakarak. "O yaptı."

Mitch alaycı bir tavırla "Hayır," diye karşı çıkıyor. "Bagley'de onunla staj yaptım.

Öyle görünmüyordu ama sanırım Vidale için bunun bir önemi yoktu." "Bu ne anlama geliyor?" Belki Jimmy dudaklarını şapırdatarak sorar.

biraz dedikodu için.

"Vidale ile buluşmam gerekiyordu." Mitch öne doğru eğilir, duyulmadığından emin olmak için etrafına bakınır ... ya da daha büyük olasılıkla duyulduğundan emin *olmak* için. "Son dakikada Cal, Morales'i toplantıya çağırdı. Konferans odasına gitti. Sonra bir de baktım ki Zo'nun menajeri olmuş. Daha mezun olmamış ya da sınava girmemişti bile. Bu nasıl oldu?"

Mitch'in bunun nasıl olduğuna dair "teorisi" yüzünün her yerine kazınmış.

"Vay canına," diyor belki Jimmy, gözleri gerilmiş. "İşi almak için Vidale'i becerdiğini mi söylüyorsun?"

Kaslarım geriliyor, Mitch'in kafasını bara çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Banner'ın ne kadar iyi olduğunu herkes biliyor. Bu pislikler onun kazandığının üçte birini bile alamıyor. Kıskançlık insana küçük şeyler yaptıran ve söyleten çirkin bir duygudur. Onun için bir savunma dilimin ucuna kadar geliyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Jameson'ımı, hayal kırıklığımı ve içimi tırmalayan o isimsiz duyguyu yutuyorum.

"En azından artık saklamaya çalışmıyorlar," diyor Mitch. "Cal'ın buna bir son vermemesine şaşırdım. Eğer ilişkileri kötüye giderse Bagley en iyi oyuncumuzu kaybedebilir."

"Ya güneye gitmeyeceğini biliyorsa?" Belki Jimmy sorar. "Eğer bu yıllardır devam ediyorsa, evleniyor falan olabilirler."

Erkek arkadaşım iyi bir adamdır.

"Evliliğin bile garantisi yok," dediğimi duyuyorum. "Ve eğer Banner şu anda müşterisiyle yatacak kadar aptalsa, insanların onu en başta bu şekilde elde ettiğini düşüneceklerini biliyor olmalı."

O ağır sözleri söyler söylemez geri almak istiyorum ama artık çok geç. Mitch omzumun arkasından bakıyor ve gözleri açılıyor. Ağzı açık kaldı.

"B-Banner," diye kekeliyor. "Uh ... ... Biz sadece ... Bir sandalye çek. Bir içki al."

Banner'ın son yorumumu duymaması için viski tanrılarına dua ederek gözlerimi kapatıyorum. Bar tabureme döndüğümde, her kelimeyi duyduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Mitch'in acınası örtbas etme çabasını görmezden gelerek, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor gergin dudaklarının arasından. "Bulunduğum yere Zo'yu becererek geldim. Doğru mu anladım?"

"Banner," diye başlıyorum.

"Siktir git, Jared." Bunu söylerken bana bakmıyor bile. Belki Jimmy'ye bakıyor. "İki yıldır yeni bir müşteriyle anlaşmadın ve kalan birkaç müşterin de kariyerlerini tuvalete sürüklediğin için *Titanik* gibi zıplıyorlar."

Mitch'i işaret ediyor. "Baban en iyi arkadaşı olmasaydı Cal Bagley *seni* yıllar önce kovardı. Zamanımın yarısını senin pisliklerini temizleyerek, diğer yarısını da senin boşluğunu doldurarak geçiriyorum."

Gözleri bana döndüğünde obsidyen rengindeydi. Sert. Karanlık. Soğuk. Geçmişte bana kızdığı, sinirlendiği zamanlarda bile bana hiç bu şekilde bakmamıştı.

"Müşterilerimle yattığım için başarılı olduğumu düşüneceklerini ima etmeye nasıl cüret edersin?" Soruyu bana fırlatıyor.

"Ben-" demedim.

"Kardeşin senin için *satın almasaydı* ajansın bile olmayacaktı," diye kestirip atıyor. Yani başarının sebebi adam kayırmacılık mı?"

Ne oluyor be?

Hızla ayağa kalkıyorum ve o kadar yaklaşıyorum ki şampuanının kokusunu alıyorum. Bunca yıldan sonra aynı koku. Taze, temiz ve belirgin bir şekilde ona ait bir şey. *O* kadar yaklaşıyorum ki bakışlarını koruyabilmek için başı geriye düşüyor, ama *o* geriye düşmüyor. O kadar yakınım ki, kıvrımlarını saran siyah elbisesinin içinde, saçları bir taç gibi tepesinde, çevresel görüşümü yutuyor ve tek gördüğüm Banner oluyor.

"Konuşmadan önce gerçekleri öğrenmelisin," diyorum, o kadar alçak sesle ki beni sadece o duyabiliyor, ama Mitch ve belki Jimmy'nin bunu yakalamak için zorlandıklarından eminim.

"Ve bana hakaret etmeden önce dikkatli olmalısın," diye karşılık veriyor, sözleri bir meydan okuma, bir tabanca çekilmiş. "Ya da erkek arkadaşıma."

Kendime pek pişmanlık izni vermiyorum. Sık sık üzgün olduğumu söylemem çünkü genellikle üzgün değilimdir. Ne demek istediğimi söylerim. Söylediğimde ciddiyim ve arkasında dururum. Birini incittiyse, doğru olduğu sürece, üzgün değilim. Ama Banner hakkında bu iki aptala söylediklerim için pişmanım. Menajerlerin müşterilerle çıkmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ve bunu maçta Banner'a da ifade ettim ama bunu Mitch ve belki Jimmy'ye söylemek yanlış geldi. Banner'ı yerden yere vurmak yanlış hissettiriyor.

Göz hizamıza gelene kadar eğiliyorum, gözümü kırpmadan bakıyorum. "Özür dilerim Ban," diye fısıldıyorum. "Bunu söylememeliydim."

Özrüm onu ürkütmüş gibi gözlerini kırpıştırıyor ve geri adım atarak aramıza mesafe koyuyor. Bana bakmadan önce Mitch'e ve belki Jimmy'ye hızlıca bir göz atıyor.

"Üzgün değilsin Jared," diyor usulca, bana ters ters bakarak. "Ama olacaksın."

Bu onun veda vuruşu. Topuklu ayakkabılarını giyer ve bardan ayrılır; omuzlarının dik duruşunda vakar, sırtının sert çizgisinde ise öfke vardır.

Ancak Mitch ve Belki Jimmy gittikten çok sonra hâlâ bardayken, dördüncü Jameson'ımı yudumlarken olanları idrak edebiliyorum. Bir kez olsun duygularımın beni alt etmesine izin verdim ve asla söylememem gereken bir şeyi, söylediğimi asla duymaması gereken insanların önünde söyledim.

İronik bir şekilde, ancak ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğumda mükemmel bir netlik kazanıyorum. Ancak oda dönmeye başladığında anlayacak kadar kendime gelebiliyorum.

Erkek arkadaşım iyi bir adamdır.

Bana ya da erkek arkadaşıma hakaret etmeden önce dikkatli olmalısın.

Zo'yu öven pankart. Banner Zo'yu koruyor. Banner Zo ile birlikte.

Bugün Banner'ın konuşmasını dinlediğimden beri -belki de August bana Banner'ın Zo ile çıktığını söylediğinden beri- beni boğan duygu, size önemsiz şeyler yaptıran ve söyleten duygudur. Bu duygunun bir adı var.

Bu kıskançlık.

12

JARED

"Demek ilk bit istilasından kurtuldun, ha?" August'a sordum. O telefonun hoparlöründen konuşuyor, ben de dizüstü bilgisayarımda piyasayı kontrol ediyorum, dikkatimin yarısı kardeşimde, diğer yarısı da rakamlarda.

"Zar zor ve sadece Iris eve erken geldiği için," diye yanıtlıyor diğer uçtan. "Bu arada konferansa bayıldı."

"Evet, bana söyledi." Bent'in bana bahsettiği son yatırımın üzerindeki yukarı bakan oka gözlerimi kısarak bakıyorum. Belki de daha fazla hisse almanın zamanı gelmiştir.

August, "Özellikle Banner Morales'i çok severdi," diyor.

Banner'dan bahsedilince parmaklarım klavyenin üzerinde duraklıyor. Döneli üç gün oldu ve karnımdaki yanma hala geçmedi. Yarı yanmış bir dinamit lokumu gibi, patlamayı bekleyen bir cızırtı. Onun bir hamle yapmasını mı yoksa kendiminkini mi bekliyorum bilmiyorum. Her iki durumda da, bir şeyler olacak.

"Evet, Banner'ın seansının harika geçtiğini söyledi," diyorum birkaç dakika sonra.

"Senin seansta olduğunu söyledi," diye devam ediyor August, sesinde bir soruyla.

"Iris çok şey söylemiş gibi görünüyor. Hoşuna gitmesine sevindim."

"Banner'ı Elevation'a almayı ciddi ciddi düşünüyor musun? Çünkü bence bu harika bir fikir. Kenan'ın bizim aracılığımızla temsil edilmesini çok isterim.

Bagley yerine."

"Banner için uğraşacağımı söylemiyorum," diyorum tarafsızca, "ama sence Kenan Bagley'i bırakıp onun peşinden gider mi?"

"Pffft. Bir saniye içinde. Kenan Banner'ı asla terk etmez. Ona güveniyor ve Kenan için birine güvenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Evet, eski sevgilisinin ona yaptığı numaradan sonra iyi bir nedeni var." "Henüz eski sevgilisi değil. Boşanma konusunda ona hâlâ zorluk çıkarıyor."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Kız onun takım arkadaşlarından biriyle aldatıyor ve buna karşı çıkma cüretini mi gösteriyor?"

"Hayal kırıklığına uğramış çünkü Banner evlilik sözleşmesinin çok sıkı olmasını sağlamış. Özel korumalar sağlamak için avukatıyla birlikte çalışmış. Görünüşe göre, Banner en başından beri ona güvenmemiş."

"Evet. Banner'ın iyi içgüdüleri var."

"Bu da beni soruma geri getiriyor," diyor August, inatçı orospu çocuğu. "Sence Elevation'a gelir mi?"

Ben burada olduğum sürece olmaz.

"Kim bilir?" Daha fazla hisse almak için işlemi tamamlarken yüksek sesle söylüyorum. "Banner meselesini daha sonra tekrar ele alabiliriz, ancak Bagley'nin Los Angeles ofisini yönetmesi için ona verdiğinde onu terk edeceğine dair pek umutlu değilim."

"Sadece merak ettim. Ondan hoşlanıyorum. Akıllı ve dürüst biri."

"Her iki açıdan da doğru," diye kabul ediyorum. "Ama bir sonraki konuşmamızda Lamont Christopher hakkında iyi haberlerim *olacak*."

"Lamont Christopher *seçmelerde bir numara mı olacak*?" August'un sesi şaşkınlıkla renklendi. "Kahretsin, kardeşim. Bu büyük bir darbe olurdu. Mitch Sanderson'la anlaştığımızı sanıyordum."

"Sanderson'la asla tamamlanmış bir anlaşma değil çünkü Sanderson annesinin hayatı buna bağlı olsa bile bir anlaşma 'yapamaz'. Bu konu hala gelişiyor. Sizi haberdar edeceğim."

"Yap şunu."

"Bahamalar'ın tadını çıkarın," diyorum planladıkları seyahati hatırlayarak. "Sen ve ailen sezon sonrası küçük bir tatili hak ettiniz."

August ciddiyetle, "Playofflarda olmayı tercih ederim," diyor.

"Waves bir genişleme takımı," diye hatırlatıyorum ona gereksiz yere. "Şampiyonluğa oynayan bir takımda oynama şansın varken kalmayı seçtiğin bir takım."

Her ne kadar iyi sonuçlanmış olsa da, pazarlık ettiğim en iyi anlaşmalardan birinin August'un anlaşmayı terk etmesiyle masada kalmış olması hâlâ içimi acıtıyor.

"Sana söylüyorum konuşması için gerçekten uygun bir zaman mı?" August soruyor, ses tonunda açık bir kızgınlık var.

"Sana söylediğimde öyleydi." Hoparlörden verdiği ağır iç çekişe gülüyorum. "Yakında, kardeşim. Bu zaman alır. Sen ve Kenan aynı takımda olduğunuza göre, bu sadece bir zaman *meselesi*."

"Birlikte iyi çalışıyoruz," diye itiraf ediyor. "Bu da bana birlikte çalışmak istediğimiz bir yardım projesi olduğunu hatırlattı. Bunu seninle konuşmam gerekiyor. Sponsorlar, detaylar falan."

"Elbette." Chyna içeri girdiğinde başımı kaldırıp bakıyorum, yüzünde gizli bir sırıtış var. "Hey, sonra konuşalım, Gus. Christopher denen çocukla ilgili halletmem gereken bazı gelişmeler var."

"Güzel. Pekala, kardeşim. Sonra görüşürüz."

Chyna masamın diğer tarafındaki koltuğa otururken ben bağlantıyı kesip sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ellerimi karnımın üzerinde birleştiriyorum.

"Neyin var?" Hevesli gülümsemesine karşılık vererek soruyorum.

"Lamont ve kuzeni Eric şehirde geçirdikleri gecenin tadını çıkardılar," diye mırıldanıyor, bir buklesini omzunun üzerinden atıyor ve deri koltuğa daha da gömülüyor.

"Güzel." O geceyi hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. "Çok sert gittiler. Zar zor yetişebildim."

Chyna alaycı bir ifadeyle, "Los Angeles'ın en gözde striptiz kulübünde dipsiz bir single yığını sağladık," diyor. "Yani amaç sertleşmekti."

"Emeğimizin meyvesi var mı?" Sesim rahat, ama içim hiç de rahat değil. Mitch Sanderson'ı hiç sevmedim ya da saygı duymadım ama Banner hakkında söylediklerinden sonra, atışını engellemek kişisel bir şeymiş gibi geliyor. İçimdeki kaplan tasmayı çıkarmak istiyor.

Bir aslanın kızı hala bir aslandır.

Benim The Pride'da olduğumu sanıyor, yani hala o gecenin aptalca bir geçiş töreni olduğunu düşünüyor. Yıllar geçtikçe, aramızdaki uçurum genişledikçe, bana inanması daha az önemli göründü. Onun New York'ta bir hayatı ve kariyeri vardı, benimse Chicago'da. Şimdi aynı şehirdeyiz, aynı çevrelerde hareket ediyoruz, itiraf etmeliyim ki Banner'la yeniden *bir şeyler* yaşamak istiyorum. Vidale ile çıkıyor, bu yüzden kendime arkadaşlığa razı olacağımı söyleyip duruyorum. Yapılması gereken doğru şey bu, ama doğru şey bana her zaman doğal gelmiyor.

"Beni duyuyor musun?" Chyna beni kendi düşüncelerimden koparark talep ediyor.

"Üzgünüm, evet." Dikkatimi yeniden onun yüzüne veriyorum. "Yine ne dedin?"

Chyna sert bir şekilde, "Dostum, umarım bu toplantı için aklın başındadır," diyor. "Bu anlaşma için çok yatırım yaptık. Eric, Lamont'un imzalamaya hazır olduğunu söylüyor."

"Kahretsin." Kendimden geçmiştim. "Nerede? Ne zaman?"

"Bir saat içinde otelinde." Chyna telefonuna dokunuyor. "Adresi şimdi gönderdim. Oraya git ve anlaşmayı yap."

"Sözleşme çoktan gönderildi mi?" Gömleğimin manşetlerini düzeltip takım elbisemin ceketini giyerken soruyorum.

"Evet." Chyna başıyla onaylıyor ve ayağa kalkarak dış ofisteki masasına geri dönüyor. "Standart sözleşmeyi e-posta ile gönderdim, zaten değiştirilmiş."

Asansöre doğru gidiyordum ama masasına geri döndüm. Yanağına bir öpücük bırakıp asansöre doğru geri geri yürüyorum ve onu işaret ediyorum. "Şimdi bana aşık olmaya kalkma."

Chyna gülerek masasına oturur ve başını sallar ama memnun görünmektedir. "Onlarla işin bittikten sonra kızları gördüm. Hayır, teşekkür ederim. Kalbimi tek parça halinde seviyorum."

Ben de öyle. Kırık bir kalbe en çok yaklaştığım an Banner'dı ve o bunu bilmiyordu bile. Hala onun için hissettiklerimin ne kadar gerçek olduğunun farkında değil. Prescott o geceyi mahvetmeseydi neler olabileceğini, işlerin nasıl gidebileceğini düşünmeme izin vermedim. Banner'ın tekrar yörüngeme girmesiyle, aklım sürekli bu olasılıklara kayıyor. Lamont'un oteline doğru on beş dakikalık bir yolculuk yaparken, bu yılın bir numaralı draft seçimiyle anlaşmak için ne yapmam gerektiği yerine bunları düşünüyorum.

"Kendine çeki düzen ver, Foster," diye azarlıyorum kendimi otelin önünde durduğumda. Anahtarları valeye verip otele giriyorum ve Chyna'nın bana mesaj attığı süite yöneliyorum. Tam köşeyi dönüyordum ki Banner az ilerideki bir odadan çıktı. Tamamen siyah giyinmişti. Geniş paçalı paçalı bir pantolon ve beline bağlanmış kırmızı bir kemerle noktalanmış, vücuda oturan siyah bir balıkçı yaka. Kırmızı dudaklar, parlak stilettolar, omuzlarından sarkan şık, koyu bir perde gibi saçlar.

"Banner, seninle burada tanışmak ne güzel." Başının üstündeki oda numarasına baktım. Lamont'un odası.

"Çok süslü," diye yanıtlıyor etrafımdan dolanarak. Birkaç adım attıktan sonra parmaklarını şıklatıyor ve dönüp beni hâlâ onu izlerken buluyor. "Ah. Neredeyse unutuyordum. Tak, tak."

Parçaları birleştiriyorum ve meşhur tak-tak şakalarından birinin nasıl uyuştuğundan emin değilim, ancak tüm gün zihinsel olarak yeniden ziyaret ettiğim geçmişten bir patlama.

"Ha?" Ben soruyorum.

"Tak. Tak." Ağzını öyle bir kıvırıyor ki, lanet gamzesi bir yanağını çukurlaştırıyor. "Eğlendir beni."

"Tamam. Kim var orada?"

Yüzündeki tüm mizah belirtileri kaybolur.

"Lamont Christopher'ın yeni menajeri." Birkaç hızlı adımla tekrar önüme geldi ve sivri tırnağını göğsüme sapladı. "Engelle *onu*, orospu çocuğu."

Atışımı engelledi.

Lamont'un odasından çıkarken bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama ancak o bunu dile getirdiğinde bunun ne kadar ustaca bir hareket olduğunu anladım.

"Karma bir kaltak, ha?" diye soruyor, memnuniyeti ağzını geniş bir gülümsemeye dönüştürüyor.

"Görünüşe göre, o tek değil," diye cevap veriyorum hayranlıkla. Gülümsemesi devam ediyor ama gözleri kısılıyor ve donuyor.

"Bir dahaki sefere sen ve aslan sürün bana hakaret etmeyi düşündüğünüzde bu *kaltağı* hatırlayın," diye tükürüyor, gözlerinde şimşek, sesinde gök gürültüsü. "Ya da bulunduğum yere çok çalışmaktan başka bir şekilde geldiğimi varsayarsınız. Sana kıçını teslim ettiğim bu anı hatırla, Foster."

Öfkesi, kızgınlığı, son sınıftan beri içten içe bildiklerimi örtbas etmek için tüm gerekçelerimi, mantıklarımı ve bahanelerimi yakan bir sıcaklık patlamasıyla vurdu beni.

Bu kadın benim dengim.

O parlak ve iyi. Ben ise karanlık ve kötü olabilirim. Bazen olmak zorunda *olmadığımda* ama sadece olmak istediğimde. O gündüz, ben geceyim. Gündüz ve gece tamamen eşit olduğunda, bu ekinokstur. Banner benim ekinoksum. Benim eşitim. Vahiy içimde çalkalanıyor ama yüzüm, yüzeyim pürüzsüz kalıyor.

Oynadığımız oyun değişti ve o bunun farkında bile değil. Banner benden daha zeki ama benim içgüdülerim daha iyi. İçgüdülerim daha keskin. Ben bir rüzgar gülüyüm. Havadaki değişimleri hissediyorum, yaklaşan fırtınaları ondan önce seziyorum. Bu duyarlılık benim en büyük avantajım.

"Peki nasıl yaptın?" Kolayca soruyorum, bir ritmi bile kaçırmadan ve

hiçbir şeyi ele vermeden.

"Zahmetsizce." Bana hem alaycı hem de acıma dolu bir bakış fırlatıyor. "Sen Kuzen It'i striptiz kulüplerinde eğlendirirken, ben Lamont'un annesiyle konuşuyordum."

Dinlemek için kapalı kapıya yaslandım. Nasıl yaptığı gerçekten umurumda değil. Sadece birkaç dakika daha kalmasını istiyorum, böylece onun her muhteşem santimini takdir etmek için zaman ayırabilirim.

"Ahhh." Başımı sallıyorum ve ağzımın kenarlarını aşağı doğru indiriyorum. "Atlanta'daki annesi."

"Aslında Denver'dan doğruca oraya uçtum. Hatta bir Pazar ayinine katıldım ve kilisenin yeni çatısının masraflarının karşılanmasına yardımcı oldum."

"Vay be." *Kilisenin çatısı umurumda değil.* "Her şeyini ortaya koymuşsun."

"Gerçekten de yeni bir çatıya ihtiyaçları *vardı*."

Sırıtıyor ve gitmek için dönüyor ama onu durdurmak için bileğini elimle kelepçeliyorum. Şaşkın bakışları omzunun üzerinden benimkilerle çarpışıyor. Bileğinin narin kemiklerini hafifçe sıkıyorum, kapıdan uzaklaşıyorum ve onun rahat bölgesine giriyorum, kokularımızın birbirine karışmasına ve nefeslerimizin izin verdiğim küçük alanda karışmasına yetecek kadar yaklaşıyorum. Onu sıkıştırıyorum ama umurumda değil. Geçen her dakika Lamont Christopher'ı, kuzenini, annesini, kiliselerini ve çatılarını daha az önemsiyorum.

Ve Alonzo Vidale. En az onu ve ekinoksumla olan sadık ilişkisini önemsiyorum.

"Bana gerçekten gösterdin," diyorum, sesimi alçaltarak ve alnımız neredeyse birbirine değene kadar başımı eğerek, açık a l a n d a, koridorda bizi kozalayan samimiyetle. Parmaklarımın altındaki sıcak teninde nabzı hızla atıyor. Nefesi kesiliyor ve kirpikleri hızlı hızlı kırpışıyor. Yutkunuyor, boğazındaki kaslar kadifemsi teninin altında çalışıyor. Dişlerimi o tendona geçirmeyi, boynunun ince sütununu işaretlemeyi çok isterdim. Beni giymesini ve gittiği her yere kokumu taşımasını istiyorum. İçimde ilkel bir şeyler uyandıran tek kişi o.

Gözleri bileğini saran elimden yüzüme kayıyor, yüzeyin altında kaynayan tüm dürtülerden, duygulardan ve *şeylerden* arındırdığım bir maske. Bileğini çekiştiriyor ama ben vazgeçmiyorum.

"Bırak gideyim." Sesi boğuk ama sakin.

"Elbette," diyorum kibarca ve onu serbest

bırakıyorum.

Neyin değiştiğini, neler olduğunu anlamaya çalışan son bir bakışla dönüp gidiyor.

Gitmene izin

vereceğim, Banner.

Şimdilik.

13

AFİŞ

"EĞER BİZİ KAPATMAYA ÇALIŞIRSANIZ, SİZE NASIL KAPATILACAĞIMIZI GÖSTERECEĞİZ."

"Girl Gang "in açılış dizeleri yatağımın yanındaki Echo'da patlıyor ve beni bir kâbustan koparıyor. Başrolünde Jared Foster'dan başkasının olmadığı şehvetli bir kâbus. Rüya, koridorda yaptığı gibi bileğimi tutmasıyla başladı. Yeterince masum bir başlangıçtı ama sonra boynumu emdi, belimdeki kırmızı kemeri çözdü, kafasını balıkçı yakamın altına soktu ve göğsümü ısırdı. Tanrıya şükür Alexa daha fazla ilerlemeden bu dehşet gösterisine bir son verdi.

Şarkı hâlâ Echo'dan yükseliyor ve ben yastığımın altına gömülüyorum. Azgın bir cırcır böceği gibi bacaklarımı birbirine sürterek inliyorum.

"Alexa, kapa çeneni," diyorum sabırsızlıkla.

Müzik aniden duruyor ama Quinn'in uygulamasından gelen ve programımdaki sabah beş antrenmanıyla tetiklenen ses Alexa'nın bıraktığı yerden devam ediyor.

"Kızım, o kıçını kaldırıp kapıdan çıksan iyi olur."

"Ne oluyor be?" Zo arkamdan soruyor, sesi uykulu ve şaşkın. "Bütün bu alarmlar, ziller falan. Nasıl uyuyabiliyorsun ki?"

"İstemiyorum." Yorganı geriye atıp bacaklarımı yana atıyorum, ayağa kalkmak için kendimle konuşurken kaslı bir kol belime dolanıyor ve beni geriye doğru sürüklüyor. "Zo, kalkmam gerek."

"Hayır, yok." Beni tekrar yastıklara bastırıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Benimle uyu."

Boynuma öpücükler konduruyor ve göğsümü sıkıyor. Meme ucum başparmağının ısrarı altında istemsizce kalkıyor. Bir elini pijamamın içine sokuyor ve ne bulacağını biliyorum. Dehşet karnımın içinde kıvrılıyor.

Zo, "Tanrım," diyor ve ağzını göğsümden aşağı kaydırıp ipek pijamanın üstünden meme ucumu alıyor. "Tan mojado."

Çok ıslak.

Suçluluk duygusu boğazımı tıkıyor. Bunu yapamam. Lanet Jared Foster'ı rüyamda gördükten sonra onunla olmaz. Bundan nefret ediyorum. Hayatımın uyanık olduğum her anında çok disiplinliyim ama sadakatsiz bilinçaltım ve onun aykırı özlemleri üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

"Gerçekten kalkmam gerek Zo," diye fısıldıyorum, dudağımı ısırıyor ve gözlerimi ona bakmak yerine tavana dikiyorum.

Büyük avuçları popomu kavrıyor, beni ereksiyonuna, istekli itişine doğru çekiyor. Vücudum rüyamda Jared'i görüyor olmamı umursamıyor. Şu anda Zo'yla yatmanın ne kadar saygısızca olacağını, bunun bir ihanet gibi geleceğini umursamıyor. Sadece doldurulmak istiyor. Sadece sikişmek istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

~

Ön sözleşmenin sayfalarını çeviriyorum, kaşlarım çatılıyor. Vancouver Titans'ın Basketbol Operasyonları Başkanı Sutton Lowell konferans salonundaki masanın karşısında oturmuş bekliyor. Son sayfaya ulaştığımda, görünürde arama yapmak için odanın etrafına, sonra da masanın altına bakıyorum. Oturduğum yerden yarı doğrulup, bizi kabinlerindeki personelden ayıran cam duvarın hemen ötesindeki resepsiyon alanına bakıyorum.

"Ne arıyorsun?" diye soruyor.

"Bir sıfır daha." Sözleşmeyi masanın üzerinden ona doğru itiyorum. "Sanırım bir tane eksik."

"Banner, hadi." Öne doğru eğilip doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Eğer yumuşaklık arıyorsa, bunu bulamayacağını şimdiden söyleyebilirim. Bu konuda değil.

"Zo'yu maksimuma çıkarman gerekiyor ve bunu biliyorsun."

"Gerçekten maksimum kontrat için kozun olduğunu mu düşünüyorsun? Rakamlarının düştüğünü biliyorsun."

"Sezon sonunda, evet," diye kabul ediyorum. "*Tüm* sezon değil ve *tüm* kariyeri boyunca da değil."

"Genç oyuncularla yeniden yapılanmak için o boşluğa ihtiyacımız var."

"Farkındayım." iPad'imi deri kılıfına yerleştiriyorum. "Ama ben bunun müvekkilimi nasıl etkileyeceğini görmek istiyorum. Eğer şimdi maksimum kontrat alamazsa, ne zaman alacak?"

"Bu konuda geri adım atmalısın," diyor, sesi sessiz ama sert, sanki inatçı bir çocuğa ders veriyormuş gibi. "Sahipleri-"

"Sahipleri kıçımı öpebilir, Lowell." Ayağa kalktım ve ona dik dik baktım. "Zo'nun sahip olduğu ve *on yıldır* kendini kanıtlamış nadir yeteneğin kıymetini bilmezseniz, bilecek birkaç takımdan haber aldım bile."

"Diğer takımlarla görüşemezsiniz," diyor, gözleri öfkeyle açılarak.

"Komik." Sahte bir düşünceyle çeneme dokunuyorum. "Zo'nun takımıyla görüştüm.

Sözleşmeyi kendim imzaladım ve böyle bir şartı hiçbir yerde gördüğümü hatırlamıyorum." "Bunun anlaşıldığını sanıyordum. Bir centilmenlik anlaşması."

"Ohhh. Bir *centilmen* anlaşması. Yani bu bir *erkek meselesi*. Kadın olmanın avantajıma çalıştığı zamanlar."

"Banner, ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer diğer takımlarla konuşmayı aklından bile geçirirsen-"

"Bunu düşünmüyorum," diyorum, kelimeleri bir bıçak gibi sallayarak. "I diğer takımlarla konuşuyorum çünkü onun

Sezon sonunda rakamlar düşmüştü. Ona değerini ödememek için hiçbir bahane yok."

Elimin topuğunu konferans salonundaki masaya bastırıyorum ve öne doğru eğiliyorum.

"Taşaklarını istemiyorum Lowell, ama onları alacağım."

Hayal kırıklığı kaşlarının arasına ve ağzının çevresine yerleşiyor ama başka bir şey söylemiyor. Kapıya yöneliyorum ve omzumun üzerinden bir uyarı savuruyorum.

"Nereden aldığın umurumda değil ama sıfırımı bulsan iyi edersin."

NE GÜNDÜ AMA. Lowell'ın ofisindeki tüm kabadayılığıma rağmen, Zo'nun kontratı hakkında sezon dışında hiç olmadığım kadar emin hissediyorum. Sayıları düştü. Nedenini bilmiyorum. Son on yıldır ilk kez düşüş yaşadı. Bir müşteriyle ilgilenmeyi düşünüyordum ki başka bir müşteri aradı. Bluetooth ile cevap veriyorum, şehir merkezinden evime giden arka yollarda pazarlık yapıyorum.

"Kenan, selam," diye cevap veriyorum gülümseyerek. Kenan beni gülümsetiyor. Çok iri, ciddi ve göz korkutucu biri ama tüm o kabadayılığının altında çok iyi bir kalbi var. O ve Zo bana birbirlerini hatırlatıyorlar ve Kenan'ı da neredeyse o kadar uzun zamandır tanıyorum.

"Hey, Banner." Derin sesi sessizce geliyor ve yorgun görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Tetikte soruyorum.

"Evet. Bridget ile daha fazla drama." Boğazını temizliyor. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Erin'i görmeyi zorlaştırmaya mı çalışıyor?"

"Anladım," diye cevap veriyor beklediğimden daha sert bir şekilde. Muhtemelen kastettiğinden daha sert. "Özür dilerim. Kısa kesmek istememiştim. Sadece... Bridge hakkında konuşmak istemiyorum. Onun hakkında konuşmak için aramadım."

"Tamam." Kıç tekmeleme refleksimi bir kenara bırakıyorum. Kenan'ı aldatacak her kadın, hem de bir takım arkadaşıyla, dayağı hak eder, ama o bana izin vermiyor. "Ee, ne istiyorsun?"

"August ve ben hayır amaçlı bir golf turnuvası yapmak istiyoruz," diyor. "San Diego'daki evsizlerin durumu rekor düzeyde ve biz de finansman konusunda yardımcı olmak istiyoruz."

"Haklısın." Garaj yoluma girip garajı açıyorum ama henüz arabadan inmiyorum. "Ailem hâlâ orada yaşıyor ve her ziyaretimde daha da kötüleşiyor. Benden ne istiyorsun?"

"Sponsorlar

üzerinde çalışın."

"Tabii ki."

"Halihazırda desteklediğim markalarla başlayacağınızı varsayıyorum."

"Evet. Sanırım onlara güvenebiliriz ama ölçeğe bağlı olarak birkaç taneye daha ihtiyacımız olabilir."

"Önemli bir etki yaratmak istiyoruz." Dişlerini sıkıyor, alaycı bir sesle. "Bu kadar büyük ve düzeltilemez bir şey üzerinde ne kadar önemli bir etki yaratabilirseniz."

"Doğru. Doğru." Arabamın Bluetooth'unu kapatıyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum. "Yarından itibaren birkaç kapı çalacağım."

Zihinsel olarak birkaç şeyi değiştiriyorum, böylece bir saat kadar bir süreyi olası sponsorları bulmaya ayırabiliyorum.

"Harika, yardım da alacaksın," diyor Kenan. "O yüzden bütün yükün sende olduğunu düşünme. Ne kadar çok işin olduğunu biliyorum."

"Yardım edeyim mi?" Arabadan indim, kapıyı kilitledim ve garajı boşalttım. "Nasıl yani?"

"Jared Foster sizinle koordinasyonu sağlayacak," diyor Kenan. "Elevation'dan. Onu tanıyorsun, değil mi? August'un menajeri? Kardeşi mi?"

Arabanın önünden geçiyorum ama Jared'in adı geçince yolcu tarafındaki kapıya yaslanıp uzun bir nefes alıyorum.

Ciddi misin?

On yıl boyunca adamı neredeyse hiç görmedim ama şimdi her çalının arkasında ve her köşede o var. Buna ihtiyacım yok. Onu rüyamda görmem ve sonrasında erkek arkadaşımı suçluluk duygusuyla becermek zorunda kalmam yeterince kötü. Onu spor salonumda ve konferanslarda görmem yeterince kötü ve son zamanlarda her yerdeymiş gibi geliyor. Şimdi de onunla çalışmam ve medeni kalmam mı bekleniyor?

Sadık kalmak mı?

Bu bir fısıltı, bilinçaltımdan gelen bir uyarı. Nefret etmem gereken adam hakkında sıcak, kirli rüyalar barındıran aynı yer. Çok yaklaştığında titreyen aynı yer.

"Mesafeye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum.

"Ha?" Kenan'ın şaşkınlığı telefondan bana ulaşıyor. "Ne dedin sen? Hâlâ orada mısın Banner?"

"Ah, evet." Arabanın kapısını itiyorum ve garajdan eve giriyorum. "Eve geliyorum. Foster'la koordine edeceğim."

"Güzel. Benden ne istediğinizi söyleyin."

"Ya Kenan?" Çantamı mermer tezgâhın üzerine bırakıyorum ve son birkaç saniyedir tüm dikkatimi ona veriyorum. "Bridget'i merak etme, tamam mı?"

Diğer uçtaki sessizlik onun rahatsızlığını yansıtıyor. Son derece özel bir adam. Adı bir fahişe tarafından çamura bulanmış gururlu bir adam.

Evet, fahişe.

Bu harika, nazik, muhteşem adamı takım arkadaşıyla aldattı ve tüm dünya onun aşağılanmasını 3 boyutlu gözlükler ve patlamış mısırla izlemek için bir koltuk çekti.

Fahişe.

Bridget'le tanıştığım andan itibaren diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. Onun bir fırsatçı olduğunu biliyordum. Karakterini hemen sorguladım. Ben sadakatin, bağlılığın aşk kadar önemli olduğu bir aileden geliyorum. Belki daha da fazla. Babamın annemi her zaman sevdiğinden emin değilim ama onu asla aldatmadığını biliyorum.

"Bütün paranı almayacak," diyorum kararlı bir şekilde. "Velayeti de tek başına almayacak. Fikirlerim var. Avukatlarınızla çalışmama izin verin."

Onu bana bırak.

"Tamam." İstifa etmiş gibi bir iç çeker. "Avukatlarıma senden haber alacaklarını söyleyeceğim."

Müşterilerim dürüstlüğümün eşsiz olduğunu bilirler, ancak eylemlerimin etrafına çizdiğim tek sınır doğru ve yanlıştır. Onlar için ne gerekiyorsa yaparım.

Kalbi olan bir katil.

Yine Jared. Sanki evren beni sürekli onunla karşılaştırıyor, kendi kafamın içinde bile.

"Hola." Kenan'la bağlantımız kesildiği sırada Zo arkamdan bana sarılıyor. "Hey, sen."

Onun sıcak ve rahatlatıcı boyuna yaslanıyorum. Sevgili olduğumuzdan çok daha uzun süredir en iyi arkadaşız. Jared'le aramızda her ne varsa, bunun Zo'yla aramıza girmesine izin veremem. Zo hep yanımdaydı. Bu işe tam anlamıyla birlikte başladık. Acemi, denenmemiş bir stajyeri menajeri olarak seçtiği gün bizi başlattı.

"Uzun bir gün müydü?" Saçlarımı tarıyor ve kulağımın arkasına bir öpücük konduruyor.

"Evet." Lowell'la olan görüşmeyi sormaması için parmaklarımı çaprazlıyorum. Ona hak ettiği maksimum kontratı alabileceğimi biliyorum ama bu zaman alacak ve hoş olmayacak. Beni rahat bırakmasını ve baskı olmadan işimi yapmama izin vermesini istiyorum.

Tek kelimelik cevabımın ardından gelen sessizlikte, soruyu aklından geçirdiğini ve sonra daha iyi düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum. Bir an sonra, bırakmadan önce ellerini belimde kısa bir süre sıkıyor. Çantama uzanıyor ve telefonumu kaldırıyor.

"Bunu görüyor musun?" Havada tutuyor. "Gecenin geri kalanı için kapalı."

Gücü kapattı ve elimi tutarak beni yatak odama götürdü.

Lütfen seks istemiyorum.

Bluzumu sıyırıyor, sütyenimi çıkarıyor, her bir meme ucunu öpmek için eğiliyor.

Kafasını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum ama yüzümde belli belirsiz bir ilgi var.

"Yorgunsun." Yanağımdan öpüyor. "Duş al. Izgarada bifteklerim var zaten."

Rahatlamıştım. Bu çok saçma. Zo ülkenin en gözde bekarlarından biri. Bir yardımsever. Yakışıklı. Zengin. Tanıdığım en nazik adam. Ve ben bir seks affı yüzünden mi rahatladım?

Duş alıp ıslak saçlarımı başımda gevşek bir düğüm haline getiriyorum ve en sevdiğim "evde" elbisemi giyiyorum. Kapüşonlu bir sweatshirt gibi ama kolları kesik ve neredeyse dizlerime kadar sarkıyor. Yalınayak, ızgara et kokusunun cazibesine kapılarak verandaya çıkıyorum.

Zo'nun masasında zaten salatalar var, o yüzden kapı çaldığında biftekleri bekliyoruz.

"Ben bakarım." Popom koltuğa değene kadar omzuma bastırıyor. "Sen otur."

O gider gitmez şarap istiyorum. Diğer her şeyi yaptı. En azından bunu yapabilirim. Mutfağa geri dönüyorum, iki farklı derin sesin gürültüsüyle dikkatim dağılıyor. Bir paket teslimatı ya da başka bir şey olduğunu düşündüm ama merakım beni yeniyor. Ön odadaki seslere doğru yürüdüm ve olduğum yerde durdum.

Evimdeki baş düşmanım.

Jared Foster her yerde. Rüyalarımda. Konuşmalarımda. Düşüncelerimde. Ve şimdi de lanet evimde.

"Neden buradasın?"

Kaba ve aceleci bir şekilde kelimeler ağzımdan döküldü, ben daha terbiyemi hatırlayamadan.

Her iki adam da bana dönüyor ve ben hem zıtlık hem de aynılıktan etkileniyorum. İkisi de güzel adamlar. İkisinden de güven fışkırıyor. Zo birkaç santim daha uzun. Fiziksel olarak esmer ve Jared, ön kapımın kemerinde onu çerçeveleyen akşam güneşinde yaldızlı. Nefes kesici bir şekilde bronzlaşmış ve

güzel. Ama tenlerinin altında, ikisinden daha karanlık olanı o. Tom Ford takımının altında zar zor atan siyah bir kalp var. O ve Zo birbirlerini sima, ün ve başka pek bir şeyle tanımıyorlar. Zo bir keresinde birinin bana Jared Foster'la Kerrington'a gidip gitmediğimi sorduğunu duymuş. Bağlantımız hakkında bildiği tek şey bu. Üçümüz birkaç dakika garip bir sessizlik içinde kaldık. En azından benim için garipti ama Jared'in dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi Jared, özür dileyen bir bakış fırlatarak.

-Zo'ya inanmıyorum. "Aramaya çalıştım."

Zo, "Telefonunu kapattım," dedi, gözlerini Jared'in yüzünden ayırmadan. "Mesai saati bitti ve dinlenmesi gerekiyor."

"Anladım." Yine sahte bir gülümsemeyle özür diledi. "Ben de çok yorgunum."

Yalan söylüyor. Günün sonunda bile enerjiyle titreşiyor. Adam kapatma düğmesi olmayan lanet bir robot.

"Ama yarın bir toplantımız var," diyor Jared, bana doğru kayarak. "Ve sana ulaşamayınca, gelip hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Ne toplantısı?" Çıplak bacaklarımın, ayaklarımın ve yüzümün farkında olarak odanın derinliklerine doğru yürüyorum. Başıma dağınık bir şekilde dökülen saçlarımın. Jared'i gördüğümde hep zırhlıyımdır. Öyle olmam gerekiyor ve onun evimde olması beni garip bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Zo aramızda dururken bile fazla samimi geliyor.

"Kenan seninle konuştu mu?" Jared sordu. "Golf turnuvası hakkında mı?"

Bifteklerin kokusu birden daha güçlü gelmeye başladı. Zo da fark etmiş olmalı.

"Affedersiniz," diyor Jared'in beni izlediğini görerek. "Izgarayı kontrol edeceğim. Seni tekrar görmek güzeldi, Foster."

Birbirlerine medeni gülümsemeler sunuyorlar. Zo bir eliyle boynumu kavrarken dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor, diğer eli de belimde, alışılmadık bir şekilde sahiplenici. Jared'le yattığımı bilmesine gerek yok.

bir erkek tehdidini tanımak için. Ben de kendimi tehdit altında hissediyorum ama bu sabah beni rehin alan rüya yüzünden.

Zo kulağımın dibinde, "Rápido, mi amor," diye mırıldanıyor ve verandaya geri dönüyor.

Jared onun gidişini alaycı bir gülümsemeyle izliyor. Oteldeki çatışmadan beri ilk kez yalnız kalıyoruz. Atışını engellediğimden beri. En azından olanlara değinmeden doğrudan golf turnuvasını tartışmaya dalmak garip hissettiriyor.

"Bak, eğer bu gerçekten Lamont'la ilgiliyse," diyorum ellerimi elbisenin ön cebine sokarak. "Bunu hak etmiştin. Üzgün değilim ve zaten benimle daha iyi olacağını biliyorsun."

"Ah, evet." Günahkâr dolgun dudakların alaycı bir baskısı. "Çaylaklara Fısıldayan."

"Her neyse." Umursamazca omuz silkiyorum. "Lamont yoğun bir inceleme altında olacak ve ikimiz de onu raydan çıkarabilecek bazı sorunları olduğunu biliyoruz. Onunla ben ilgileneceğim."

"Haklısınız. Milyonlarca dolar kazanan yetişkin adamlara bebek bakıcılığı yapmam," diyor. "Sana daha uygun olduğuna katılıyorum. Mitch ile anlaştığını sanıyordum, bu durumda ona bir iyilik yapmış olurdum."

"Aslında öyleydi. Mitch'in o gece barda benim hakkımda söylediği sözleri duyduktan sonra müdahale ettim."

Jared, ondan bekleyebileceğim pişmanlığa en yakın şekilde yüzünü buruşturuyor.

"Söylediklerim için özür dilerim Banner. Ben ..." Yüzüme bakıyor ama sanki kelimeler de arıyor. "Yanlış. Hatalıydım."

Bu sadece kelimeler, muhtemelen boş kelimeler, ama itirafı hala taşıdığımı fark etmediğim bir acıyı yatıştırıyor.

"Özrün kabul edildi." Boğazımı ve umarım havayı temizliyorum. "Müşterilerimiz için birlikte çalışmak zorunda olduğumuza göre, bunu geride bırakalım."

"Doğru," diyor hızlıca, ipek kravatlarından birini takarmış gibi iş adamı gibi bir ifade takınarak. "Yarın bir randevumuz var."

"Yarın nasıl randevumuz olur? Programıma bakmadın. Kiminle buluşacağımızı ya da ne hakkında buluşacağımızı bilmiyorum."

"Oturalım mı?" diyerek kanepeyi işaret ediyor.

Jared Foster ve Zo dışarıdayken koltukta oturmamın imkanı yok. Adamı kucaklamazdım ama bilinçaltıma da güvenmiyorum. Koridordaki bir tartışmadan ne çıkardığına bak. Birlikte geçirdiğimiz şu birkaç dakikadan bile ne çıkaracağı belli olmaz.

"Oturmana gerek yok," diye cevap veriyorum. "Sadece programıma nasıl el koyduğunu söyle, ben de yemeğime ve erkek arkadaşıma döneyim."

Bir müşterimle olan ilişkimi onaylamadığını bildiğimden, laf sokma fırsatını kaçırmıyorum.

"Tamam." İnatla kırılmadan durarak ve gülümsemesini bastırarak beni kızdırıyor. "Büyük bir potansiyel sponsorla öğle yemeği yiyeceğiz. Her şey tamam."

"Başkalarıyla iyi geçinmeye alışık olmadığını biliyorum, ama bu senin için bile oldukça zor."

"Ofisinizi aradım ve asistanınız öğle yemeğinde boş olduğunuzu söyledi." "Maali sana bu bilgiyi neden versin ki?" Kendime inanamıyorum.

genellikle dudakları mühürlü asistan bu kadar açık sözlü olur.

"Onu suçlamayın. Oldukça ikna edici olabiliyorum." Gözlerimi devirdiğimde kıkırdıyor. "Yarın Kip Carter ile öğle yemeği."

"Bekle." Kaşlarımı çatıyorum ve beynimi yokluyorum. "Bu isim tanıdık geliyor."

Jared ensesini ovuşturuyor, isteksizliği kırmızı bir bayrak gibi üzerinde taşıyor. "Bent'in babası."

Bir an için konuşamayacak kadar sinirlendim ama bu uzun sürmedi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Sözlerim bir sağlık topu gibi aramızda sekiyor. "Beni çıplak görüp gülen Bent mi? O Bent mi?"

"Gülmedi." Çenesinde bir kas gerildi. "O gece için kendini çok kötü hissetti ve yıllarca konuşmadık. Biliyorum, sen

inanın bana, ama ben Gurur'a katılmadım."

"Bu konuyu tekrar açmayacağım," diye çıkıştım. "İşinize bakın."

"On yıl önce olduğunu *düşündüğünüz* şeyleri unutamadığınız için işinizden ödün vermeye hazır olan sizsiniz."

"Ne düşünüyorum ..." Öfkemi ve onun huzurunda geçireceğim zamanı uzatacak kelimeleri yutuyorum. "Her neyse. Ne zaman ve nerede?"

"Seni 11 gibi alırım."

"Sizinle buluşabilirim. Buna gerek yok."

"Daha kolay olacak," diyor ben daha fazla itiraz edemeden. "Bizim için helikopterini gönderiyor. Onunla Catalina Adası'nda öğle yemeği yiyeceğiz."

"Bu biraz fazla değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve saçımın kayan düğümünü sıkmak için uzanıyorum. Kollarımı kaldırma hareketi elbisemi kaldırıyor ve kalçalarımın birkaç santimini daha ortaya çıkarıyor. Jared bacaklarımın uzunluğuna yavaşça göz gezdiriyor, ayak parmaklarıma inip kalıyor. Yüzüm kızarmasına rağmen ifadesiz kalmaya devam ediyorum.

"Uğraştığımız insanlar için değil" diyor. "Kobe Bryant, Lakers'taki son birkaç sezonunda trafikten kaçınmak için her iç saha maçına helikopterle gitti. Sadece on beş dakikalık bir yolculuk ve Catalina'da arabalar çok sıkı bir şekilde denetlendiği için ya su ya da hava."

"Tamam o zaman." Teslim olmuş bir nefes üflüyorum. "Yine de seninle buluşabilirim. Ofisimden kimsenin beni aldığını görmesini istemiyorum."

Etkili olması için duraklıyorum.

"Senden nefret ediyorlar," diyorum kasıtlı bir neşeyle.

Beni dehşete düşüren bir kahkaha atıyor ve halinden memnun görünüyor. "Güzel. İşimi yaptığım anlamına geliyor." Gitmek için döndü. "Rakibiz

sonuçta, değil mi?"

"Çok doğru." Onu kapıya kadar takip ediyorum, arkasından kapatmak için sabırsızlanıyorum.

Son saniyede, kapıya ulaşmadan önce dönüyor ve aramızdaki mesafe bir santim bile açılmıyor.

"Biliyor musun," diye nefes alıyor. "Bu gece üniversiteden arkadaşıma benzediğinde düşman olmamız gerektiğini unutmak çok kolay. Hani şu çamaşırhanede birlikte ders çalıştığım."

Bent'i gündeme getirmesi ayrı bir konu, o gece ne yapıp yapmadığını tartışmamız ayrı bir konu. Gerçekten bilebileceğimden emin değilim. Arkadaşlığımızı gündeme getirmesi başka bir şey. Arkadaşlığımız olduğuna *inandığım* şeyi. Bu hiç adil değil.

"Hoşça kal Jared," diyorum, ses tonum ince bir noktaya kadar keskinleşmiş, gözlerim çıplak ayaklarımda.

"Aynı görünüyorsun," diye devam ediyor. Gözlerini yüzümde hissediyorum ama başımı kaldırmayı reddediyorum.

"Umarım değildir." Bir ayağımı diğerinin üzerine atıyorum. "O aptal kızın hiçbir fikri yoktu."

Gülüyorum, eski mahcubiyetimin bir kısmı geri geliyor ve ona bakıyorum. Yüzündeki yoğunluğa hazırlıklı değildim. Dikkatli. Sinirli. Tercüme edemediğim bir şey ve konuşamadığım bir dilde.

"Onu severdim," diyor, sesi hararetli bir törpü gibi. "Zekiydi, komikti, dürüsttü ve ilkeliydi. O ... *sen* . . o kampüste kolumu kesmek istemeden bir saatten fazla tahammül edebildiğim birkaç kişiden biriydin."

O zaman neden?

Soru savunmamı yerle bir etti. Evet, bana Gurur'u ayarladığını düşünmek, benimle bir şaka ya da asla anlamadığım bir geçiş ayininin parçası olarak yatacağını düşünmek acı veriyordu. En çok acı veren şey ise neyin doğru, neyin gerçek olduğunun belirsizliğiydi. Eğer arkadaşlığımızın her anını yanlış değerlendirdiysem. Ve eğer yapmadıysam, o zaman bunu bana nasıl yapabilirdi?

"Yarın görüşürüz," diyorum odun gibi bir

sesle. "Ban, eğer sadece-"

"On bir mi dedin?" Sözünü kestim ve ona bakmak için yüzümü okullaştırdım.

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve çok iyi hatırladığım ipeksi bir dağınıklığa dönüştürüyor. Saç tellerinin parmaklarıma yapışmasını.

"Bunu bir gün çözeceğiz Banner," diyor, sesi sert ve sabırsız.

"Bugün olmaz," diye karşılık verdim ona. "Hafıza şeridinde bir yürüyüşe ihtiyacım yok, Jared. Yapacak bir işimiz var ve onu yapacağız. Geçmiş hakkında konuşmaya gerek yok. O öldü ve gitti."

"Geçmiş tamamen geride kalmadı," diyor, sesi birden yumuşuyor. Aramızdaki koruyucu boşluğu ortadan kaldırmasına, yüzüme dokunmasına hazırlıksızım. Parmağını burnumun üzerinde gezdiriyor. İrkilerek geri çekiliyorum. "Hala çillerin var."

"Ne?" Burnumu ovuşturarak dokunuşunu sildim.

"O zamanlar burnunda yedi tane çil vardı," diyor, ağzının bir tarafı yukarı doğru eğik. "Hâlâ var."

Dönüp kısa yolumdan kaldırımdaki üstü açık spor arabaya doğru yürümeden önce söylediği son şaşırtıcı şey bu. Bir dakika, belki de daha fazla kapalı kapıya yaslanıp parçalanmış soğukkanlılığımı yeniden toparlıyorum. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum. Jared'e karşı en büyük savunmam, o geceki davranışından dolayı duyduğum öfke ve acı oldu. İnkâr ettiğinde, bana bunun gerçek olabileceğini düşündürdüğünde... aramızdaki ateşli bağın, bedenlerimizin mükemmel alış v e r i ş i n i n, seksten önce ve hatta seksten sonra paylaştığımız yakınlığın gerçek olabileceğini düşündürdüğünde, savunmalarım bayraklaşıyor. Bunun olmasına izin veremem. Zırhım kayarsa, açığa çıkarsam. Jared'in hayatımı mahvedebileceği tüm yolları düşünmek istemiyorum.

14

AFİŞ

Helikopterle uçmakla ilgili bir şey varsa o da hiç helikopterle uçmamış olmam. Jared'in beklenmedik ziyareti ve mesafeyi koruyabilmenin tüm yollarıyla o kadar meşguldüm ki, muhtemelen ölümüne korkacağımı unutmuştum. Kanatları hızla dönen, böcek gözlü dev bir böcek olan helikoptere yaklaştığımızda bu gerçekle yüzleştim. Helikopter pisti şehir merkezinde otuz katlı bir binanın tepesinde, Los Angeles'ın düz tepeli Lego benzeri siluetine bakıyor. Staples Center bir yönde, Sheraton ise başka bir yönde uzanıyor. Bunlar ayırt edebildiğim tek binalar. Helikopterin beklediği bullseye doğru ayaklarımı sürüklerken geri kalanlar sadece cam ve taştan oluşan bir bulanıklık.

"Bu ayakkabılar seni yavaşlatıyor mu?" Jared dönen pervanelerin gürültüsünden bağırıyor.

"Hayır," diye bağırıyorum, geçen sene paraya kıyıp aldığım siyah Balenciaga ayakkabılarımla adımlarımı hızlandırarak. "Ben iyiyim."

"Katılıyorum," diyor Jared, görünüşümü takdir eden hızlı bir taramadan geçirirken. Bent'in babası Kip Carter'ın önemli biri olduğunu bildiğimden, kâğıt inceliğindeki deri ceketi ve vücuda oturan siyah kalem elbiseyi dikkatle seçtim. İçinde bulunduğum çevredeki pek çok kızdan daha kalın olabilirim ama bu elbisenin uğruna kıçımı yırttığım kıvrımlarımı ortaya çıkardığını biliyorum. Saçlarımın bir kısmı yarım topuz yapılmış, geri kalanı ise gevşek dalgalar halinde aşağıya dökülüyor.

Sırtımı. İyi ya da kötü, bu şehirde imaj çok önemli ve ben de böylesine etkili bir adamla görüşürken elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum.

Oğlu bir daha asla görmemeyi umduğum bir pislik olsa bile. Umarım Bent buralarda olmaz. Son duyduğumda Boston'da yaşıyordu ve muhteşem yüzüne aldanacak kadar talihsiz bir dizi kadını p a r ç a l ı y o r d u .

Yan tarafında *Carter* yazan helikoptere yaklaştıkça kalbim daha çok çarpıyor. Jared'in uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken nefesim daralmıyor. Nefesim daralıyor çünkü her şey bitmeden önce hiperventilasyon geçirebilirim.

"Daha önce bunlardan birinde bulundun, değil mi?" Jared hazırlıksız bir şekilde soruyor. "Uh, hayır. Aslında girmedim."

"Ne dedin sen?" Jared helikoptere çıkan iki basamakta durarak bağırıyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, sesimin yüksekliğinden çok histerimin yükselmesinden dolayı.

"Oh." Yüzüme bakıyor ve gerginlik belirtilerini gözden kaçırmadığına eminim. "Özür dilerim. Gel hadi."

Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni helikoptere bindiriyor. Kırmızı deri koltuk vücudumu sarıyor ve beni güven verici bir şekilde sıkıyor. Jared pilotu tanıdık bir şekilde selamlıyor ve ondan iki kulaklık alıp birini bana uzatıyor. Jared'in hareketlerini taklit ederek benimkini takıyorum ve kemerimi bağlıyorum. Sesi kulağıma geldiğinde sıçrıyorum.

"Bunu kullanarak konuşabiliriz." Kulaklık mikrofonunu ağzına götürüyor. "Eve sadece on beş dakika var."

Havalandığımızda karnım zil çalıyor ve kolçakları sıkıca kavrıyorum. Helikoptere binmek uçakla uçmaya hiç benzemiyor. Bu muhtemelen kendini belli ediyordur. Yumuşak, kademeli bir yükseliş değil, daha ani bir kalkış. Sizi havadan ayıran kalın çelik yalıtımı ve altınızda gittikçe küçülen yer olmadan daha heyecan verici, daha ham. Gürültülüdür ve

Makine, bizi yere zincirleyen yasaların üstesinden gelmek için çok çalışıyormuş gibi geliyor. Uçmanın nasıl bir mucize olduğunun daha fazla bilincindeyim, kat ettiğimiz her milde ve yükseldiğimiz her adımda yerçekimine meydan okuduğumuzun daha fazla farkındayım.

"İyi misin?" Jared soruyor, beni düşüncelerimden ve deneyimi özümseyen duyularımdan çekip çıkarıyor.

"Oraya varıyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

"Gönderdiğim teklifte yaptığınız değişiklikleri gözden geçirmek için biraz zamanımız var. Sende, değil mi?"

"Evet."

Hazırladığı teklifi tartışmak için ikimiz de iPad'lerimizi çıkardık.

Jared'in sahip olduğu her şeyi başarmak için titiz olması gerektiğini biliyordum, ama onun bu yönünü görmemiştim. Aslında onunla iş yapmadım. Teklif gece yarısından hemen önce geldi. Zo yatmaya gitmişti, sponsorlar, hayır kurumları ve muhtemelen sezon sonrası yorgunluğuyla sezon dışı taleplerden bitkin düşmüştü. Ben uyumadım ve uyumadan önce gönderdiğim notları ve önerileri hazırladım.

Ekranıma dokunarak sorularımın olduğu alanları belirliyorum. Kafamı kaldırdığımda Jared siyah çerçeveli gözlükler takıyor ve kaşlarını çatarak ekranına bakıyor.

"Demek sonunda başardın," diyorum kulaklıklı mikrofona.

"Ne yaptı?" Tek kaşını kaldırarak yukarı bakıyor. Hepsi çok seksi profesör.

"Gözlüklerin var." Hafifçe gülüyorum, o geceden bir anının daha kendimi içine hapsettiğim koruyucu balonu nasıl delip geçtiğini gizliyorum. "Sana söylemiştim."

Derinden gelen kıkırdaması kulaklığa kadar ulaşıyor ve tenimi okşuyor. Neyse ki deri ceketim kollarımda filizlenen tüyleri gizliyor.

"Sadece okumak için." Onları çıkarıp bana verdi.

Onları tutup merceklerden bakıyorum ve o haklı. Fazla ilaç yok gibi görünüyor. Gözlüğü burnumun kenarına takıyorum ve camların üzerinden ona bakıyorum.

"İster inanın ister inanmayın, eskiden gözlüğü o kadar çok isterdim ki annemden benim için almasını isterdim."

"Neden?" diye soruyor dar bir gülümsemeyle. "Şık görünmek istedim."

Homurdanır ve başını sallar.

"Peki nasıl görünüyorum?" Burnumu havaya kaldırıyorum ve çerçevelerin köşelerine dokunuyorum. "Zeki mi?"

Eşini düşünen bir kral gibi esnek derinin içinde rahatlıyor, beni topuklu ayakkabılarımın sivri uçlarından, bacaklarımın uzunluğundan, dar elbisenin dizlerimdeki çıplak teni kestiği yerden inceliyor. Gözleri kalçalarımın ve belimin kıvrımlarını izliyor, göğüslerimi okşuyor, o kadar uzun süre oyalanıyor ki meme uçlarım esnek kumaşın altında geriliyor. Deri ceketimi üzerime doğru çekerek onun şehvetli bakışlarının etkisini gizliyorum.

"Nasıl görünüyorsun?" diye tekrarlıyor sonunda. "Çok seksi."

Ne oluyor be?

Yorumuna ya da aç bakışına aldırmadan, parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek aceleyle gözlüğünü geri veriyorum.

"Um . . . Üçüncü sayfada bir sorum vardı." O noktaya gelene kadar parmağımı ekranda aşağı doğru sürüklüyorum. "Sponsorlar için platin seviyesindeki teşvikler hakkında tekrar konuşabilir miyiz?"

Başımı kaldırdığımda bakışlarımı bir saniye daha tutarak aramızdaki gerilimi askıya alıyor. Sonunda gülüyor ve ben de konuşmayı tekrar teklife yönlendiriyorum.

"Neredeyse vardık," diyor birkaç dakika sonra, mücevherlerle süslü Pasifik kıyı şeridine bakan pencereye doğru dönerek; zümrüt ve safirden oluşan parıltılı bir tabaka, yarı değerli kumla birleşmiş.

Buradan sonsuz gibi görünüyor, gözümün görebildiği her yöne doğru uzanıyor. Kıyı şeridinden yükselen tepeler, neredeyse acı verecek kadar canlı olan suyun üzerinde uçurumdan sarkan pişmiş topraktan yapılmış evlerle dolu. Nefes kesici. İlk helikopter yolculuğumdan sağ çıktım. İlk korku telaşından sonra, Jared ve ben toplantıya hazırlanırken o kadar meşguldük ki korkularım bir kenara bırakıldı.

"Dikkatimi dağıttığın için teşekkürler," diyorum, tam olarak ne yaptığını ve bunu neden yaptığını fark ederek.

"Kip'i görmek için buraya ilk kez uçtuğumda kustum," diye itiraf ediyor alaycı bir gülümsemeyle. "O yüzden biraz heyecanlandım diye kendini kötü hissetme."

"Dikkatli ol, yoksa herkesin düşündüğü gibi bir pislik olduğuna inanmayı bırakırım," diye takılıyorum.

"Oh, ben bir pisliğim." Başını koltuğa yaslamak için geriye doğru eğiyor ve gözleri kısık bir şekilde beni izliyor. "Sadece sana karşı değil."

Jared'in zayıflığımı kabul etmesi, korkularımı hafifletmesi, bana şefkat göstermesi tuhaf hissettiriyor. Tüm bu olaylar dizisi garip hissettiriyor, sanki yüzeyin altında ve havada bir şeyler değişiyor. Görünmez ama her etkileşimimizi etkileyen. Kendime sürekli ondan hoşlanmadığımı hatırlatmak zorundayım çünkü ilişkimizin dokusu o kadar hızlı değişiyor ki artık neyden yapıldığımızdan emin değilim.

Kip Carter'ın helikopteri Akdeniz tarzı bir malikanenin önündeki yemyeşil çim halıya iniyor. Bizi ön kapıda bizzat karşıladı. Jared ile aralarındaki sıcaklık beni şaşırttı. Bir iş tanıdığının soğuk el sıkışması değil, uzun bir kucaklaşma, içten şakalar ve genellikle aile için ayrılmış türden bir yakınlık.

Milyonerleri yönetmek bana kendi milyonlarımı kazandırdı ve mütevazı San Diego mahallemizde büyürken hayal bile edemediğim çöküşe ve lükse alıştım. Bu Oceanside malikânesi şahsen deneyimlediğim her şeyin ötesinde. Yüksek tavanları, soğuk mermer zeminleri ve

Paha biçilmez sanat eserlerinin saklandığı bu ev, tıpkı sahipleri gibi buram buram zenginlik kokuyor.

Kip ve Karen Carter, ne yapacaklarını bildiklerinden daha fazla paraya sahip Los Angeles'lı bir çiftten bekleyeceğiniz gibi. Kıyafetleri özel dikimdir. Boynunda bir ascot ve arka bahçesinde demirlemiş çılgınca pahalı bir tekne var. Kadının yüzü hafifçe botokslanmış ve yıllar parmaklarında ve boğazında parıltılarla işaretlenmiş. Selüloit bir hayatın tüm süsleri gözünüze çarpar ama gerçek ince ayrıntılarda yatıyor olabilir. El ele tutuşmaları ve her fırsatta birbirlerine dokunmaları. Devasa evlerinin sorunsuz çalışmasını sağlayan personel ile aralarındaki nezaket ve gerçek sevgi. Soğuk bir öğle yemeğinde yetişkin çocuklarından bahsederken seslerindeki hüzün. Bu bir Hollywood hayatı, evet, ama gerçek. Bir şekilde onlar için hala gerçek.

Esmer genç bir kadın öğle yemeğinde yediğimiz lezzetli salataları ve meyveleri masadan kaldırırken Karen, "Gracias, Luciana," diye mırıldanıyor. Çalışanlarıyla akıcı bir şekilde İspanyolca konuştuğunu fark ettim, bu da benim kitabımda onun için bir puan. "Çok güzel bir evin var Karen," diyorum muhteşem manzaraya bakarak Yemek yediğimiz terastan Pasifik'i seyrediyorum. İstediğim kaynak suyunu yudumluyorum. Mecbur olmadıkça kalorilerimi içmem.

"Teşekkür ederim." Boğazındaki güzel ve rahat taşlara dokunuyor. "Erkekleri iş konuşmaları için bıraksak da ben size daha fazlasını göstersem? Batı terası okyanusun en iyi manzarasını sunuyor."

"Korkarım iş için kalması gerekiyor," diyor Jared ben açıklama yapmak zorunda kalmadan. "O da benim gibi bir ajan, Karen. Özür dilerim. Bundan bahsettiğimi sanıyordum."

"Oh." Karen'ın hâlâ güzel olan yüzünde şaşkınlık belirir. "Ben ikinizin . . bilirsin işte. Birlikte olduğunuzu."

"Oh, hayır." Hafifçe gülüyorum. "Sadece iş. Ben onun tipi değilim."

"Eğer Jared zeki ve güzel kadınlardan hoşlanmıyorsa," diye yanıtlıyor Karen bana göz kırparak, "o zaman ne kaçırdığını bilmiyor demektir."

"Neyi özlediğimi çok iyi biliyorum," diyor Jared, Perrier'den bir yudum alıp bardağının kenarından beni incelerken. "Her geçen gün daha çok özlüyorum."

Kip ve Karen etrafımızda dalgalanan garip sessizlik havuzunda kıkırdıyor ama ne Jared ne de ben gülüyoruz. Gülümsemiyoruz. Birbirimize bakıyoruz, değerlendiriyoruz, bir sonraki hamlemizi planlıyoruz. Benimki geri çekilmek. Jared'in dudaklarının kararlı duruşu ve gözlerindeki sert parıltıdan, bir sonraki hamlesinin saldırmak olacağından korkuyorum. Sadece ne zaman olacağından emin değilim.

"Bu iyi görünüyor," diyor Kip, Karen izin istedikten sonra teklifi değerlendirirken. Jared'i oğlu gibi karşılamış olabilir ama onu bir yabancı gibi sorguya çekti. Kip kurnaz bir işadamıdır ve Jared'in anlaşmanın "neredeyse tamamlandığı" iddiası meseleyi abartmış olabilir. Kip turnuvaya başından beri sponsor olmak istemiş olabilir ama beni ikna edilmesi gerektiğine inandırdı. Profesör Albright'ın münazara dersinden öğrendiğim bir şey varsa, o da nasıl ikna edileceğidir, bu yüzden her fırsatta katkımı sunuyorum.

"Bu harika olacak," diyor Kip, teklifin son sayfasını çevirirken. "San Diego ve Los Angeles'taki evsizlerin durumu iğrenç."

"Benim müvekkilim Kenan ve Jared'in müvekkili August aynı endişeleri taşıyoruz," diyorum. "Tabiri caizse kenarda kalamazdık."

"Umarım senin kadar endişelenecek arkadaşların vardır, Kip." Jared'in ifadesi beklenti dolu ve kendinden emin.

Kip gülümseyerek, "Elbette," diye yanıtlıyor. "İkiniz önümüzdeki hafta sonu Santa Barbara'daki eve gelebilir misiniz? Küçük bir barbekü partisi veriyoruz ve ilgili arkadaşlarımın çoğu cüzdanları açık bir şekilde orada olacak."

Kip'in sıcak gülümsemesine karşılık vererek "Hayatta kaçırmazdım," diyorum.

Jared'e "Bu kız çok zeki," diyor, gözleri yüzümde saygı dolu bir ifadeyle duruyor. "Sen onu kapacak kadar zeki olmadığına göre, belki Bent olabilir."

"Yine mi çöpçatanlık, baba?"

Derin ses arkamdan geliyor, ama neredeyse on yıldır duymamış olmama rağmen hemen tanıyorum. Etrafıma baktığımda Bent Carter'ı terasın girişinde buluyorum. O her zaman Jared'in madalyonun öteki yüzüydü. Jared gerginken o neşeliydi. Jared adilken o karanlıktı. Jared hırslıyken o hak sahibiydi. Ama o korkunç gecede ikisi arasında hiçbir fark görmedim. Prescott ve sırtlan sürüsünün benim tombul, çıplak ve açıkta kalan etlerime gülmesiyle aynıydılar. Yeni bir aşağılanma, yüzünde çok tanıdık bir gülümsemeyle orada duran Bent'in görsel hatırlatıcısıyla beni boğuyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsemesi kayboluyor.

"Banner." Ayıldı, şaşkınlığı azaldı. "Annem Jared'in yanında bir kadın olduğunu söyledi, ben de kendim görmek istedim."

"Sanki kızlardan hoşlanmıyormuşum gibi konuşuyorsun," diyor Jared, arkadaşıyla benim aramda dikkatli bir bakış paylaşarak. "Görünüşe göre bir tipim olduğu için durum öyle değil."

Sözleri dikkatimi çekiyor ve sinirlenmeme neden oluyor, bunu biliyordu. Eğer dikkatimi kendisinin ve o pisliklerin -Bent de dahil- yaptıklarından uzaklaştırmaya çalışıyorsa, bu işe yaramayacak. Bent önce babasını, sonra da terasa dönen annesini selamlarken onun varlığına katlanıyorum. Vücudum sanki bir darbe için gerilmiş gibi kaskatı kesilmişti. Dişlerim birbirine çarpıyor. Jared'in hâlâ bu ahmakla arkadaş olması yeterince kötü ve bu da beni onun Gurur'a katılmadığını söylerken yalan söylediğine daha da ikna ediyor. Sinirlerim bir kemanın telleri gibi geriliyor ama müzik yok. Sadece o geceki kahkahalarının sesi var. Benim gözyaşlarımın sesi. Jared'in yalanlarının sesi.

"Çok özür dilerim ama gerçekten geri dönmem gerekiyor," diye araya giriyorum. Karen'a gerçekten minnettar bir gülümseme yöneltiyorum. Oğlunun aşağılık davranışı için onu suçlayamam. "Sizinle tanışmak çok güzeldi ve öğle yemeği için teşekkür ederim."

Ayağa kalkıyorum ve kucağımdaki keten peçeteyi salatamın kalıntılarının üzerine atıyorum.

"Lütfen yakında tekrar gel, Banner." Karen dirseğini benimkine geçiriyor.

"Bunu çok isterim."

Jared, Kip ve Bent'le konuşmaya dönmeden önce omzunun üstünden bizi inceliyor. Karen gelecek hafta sonu barbeküde birlikte daha fazla zaman geçirme sözleriyle iki yanağımı da öpüyor. Hızlı, uzun adımlarla Jared'i geniş avluda bekleyen helikoptere götürüyor. Tam arkasından yaklaşmıştım ki nazik bir çekiştirme beni yarı yolda durdurdu. Dirseğimi kavrayan uzun parmaklardan başımı kaldırıp Bent'in yakışıklı yüzüne bakıyorum. Helikopterin gürültüsünden kulağıma konuşmak için eğildi.

"Daha önce zaman yoktu," diyor yüksek sesle. "Ama ... için özür dilemek istedim."

Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye boyunca ayaklarımızın altındaki bakımlı çimlere bakıyor.

"Son sınıfta olanlar için, Banner." Sabırsız bir elini Kerrington'da bütün kızların üzerine döktüğü koyu renk dalgaların arasında gezdiriyor. "Buna göz yumduğum için utanıyorum."

"Yıllar önceydi," diyorum dirseğimi çekiştirerek, ama o bırakmıyor.

"Yıllar önceydi, bu yüzden şimdi özür diliyor olmam daha da kötü" diyor. "Baskıya boyun eğdim çünkü girmek istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*. Ben bir mirasım."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Helikoptere bir göz atıyorum. Jared kaşlarını çatmış, ellerini ceplerine sokmuş kapıda dikiliyor. "Gitmeliyim."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok." Bent bakışlarımı yakalamak ve tutmak için başını eğdi. "O gece Prescott ona söylediğinde çok öfkelendi-"

"Şişko kızı sikeyim," diye bitiriyorum, kelimelerim

sertleşiyor. Bent ağır bir iç çekişle "Evet," diye

itiraf ediyor.

Küçümseyerek, "Ama yine de faydasını gördü," diyorum.

"Ne faydası?" Bent soruyor, kaşları gözlerindeki şaşkınlığın üzerinde toplanıyor.

"Of The Pride. Onu sen ve arkadaşlarınla birlikte etkinliklerde ve tatillerde gördüm. Aptal değilim. Belli ki o da var."

"Onu benimle, arkadaşlarımla ve ailemle *görüyorsunuz* çünkü biz arkadaşız. Ailem Jared'i ikinci oğulları gibi görüyor. Benimle tekrar konuşması iki yıl sürdü ve ancak o zaman annem ona yalvardı."

Yeni bilgileri alıyorum ama her şeyi anlamlandıramıyorum.

"Yani gerçekten The Pride'da değil mi?" Yüzünün sert hatlarında hile olup olmadığını araştırarak soruyorum.

"Bak, bu konuyu seninle konuşamam," diyor Bent. "Bu gizli bir topluluk, yani *gizli*. Sana söylediklerim bile beni dışarı attırabilir ve Jared'in aksine benim bağlantılara ihtiyacım var. Size onun sadece üye olmadığını değil, aynı zamanda ömür boyu yasaklı olduğunu da söyleyeceğim."

"Yaşam için mi? Neden?"

Bent'in ağzının kenarları mizahla seğiriyor.

Bent gülerek, "Bir mirasa saldırdığı için," diyor. "O gece geri geldi ve Prescott'un iki dişini kırdı."

Ağzımdan şaşkın bir kahkaha çıkıyor.

"Bunu neden yapsın ki?"

Bent'in yüzündeki mizah ifadesi siliniyor ve ellerimi ellerinin arasına alıp sıkıyor.

"Senin için deli oluyordu, Banner."

Şok ve inançsızlık içimde güreşiyor. Kalbim kulaklarımda, bekleyen helikopterin pervanelerinin havayı yarmasından daha yüksek sesle atıyor.

"Hayır, o-"

"Evet," diye araya giriyor Bent, bakışları sabit. "Öyleydi. Sana söz veriyorum."

Hâlâ beklemekte olan, pervanelerin savurduğu saçları dağınık Jared'a cesurca bir bakış atıyorum. Benden Bent'e doğru sorgulayıcı bir bakış fırlatıyor ve sonra başını helikoptere doğru eğerek gitmemiz gerektiğini işaret ediyor.

"Söylediğin için teşekkürler Bent," diyorum ve gitmek için dönüyorum. Dirseğimi tekrar yakalıyor.

"Özrün kabul edildi mi?" diye soruyor yarım bir gülümsemeyle.

"Elbette." Ben de gülümsemeyi başarıyorum ama hâlâ onun ifşaatı karşısında afallamış durumdayım. Doğru olabilir miydi? Gerçek miydi? O gece Jared için gerçek olabilir miydi? Böyle düşünmek tehlikeli.

Helikoptere kadar koşarak gidiyorum ve Jared iki basamak çıkıp içeri girmeme yardım ediyor. Jared bana bir kulaklık verdiğinde daha yeni yerleşmiş ve emniyet kemerimi takmıştım.

"Tak şunu," diyor. Onu zar zor duyabiliyorum ama dudaklarını okuyabiliyorum ve kulaklığı takıyorum. "Bent sana ne dedi?"

"Özel bir konuşmaydı," diyorum, oyalanarak. Pencereye dönüyorum, mücevher tonlarındaki suları ya da görkemli kayalıkları görmüyorum bile.

"Ona soracağım," diyor kulaklıktan.

Benden yanıt yok.

"Bana söyleyecek," diye devam ediyor Jared. Uzanıp çenemi hafifçe kavrıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor. "Ama bunu senden duymayı tercih ederim."

Başparmağı yüzüme sertçe vuruyor ama okşaması, tenimde ileri geri gezinen dokunuşu yumuşak.

"O gece olanlardan senin haberin olmadığını söyledi," diyorum çenemi çekiştirerek. "Gurur'un bir üyesi olmadığını söyledi."

"Sana söylemiştim."

"Sana inanmamıştım."

Sırıtışı sağa yatıyor. "Bunun için seni

suçlayamam." "Doğru."

"Ama şimdi bana inanıyor musun? Bent'e inanıyor musun?"

"Gurur'da olmadığını söylüyor," diyorum kesin bir cevap vermeden. "Hiçbir zaman olmadığınızı."

"Hiç olmadım," diye onaylıyor, gözlerini kaçırmadan. Bakmama izin vermiyor. "Prescott benden ne yapmamı istediğini söyler söylemez geri çekildim."

Parmaklarımı kucağımda çevirerek sarsakça başımı sallıyorum.

"O da öyle dedi." Dudaklarımı bastırılamaz bir gülümsemeye bastırarak yukarı bakıyorum. "Prescott'un iki dişini kırdığın için ömür boyu men edildiğini söyledi."

Boğuk kahkahası kulaklığın içinden kulaklarımda çınlıyor. "Diş tedavisini karşılayabilirdi."

Kendime bir sırıtma izni veriyorum ama ellerime bakıyorum.

"Tüm söylediği bu mu?" Jared soruyor, yüz ifadesindeki mizah ve merak hâlâ belirgin.

Senin için deli oluyordu, Banner.

Jared'in o zamanlar benim onun için hissettiklerimin bir kısmını bile hissetmiş olma ihtimalini düşünemiyorum. *Keşkeleri* ve olabilecekleri düşünmeme izin veremem. Bunlar hakkında spekülasyon yapmak bile Zo'yla şu anda sahip olduğum her şeyi tehlikeye atabilir.

"Evet." Gerçekten görmediğim muhteşem manzaraya geri dönüyorum. "Tüm söylediği buydu."

15

JARED

Banner'ın evinin önündeki kaldırıma park ediyorum ve arnavut kaldırımlı yoldan kapıya doğru yürüyorum. Tereddüt ediyorum ve zili hemen çalmıyorum. Geldiğimi biliyordu. Kip'in partisi için onu ne zaman alacağım konusunda anlaşmıştık ama Zo'nun yaz boyunca Banner'la birlikte yaşayacağı için burada olduğunu varsayıyorum. Hoş bir düşünce değil. Onu sadece ününden tanıyorum. Ligde ve ötesinde çok sevilir. Ayrıca zeki biri. Biri benim kızımı istese hemen anlarım, yanılıyor da olabilirim ama Zo'nun en azından benim onu istediğimden şüphelenecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum. Sadece Banner*'ın onun* olduğunu düşünmüyorum. Banner benden alındı. Prescott'un aptalca oyunu olmasaydı, kim bilir bizim için neler olurdu. Hep merak etmişimdir.

Yakında öğreneceğim.

Bütün hafta benden kaçtı. Helikopter yolculuğundan ve Bent'le yaptığı konuşmadan beri, her aradığımda meşgul olduğundan emin oldu. Kabul ediyorum, aramak için uydurma bahaneler kullandım ama kazandığım zeminin üzerine inşa etmek istedim. Bunun yerine, son birkaç gün Banner'a geri çekilmesi ve yeniden toparlanması için zaman verdi. Benimle ve hissettiğini bildiğim bağlantıyla uğraşmak zorunda kalmadı. Onunla birlikte yaşayan Zo'ya odaklanabildi.

Lanet olsun.

Yapacağım şey için pişmanlık duyuyormuş gibi davranmayacağım. Pişmanlık numarası yapmayacağım. Onu ondan alacağım, azar azar, gün be gün, ta ki

aklından bile geçmedi. İş hayatında ve hayatta her zaman istediğim şeyle aramdaki en kısa yolu seçerim. Bu durumda, Banner'a giden en kısa yol Alonzo Vidale'nin tam üzerinden geçiyor. Yazık gerçekten, ama onun için başka kızlar da var. Birlikte yaşayabileceği, sevebileceği düzinelerce kız. Banner tahammül edebildiğim tek kişi.

Tamam. Tahammül etmekten daha fazlası. Can atıyorum. Onun arkadaşlığını arzuluyorum.

Onun etrafında olmak bana onu ne kadar *sevdiğimi* tekrar hatırlattı. Bana meydan okuması ve beni güldürmesi. Birlikte olmaktan keyif aldığım tek kişi o ve yanında kendim olabileceğimi hissettiğim tek kişi. İyimi, kötümü ve çirkinimi kabul edeceğini. İyi, az da olsa var. Kötü, kötü zenginliğim. Ve çirkin. Ben çirkin bir adam değilim. Bunu kibir olmadan da biliyorum. Kibir zaman ve enerji kaybıdır. Banner beni çekici bulsa da, onun için bunun nasıl göründüğümle ilgili olmadığını hep biliyordum. Gerçekten değildi. Tıpkı benim için de öyle olmadığı gibi. Banner'a gözüm kapalı aşık olurdum. Kusurları kamufle edebilir, implantlar ve doğru süslemelerle bir erkeği kandırabilirsiniz ama Banner'ınki gibi parlak bir zekayı taklit edemezsiniz. Ya da onun insanlara olan inatçı inancını, onlara yardım etme arzusunu taklit edemezsiniz. Ya da onu tanıdığım diğer kadınlardan farklı kılan tüm diğer nitelikleri.

Kapı açılır ve kadın orada durur, yüzünde meraklı bir ifade vardır.

"Beş dakikadır kapımdasın," diyor, elleri kıvrımlı kalçalarında. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Evet. Düşünüyordum da." Arabama bakıyorum ve sonra ona dönüyorum, umarım bu saçma bahaneme inanır. "Hazır mısın?"

"Evet." Bana alaycı bir bakış atarak dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. "Beş dakika önce."

Kendine bakıyor.

"Ne giyeceğimi sormam gerekirdi," diyor kaşlarını çatarak. "Bu iyi mi?"

Banner'ın vücudu hakkında onu kırmadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Onun şişman olduğunu hiç düşünmedim ama o bana inanmadı. Şimdi o bile *Daha az* şişman, günlerce süren kıvrımlarla tonlanmış, özellikle de muhteşem bir kıç. O

sıkı, ama kalçalarında, poposunda ve uyluklarında baştan çıkarıcı bir kabarıklık var. Zayıflıktan çok tuğla gibi olmasını seviyorum ama bunu söylersem muhtemelen içine girerim, o yüzden tedbirli davranacağım.

"İyi görünüyorsun," diye tarafsızca cevap veriyorum.

"Çok rahat olmadığına emin misin?" diye soruyor, elbisesinin eteğini çimdikleyerek.

Yular boynunun arkasından bağlanıyor ve omuzlarını açıkta bırakıyor. Elbise kırmızıdır, ceplerinde ve etek ucunda siyah vurgular vardır ve dizlerinin hemen altına kadar uzanır. Elbise gevşekçe düşerek kalçalarının ve poposunun tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Göğüsleri yüksek, gururlu ve dolgun. O göğüsleri ellerimde, dudaklarımın arasında hatırlıyorum. Tatlı meme uçları-

"Jared." Banner parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Beni duydun mu?"

"Evet." *Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tatlı meme uçlarına takıldım kaldım.* "Katılıyorum."

"Katılıyor musun?" Bana sanki orada değilmişim gibi bakıyor, ki değilim. "Çok sıradan olduğuna katılıyor musun yoksa-"

"Oh. Bu. Hayır. İyi görünüyor. Harika görünüyorsun."

Sırtının küçük kısmına, kıçının kabarıklığının hemen üstüne dokunuyorum -o kadar yakın ama bir o kadar da uzak- onu arabama doğru giden kısa merdivenlerden aşağıya yönlendiriyorum. Elimden uzaklaşarak biraz ilerledi.

Oh, aynen öyle.

Kapıya uzanıyor, ama ben arabayı kilitlemek için kumandaya basıyorum, geri çekiliyorum, böylece boş yere kolu çekiştiriyor. Yüzünü bana döndü, arabaya yaslandı.

"Kapıyı aç," diyor, hafif bir gülümseme gözlerinin kenarlarını eğiyor. *Pretty Woman* dudakları.

"Ben bir beyefendiyim," diye hatırlatıyorum ona. "Senin için kapıyı açmam gerekiyor."

"Kendi kapılarımı açabilirim. Uzun zamandır öyleyim."

"Basit görgü kuralları için fazla mı özgürsünüz? Kibarlığı kabul edemeyecek kadar?" "En son ne zaman nazik oldun?" diye gülerek

homurdanıyor.

"Beni kandırdın," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, tüm şaka numaralarını bir kenara bırakıp gözlerine içtenlikle bakarak. Bir adım daha yaklaşıyorum, onu vücudumla arabanın arasına sıkıştırıyorum, kolum çıplak tenine değsin diye arkasından arabanın koluna uzanıyorum. Saçlarını, parfümünü ve *onu* kokluyorum. Bakışlarım onun üzerinde geziniyor, santimetre santimetre tadını çıkarıyor, saçlarından başlıyor, yumuşak dallar kaçıyor ve saç çizgisinin etrafında ve boynunda kıvrılıyor, kırmızı açık parmaklı yüksek topuklu sandaletlerle ayaklarına giden yoldaki tüm iniş ve çıkışları alıyor.

Altın halka küpeleriyle oynamak için uzanıyorum. "Bunları sevdim." "Teşekkür ederim. Bunları bana erkek arkadaşım verdi," diyor dikkatle.

Bir sırıtışımı ısırdım. Bu çok tatlı. Erkek arkadaşını umursadığımı sanıyor. Dokunuşumdan uzaklaşarak, bana onun adının ne olduğunu hatırlatarak beni uzaklaştırabileceğini sanıyor. Henüz umursamadığımı fark etmedi. Yakında anlayacak. Belki bu gece bile.

Kapının kilidini açıyorum ve içeri girebilmesi için geri çekiliyorum. Direksiyona geçip aynaları kontrol ediyorum ve parmağımı tavanı açmak için düğmenin üzerinde gezdiriyorum.

"Çatı yukarı mı aşağı mı?"

"Saçlarım." Mükemmel bir şekilde yerinde tuttuğu koyu renk saç tellerini okşuyor. "Yukarı doğru.
Dönüş yolunda aşağı."

"Yukarı." Ben devralıyorum ve sistemle oynuyorum. "Sürücü DJ."

"Hayır." İnliyor ve başını arkaya atıyor. "Bu yolculuk ne kadar sürecek?"

"Müzik konusunda harika bir zevkim var." Yola kırgın bir bakış attım. "Birbirimize gideriz ama önce ben giderim."

"Tabii ki yapacaksın," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Her zaman yaparım." "O da neydi?" Eğlenerek soruyorum.

"Hiçbir şey." Yüzünü hızlı bir sahte sırıtışla buruşturuyor. "Şoför sensin."

"Ben de öyle dediğini sanmıştım." İlk şarkımı açıyorum: Daft Punk ve Pharrell'den "Get Lucky".

Başını öne eğiyor ve kalçalarını sıvazlıyor.

"Yani beğendin mi?" diye sordum. "'Jared, harika bir müzik zevkin var' resmi bir özür yerine yeterli olacaktır."

"Bir şarkıdan büyük bir zevk çıkmaz." Gülüyor, telefonumdaki Spotify'da bir sonraki şarkıyı arıyor. "Oooh. İyi bir tane buldum."

"Buna ben karar vereceğim."

"Bence her birimiz yargısız bir şarkı söylemeliyiz."

"Ne? Boktan bir şarkı seçebiliyorsun ve ben sana gülemiyor muyum?" Başımı sallıyorum. "Senin seçimlerini küçük düşürmek için hiçbir fırsatı kaçırmam."

"Farkındayım," diyor alaycı bir şekilde. "Ama bu aynı zamanda yargısız bir şarkıya sahip olduğunuz anlamına da geliyor."

"Boktan müzikten hoşlanmıyorum, bu yüzden vedaya ihtiyacım yok."

"Herkesin bazen bir bedavaya ihtiyacı vardır. Hepimiz bir tane boktan seçim yapmalıyız."

"Boktan bir seçim isteyeceğini hiç düşünmezdim." "Ben mükemmel değilim, Jared."

Oldukça yakın.

Bunu söylemiyorum çünkü ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesi benim son oyunuma karşı çalışıyor. Böyle bir uyarı ateşi duyarsa, başka yöne kaçar. Onun gafil avlanmasına ihtiyacım var. Hazırlıksız. Onu takip ettiğimi anladığında, yakalanmak için yalvarmasını istiyorum.

Sıra onda ve tüm zamanların en sevdiğim şarkılarından birini seçiyor. Gnarls Barkley'nin "Crazy" şarkısını sevdiğime dair hiçbir işaret vermedim.

"Oh, hadi ama, Foster." Gülüyor ve başını sallayarak beni işaret ediyor. "Bu şarkıyı sevdiğini biliyorum."

"Sorun değil," diye kestirip atıyorum. Omuz silk.

"Hmmm." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, göğüslerini yukarı kaldırıyor ve neredeyse dikkatimi yoldan uzaklaştırıyor, ama ... disiplin. "Son sınıftaki çalışma listenin en başında bu şarkı vardı."

İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. O da benim detaylarımı hatırlıyor.

"Öyle miydi?" Büyük bir sahtekâr gibi cahil numarası yapıyorum. "Bunu hatırlamıyorum bile. Nasıl *hatırlarsın* ki?"

"Bilmiyorum." Çıplak omuzlarını silkiyor ve bir sonraki tercihi için telefonda geziniyor. "Her ne sebeple olursa olsun aklıma geldi."

"Ahhh. Kurutma kağıtlarını hatırladığım gibi mi?" Masumca sordum. "Benim de aklıma geldi."

Sessizlik. Arkasına yaslanıp yolun kenarındaki Pasifik'in tadını çıkarıyor. Biraz daha uzun bir yol olan PCH'den gitmeyi tercih ettim ama arabada daha uzun süre Banner'ın olması hiç de zor değil. Yeniden toparlanırken ona bakacak bir şeyler veriyor. Arabada geçirdiğimiz birkaç saat boyunca şarkılar hakkında ileri geri konuştuk. Muhalif olmam gerektiğini ona hatırlatmak istemediğim için kasıtlı olarak iş konuşmaktan kaçınıyorum.

"Tamam, işte benim yargısız seçimim," diyor bir süre sonra, bana geniş gözler ve seğiren dudaklar göstererek. "Reçelimden nefret etme."

"Senin 'reçelin' demen zaten benim Hatorade'imi bitirdi."

"Ve sen de Hatorade kelimesini kullanıyorsun."

İkimiz de gülüyoruz ve ben şarkısının ne kadar kötü olduğunu duymak için bekliyorum.

Oldukça kötü.

"Ciddi misin?" İleride bir yavaşlama var, böylece boşta dururken ona tamamen bakabiliyorum. "One Direction?"

Sesi öyle açıyor ki "What Makes You Beautiful" arabamın içini ıslatıyor. Daha sonra hortumla yıkamam gerekecek ama onu çamaşırhane günlerimizden beri gördüğüm en kaygısız haliyle yanımda dans ederken izlemek, Beatles *olmayan* bir İngiliz erkek grubuna katlanmaya değer.

"Tamam." Telefonu bana uzattı. "Şimdi saçma sapan şarkını seç de kendimi kötü hissetmeyeyim."

"Sana boktan müzik dinlemediğimi söylemiştim,"

diye hatırlatıyorum ona. "Oh, hadi ama. Sende de

var. Herkesin var."

Dinlediğim şarkılar arasında zihinsel olarak geziniyorum, harika olmayan bir şey bulmaya çalışıyorum.

Ve sonra bende.

Bir gözüm yolda, bir gözüm telefonumda, onu bulana kadar arıyorum. Shaggy'nin "It Wasn't Me" şarkısının yumuşak, melodik tınıları havayı doldurduğunda, bir top patlatmayı hiç bu kadar dört gözle beklememiştim.

"Aman Tanrım!" Banner oturduğu yerde iki büklüm oldu, başını dizlerine bastırdı, omuzları titriyordu. "Beni yargılamana imkan yok. Bu ... korkunç."

Bunu asla yaşayamayacak olmak umurumda değil. Banner'ın gürültülü kahkahasını duymaya değer. Üniversiteden beri onun böyle güldüğünü duymamıştım. Tamamen sınırsız, dürüst ve özgür. Ve benim yüzümden.

Kip ve Karen'ın Santa Barbara'daki evlerinden yaklaşık otuz dakika uzaktayken, "Sanırım en azından bu partide sponsor bulma stratejimiz hakkında konuşmalıyız," diyor.

"Doğru." *Daha az umursayamazdım.* "Çok önemli."

Bu potansiyel sponsorların yarısı, Kip'in öğle yemeği yediğimiz gün gönderdiği bir e-postadan çoktan taahhütte bulundu, ancak onun bu ayrıntıyı bilmesine gerek yok. Gelmeyebilirdi.

"Bölüşelim ve fethedelim derim." Banner makyajını kontrol etmek ve dudaklarına daha fazla kırmızı eklemek için vizör aynasını aşağı çeker.

"Bölmek", Banner'la mümkün olduğunca çok vakit geçirmek olan amacımı boşa çıkaracakmış gibi geliyor.

"Belki de birlikte hareket etmeliyiz," diye öneriyorum.

"Gönderdiğiniz potansiyel sponsorların listesini ezberledim."

Tabii ki var.

"Ve fotoğrafları çıkardı," diye umursamazca devam ediyor.

Aşırı başarılı ... ama bunu zaten biliyorduk.

"Yüzleri ve isimleri eşleştirdiğimi ve kendi başıma iyi olacağımı düşünüyorum" diyor. "Eğer endişelendiğiniz buysa."

Öyle değil.

"Tamam," dedim, boyun eğerek. Carter malikânesine giden uzun özel yola sapıyoruz. "Böl ve fethet o zaman."

Ev göründüğünde Banner soluk soluğa, "Ne kadar güzel," diyor.

Carter'ın Cape Dutch malikanesini yeni gözlerle değerlendiriyorum. Buraya birinci sınıftan beri geliyorum. Başlangıçta elbette Bent'le birlikte ziyaret ederdim ama özellikle şimdi ben Batı Yakası'nda yaşıyorum ve Bent Boston'da. Buraya her zaman onsuz geliyorum. Buraya ilk geldiğimde ben de şaşkına dönmüştüm. Bir tarafta yosun renkli dağlar uçsuz bucaksız araziye bakıyor. Diğer tarafta akuamarin suları. Gerçekten iki dünyanın da en iyisi.

Banner'ın katedralin tavanlarına bakmasından ve duvarları süsleyen paha biçilmez tablolara saygıyla yaklaşmasından iç mekanın da etkileyici olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Hızlı bir kucaklaşmanın ardından Karen'a "Bu ev de en az diğeri kadar güzel," diyor. "Çok sıcak ve güzel."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim," diyor Kip, Detroit'te büyümüş olmasına rağmen aslen İtalya'dan geliyormuş gibi Eski Dünya cazibesine bürünerek. Banner'ın iki elini de tutuyor, iki yanağını da öpüyor.

"Teşekkür ederim." Tatlı tatlı gülümsüyor ve dirseğini kabul ediyor.

"Tanışmanı istediğim birkaç kişi var." Onu okyanus kenarındaki, yaklaşık yüz misafirle dolu arka bahçeye götürüyor.

"Kip arkadaşından hoşlanıyor," diyor Karen, koluma girip beni belli bir mesafeden takip ederek. "Ondan çok etkilenmiş."

"Öğle yemeğinde mi demek istiyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum. "Ya da daha sonra onun hakkında bilgi topladığında mı?"

Kıkırdıyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Çoğunlukla peşine düştüğü şey. Hırsı, azmi ve zekayı seviyor. Üçü de onda var."

"Öyle," diyorum, Banner'ın dönüştüğü kadınla duyduğum gururu saklamakta iyi bir iş çıkardığımı umarak. Onu üniversitede tanıdığımda olacağını düşündüğüm kişinin bile çok ötesine geçti.

"Senin de ondan hoşlandığını söyleyebilirim," diyor Karen sinsice, gözlerimi yakalayıp tutarak. "Hem de çok."

"O kadar belli ediyorum, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bunun üzerinde çalışmam gerek." "Seni iyi tanıyorum. Daha önce hiç kadın getirmemiştin."

"O bir iş arkadaşı Karen," diye geçiştiriyorum. "Kip'in ilgi alanlarıyla kesişen bir işimiz olduğu için buralarda."

"Ah, bir tane daha söyle," diye alay ediyor Karen, mükemmelleştirdiği o tarzıyla konuklarına gülümseyerek: Burada olmanıza sevindim. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Seninle sonra ilgileneceğim ve bir şeyin ortasında olduğumu söyleyemez misin? "O kıza nasıl baktığını görüyorum."

"Nasıl?" Banner'a olan açlığımı gizlediğimden emin bir şekilde soruyorum. "Bir kadının kıçına öyle bakmak kabalıktır."

Kahkaha çığlığım ikimizi de ürküttü. Görünüşe göre, pek de iyi bir iş çıkarmamışım.

"Ve sen genellikle bu şekilde gülmezsin," diye ekliyor. "Onunla birlikte olman hoşuma gidiyor. Onu nereden buldun ve Bent'le evlenmesi için kandırabileceğimiz bir kız kardeşi var mı?"

"Kimse evlilikle ilgili bir şey söylemedi." Kaşlarımı çattım. "Ondan gerçekten hoşlanabilirim ve ... yani bilirsin işte."

Sik onu... tekrar... ve tekrar... ve tekrar... ve tekrarla.

Karen'ın bakışları bana her şeyi çok iyi bildiğini söylüyor.

"Evlilik istemeden de *bunu* isteyebilirim," diyorum. "Bu kurum hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Herkes sen ve Kip kadar ya da babam ve üvey annem kadar şanslı değil."

"Tek bir kadına sadık kalmak zor mu?" diye soruyor.

On yıl içinde hiç kimse karanlıkta Banner'la boy ölçüşemedi. Banner dar bir kanepede, aceleyle, telaşla. Çılgınca ve mükemmel. Banner'la geçireceğim böyle bir gece için o zamandan beri sahip olduğum her kadını değişirdim.

"Sanırım sadık olabilirim." Karen'ın partilerinin meşhur şampanya limonatasından bir bardak alıyorum önümden geçen tepsiden. "Gerçi bu teoriyi test etmek istediğim bir kadınla hiç tanışmadım."

"Banner'a kadar mı demek istiyorsun?" Karen, üvey annemin beni tanıştırdığı güzel kızlardan biriyle "yuva kuracağımı" sandığı her seferinde takındığı o memnun sırıtışı takınıyor. Banner'ın her gece acı çektirerek etimden bir parça koparması varken kim güzel bir kız ister ki?

Kalabalık bahçede Banner'ın parlak elbisesini arıyorum. Havuzun kenarındaki bir kızıllık onu ele veriyor. Kip'in kısaca Baron dediği bir adamla sohbet ediyor, daha önce gülümsediğini bile görmediğim bir Alman işadamı. Banner'la hararetli bir *şekilde* konuşuyor, muhtemelen Almanca, iki büyük kulağının arasında asılı bir sırıtış. Herkes Banner'a aşık oluyor. İster Karen gibi hiç sahip olamadıkları kızları gibi hissetsinler, ister Cal Bagley gibi işlerinin başına gelen en iyi şey gibi. Ya da Zo gibi onlar için tek kız olduğunu düşünüyorlar. Zo'ya yazık oldu çünkü aslında *benim* için tek kız o. Başka birini bulacaktır. Ona güveniyorum.

Böl ve yönet stratejimizin gereklerini yerine getiriyorum, temelde bu hafta benden haber alacaklarını imzalamış olan sponsorlarla teyitleşiyorum ve Banner'a yeterince yakın duruyorum, böylece dans başladığında, ki Kip ve Karen bu tür şeylerde hep böyle yaparlar, vuruş mesafesinde olacağım.

Grup, fonda okyanus olacak şekilde kurulmuş küçük sahnedeki yerini aldığında ben de harekete geçiyorum. Banner, San Jose'den bir adamla konuşuyor. Geliştirdiği bir uygulama onu birkaç kez milyoner yapmış.

bir yıldan daha az. Bir milyar dolar kazanma yolunda ilerliyor ve golf turnuvasına sponsor olmak için şimdiden imza attı.

Yanına gittiğimde San Jose'ye "Uygulama diyetimi, beslenmemi ve egzersizlerimi takip ediyor" diyor.

"Bu büyüleyici," diyor, gözleri her iki kelimede bir göğüslerine kayıyor.

"Öyle," diye coşkuyla kabul ediyor Banner, bir sonraki hamlesinin ona tehditkâr olmayan bir şekilde dokunmak ve onu yalnız bir yere götürmek olacağından habersiz.

"Ve müşteriniz Quinn bunu geliştirdi mi?" diye soruyor, koluna girip onu etraflarını saran insan kümesinden hafifçe uzaklaştırarak. "Terasa çıkabilir miyiz? Bağırmak zorundaymışız gibi hissediyorum ve bu uygulama çok-"

"Büyüleyici," diye araya girdim. "Bundan bahsetmiştin."

İkisi de şaşkın gözlerini bana çeviriyor. Banner gülümsüyor ama San Jose haklı olarak bir tehdit seziyor ve kaşlarını çatıyor.

"Jared, selam," diyor Banner, gözleri dolu dolu, şampanyalı limonatadan yeterince içtiğini ama umursamaz olmadığını söylüyor. "Ben de tam ... ile sohbet ediyordum. Tanrım. Adını duyamadım."

"Miller," diye homurdanıyor, belli ki onu zaten tanımadığı ya da net servetiyle büyülenmediği için hayal kırıklığına uğramış. "Kyle Miller."

"Bu doğru." Banner omzuna vuruyor. "Bana uygulamanızdan *bahsedecektiniz*. Belki Quinn*'le* birlikte çalışıp *Girl, You Better'*daki bazı pürüzleri giderebilirsiniz?"

Şampanyalı limonatasının üzerinden uzun kirpiklerini ona doğru kırpıştırıyor, bir yudum alırken dolgun dudakları bardağın kenarına sarılıyor. Bir damlacık boğazından aşağıya, göğüs dekoltesine doğru süzülüyor.

"Oops. Biraz döktüm," diye kıkırdıyor.

Banner asla kıkırdamaz. Peki bunu nereden öğrendi? Ne zaman başladı Bunu *yapıyor* musun?

Yoldan geçen damlayı yakalıyor, Kyle'ın limonatayı göğüslerinin arasından alıp parmağından emerken parmağının izlediği yolu kurnazca izliyor. Kyle dönüp baktığında, kız kirpiklerini kırpıştırıyor ve tekrar gülümsüyor.

"Evet," diyor hevesle. "Bunu yapabilirim."

"Oh harika." Banner cebinden telefonunu çıkardı. "Numaranızı bırakabilir misiniz?"

Bir göz kırpma telaşı daha. "Lütfen?"

Kişileri değiştirirler ve müzik başlar.

"Dans için pisti temizliyorlar," diyor Kyle. "Belki biz de
-"

"Sanmıyorum," diye araya giriyorum, onun
dehşetine rağmen. "Ama o ve ben-"

"Biliyorum," diyorum, kızgın bir ifade takınmaya çalışarak ve muhtemelen başarısız olarak. "Belki
Bir dahaki sefere.

"Ama biz-"

"Artık gidebilir misin?" Bunu aştım ve bütün gece planladığım dansın başlangıcını kaçırıyorum.

Banner'ın gırtlaktan gelen kıkırdaması ikimizin de dikkatini çekiyor.

Banner telefonu cebine geri koyarken, "Pazartesi seni ararım, Kyle," diyor. "Seninle sohbet etmek harikaydı."

Onun kibarca kovulmasını benimkinden çok daha iyi karşılıyor, başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Bu çok kabaydı." Limonatasını yudumluyor ve Kyle'a yaptığı gibi hızlı hızlı göz kırpıyor. "Ben de daha yeni başlıyordum."

"Sanırım," diyorum, şampanya kadehini parmaklarının arasından alıp yakındaki bir çıkıntıya koyarken, "bu gece için o kirpiklere vuranları emekli etmeliyiz. İstediklerini aldılar."

"Evet, öyle yaptılar," diye onaylıyor. "Quinn haftalardır Kyle'ın ofisini arayıp uygulamasıyla ilgili yardım istiyordu. Davetli listesinde onun adını gördüğümde

fırsatın kapıyı çaldığını gördüm. Ben de cevap verdim."

Benim ekinoksum, gerçekten.

"Müzik var," diye belirttim. "Ve dans."

"Evet, görünüşe göre herkes yapıyor," diye söze giriyor ve derme çatma dans pistinde çiftleşen parti müdavimlerine bakıyor.

"Yapmazsak yazık olur."

"Dans etmeyi severim." Bana muzip bir bakış fırlattı. "Gerçi genelde düşmanla dostluk kurmam."

Elimi sırtından aşağıya doğru kaydırarak beline kadar indiriyorum ve onu yere doğru yönlendiriyorum.

"Oh, ben düşmanım, değil mi?" Onu kollarıma çekiyorum ve elleri omuzlarımda duruyor.

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür" diyor, ayaklarımıza b a k ı p müzik eşliğinde sallanarak.

"Hayır, yapmadın," diye hatırlatıyorum ona usulca. "Her zaman değil."

Altın saat. Güneş ne tam olarak batmış ne de tam olarak yükselmiş durumda. Gün batımından bir nefes önce ve tüm gökyüzü okyanus üzerindeki havai fişekler gibi son bir renk patlamasıyla patlıyor. Ufku yıkayan aynı allık Banner'ın yanaklarında yükseliyor.

"Hayır, her zaman değil," diye kabul ediyor, gözleri hala yere dikili, Kyle'a yaptığı cilveli göz kırpma ve damla toplama hareketlerini benim için yapmıyor.

Tanrı'ya şükür.

"Düşman olmadığımı biliyorsun, değil mi Ban?" Bedenlerimiz arasında boşluk kalmayana ve ağzım kulağına değene kadar onu daha da yaklaştırıyorum. "Farklı takımlardayız ama düşman sayılmayız. Bu doğru bir değerlendirme olur mu?"

Nefesim s a ç l a r ı n d a , kulağında gezinirken vücudunda hafif bir ürperti dalgalanıyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Bunu görüyorum. Bent senin işin içinde olmadığını doğruluyor ..." bana bakıyor, gözleri temkinli ama muhtemelen istediğinden daha fazlasını gösteriyor ".

. . Prescott'un yaptıklarından haberdar olmaman her şeyi daha farklı görmemi sağladı. Açıkça."

"Güzel." Ellerim belinin altından kalçalarının yuvarlak kıvrımına doğru ince bir girişimde bulunuyor. "Yıllardır bunu çözmek istiyordum ama sanırım ikimizin de başka işleri vardı."

"Evet, farklı şehirlerde yaşıyoruz."

"Farklı firmalarda çalışıyorum," diye ekliyorum.

"Ayrı yollar," diye fısıldıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Kalçamı onunkinin arasında kaydırarak yarım daire çiziyoruz ve bizi ayıran tek şey pantolonumun keteni ile elbisesinin pamuğu oluyor. Sıcaklığı ince katmanların arasından sızıyor ve elbisesinin altından itip o gür poposunu sıkmaktan başka bir şey istemiyorum.

Tanga mı? Bikini mi? Kahretsin. Ya Banner *hiç külot* giymiyorsa?

Kırmızı elbisesinin altındaki çıplak amını hayal ederken ne kadar sertleştiğimi hissetmemesi için aramıza küçük bir boşluk bırakıyorum.

"Ama şimdi yollarımız kesişmeye devam ediyor gibi görünüyor," diyorum ona. "Bu yüzden bir şeyleri onarmanın zamanı geldi gibi hissediyorum. Kaldığımız yerden devam etmek için."

"Haklısın." Gülümsüyor, gamzesi pürüzsüz yanağını çukurlaştırıyor. Makyajı yedi çilimi gizliyor ama her birinin burnunun tam olarak neresinde durduğunu söyleyebilirim. "Arkadaşlığımızı yeniden canlandırmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Arkadaşlık mı? Bu da bir başlangıç.

"Bu şarkıyı seviyorum," diyor, kalabalığın gürültüsü arasından şarkıyı seçmek için başını eğerek.

Sixpence None The Richer'dan "Kiss Me".

"Ben de öyle." Onu tekrar döndürüyorum ve birleşen ellerimizi göğsümde birleştiriyorum.

"Sonunda bir konuda anlaştık," diyor gülerek. "Buna

alışma," diye karşılık veriyorum.

Şarkı bittiğinde Banner telefonunu çıkarıyor ve yüzünü

buruşturuyor. "Gitmeliyim," diyor.

"Zo seni evde mi bekliyor?" Kendimi sormaya zorluyorum.

Kulağa çok evcil, kalıcı ve yerleşik geliyor. Gülümsememi yerime yapıştırıyorum ama Zo Vidale ile hâlâ yattığını düşündükçe şampanyalı limonatamı onun kafasına kusasım geliyor.

"Uh, hayır." Dudaklarını yalıyor ve bakışlarını yana kaydırıyor. "Seyahat ediyor. Aslında birkaç haftalığına Arjantin'de, oradaki bir yetimhanede çalışıyor."

Çünkü o bir aziz.

"Ama sabah erkenden antrenmanım var," diyor. "Yorgunum ve yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık."

Kendi adına konuş, Banner. Etrafındaki o duvarı yıkmaya geldim ve ne kadar ilerleme kaydettiğimden emin değilim. Kip ve Karen'la vedalaşıyoruz, harika bir akşam geçirdiğimiz için teşekkür ediyoruz ve yola geri dönüyoruz.

"Üstü açık mı?" Buraya gelirken korumak istediği özenle taranmış saçlarına bakarak soruyorum.

"Üstü açık," diye onaylıyor ve saçları omuzlarına dökülüp rüzgârda arkasından savrulana kadar tokaları çekiştiriyor. Bana bakıyor, geniş gülümsemesi ay ışığında parlıyor. "Bu harika hissettiriyor."

Ben ve Banner sonunda yalnız kaldık. "Evet," kabul ediyorum. "Harika."

16

AFİŞ

DIKKATLI OLMAK ZORUNDAYIM.

Jared'in beni nasıl etkilediğini gizleyerek iyi bir iş çıkardım. O bir köpekbalığı ve bütün gece etrafımda dolanıp durdu. Herhangi bir zayıflık belirtisi sudaki kan gibi olurdu. Beni tamamen yutar.

Ama Bent bana gerçeği söylediğinden, Jared'in yıllar önce söylediklerini doğruladığından beri, iki küçük sinsi kelime beynimi kurcalamaya devam ediyor.

Ya . . .

Ya Prescott numarasını yapmasaydı? Ya o ve aslan sürüsü bizi hiç rahatsız etmeseydi? Ya polisleri aramasaydım? Ya Jared'e *inansaydım*? Gençtik, hırslıydık ve yapmak istediğimiz şeyler vardı. Kim bilir aramızdaki ilişki mesafeye, toyluğumuza dayanabilir miydi? Benim güvensizliğim. Onun acımasız tek fikirliliği. Her şeyin bir nedeni vardır. Muhtemelen her şey tam da olması gerektiği gibi oldu, ama her zaman karşı koymakta zorlandığım adamın yanında otururken, bu iki kelime benimle alay ediyor.

Ya . . . İngiliz dilindeki en tehlikeli kelimeler. Lanet olsun, konuştuğum her dilde.

Eve dönerken sessizim, onun her konuşma girişimine direniyorum. Dağların gölgelerini ve karanlıkta suyun parıltısını düşünüyorum. Serin hava saçlarımı ensemden uzaklaştırıyor. Sarhoş edici havayla savaşıyorum.

Şampanya limonatasının etkileri kanımda dolaşıyor. Tetikte olmalıyım. Tetikte olmalıyım. Yanımdaki Jared'in çekiciliğini görmezden gelmeye o kadar dalmışım ki ilk başta durduğumuzu fark etmiyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Carter'ların malikanesinden ayrıldığımızdan beri ilk kez ona bakarak soruyorum.

"Yani burada olduğumu hatırlıyorsun," diyor hafifçe, sesinde alaycılık var. "Tabii ki hatırlıyorum. Ben ..." Etrafımıza bakıyorum, bulunduğumuz yol
seyahat etmek. "Nereye gidiyoruz?"

Arabayı oraya buraya park etmiş birkaç arabanın bulunduğu geniş bir bahçeye çeker. Çimlerin üzerinde devasa bir ekran beliriyor.

"Açık hava sineması mı?" Panik tüm soğukkanlılık puanlarımı çalıyor.

Arabalı sinemayı düşünür düşünmez aklıma "sarmaş dolaş" ve "sevişmek" gibi kelimeler geliyor. Motoru durduruyor ve ayın ve ekranın aydınlattığı yüzüme bakıyor.

"O kadar geç değil. Uyumak için bolca vaktiniz olacak."

"Hayır, izlemeyeceğim ve ne oynadığını da bilmiyoruz," diyorum. "Bu filmi görmek bile istemeyebiliriz."

"Önemli olan deneyimdir," diyor, ifadesi, sesinin tonu, onunla ilgili her şey ikna edici, teşvik edici. "Ne zararı olabilir ki?"

Onu ikna etmek için argümanımı formüle ediyorum, çünkü anladığı tek şey bu gibi görünüyor, bir kız - belki on yedi yaşında - arabaya doğru yürüdüğünde.

"İyi akşamlar. Ben Sally," diyor ve cebinden bir not defteri, kulağının arkasından da bir kalem çıkarıyor. "Bu gece size ne ikram edebilirim?"

"Kalmıyoruz," diyorum aynı anda Jared "Patlamış mısır," diyor.

Aramızda şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Patlamış mısırın üzerine tereyağı ister misin?"

"Evet," diye yanıtlıyor Jared, nakit ödüyor. "Ve iki vanilyalı kola."

O uzaklaşıyor ve ben de önümdeki savaşa hazırlanmak için kapaklarımı kapatıyorum.

"Tüm bu olanlar inanılmaz derecede küstahça," diyorum, sinirim sözlerimi renklendiriyor. "İznim olmadan beni buraya getirmek. Hiç içmediğim Vanilyalı Kola sipariş etmek-"

"Bayılacaksın."

"Ve tereyağlı patlamış mısır, ki bunun için yeterli puanım kalmadı." "Puan mı?" Koyu sarı kaşlar büzülür. "Ne demek puanlar?"

Kilolu olarak büyüdüğüm ve yıllarca bununla mücadele ettiğim için yemek konusunda ne kadar utanç duyduğumu fark etmemiştim. Toplum içindeyken, zayıf insanların sipariş ettiğim şey hakkında yaptıkları alaycı konuşmaları hayal ederdim. Menüde mükemmel bir bahçe salatası varken burgeri seçtiğim için duydukları gizli dehşeti gözümün önüne getirirdim. Porsiyonlarım konusunda bilinçliydim, her zaman çok fazla aldığım için insanların "Ah, işte *bu* yüzden" diyeceğinden endişeleniyordum. İnsanların yemek ve beni aynı cümlede düşünmesini istemiyordum çünkü o zaman fazla kilolu olduğumu "hatırlayacaklardı". Biriyle diyet hakkında konuşmak dikkatleri "benim sorunuma" çeker. Jared ile bu konu hakkında konuşmak, eşsiz ve aşağılayıcı geçmişimiz düşünüldüğünde, neredeyse imkansız olurdu.

Ama o zaman öyleydi. Bu ise şimdi. Şimdi ben buyum.

"Weight Watchers," diyorum. "Yiyeceklere puan veriyoruz ve her gün sadece o kadar puana izin var. Tereyağlı patlamış mısır için yeterli puanım olduğunu sanmıyorum."

"Oh. Anladım." Yüz ifadesi değişmiyor ama bir kolunu koltuğumun arkasına doluyor. "Harika görünüyorsun, Banner."

Ben ona garip bir şekilde teşekkür edemeden, o devam etti.

"Ama sen bana her zaman harika göründün" diyor, gözlerindeki açık hayranlıkla beni büyülüyor. "Şu anda görünüşünle daha mutlu *olduğunu* söyleyebilirim, yani bu önemli, ama benim için her zaman güzeldin. Umarım bunu biliyorsundur."

Boğazımda bir yumru oluşuyor, sıcak ve kocaman. Tanrım, neden o

Bu şekilde mi? Bana şimdi nasıl aynı niyetle bakıyor?

O gece? Sanki aynı kişiymişim gibi mi? Çoğu erkek o zaman iki kez bakma zahmetine bile girmezken, o bana *böyle* baktı. Sanki bu gece bana bakıyor ve şimdi gerçekten bir belim olduğunu fark etmiyor bile. Sally geri döndüğünde kendimi tamamen küçük düşürmenin eşiğindeydim.

Jared patlamış mısırı alır. "Teşekkürler. Film ne bu arada?

"*An Affair To Remember*," diyor Sally. "Bu gece Oldie But Goodie gecesi. Burada pek kimse yok. Kusura bakmayın. Ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

En azından konusunu biliyorum. Cary Grant. Deborah Kerr. İkisinin de başka insanlarla ilişkisi var ama birbirlerine aşık oluyorlar. Evren benden nefret ediyor.

"Bunu hiç görmedim," diyor Jared. "Sen gördün mü?"

"Hayır." Dudaklarımı sert bir çizgi halinde disipline ediyorum. "Ama bu filmi izlemeyeceğim ve o patlamış mısırı yemeyeceğim ya da Vanilyalı Kola içmeyeceğim. Beni eve götür, Jared."

Bir süre sessizce beni süzdükten sonra patlamış mısırı aramıza bırakıyor ve içkisini yudumluyor.

"Hayır."

Neden her fırsatta bana meydan okuyor ve işkence ediyor?

"Bu filmi izlerken burada oturup patlamış mısır yiyen ve seninle tatlı soda içen herhangi bir kıza sahip olabilirsin," diyorum ateşli bir şekilde. "Beni eve götür ve onlardan birini bul."

"Hayır." Yüz ifadesi sertleşerek acımasızlaşıyor. "Patlamış mısırı ye, kolayı iç ya da içme. Umurumda değil. Sadece arkanı dön ve şu lanet filmi izle."

"Neden?" Sesimi yükselterek talep ediyorum. "Bu filmi izlemek istemiyorum ve bir saat içinde evde olabilirim."

"Aynen öyle. Seni eve *götürmek* istemiyorum," diyor, ses tonuma ve bakışlarımın şiddetine uyarak. "Lanet olası bir dahi olmak için, çok kalın kafalısın. *Godzilla*, *Frankenstein* ya da lanet *olası Ninja Kaplumbağalar* umurumda değil. Ekranda ne olduğu önemli değil Banner. Sadece gitmeni istemiyorum."

Korku ve zevk içimde boğuşuyor. Beni asla takip etmeyi düşünmeyeceğim karanlık bir yola sürükleyebilecek şeyler söylemenin eşiğinde. Tüm kurallarımı çiğneyen ve tüm kodlarımı ihlal eden bir yol. En iyi arkadaşımın kalbini kırabilecek bir yol.

"Ama, Jared-"

"Patlamış mısırını ye," diyor sinirli bir şekilde. "Film başlıyor."

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, kalbimle yanımda patlamış mısır yiyen adam arasında fiziksel bir barikat oluşturuyorum. Evet, Zo ile ilişkim konusunda çekincelerim vardı ama yine de onunla *birlikteyim*. Jared'le aramda kaynayan bu şeyin, on yıl önce soğuk bir Aralık gecesi kaldığı yerden devam eden bu şeyin geleceğimi tehlikeye atmasına izin veremem.

Vücudum bütün gün Jared'e tepki veriyordu, sanki o gecenin benim için olduğu kadar onun için de gerçek olduğunu anladığımda, tüm savunmalarım düştü ve ilişkimi mahvedebilecek, arkadaşlığımı yok edebilecek bu tehlikeli savunmasızlıkla baş başa kaldım. Hatta kariyerimi bile. En büyük müşterilerimizden biri olan Zo, onu aldattığım için Bagley'den ayrılırsa, Cal'in beni işten çıkarmak ya da en azından Los Angeles ofisini başka birine devretmek için meşru bir gerekçesi olurdu.

Bu patlamış mısır gerektiriyor. Duygularımla yemek yoluyla başa çıkma geçmişim var ama bunu kontrol edebilirim. Ölçüyorum ve sonra duruyorum. Bu sıcak, tereyağlı iyilikten bir avuç yiyeceğim. Sadece bir tadımlık.

Ellerden bahsetmişken, benim ellerim patlamış mısır küvetinde Jared'inkilere değiyor ve omurgamda bir ürperti beliriyor. Geri çekiliyorum ama parmaklarımı yakalıyor, beni bırakmıyor. Faydasızca çekiştiriyorum. Sadece parmaklarımı rehin almıyor. Tüm hayatımı ellerinde tutuyor ve bunun farkında bile değil. Ya da belki biliyor ama umursamıyor.

"Jared . . ." Nefesim kesilmişti, çaresizdim.

"Filmi izle Banner," diyor, gözleri Cary ve Deborah'a sabitlenmiş. Sağ eli benim sol elimle meşgul, sol eliyle küvete uzanıyor ve yemeye devam ediyor. Ben ekrana bakıyorum, gözlerim görmüyor, kulaklarım duymuyor. Benim

Tüm dikkatim parmak uçlarımız arasındaki yakıcı temas noktasına odaklanıyor. Aptalca, kendimi rahatlatıyorum. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca hikâyeyi gerçekten takip ediyorum ve Jared'in başparmağı bileğimin ince derisinin üzerinde gezinirken Cary ve Deborah'ın bunu çözmesini isteyerek yatırım yapıyorum. Altındaki sinirleri okşuyormuş gibi hissediyorum. Sanki nabzımı okşuyormuş gibi hissediyorum çünkü şimdi kalbim bir tokmak gibi çarpıyor. O avucumun içinde gezinirken nefesim kesiliyor, aksıyor, duraksıyor. Ağzım sulanıyor. Bu neden oluyor ki? Sanki tat alma tomurcuklarım yakında onu tekrar tadacağım konusunda uyarılmış gibi. Bir kez daha gönülsüzce çekiştiriyorum ama elimi bırakmıyor.

Ben istemiyorum.

"Siktir et," diye mırıldanıyor ve filmden uzaklaşıyor. Yanağımı kavrıyor ve alnını alnıma bastırıyor, taze patlamış mısır kokusu aramızda dolaşıyor. "Seni öpeceğim."

"Hayır," diye itiraz ediyorum ama geri çekilmiyorum. Felç oldum. Fiziksel olarak hareket edebilirdim ama onun kokusu, sıcaklığı ve vaadi beni tutuyor. Tadı çok yakınımda.

"Evet, öyle Banner, çünkü ikimiz de bunu istiyoruz," diyor açıkça. "Ve buna sahip olmamamız için hiçbir sebep yok."

"Bir sebebi *var*. Ben ..." Duraksıyorum ve dağılan aklımı toplamaya çalışıyorum. "Jared, bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun."

"Ve eğer şimdiye kadar anlamadıysan, umurumda bile değil." Parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor, ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve alt dudağımı bir kez yalayarak tenime elektrik akımı gönderiyor. Sanki vücudumun her hücresini titreten hisleri bir şekilde engelleyecekmiş gibi gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Dili ağzımın kenarlarında geziniyor. İnliyor ve alt dudağımı kendi dudağının arasına alıyor, beni emiyor, güç ve nezaket arasında gidip geliyor, hangisini daha çok istediğimden emin olamıyorum. Sağ yumruğumu kalçamda sıkıyorum, toplayabildiğim tek direniş işareti, ama yeterli değil. Patlamış mısırı itip belimi kavradığında ve beni yavaş yavaş

Birbirimize bastırana ve kalplerimiz birbirimizin göğsüne çarpana kadar daha da yakınlaşıyoruz, biri diğerinden giriş talep ediyor.

"Kalbin hızla atıyor," diyor, yıllar öncesinden bir yankı. Birbirine bağlı ellerimizi göğsüne götürüyor. "Benimki de öyle."

"Jared,

yapamayız."

"Ben."

Çenemi öylece eğiyor, ağzımı açıyor ve beni öpüyor. Onun baskın doğasıyla, bir istila bekliyorum. Belki buna direnebilirdim, buna hazırlıklı olabilirdim ama ağzı şefkatle yalvarıyor ve dillerimiz umutsuzca birbirine dolanıyor. Bu itici güç *beni* ona doğru itiyor, ellerimi saçlarında gezdiriyor. Ağzını *sikmemi* sağladı. Ve duramıyorum. Tadının nasıl olduğunu unutmuştum ama yıldızlarla süslü bir gökyüzünün altındaki bu an, bu ay beni geriye doğru fırlatıyor. Yıllar öncesine, ilk öpüşmemize, duyularımda patladığı ve dilinin tek bir darbesiyle her türlü tutarlı düşünceyi patlattığı zamana.

Eteğimi kaldırdığında hava bacağımı serinletiyor, eli amıma doğru kaçınılmaz yolculukta iç uyluğumun hassas derisini aydınlatıyor. Külotumun üzerinden beni zar zor okşuyor ve kaslarım onun dokunuşunu bekleyerek sıkılıyor. Külotum çoktan sırılsıklam olduğu için utanmayı bile başaramıyorum.

"Seni parmaklamak istiyorum," diye dudaklarımı törpülüyor. "Yapabilir miyim, Ban?"

Dios mío, ayúdame.

Tanrım, bana

yardım et.

Ama yardım yok. Kurtuluş yok. Sadece şu anın, rüyalarımın günahı var. Uyanmak istiyorum. Rüyamda bu olduğunda, uyandığımda Zo'nun yanındaydım. O huzur içinde uyuyordu ve benim geçmişimden bir adamla ilgili ıslak rüyalar gördüğümden habersizdi. Şimdiki zamanımdan bir adam. Ama Zo burada değil ve Jared'in bana vereceğini bildiğim şeyi neden kendimden esirgemem gerektiğini hatırlayamıyorum. Hayatıma yeniden girdiğinden beri arzuladığım şeyi. Fikrimi değiştirmeden önce hızlıca

başımı sallayıp izin veriyorum.

Uyluklarım onun işini kolaylaştırıyor. Başparmağını ıslak ipeğin altından geçirip klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"Tanrım." Sarsılıyorum ve ağzı omzumda, dili yanan çıplak tenimi yatıştırıyor. Boştaki eliyle askımın bir ipini çekiştiriyor, ta ki ikisi de göğüslerimin üzerine düşene kadar. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, klitorisimi tekrar okşuyor ve orta parmağını yavaşça içeri kaydırıyor. Gözlerimiz arasındaki erotik temas, o tek parmağın içimde tekrar tekrar geçit bulması kadar güçlü. Gözümü kırpmadan yaptığım her vuruşta, Jared'e Zo'ya sadece onun sahip olabileceğine söz verdiğim teslimiyeti vermeye daha da yaklaşıyorum.

"Jared, yapmalıyız..."

Dur.

Kelime ağzımdan çıkmıyor. Dişlerimin arasında sıkışıp kaldı. Bunu durduracak, engelleyecek herhangi bir şey, yakalanma, görülme korkum bile donuyor ve diğer her şey ısınıyor. Yeşile dönüyor. Onu yere indirmesi için yalvarıyorum. İpler çözüldüğünde, dudaklarıyla elbisemi aşağı doğru itiyor ve serin hava meme uçlarımı öpüyor. Onlara bakıyor, öyle sert yutkunuyor ki ay ışığında boğazının hareket ettiğini görüyorum.

"Tanrım, Banner," diyor kısık sesle, gözlerini benimkilere dikerek. "Ne kadar güzel olduğunu nasıl göremezsin?"

Sözleri direncimi kırıyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum, beni her zaman *gören* bu adama kendimi verme ihtiyacı duyuyorum. Ağzını meme ucumun üzerinde tamamen açıyor, sabit bir ritimle beni çekiyor. Göğsümü ısırıyor, klitorisimi okşuyor, orta parmağını bacaklarımın arasındaki aç deliğe pompalıyor. Kalçalarım ona doğru yuvarlanıyor, onu arıyor, en kötüsünü yapmaya teşvik ediyor. Diğer göğsüme geçiyor ve bir parmak daha ekliyor.

"Elime gel," diyor, kendinden emin ve yalvaran bir sesle. "Boşaldığında nasıl göründüğünü göster bana. Daha önce hiç görmedim."

Karanlıkta. Daha önce karanlıkta sevişmiştik, şimdi de karanlıktayız, ama onun güzel yüzünü görmeme yetecek kadar ışık var ve

Benimkini görmesi için ışık.

Ben de ona gösterdim.

"Ah," diye haykırıyorum, vücudum onun için çözülürken etrafımızda park etmiş birkaç arabaya aldırmadan. Alt dudağımı ısırıyorum ve çılgınca elini sürüyorum, zevk vücudumdan parmaklarına dökülüyor.

"Adımı söyle," diyor. "Bunu senin için kim yapıyor, Banner?"

"O sensin." Çaresiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, tutku, pişmanlık, utanç ve sevinç gözyaşları. "Tanrım, Jared, sen olduğunu biliyorum."

17

JARED

BANNER YINE BENDEN KAÇIYOR. Aramalarımı telesekretere yönlendiriyor, e-postalarımı görmezden geliyor, mesajlarıma cevap vermiyor. Cumartesi gecesi ileriye doğru bir adım olmalıydı, ama yoldan çıkmış bir mümin gibi geri adım attık ve bizi doğru yöne nasıl taşıyacağımı bilmiyorum.

Doğru yön doğru olmayabilir. Başka bir adamın kadınını almak için sistematik olarak plan yapmanın doğru bir tarafı yok. Buna *doğru* yön demeyeceğim. Bu *benim* yönüm ve Banner'ın ait olduğu yer olduğunu biliyorum. Ve arabalı sinemada olanlardan sonra, olmak istediği yerin orası olduğundan hiç şüphem yok.

İyi bir kıza aşık olmakla ilgili bir şey var: Bütün bu *kuralları* var. Ve *endişeleri*. Ve en kötüsü? *Suçluluk duygusu*. İstediği şeyin, yani benim, önüne geçen bütün bu dürüstlüğü var. Ama ben istediğim şeyin, yani onun önüne geçmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden benden kaçtığı, Alonzo ile rahat bölgesine geri döndüğü bir çıkmazdayız.

Sikerim böyle işi. Bu işin peşini bırakacağımı, onu tekrar bırakacağımı sanıyorsa hayal görüyor demektir. Biliyorum. *Kulağa* deli gibi gelen benim ama durum öyle değil. Çılgınca olan, kendini bu kadar özel bir şeyden mahrum bırakmak. Umursamayan acımasız insanların da özel şeyler istediğinin canlı kanıtıyım. Ve ben benimkini alıyorum.

Onu benimle konuşturur konuşturmaz.

Bir saattir Seven Grand'de kamp kurmuş, aynı Jameson ve kolayı içiyorum. Ben bunu yapmam. Oturup kadınları düşünmem. Ritmimi bozmalarına izin vermem. Onlar genellikle bir sorunun çözümüdür, ki o da sevişmeyi sevmemdir. Sevişmediğim zaman tedirgin olurum ve odağımı kaybederim, bu da sonuçta bana paraya mal olur. Bu bir sorun çünkü yatmak istediğim tek kız aramalarıma cevap vermiyor. Lanet olası erkek arkadaşından ayrılmıyor. *Teslim* olmuyor. Ve Banner'la yatmanın yeterli olmadığına karar verdim. Zo'dan ayrılmak yeterli değil. Onun *teslim* olmasını istiyorum. Benim onunla meşgul olduğum kadar onun da benimle meşgul olmasını istiyorum. Benim ona takıldığım kadar o da bana takılsın. Onun da benim kadar saplantılı hissetmesinden daha azı adil görünmüyor.

Belki gerçekten cevap vermeye tenezzül eder diye telefonumu bir kez daha kontrol ettim. Ondan bir şey yok ama Tanya'dan aramamı isteyen bir mesaj var. Her zaman müşteri adaylarını götürdüğüm bir striptiz kulübünü işletiyor. Onunla Titanium'da karşılaştım. Spor salonunda Quinn'in direk dansı derslerini verdiğini bilmiyordum. Gözünü çapkınlardan ayırmıyor ve bana nerede olduklarına, nelerden hoşlandıklarına, işe yarayabilecek şeylere dair ipuçları veriyor. Keşfi işe yaradığında, avucunu yağlıyorum.

"N'aber Tan?" Ellerimi serbest bırakarak soruyorum ve içkimin son kalanını masaya vurarak deviriyorum.

"Mesajımı alıp almadığını merak ettim," diyor Tanya. "Araman yeterince uzun sürdü."

"Ne oldu?" Tekrar ediyorum. Saçmalık için zaman yok. Sadede gel. Sabrım bu gece buz gibi.

"Bir şey buldum."

Günlerdir ilk defa kalp atışlarım hızlandı.

"Neyin var?" Barmene hesabımı getirmesini işaret ediyorum.

"Dallas'tan ayrılan şu adam. Adı neydi, Lim ya da Lyn ya da-"

"Link," diye araya girdim, biraz para bırakıp ayağa kalktım. "Link Pullen. Kısa süre önce sınırsız serbest oyuncu oldu. Serbest oyuncu piyasasındaki en büyük isim.

acentelik sezonu."

Ayrıca şu anki menajeriyle de arası açık. Fırsat, ihtiyaçla buluşuyor. Arz, talebe merhaba de.

"O burada," diye fısıldıyor. "Bu gece herkes burada. Yazın en büyük partisi."

"*Burası* neresi?"

"Adresi mesaj atarım."

"İçeri girmekte zorlanır mıyım?" Çok fazla oyuncu tanıyorum, bu nadiren bir sorun oluyor, ancak bazı partiler diğerlerinden daha özel.

"İyi olacaksın," diye yanıtlıyor Tanya. "Senin adamlarından bazıları da burada."

Şaşırmadım.

"Şimdi oraya gidiyorum."

Biri adımı seslendiğinde neredeyse kapıya varmıştım. Döndüğümde Cal Bagley'i her zamanki ukala sırıtışı ve acınası takım elbisesiyle görünce sinirlendim. O daha iyi bilmeli. Yani, adam milyonlar kazanıyor. Düzgün *bir* takım elbise alamıyor musun? Ayrıca benim sahilimde ne işi var? New York'ta olması gerekiyordu.

"Cal, seni gördüğüme sevindim." *Yalan.* "Nasılsın?" *Umurumda değil.*

"Ben iyiyim," diye yanıtlıyor bana spekülatif bir bakış atarak. "Ellerini kendine saklarsan daha da iyi olacağım."

"Pardon? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." "Banner Morales," diyor, dudakları gerilerek.

Banner'ın ay ışığında çıplak göğüsleri ve benim onu ön koltukta parmakladığım görüntüler aklımdan geçiyor.

"Belki biraz daha açık konuşabilirsin Cal."

"Yardım amaçlı golf turnuvasında birlikte çalıştığınızı biliyorum. Cumartesi günü Kip'in partisinde bazı arkadaşlarım vardı. İkinizin bir takım gibi göründüğünüzü söylediler. Onu alamazsın. O şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi."

Çok komik. O da şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi. Ohhh. İşi

kastediyor.

Cal Pride'dır, tıpkı Kip ve Bent gibi. Bazı iyi niyetli "kardeşler" beni Banner'la gördüklerinde muhtemelen ona tam bir rapor vermişlerdir.

"Ödüllü kısrağınız şimdilik güvende," diyorum ona, sırıtmaya zorlayarak. "Ama Elevation'da ona daha iyi bakacağımız doğru."

"Bunu aklından bile geçirme," diyor Cal sert bir şekilde, sahte gülümsemenin tüm izleri kayboluyor. "Banner'ın olduğu bir şey varsa, o da sadık olmasıdır. Ona üniversiteden çıkar çıkmaz bir iş verdik."

"Her şeyden önce, Banner birçok şeydir, tek bir şey değil ve ona iyilik yapmışsınız gibi konuşmayın. Alonzo'nun Banner yüzünden imza attığını duydum ve eğer o imza atarsa müşterilerinizin yarısının gideceğini çok iyi biliyorsunuz."

"Yani itiraf ediyorsun? Onu gitmesi için ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Onu becermeye çalışıyorum. Ona sahip olmaya. Onu elde tutmak için, ama bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyor. Satranç maçında dama oynuyor. Oyunun gerçekte ne olduğundan habersiz.

"Git bir şeyler iç Cal." Omzunu okşadım. "Harikalar yaratacak."

Partiye giderken yüzündeki gizlenmemiş hayal kırıklığı ifadesinin tadını çıkarıyorum.

Banner'ı sadece Zo'dan değil Cal'dan da alabilir miyim? Bu ne büyük bir darbe olurdu. August ve Iris çok mutlu olurlardı. Tüm müşterilerinin Cal'ın gemisinden atlayıp onu Elevation'a kadar takip edeceğine şüphe yok. Benim istediğim Banner, yatağımda ve bizi nereye götürürse götürsün, ama Banner'ı o pislikten çalmak inanılmaz bir bonus olurdu.

Hollywood Hills'teki ultra modern evin önüne geldiğimde, arabalar yoldan taşıyor ve kaldırımlardan taşıyor. Duvarlardan yüksek sesle müzik yayılıyor ve havaya nüfuz ediyor. İçeri girdiğimde, üstsüz kızlar bilinçsizce etrafta dolaşıyor. Yatak odalarından birinde açık kapı ménage à trois devam ediyor. Geçen sezonun yılın savunma oyuncusunun aleti bir kızın ağzına girmiş. Kızın kıçında bir adamın aleti var. Üç numaralı kapıda ne olduğunu anlayamıyorum, ama oynadıkları cinsel twister oyunu bu tür partilerde o kadar sıradan ki, kimse gözünü bile kırpmıyor ve kapıyı kapatma zahmetine girmiyorlar.

Kapı. Link böyle bir durumdaysa, araya girmek kabalık olur ve ben de katılmak istemem. Kendimi dışarı atar ve onu başka bir zaman köşeye sıkıştırırdım. Banner'a ne kadar odaklandığımın bir kanıtı olarak, büyük evin etrafındaki çıplak et bolluğu bile beni cezbetmiyor.

Bir sonraki katın sahanlığına ulaştığımda, boyuna bakılırsa muhtemelen bir balerin olan bir adam, iri cüssesi onu engellediği için göremediğim bir kadına sarhoş bir şekilde bağırıyor ve onu duvara sıkıştırıyor.

"Kıyafetler," diye mırıldanıyor. "Bir striptizcinin kıyafetlerle ne işi var? O göğüsleri görmek istiyorum. Ve o koca kıçı. Çıkar onları."

"Sana söyledim, ben lanet bir striptizci değilim," diye karşılık veriyor sert bir kadın sesi. "Şimdi ellerini üzerimden çek yoksa sarhoş kıçını tekmeler *ve* dava ederim."

O ses ... olamaz. Olmasa iyi olur. Burada, bu kötülük yuvasında olmaz.

Kadın duvardan uzaklaşıyor, bluzunun düğmelerini ilikliyor ve nefesinin altında İngilizce dışında bir şeyler mırıldanıyor.

Cehennem.

"Banner?"

18

AFİŞ

"JARED?"

Bütün hafta boyunca kaçtığım yakışıklı şeytanla yüz yüze gelmenin şokuyla adını söylüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Oyalayarak ve dikkatini burada *olduğum* gerçeğinden uzaklaştırmayı umarak soruyorum.

Söylemeye gerek yok, işe yaramıyor.

"Neden burada *olduğumu* mu soruyorsun?" diye soruyor, yüzüne şaşkınlık ve onaylamama yerleşiyor. "Ben buraya aidim. Her zaman böyle yerlerde, böyle partilerde iş yapıyorum."

"Ben de öyle," diyorum, sarhoş devle yüzleştikten sonra ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak. "Benim de burada işim var."

Etrafından dolanıyorum, kaçmayı umuyorum ama öyle bir şansım yok. Kolumdan tutup beni en yakın yatak odasına sürüklüyor ve kapıyı arkamızdan çarpıyor. Boş olduğuna inanamıyorum. Bu evin her köşesi azgın atletler ve istekli striptizciler tarafından işgal edilmiş gibi görünüyor, ama o saniyeler içinde ilk müsait olanı buluyor.

"Yanında kim var?" diye soruyor.

"Hiç kimse. Neden biri benimle olsun ki?"

"Neden *buradasın* Banner?" Önce kapıya sonra bana bakıyor, fırtına bulutları gözlerinin canlı mavisini karartıyor. "O muydu?

seni rahatsız mı ediyor? O adam sana dokundu mu?"

Ellemek daha doğru ama Jared'in suratı bu haldeyken ona söylemem. Jared'in eskiden top oynadığını ve kendini idare edebildiğini biliyorum ama neredeyse 1.80 boyunda bir adamla riske atmayalım.

"Ben iyiyim." Onu itip geçiyorum.

"Gitmem gerek." "Evet, eve." Dirseğimi tekrar yakaladı. Kolumdaki eline bakıyorum.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın."

"Ne?" diye soruyor, gözlerindeki bulutlar fırtınadan kümülüslere dönüşüyor. "Sana dokunmak mı?"

Tutuşu yumuşuyor ve iki dirseğimi kavrayarak beni iyi dikilmiş takım elbisesinin içinden yayılan sert sıcaklığın içine çekiyor.

"Filmde sana dokunduğumda hoşuna gitmişti, değil mi?" Alçak sesle söylediği sözler etrafımızdaki küçük alanı buğulandırıyordu.

Geçen hafta boyunca Jared ile yaşadığım o kavurucu anları kaç kez yeniden yaşadım? Uyurken, uyanıkken, çalışırken, bir sözleşmeyi gözden geçirirken. O elektrikli, erotik anların hatırası beni uyarmadan saldırıyor ve bana hiç huzur vermiyor. Bu sabah yine ıslak uyandım. Uykumda boşalmıştım. Tanrıya şükür Zo seyahat ediyor. Uyurken sesler çıkarmış ya da Jared'in adını söylemiş olabilirim. Hiçbir fikrim yok ama bu garip ve incitici olurdu ve Zo'yu daha fazla incitmeyi reddediyorum.

Şimdiye kadar yaptıklarım yeter de artar bile. Yapmamız gereken konuşmayı her düşündüğümde kalbim sızlıyor. Jared'le olanları ona anlatmam gerekecek ama ona sadık kalmam gerekirken başka bir adamın bana bu şekilde dokunduğunu söylemenin nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Ona başka bir adamın düşüncelerimi, hayallerimi ele geçirdiğini söylemek. Ben aldatan biri değilim. Kendime bunun bir patavatsızlık olduğunu ama atlatamayacağımız bir şey olmadığını söyleyip duruyorum.

Ama bunu aşmak istiyor muyum? Jared'i geçmek mi? Zo ile kalmak? Bununla başa çıkmam gerektiğini biliyorum ama şu anda yapamam. Serbest oyuncu sezonu. Zo da dahil olmak üzere birçok müvekkilim bu işin içinde. Bu da takımlarla sürekli temas, GM'lerle toplantılar, avukatlarla görüşmeler, dünyanın dört bir yanındaki saat dilimlerinde tatil yapan müvekkillerle telefon görüşmeleri anlamına geliyor. Özel hayatımla meşgul olacak vaktim yok, hele ki Jared Foster'ın benimkini karmaşıklaştırdığı gibi.

"Banner, hoşuna gitti, değil mi?" Jared hâlâ bana dokunuyor, elleri emin, sözleri kendinden emin ama gözlerinin ardında belirsizlik yatıyor. "Neden beni görmezden geliyorsun?"

"Jared, nedenini biliyorsun. Karmaşık bir durum." Ağır bir şekilde iç çekiyorum ve kapıyı açmak için yürüyerek uzaklaşıyorum. "Çalışıyorum ve şu anda bunu seninle yapamam."

"Nasıl çalışıyorsun?" Sorusu arkamdan geliyor ve eliyle kapıyı tekrar kapatıyor. Arkamda. Beni alt etti. Mesafemi korumak istedim ama sırtımla onun önü arasında mesafe yok. Vücudumla onun uzun ve sert boyu arasında.

"Seni rahatsız mı ediyordu?" Jared soruyor, dudakları kulağımda, nefesi saçlarımda. Sesinde gerçek bir endişe var ve herkesin doğru anlaşmayı yapmak için büyükannesini satacağını varsaydığı bu adamın beni önemsemesinden nefret ediyorum. Her zaman önemsedi. Bu işleri daha da karmaşıklaştırıyor.

"Ben iyiyim Jared." Alnımı kapıya dayıyorum, vücudumdaki her hücre beni bunu yapmaya zorlasa da ona karşı gevşemeyi reddediyorum.

"Bluzunun düğmelerini ilikliyordun," diyor, sesi gergin. "Eğer seni rahatsız ettiyse, o zaman-"

"Sonra ne olacak?" Yüzümü ona dönüyorum ve kapıya yaslanıyorum.

Büyük hata. Gece yarısı gökyüzünün koyu mavisi gözlerle ve fantezilerimden şehvet uçlu bir keskiyle oyulmuş yüzle karşı karşıyayım. Üç parçalı bir takım elbise giyiyor. Göğsünün güçlü genişliği lacivert ceket, yelek ve pembe şampanya renginde bir gömleğin altında uzanıyor,

Kravat yok. Eli hâlâ kapalı kapıya dayanıyor ve kolu beni içeri çekiyor.

"Beni görmezden gelmenden nefret ediyorum," diyor beklenmedik bir şekilde.

Gözlerim onunkilere kaydı ve bu da bir hataydı. Gözlerinin içine bakmak. Oradaki yoğunluk büyüleyici.

"Sadece bu hafta değil," diyor. "Ama ilk mezun olduğumuzda, The Pride'ın başına gelenlerden hemen sonra. Aynı konferanslardan birkaçına katılmıştık. Seninle her konuşmaya çalıştığımda beni donduruyordun. Bir keresinde kendini patlatmakla bile tehdit etmiştin-"

"Tecavüz düdüğü," diye bitiriyorum onun için, kıkırdayarak. Onu hayatımdan uzak tutmak için o kadar çaresizdim ki. Kendimi ona teslim etmenin tehlikesini o zaman anlamıştım ve olanlarda onun rolünün ne olduğundan emin olmadığımda, ona güvenebileceğime inanmadığımda bile, kendime güvenemeyeceğimi biliyordum. Bunu o zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.

"Gitmem gerek," diyorum aniden, arkamı dönüp kapının kolunu çekerek. Elinin ağırlığı altında kapı kapalı kalıyor. "Jared, müşterimin bana ihtiyacı var."

Bu doğru. Tanya çaylaklarımdan birinin başının belada olabileceğini mesaj attığında buraya gelmemin nedeni bu, ama aynı zamanda bu odadan çıkış kartım. Eli kapıdan çekilince rahatlıyorum ama bu kısa sürüyor çünkü elleri arkadan kalçalarımı kavrıyor ve kendini içime bastırıyor.

"Banner, üzerinde çalıştığın şeyler olduğunu biliyorum." Kısa bir kahkaha ensemdeki tüyleri hışırdatıyor. "Eğer senin serbest oyuncu sezonun da benimki gibiyse, günün her saniyesi meşgulsün demektir."

Başımı sallıyorum, bedenlerimiz arasında bir santim bile oluşturmak için vücudumu gergin tutuyorum. "Ama Cumartesi gününü düşünmeden edemiyorum," diye fısıldıyor boynuma doğru,

Sözlerinin hemen ardından dudakları tenime hafif öpücükler konduruyor. Titriyorum ve içime doğru itiyor, kalın boyu kıçımın yanaklarına sıkışıyor. "Amının parmaklarımın etrafında kenetlenmesi hakkında."

"Oh, Tanrım." Alnımı tekrar kapıya dayıyorum, nefesim daha da ağırlaşıyor. "Dur.

"Meme uçların," diye devam ediyor, nefesi inceliyor, avuç içleri göğüslerimin altını okşayana kadar belimde yayılıyor. "Onları tekrar ağzımda istiyorum. Ban, lütfen."

"Benden bunu isteme..." Sözlerimi yutuyorum ama korkum geçmiyor. "Ona bu şekilde zarar veremem Jared."

"Ona zarar vermeni istemiyorum. Beni seçmeni istiyorum." Belimi sıkıyor, bir uyarı gibi. "Ama beni seçmezsen, onu inciteceksin çünkü bu ... . *Biz* olacağız."

"Gitmem gerek." Kapıyı açacak kadar ona doğru geri adım atıyorum. "Kariyerini mahvetmeden önce adamımı bulmalıyım."

Jared yeterince dikkatimi dağıttı. Jared'in hayatıma daha fazla zarar vermesine izin vermeden önce buraya ne için geldiysem onu yapmalı ve buradan gitmeliyim.

"Hangi adam?" diye soruyor tam arkamdan. "Müşterini aramak için bu evde dolaşamazsın, Banner."

Koluma giriyor ... tekrar ... ve beni koridorda durduruyor.

"Bunun ne tür bir parti olduğunu biliyor musun?" Yüzü üzerimde sertleşiyor. "Her şey serbest ve bu adamların yarısı o kadar kafayı bulmuş ki, hayır desen fark etmezler bile. Bu yüzden müşterini aramak için evin her yerinde koşturmana izin veriyorum."

"İzin vermek mi?" Feminist öfke iki kaşını da kaldırır. "Ne zamandan beri bir şey yapmama *izin verdiğini* düşünüyorsun? Sen benim babam ya da erkek arkadaşım değilsin ve onlar bile bir şeyler yapmama *izin* vermiyor. Ben sadece yaparım. Ben yetişkin bir kadınım, lanet bir partide eskort isteyen küçük bir kız değilim."

"Oh, onu bulduğumda saldırıya uğrayan yetişkin kadın mı?" diye soruyor, gözlerinde öfke parlıyor. "İyi gidiyordu."

"Yapmam gereken bir iş var."

"Bu evde, bu partide bensiz yapamazsın ve hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil. Beni sarsmaya çalış."

Karşılıklı bakışırken iradelerimiz savaşıyor, ikisi de geri adım atmıyor.

"Bana kimi bulmaya çalıştığını söyle," diyor, ellerini üzerimde yumuşatarak, gözleri üzerimde. "Sana yardım edeceğim ama bu evde gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Yorgun bir iç çekiş dudaklarımı zorluyor. Bir saattir buradayım ve henüz kellemi bulamadım. Tanya bana mesaj attığından beri başının ne kadar belaya girdiği belli değil.

"Hakeem Okafor." Başımı kaldırdım ve yüzünde tanıma ve fark etme ifadesini gördüm. "Evet, bu sezon iki kez esrar yüzünden ceza alan kişi. O burada ve durum ottan çok daha kötü. Tanya onu kokain çekerken görmüş. O zaman bir şey yapmamıştı ama duyulmadan önce müdahale etmem gerekiyor. Instagram'da tek bir paylaşım, tek bir tweet, bu konuda tek bir gıcırtı ve bir daha dönmemek üzere ligin dışında kalabilir."

"Bir sıra kokain." Jared'in çenesinin yontulmuş çizgisinin altında bir kas düğümleniyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Muhtemelen kokainle kafayı bulmuş yedi metrelik bir adamı kendinden 'kurtarmak' için aslında bir seks partisine mi katılıyorsun? Kaçırdığım bir şey mi var? Bunu iyi bir fikir haline getirecek bir ayrıntı?"

Endişem yerini öfkeye bırakıyor. "Sana neden burada olduğumu söyledim."

"Ve sana bunun akıllıca olmadığını söylüyorum." Elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni merdivenlere doğru itiyor. "Nereye park ettin?"

Stuart Weitzman ayakkabılarımın topuklarını sıkıyorum ve onu geri iterek etrafımda dönüyorum.

"Önce Hakeem'i bulmam gerek Jared."

"Sen onun menajerisin, annesi değilsin *Banner*," diye karşılık verir.

"Doğru. Ben onun annesi değilim," diye çıkışıyorum, vurgulamak için bir elimi havada gezdiriyorum. "*Annesi* savaşın yıktığı bir ülkeden dört çocuğu ve sırtındaki giysilerden başka hiçbir şeyi olmadan kaçtı. *Annesi* üç işte çalışarak

Hiç kimseyi tanımadığı ve hayatlarına sıfırdan başlamak zorunda olduğu yeni bir yerde onlara tek başına destek olmak."

"Ban-"

"Yüzüne ölü gibi baktığım ve oğlunu NBA'e gönderirse ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdiğim kişi *annesiydi*. Onu korumak için." Chicago'nun güney yakasındaki küçük mutfak masasında yaptığımız o konuşmayı hatırlayarak endişeli bir yumruyu yutuyorum. "Hayatında ilk kez çocuklarının nasıl besleneceği ya da üniversiteye nasıl gidecekleri konusunda endişelenmeyen kişi o. Ailesinin nasıl geçineceğini düşünüyor ve bunun nedeni de oğlunun basketbol oynayarak sekiz haneli rakamlar kazanması."

Onu iterek geçiyorum ve beni bir sonraki kata çıkaracak merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Onu bulmalıyım ki basketbol oynamaya devam edebilsin ve ben de ona verdiğim sözü tutabileyim."

"Kalbi olan bir katil," diyor arkamdan usulca.

Bir ayağım bir sonraki merdivende donup kalıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yıllar akıp gidiyor ve ben altı yüz dolarlık ayakkabılar giyen güçlü bir ajan değilim, o da iyi dikilmiş takım elbiseleri ve en hızlı büyüyen ajansı olan acımasız bir adam değil. Biz sadece geleceğimiz hakkında hayal kuran ve nihayetinde kim olacağımızı merak eden iki yetişkiniz. Ben kendi seçtiğim yoldan memnunum, onun da kendi seçtiği yoldan memnun olduğunu biliyorum. Yollarımız ayrıldı, ama her ne sebeple olursa olsun, son zamanlarda buna geri dönüyoruz.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" İsteksiz bir gülümsemeyle soruyorum.

Gözlerini deviriyor ve bir sonraki merdivene çıkmak için etrafımda dolanıyor.

"On dakika," diyor sertçe. "On dakika bakacağız ve sonra onunla ya da onsuz gideceksiniz."

O da öyle düşünüyor. Eğer on dakika içinde Hakeem'i bulamazsam, yeniden görüşürüz.

Ama yapıyoruz. Bir sonraki katta birkaç adamla birlikte bir odada ve neyse ki fotoğraf çeken ya da kaydeden telefonlar yok. Ve evet, her yerde kokain vardı.

Odanın dışındaki koridorda Jared'e "Lütfen bunu benim halletmeme izin ver," diyorum. "Bana yardım ettin ve bunu takdir ediyorum ama bu benim adamım. Sana ihtiyacım olursa burada olacaksın."

Bir an için itiraz edecekmiş gibi görünüyor ama sonunda başını sallayıp duvara yaslanıyor.

"Eğer beş dakika içinde çıkmazsan. . ."

Bu cümlenin ardından söylenmemiş sonuçların izini bırakır.

Başımla onaylıyorum ve içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ne halt ediyorsun, Hakeem?" Giriş yapmadan soruyorum.

Başını kaldırıp bakıyor, uyuşturucudan gözleri kaymış ve sersemlemiş.

"Ha?" Sanki halüsinasyon görüyormuşum gibi birkaç kez göz kırptı. "Banner?"

"Evet, Banner." Masanın üzerindeki uyuşturucuları ve içki şişelerini göstererek başında dikiliyorum. "Zaten ot yüzünden iki kez uzaklaştırma almıştın. Bu bok için sana ne yapacaklarını sanıyorsun?"

"Kimse söylemez-"

"Biri yaptı," diye araya girdim, gözlerim kısık ve öfkeliydim. "Ve beni aradılar." "Bu özel bir parti." Dehşet ve panik sisinin bir kısmını temizledi. "Hiçbir şey özel değildir. Bunu sana ilk gün söylemiştim. Belki küçük kokainin

parti Instagram'da açılırsa bana inanırsınız."

Odaya şöyle bir bakar, muhtemelen etrafındaki yüzleri yeni gözlerle görüyordur. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyor. Umarım tanımadığı ve güvenebileceğinden emin olamadığı kişilerle uyuşturucu kullanmanın ne kadar aptalca olduğunu fark ediyordur.

Yaklaşıyorum ve sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle konuşmak için eğiliyorum.

"Adeago'yu düşün," diye fısıldıyorum ona kız kardeşinin adını. "Northwestern'e gitmek istiyor, değil mi? Ama bursu yok. Sana güveniyor, Hakeem. Kambili ve Ekeema da öyle."

Geri çekilip omzuna dokunuyorum. "Annen de öyle. Bunu biliyorsun."

Kokain, esrar ve yıkımla dolu masaya bakıyor, sonra bana dönüyor ve ciddiyetle başını sallıyor. Bir gün hiçbir şeyi yokken ertesi gün hayal bile edemeyeceği zenginliklere ve kaynaklara sahip olan iyi bir çocuk, zar zor bir adam. Bu çok fazla. Etrafınızda doğru insanlar yoksa bu bir tuzaktır. Buradaki adamların yarısını tanımıyorum. Doğru insanlar değiller. Kumarbaz değiller, askıntılar. Fırsatçılar. Bazıları yırtıcı. Şimdiye kadar beni av zanneden o kadar çok yırtıcı gördüm ki onları nasıl fark edeceğimi biliyorum.

"Hadi gidelim buradan." Onun koluna uzandım ama biri benimkine uzandı.

"Kucak dansı mı yapıyorsun?" Koluma takılı kocaman adam kıçıma bakarak bana soruyor.

Tanya bana mesaj attığında Quinn'le akşam yemeği yiyordum, bu yüzden iyi giyinmiştim. Ayak bileklerimi sıkan siyah harem pantolon ve önden uzun, arkadan yüksek kesimli, belimi ve popomu açıkta bırakan ipek bir bluz.

"Çek ellerini. Ben striptizci değilim," diyorum bu gece üçüncü kez.

Yani, gerçekten mi? Striptizciler bu kadar iyi giyinir mi?

"Bu koca kıçı seviyorum," diyor söz konusu kıçı tokatlayarak.

Oh, hayır.

"Çek ellerini dedim, *hijo de puta*," diye çıkışıyorum, her zaman en güçlü duygularımı en iyi ifade eden dile kayıyorum.

"Bana ne dediğini bilmiyorum," diyor, uyuşturucu etkisindeki gözlerini aydınlatan bir eğlenceyle. "Ama aletim sertleşti."

Jared açık kapıdan, sahte olduğunu anladığım bir sakinlikle, "O siki boğazına sokmak istiyorsun," diyor. "Kıçına bir daha dokun."

Gözleri adamın kolumu tuttuğu yeri yakıyor. Sarsılarak kurtuluyorum ve Hakeem'in omzuna dokunuyorum. "Hadi gidelim."

Hakeem ayağa kalkıyor ve tökezliyor. Kolunu tutuyorum ama ağırlığı dizlerimi büküyor ve ikimiz de neredeyse düşüyoruz. Jared koşarak geliyor ve Hakeem'in kolunun altına girerek onu destekliyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor Hakeem. "Grey Goose beni ... gibi yaptı."

"Ve o Molly seni de yakaladı," diyor kıç tokatlayıcı. "Bunu hissedeceksin, kardeşim."

"Molly'yi de mi aldın, Hakeem?" diye sordum.

"Sanırım." Hakeem bir metre boyuyla bana doğru yığılıyor ve ben onun ağırlığı altında homurdanıyorum.

"Onu yakaladım," diyor Jared, sesi sinirli bir şekilde kısılmış. "Dostum, yürümeye çalış."

Hakeem neredeyse ölü gibi ama onu koridora çıkardık. Onu çıktığımız merdivenlere doğru sürüklemeye başlıyorum ama Jared kısa kesiyor.

"Arka tarafta bir merdiven var," diyor. "Onu o tarafa götürelim." "İyi fikir." Hakeem'i omzuma alıp Jared'in peşinden gidiyorum.

Onun cüssesini merdivenlerden indirmek zor oluyor ve birkaç kez neredeyse ayağımı kaybediyordum. Hakeem sarhoş kıs kıs gülmekle ağlamaklı özürler dilemek arasında gidip geliyor. Ne tür bir sarhoş olmak istediğine karar veremiyor ama sinirlerimi bozmaya başladı. Jared'in ayağına birden fazla kez basıyor ve diğer taraftan gelen mırıltılı küfürlere bakılırsa Hakeem Jared'in de sinirlerini bozmuş.

Dışarı çıktığımızda Jared, "Sanırım ayak parmağımı kırdı," diye yakınıyor.

Uzun bir gece oldu ve felaketi kıl payı atlattık. Hakeem'in kariyerini mahvedecek bir fotoğrafın ortaya çıkıp çıkmayacağını zaman gösterecek. Şimdilik günü kurtardık ve o kadar rahatladım ki Jared'in neredeyse asık suratını gördüğümde dudaklarım bu şartlar altında yapabileceğim en yakın gülümsemeyle seğiriyor.

Ben arabamı ararken Hakeem'i Jared'e yaslanmış halde bırakıp uzaklaşıyorum. Buraya gelmek için o kadar acelem vardı ki nereye park ettiğimi bile hatırlamıyorum. Jared'e arabayı bulduğumu söylemek için döndüğümde onu kıçıma bakarken yakalıyorum.

"Kıçıma mı bakıyorsun?" Gururum okşandı ve alındım arasında bocalayarak sordum.

Jared sanki sorduğum için delirmişim gibi, "Tabii ki," diye cevap veriyor. "Aslında konuşmayı kesmeni isterdim çünkü o pantolonun içindeki kıçını hafızama kazımaya çalışıyordum ve sen konsantrasyonumu bozuyorsun."

Onu bir bakışla azarlamak için elimden geleni yapıyorum ama dudaklarım seğirirken bunu yapmak çok zor.

"Ne?" Hakeem ona yaslanırken elinden geldiğince omuz silkiyor. "Yani tam orada. Ne bekliyordun ki? En azından ben dürüstüm."

"Kıçımı tokatlayan adam da dürüsttü," diye hatırlatıyorum ona. "Yani belki dürüstlükle şehvet düşkünlüğü arasında bir denge kurabilirsin."

"Eğer onu bulursam, ilk öğrenen sen olacaksın."

Başımı sallıyorum, hala seğiren dudaklarımla savaşıyorum. Bunu yapmayacağım. Onunla *eğlenmeyi* reddediyorum.

"Onu arabaya götürmeme yardım edersen," diyorum omzumun üzerinden. "Yolumuza devam edeceğiz."

"Ne arabası?"

Durdum ve döndüm, şimdi delirmiş gibi *ona*

bakıyorum. "Benim arabam."

"Ve onu nereye götürüyorsun?" Jared soruyor. "Nerede kaldığını biliyor musun?"

"Hayır." Hakeem Los Angeles'ta yaşamıyor. Sanırım sadece parti için burada. Nerede kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bana söyleyecek durumda da değil. "Onu evime götüreceğim."

"Cehenneme kadar yolun var." Jared kaşlarını birbirine vuruyor. "Zo şehir dışında değil mi?"

"Evet."

"Hakeem'i evine geri götüremezsin, bu şekilde olmaz. Sarhoş, kafası güzel ve senin iki katın. Hayatta olmaz."

Hakeem hafif protesto sesleri çıkarıyor ama her an uçup gidecekmiş gibi görünüyor.

"Peki, ne öneriyorsun?" Onun mantığına sinirlenerek ve öngörü eksikliğimden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak soruyorum.

"Oh, şimdi üç yüz kiloluk yedi metrelik bir adamın etrafında sürüklenirken belimi *ve* ayak parmağımı kırdım, önerilere açık mısın?" Jared Hakeem'i daha rahat bir pozisyona kaydırıyor. "Siktiğimin rakamları."

Dudaklarımın seğirmesi sadece başlangıç. O kadar sinirli görünüyor ki, istediğini elde edemeyen küçük bir çocuk gibi, yakalayamadan bir kahkaha atıyorum. Ve bir kez dışarı çıktığında, durmayacak.

"Ayak parmağın," diye soluyarak Hakeem'in merdivenlerden inerken sürekli ezdiği ayağını gösterdim. "Çok özür dilerim."

"Özür dilerken gülmüyorsanız, özürler genellikle daha samimi görünür," diyor kuru bir sesle. "*How to Win Friends and Influence People* kitabında bunu kaçırmış olmalısınız."

"Oh, kapa çeneni." Histeri sınırındaki kahkahamı kontrol altına aldıktan sonra bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Ne?" İstemsizce gülümseyerek soruyorum.

"Gülüşün," diyor. "Seni her gün böyle güldürmek istiyorum."

Bu yorum beni şaşırttı. Birlikte o kadar iyi çalışıyorduk ki, onun etrafında olmanın ne kadar tehlikeli olduğunu unutmak kolaydı.

Cevap vermiyorum ama arabama doğru birkaç adım yürüyüp kilidini açıyorum. "Onu buradan çıkarmalıyız."

"Yani bu şekilde mi oynayacaksın? Görmezden gelmeye devam mı edeceksin?" Cevap vermiyorum, ama yaptığım şey bu. Onu görmezden geliyorum.

"Hakeem konusunda ne yapmalıyız?" Omzumun üzerinden ona bir bakış atma riskini alarak soruyorum.

Jared iç geçirip arabama doğru başını sallamadan önce uzun saniyeler boyunca bana bakıyor. "Seni takip edeceğim ve kanepende uyuyacağım. Şuraya park ettim."

"Kalmana gerek yok," diye onu ikna etmek için acele ediyorum. "Kanepemde uyumak için yani."

"Banner, geç oldu," diyor yorgun bir şekilde. "Bu sabah dörtten beri ayaktayım. Benim evime geri gelmeyecek. Eğer orada yalnızsan sende de kalmayacak. Ancak bu kadar uzlaşabilirsin."

İsteksizce başımı sallıyorum ve sessizleşen -uyuyan ama düzenli nefes alan- Hakeem'i arabaya bindirmesine yardım ediyorum. Evime doğru yola çıkarken arka koltuğa bağlandı. Yol boyunca, Zo yokken Jared'in evimde olmasının kötü bir fikir olduğunu tekrarlayıp durdum. Kendimi her şeyin yoluna gireceğine inandırmaya çalışıyorum. Bu geceden yara almadan ve hâlâ sadık olarak çıkacağıma.

Ama Hakeem kapısı kapalı misafir odama huzur içinde yerleşir yerleşmez ve Jared'la yalnız kaldığımızda güvenim sarsılıyor. Ceketini mutfak barımdaki taburenin arkasına asıyor. Kollarındaki kaslar gömleğinin pahalı kumaşını zorluyor. Kelepçeleri geri sardı, gözlerini bana dikti.

"Yatmadan önce biraz su ister misin?" Kulağa nasıl geldiğini duydum. "Uh, uyku. *Uyumadan* önce. Ben odamda, sen kanepede."

Tek kaşını kaldırıyor ve kollarını göğsünün genişliği boyunca kavuşturarak beni izliyor.

"Yemek mi?" Ahşap panelli buzdolabına doğru yürüyorum ve içindekileri inceleyerek açıyorum. "Bir bakalım. Biraz ızgara tavuğumuz var. Ya da ..."

Onu sırtımda hissettiğimde sözümü kesiyorum, vücudunun sıcaklığı buzdolabından gelen serin havayla tezat oluşturuyor.

"Biraz peynir ya da ..." Elleri belime uzanırken, başparmakları sırtımdaki gergin kasları ararken düşünemiyorum. "Hint yemeği artıkları."

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve parmaklarının her dokunuşunda daha da düzensizleşen nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Taylandlı," diye ciyaklıyorum, saçımı kaldırıp boynumun kıvrımını öptüğünde sesim tizleşiyor. "Ummm . . . ya da Viet-Vietnamlı."

Elleri gömleğimin altından kayıyor ve göğüslerimi avuçlamak için dolanıyor, meme uçlarını hafifçe ama ısrarla okşuyor.

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve başımı ona yasladım. "Jared, bunu yapamam. Ben aldatan biri değilim."

"O zaman bırak gitsin," diye fısıldıyor kulağıma ve parmaklarını sütyenimin dantelli kaplarının altından geçirip göğüslerimi sıkıyor. "Bunun ortasında kalmak zorunda değil. Canının yanmasına gerek yok."

"Ama canı *yanacak*." Zo'nun ihanetimden, benim başka birini seçmemden incineceği düşüncesi beni Jared'in ellerinden çekecek kadar güçlendiriyor. Yüzümü ona döndüm, göğüslerim hâlâ kabarıyordu. Bacaklarımın arası ağrıyor, zonkluyor ve vücudum onun dokunuşunun elektriğiyle uğuldayan canlı bir tel gibi. "İlişkime saygı duymalısın."

"Hayır, bilmiyorum." Jared tedirgin bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Bu senin ilişkin, o yüzden saygı duyabilirsin ama ben duymuyorum. Onunla evli değilsin."

"Bu bir fark yaratır mı?"

Soruyu düşünürken ensesini tutuyor, başını eğmiş ve gözlerini kısmış.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Omuz silkiyor, yüzü hiç görmediğim kadar açık ve dürüst. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim, bu yüzden bir yüzüğün beni durduracağından emin değilim."

Bu düşündüğümden de kötü, ben de berbat olduğunu düşünmüştüm.

"Yine de kendini kötü hissetmiyor musun?" Ateşim varmış gibi elimin tersini alnıma bastırarak soruyorum.

"Eğer onu aldatmama konusunda ciddiysen, birimizin umurunda olmalı ve bu ben değilim," diyor açıkça. "Ben öyle yaratılmadım."

"Umursamak için yapılmadı mı?"

"İstediğim bir şeyi kendimden esirgemek için yaratılmadım." Gözlerini hala bluzumun ipeği arasından çıkan meme uçlarımın sıkı tomurcuklarına dikiyor.

"Özellikle de beni geri istediğini bildiğim zaman." "Yapma." Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum.

"Ne yapmayayım? Gerçeği söylemeyeyim mi? Kendime yalan söylememi mi istiyorsun? Ben de öyle yaratılmadım."

"Hayatımı mahvedeceksin Jared," diyorum ona, korku ve özlem sözcüklere karışmış, içimde birbirine karışmış.

"Sadece sen istersen," diyor usulca. "Sen istiyor musun?" "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Mesele bu mu?" Dudaklarının dolgunluğunu sertleşmiş bir çıkıntıya doğru düzleştiriyor. "Seni sıkıştırmaya devam etmemi, pes edene kadar seni köşeye sıkıştırmamı istiyorsun, böylece kötü adam ben mi olacağım? Seni düşüren kişi mi?"

"Hayır," diye boğuluyorum, çizdiği tablodan nefret ediyorum.

"Seni sorumluluktan kurtarmamı mı istiyorsun? Çünkü bunu yapacağım. Kötü adam olmak umurumda değil ama aramızda kalsın, senin de bunu benim kadar çok istediğini biliyoruz. Ben sadece bunu gerçekleştirecek cesarete sahibim."

"Öyle bir şey değil." Gözyaşları boğazımı yakıyor. "Kafam karıştı."

"Hayır, değilsin." Başını kararlı bir şekilde sallıyor. "Onu istemediğin bir şekilde beni istediğin gerçeği konusunda kafan karışık değil. Seni tanıyorum Banner. Zo'yu sevseydin, onu gerçekten sevseydin, seni baştan çıkarmamın imkanı yoktu."

Tanrım, o haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum. İşinin bitmediğinden emin bir şekilde sessizce onu izliyorum.

"Kafan karışık değil," diye devam ediyor. "Kafan karışık çünkü onu incitmek istemiyorsun ama ona gerçeği de söylemek istemiyorsun. Ancak benim kafam karışık değil ve çelişki içinde değilim."

Aniden hareket ediyor, kendime düşünme alanı açmak için kurduğum hayali kaleyi yıkıyor. Yüzümü büyük elleriyle kavrıyor, başparmaklarını yanaklarıma sürtüyor.

"Tam olarak ne istediğimi biliyorum." Eğiliyor ve dudaklarıma tüy gibi hafif öpücükler bırakıyor. "Seninle bir şans daha istiyorum, Banner. O şans

bizden alındı. Işıklar açıkken seninle sevişmek istiyorum."

Çenemi öpüyor, boğazımı okşuyor. Gözlerinde gördüğüm şeye karşı gözlerimi kapatıyorum. Bu, sevişme ihtiyacından, bir alfa erkeğinin kendi türünden başka bir kadını almaya zorlanan temel dürtüsünden çok daha fazlası. Şefkatli ve içten ve bunca yıldır kendime onun yapamayacağını söylediğim her şey.

"Seni ilk ben gördüm," diye fısıldıyor ve burnumun kenarındaki çillerimin olduğu yeri öpüyor.

"Önce ben sana sahip oldum." Gülümsediğimde yüzümün çukurlaştığı yerden öpüyor.

"Seni geri istiyorum," diye ilan ediyor, gözlerimle buluşuyor ve ağzımı derin bir öpücükle alıyor, asla başka tarafa bakmıyor. Gözleri tamamen açık bir şekilde dilimi ağzına alıyor ve bunun samimiyeti beni bunaltıyor. Gözlerimi kapatamıyorum, öpücük daha agresif ve sahiplenici bir hal aldığında bile başka tarafa bakamıyorum. Dudaklarımı kandırarak daha geniş açtığında ve daha derine indiğinde, her vuruşta alıp verdiğinde. Ellerini belimden aşağı kaydırıyor ve kıçımı kavrıyor, sonunda gözlerim kapanana ve ona doğru yığılana kadar kasları yoğuruyor, mutluluk son zavallı direncimi de çalıyor. İnliyorum ve ellerim omuzlarının üzerinden boynuna doğru ilerliyor, parmaklarım serin ipeksi saçlara giriyor. Beni buzdolabının kapısına bastırıyor, bacağımı kalçasına asıyor ve beni açıyor, ereksiyonunu amımın boşluğuna sürtüyor. "Jared, oh, Tanrım." Kıyafetlerimizin arasından klitorisime doğru bastırırken başım geriye düşüyor. Her güçlü itişte zevk kabarıyor, bacaklarımın arasından göğsüme doğru ok gibi fırlıyor, amımın dibinde kıvrılıyor.
ve sonra sessiz bir çığlıkla serbest kalıyor.

"Sana böyle hissettiriyor mu?" diye soruyor, sesinde bu hayal edilemez zevkin ortasında bile ona bakmamı sağlayan bir gerginlik var. "Boşaldığında seni gördü mü? Parçalandığında ne kadar güzel olduğunu gördü mü? Yoksa seni karanlıkta da mı sikmesini istiyorsun?"

Kıpırdanıyorum, bacağımı bırakıp itiyorum, tezgâha doğru tökezliyorum ve başımı öne eğerek saçlarımın kızarmış yanaklarımı gizlemesini sağlıyorum.

"Onun hakkında konuşma." Bedenimin karşılanmamış ihtiyaçlarını görmezden gelerek ona ciddi bir bakış fırlatıyorum. "Beni ilk gören ve ilk sahip olan sen olabilirsin ama Zo uzun zamandır benim en iyi arkadaşım. Bu benim için çok önemli. O ailemden biri gibi ve seni ne kadar istesem de, ki istediğimi kabul ediyorum, onu incitmek istemiyorum."

Yanıma geliyor ve yüzüme dokunduğunda irkiliyorum çünkü gardımın ne kadar zayıf olduğunu biliyorum. Eğer isterse tekrar alevler içinde kalabilirim. Sadece bir dokunuşla.

"O zaman vermen gereken bazı zor kararlar var ve bunları bir an önce vermelisin." Burnuma yumuşak bir öpücük bırakmak için eğildi. "Çünkü sen tamamen benim olana kadar pes etmeyeceğim Banner ve daha fazla beklemeyeceğim."

19

AFİŞ

"KIZIM, yemek yesen iyi olur. Yemek yemeden çalışmak vücuda iyi gelmez."

Quinn, uygulamayı önceden programlanmış belirli aralıklarla yemek kaydedilmediğinde sizi uyaracak şekilde tasarladı. Artık vücudumu eskisinden daha iyi anladığım için genellikle üç büyük öğün yerine birkaç küçük öğün yiyorum. Ya da daha kötüsü, kahvaltıyı atlayıp günde sadece iki kez yemek yiyorum. Çok çalışıyorum ve tüm gün yakıt alıp yakmam gerekiyor. Bazen ne yediğimi kaydetmeyi unutuyorum ama bugün uygulama haklı. Saatlerdir bu dizüstü bilgisayardan ayrılmadım. Asistanımı aramak için masaya uzandım.

"Maali, sokağın yukarısındaki yerden bana bir salata getirebilir misin?"

Cevap vermek yerine kapımda beliriyor. Mürekkep siyahı saçları çenesine doğru salınıyor ve koyu renk gözleri endişeyi yansıtıyor.

"Elbette." Masama yaklaştı. "Neredeyse paydos vakti geldi. Gitmeden önce yiyecek bir şeyler alayım. Her zamankinden mi?"

Zo'nun yeni sözleşmesinin ilk taslağını tararken, "Evet," diye cevap verdim dalgınca. "Lanet olsun. Lowell bunu hiç kolaylaştırmıyor."

"Hâlâ direniyor musun?" Bir kalçasını masama dayıyor.

"Sanırım bunu benimle yarı yolda buluşmak olarak görüyor, ama kaba bir uyanışa hazırlanıyor." Dizüstü bilgisayarımı bir çırpıda kapatıyorum. "Max ya da yürürüz."

"Peki Zo'nun başka seçenekleri var mı?" Tereddüt onun narin yüz hatlarını gölgeledi. "Sonunda orada bırakmış gibi görünüyordu?"

Ona keskin bir bakış attım ve o da düzeltmek için acele etti.

"Sadece tüm sezon boyunca çok iyi olduğunu ve sezon sonunda gazının bittiğini söylüyorum."

"Bu pek çok erkeğin başına gelir," diye hatırlatıyorum ona, sesimi savunmadan uzak tutmaya çalışarak. "Zo onuncu sezonunda, ikinci değil, yani belki de tipik bir yıpranma ve aşınmadır. Yeni sezon başladığında her zamanki performans düzeyine döneceğine inancım tam. O elit bir atlet, gördüğümüz en iyilerden biri ve süper maksimum ücreti hak ediyor."

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve Titans'ın ön ofisine kibarca ama kararlı bir şekilde ezici tekliflerini nereye ekleyebileceklerini söylemek için bir e-posta göndermeye başladım.

"Elbette," diyor Maali, benim kadar emin görünmüyor. "Salatanızla birlikte döneceğim."

Dışarı çıkıyor, ancak birkaç saniye sonra kafasını tekrar içeri sokuyor.

"Oh, ve Cal binada." Bir bakışıyla benimle dertleşiyor. "Elçiye zeval olmaz."

Dikkatimi e-postaya vermeden önce yarım bir gülümsemeyle "Güvendesin," diyorum. "Uyarı için teşekkürler."

Yıllar boyunca, Cal ve ben bir anlaşma yaptık. O benim yoluma çıkmıyor ve onun için çalışan diğer pislikler gibi davranmamı beklemiyor, ben de ona müşteri getiriyorum. Bir sürü müşteri. Bir sürü iş. Çok para. Los Angeles ofisini yönetmem için bana verdi, çünkü ayrılıp kendi ajansımı kurmamdan korkuyor. Bir gün kuracağım ama bu şu anda istemediğim büyük bir girişim. Yeni bir şehre yerleşiyorum. Bagley'deki diğer tüm acentelerden daha fazla müşterim var ve onlar da bana benim onlara olduğum kadar sadıklar. Ayrıldığımda, beni kapıya kadar takip edeceklerini biliyorum. Cal da bunu biliyor ve genellikle beni mutlu etmek için elinden geleni yapıyor ama yine de arada bir kendini "patronum" olarak gösterme ihtiyacı hissediyor, antetli kağıtta kimin adının olduğunu bana hatırlatıyor. Yeni şubede işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için bir haftadır Los Angeles'ta, ki öyle de. Eğer binadaysa, bir noktada benim ofisimde olacak demektir.

Cep telefonum çaldığında Jared'le birlikte "engellediğim" çaylak Lamont Christopher için bir pazarlama planı üzerinde ilerleme kaydediyordum. Cevap vermemek için kendimi zor tuttum ama ekrana bakınca Zo olduğunu gördüm. O başka bir zaman diliminde ve yoğun programlarımız yüzünden gerçekten bağlantı kurmakta zorlanıyoruz. Suçluluk duygusu midemi düğümlüyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Geri döndüğünde ona Jared'le olanları anlatmak zorundayım. Seks yapmadık ama yaptığımız şey kabul edilemez. Beni affetmesi için dua ediyorum ama yine de Jared'den bağımsız olarak eskisi gibi devam etmemiz gerektiğinden emin değilim.

"Hola," diye cevap veriyorum, sesime bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak.

"Hola, Bannini," diyor, aile için kullanılan ismi kullanarak. "Te echo de menos."

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum İspanyolca olarak, özel konuşmalarımızın çoğunu yaptığımız gibi. "Yetimhanede işler nasıl?"

Geçen yaz onunla birlikte San Nicolas'taki yetimhaneyi ziyaret ettiğimizden bu yana yapılan tüm inanılmaz şeyleri anlatıyor. Zo sadece çek yazmaktan daha fazlasını yapıyor. Özellikle yaz aylarında ve kendi ülkesinde olabildiğince elini taşın altına koyuyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum eski bir ayakkabı sözleşmesi taslağını karalarken.

"Öyleyim." Yorgun bir şekilde iç çekmesi kaşlarımı çatmama neden oluyor. Sınırsız enerjisiyle efsanedir ve yorgunluğunu nadiren kabul eder.

"Eve gel," diye ısrar ediyorum, kalemi masama fırlatıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum. "Dinlen."

"Yarın." Onu o kadar iyi tanıyorum ki sesindeki gülümsemenin yüzüne nasıl yansıdığını hayal edebiliyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Eve gelip dinlenmesini istiyorum ama bu, onun henüz bir durum olduğunun farkında bile olmadığı bu durumla başa çıkmam gerektiği anlamına geliyor.

"Yarın mı?" Zayıfça sordum.

"Evet. Hızlı bir yolculuk. Los Angeles'ta sadece bir gün geçirdikten sonra takımla ilgili bazı standart işler için Vancouver'a uçacağım" diye yanıtlıyor. "Ama seni çok özledim. Bir günlüğüne bile olsa seni görmeliyim."

"Oh." Gülümsüyorum ve sesime coşku katıyorum. Onu görmek istiyorum. Onu ben de özledim ama yapmak istemediğim konuşma düşündüğümden daha erken gerçekleşecek. "Sabırsızlanıyorum."

"Hiçbir fikrin yok, bebeğim." Sesi boğuk, hevesli. "Oraya gittiğimde çıplak ol."

Yutkunmak acıtıyor. Nefes almak zor. Jared'in parmaklarına boşalmışken onunla samimi bir şekilde konuşmak bile yanlış geliyor. Dün gece rüyamda Jared'in ışıklar açıkken benimle seviştiğini gördüm. Dün sabahtan beri konuşmadık, akşamdan kalma ve üzgün bir Hakeem'i oteline götürdüğünden beri. Hakeem izlerken, profesyonelce davranmaya devam ettik ama Jared'in çıkarken bana attığı bakış giysilerimi yaktı.

"Bir günlüğüne de olsa seni evde görmek güzel olacak," diye geçiştiriyorum, çıplaklık konusunda hiçbir söz vermiyorum ve Zo'nun bunu fark etmemesini umuyorum.

Öyle bir şans yok. Diğer uçtaki sessizlik birkaç saniye boyunca artıyor.

"İyi misin?" Sesindeki belirsizlikten nefret ediyorum. "Sesin ... ... "Bilmiyorum. Bir şekilde."

En iyi arkadaşınla çıkmanın sorunu . . .

"Hayır, sadece çok işim var," diye yalan söyledim. Ama Zo'ya yalan söyleyemem, bu yüzden yarın konuşmamız gerekiyor. "Bu tam olarak doğru değil. Eve döndüğünde konuşmamız gerek."

"Bana her şeyi anlatabilirsin, Bannini. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve göğsüm ona vereceğim acıyla, konuştuktan sonra aramızdaki hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmekle ağrıyor. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini ya da nasıl görüneceğimizi bilmiyorum ama farklı olacak. Ve "aynı", sabitlik, her zaman ihtiyaç duyduğumuz ve birbirimizden aldığımız şeydir. Ama belki de sorun budur. Çok fazla aynı.

"Banner?" Ben cevap vermeyince Zo sordu. "Bunu bildiğini söyledim, değil mi?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Evet, biliyorum. Serbest ajans ve işle ilgili çok fazla şey oluyor ve ... sadece konuşmamız gerekiyor."

Küçük bir ara, beni çok iyi tanıyan adamın neler olup bittiğini anlamaya çalıştığı bir sessizlik var.

"Bu her neyse," diyor. "Seni seviyorum."

Kaçak bir gözyaşı yanağımın üzerinden kayıyor ve sabırsızca gözyaşımı siliyorum. Gözyaşı ya da zayıflık için zaman yok.

"Biliyorum Zo. I-"

Ofisimin kapısındaki hareket bir an için dikkatimi dağıtıyor. Cal Bagley'e hoş geldin demek için dudaklarımı sert bir gülümsemeye bastırıyorum.

"Zo, Cal geldi," diyorum patronumun hatırı için İngilizce olarak.

"Gitmem gerek." "Tabii ki. Yarın eve gittiğimde konuşuruz."

Telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve Cal'a karşımdaki koltuğa oturması için işaret ediyorum. Gözlerindeki hesapçı parıltı ve yüzündeki plastik gülümseme karşısında omurgam kaskatı kesiliyor.

Cal sohbeti başlatmak için "İyi yaşlı Zo," diyor. "O
kadar da yaşlı değil," diye karşılık veriyorum
küçük bir gülümsemeyle.
"Titanlar aynı fikirde mi? Lowell hâlâ anlaşma
olmadığını söylüyor." Ergonomik koltuğumu yatırmak
için arkama yaslanıyorum.

"Beni mi kontrol ediyorsun Cal?" Rahatça soruyorum. Fazla kayıtsızca. Bakması gereken son omuzun ben olduğumu biliyor.

"Hayır, Lowell'a rastladım." Cal bir bileğini dizinin üzerinden geçiriyor. "Ama bazı şeyler duydum ve bunları konuşmadan önce ele almak istedim."

Gözlerini kısıyor ve elini havada sallıyor.

"Herhangi bir sorun," diye bitiriyor.

"Sorunlar mı?" Ben de bacak bacak üstüne atıyorum. "Hı hı. Devam et."

"Jared Foster ile birlikte bir proje üzerinde çalıştığınızı biliyorum."

"Evet, Kenan ve August, belli ki Jared'in müşterilerinden biri, birlikte bir bağış etkinliği düzenliyorlar."

"Golf turnuvası, evet."

Bu beni duraksatıyor. O ve ben projenin ayrıntıları hakkında konuşmadık. Neden konuşalım ki? Yıllardır işime karışmıyor. Eğer ben ve o proje hakkında konuşmadıysak, belli ki *birileriyle* konuşmuş. Ve nedenini merak ediyorum.

"Neler oluyor Cal?" Öne doğru eğilip dirseklerimi masanın üzerine koyuyorum ve çenemi katlanmış ellerimin üzerine koyuyorum.

"Sana güvendiğimi biliyorsun Banner."

"Bildiğimi sanıyordum," diye yanıtlıyorum, sesimi kasıtlı olarak hafif tutarak.

Cal aceleyle, "Sana güveniyorum," diye teminat verir. "Güvenmediğim o lanet Foster." "Jared?" Kalp atışlarım durdu ve yeniden başladı. "Neden? Yani onun

Ama müşterilerimizin bağış kampanyası için sponsorları koordine ediyoruz, şirket sırlarını paylaşmıyoruz."

"Öyle bir şey değil. Sanırım seni Elevation'a çekmek istiyor."

Gülüyorum çünkü bu çok saçma.

"Yanılıyorsunuz." Başımı salladım, hepsi bu kadar olduğu için rahatlamıştım. "Öyle değil."

"Kesinlikle sana karşı bir ilgisi var."

Tamamen benim olana kadar durmayacağım.

Bir ilgi. Bunu söylemenin bir yolu da bu. İstemsiz bir gülümsemeyi ısırıyor ve bir ürpertiyi bastırıyorum. Jared Zo'yla işleri ne kadar karmaşık hale getirmiş olsa da, kendimi uzun zamandır bu kadar canlı hissetmemiştim. Onu bir daha göreceğim zamanı bekliyorum. Öpüşlerindeki samimiyeti, dokunuşlarındaki ateşi, bedenimi ve zihnimi nasıl uyardığını. Koltuğumda kayıyorum ve bacaklarımı açıyorum.

"Merak etme Cal," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle. "Jared bir tehdit değil."

"Gerçekten mi?" Cal hiç de emin görünmüyor. "Bana kendi deyimiyle ödüllü kısrağımın güvende olduğunu ama Elevation'da sana daha iyi bakabileceğini söyledi."

Tüm yapışkan artık duygular katılaşıp kalınlaşıyor ve karnımın dibine bir yumru gibi yerleşiyor.

"Ödül kısrağı mı?" Uyuşukça sordum. "Öyle mi dedi?"

"Kelimesi kelimesine," diyor Cal, yüzümü dikkatle izleyerek. "Beni uyarmaktan başka bir şey yapmadı. Herhangi bir teklifte bulunursa bana söylersin, değil mi? En azından sunduğu teklife karşılık vermem için bana bir şans ver Banner."

"Herhangi bir teklifte bulunmadı," diyorum dalgınca.

En azından profesyonel anlamda, ama belki de son oyunu buydu. Bent bana Jared'in Prescott'un zalim şakasının içinde olmadığını söylese de içimi yine şüphe kaplıyor. Kendimden şüphe etmek bir alışkanlık gibi. Dışarıdan bakınca kimse şüphelenmez ama her duvarda bir çatlak vardır. Ben de bir istisna değilim. Çok kilo verdim. Hayatımın en iyi formundayım ama bir Quinn değilim ve asla da olmayacağım. Bir Tanya. Bir Cindy.

Ben bir Banner'ım ve Jared beni istediği şeyin bu olduğuna inandırdı. Bana bakışından, söylediklerinden bunu gerçekten, umutsuzca istediğini anladım. Durumu yanlış mı değerlendirdim?

Benim için her zaman güzel oldun. Umarım bunu biliyorsundur.

Jared usta bir stratejisttir. İstediğini elde etmek için her şeyi yapar, ama beni istediğini sanıyordum. *Gördüğünü* sandığım beni. Gerçekten gördüğünü. Yüksek komisyonlar getirebilecek bir ajan değil.

Cal ayağa kalkıp masama vurarak, "Teklif ettiği her şeye karşılık vereceğimden emin olun," diyor. "Son on yılda seni sonradan görme birine kaptırmak istemeyecek kadar çok yatırım yaptık."

"Elbette." Boğazımı temizliyorum ve kafamı toplamaya çalışıyorum. Onunla asansöre kadar yürümek için ayağa kalkıyorum. "Şehirde daha ne kadar kalacaksın? New York'a ne zaman dönüyorsun?"

"Sabahleyin." Kolumu sıktı. "Burada harika bir iş çıkarıyorsun Banner, sana söylememiş olabilirim."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum, dudaklarımı bu konuşmanın neden olduğu kargaşa ve belirsizliği yansıtmayan mumlu bir kıvrımla büküyorum.

Asansörün kapıları açılıyor ve Cal binerken Maali de iniyor. Ona teşekkür ediyorum, salatayı alıyorum ve ofisime dönüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. "İyi görünmüyorsun. Bilmiyorum. Cal seni üzdü mü?"

"Hayır." Salatama yumuluyorum ve Maali'nin araştıran bakışlarından kaçınarak e-postamı Titanlar'a yönlendiriyorum. "Bu bakış muhtemelen açlıktan."

İkna edilmeye ihtiyacı varmış gibi beni izlemeye devam ediyor, ben de başımı kaldırıp ona kendinden emin bir gülümseme veriyorum. İkna etme konusunda iyiyimdir.

"Zo için tekmelemem gereken birkaç Titan kıçı var," diyorum kolayca. "Kapıyı arkandan kapatabilir misin?"

Kendinden emin, gülümsüyor ve gidiyor.

Evet. İkna etme konusunda iyiyimdir ama Jared daha da iyi.

20

JARED

BEN MAKUL BIR ADAMIM. Beni tanıyan çoğu insan buna katılacaktır. İki gündür Banner'dan haber yok ve kendimi pek makul hissetmiyorum. Ona biraz zaman verdim. Bu durumun onun için zor olduğunu ve Zo'yu gerçekten önemsediğini biliyorum. Mesajlarla rahatsız etmedim ama beni arayacağını umuyordum.

Erkekler aramadığında kadınlar böyle mi hissediyor? Karanlıkta kaldığımızda ve bizden haber alamadıklarında? Başka biriyle birlikte olup olmadığımızı mı merak ediyorlar? Ama benim merak etmeme gerek yok. Zo seyahatten döndüğünde, Banner'a döneceğini biliyorum. Onun evine ve yatağına.

Ve ben buna dayanamıyorum. Onu bir kez daha içinde düşünmek bile damarlarımda bir kaşıntıya neden oluyor, hayal gücümde dolaşıyor. Onları birlikte düşündüğümde kanım kaynıyor. Ben doğuştan kıskanç biri değilim. Böyle hissetmek için bir şeyleri gerçekten önemsemeniz gerekir ve ben ailemi ve gerçek dost olarak saydığım birkaç kişiyi önemsiyorum. Bu tür bir enerji ve duyguyu bir ay sonra hatırlamayacağım bir kız için harcamak? Hayır. Ama Banner? O, fotoğrafın kaybolmasından uzun süre sonra ekranda bıraktığı izlenim gibi. Hatları hafızama kazındı.

Kendime aramayacağımı söyledim ve aramadım da, ama saat yedide ofisinin önünde oturuyorum ve arabası hala otoparkta. Daha önce hiç

Bagley ofislerine, ama tabii ki nerede olduklarını biliyorum. Düşmanını tanı. Mantıklı olan sürmeye devam etmek.

Ben ararım.

"Alo?" ilk zil sesinde cevap veriyor.

İyiye işaret.

"Selam." Vermesi gereken karara dalmadan önce tartışmak için tarafsız bir şey arıyorum. "İşler nasıl gidiyor?"

"Yani işte işler nasıl?" Banner soruyor, sesi haftalardır olmadığı kadar soğuk. "Neden? Hâlâ bu ödüllü kısrağın yatırıma değip değmeyeceğine mi karar veriyorsun?"

Ödül kısrağı mı?

"Ne diyorsun sen..."

Cal Bagley. Orospu çocuğu.

"Ee, Cal nasıl?" Cahil numarası yapmıyorum.

"Beni uzaklaştıracağından endişeleniyorum." Gülüşü folyodan yapılmış. "Ona hiçbir şeyin beni seninle çalışmaya ikna edemeyeceğini söyledim."

Sesindeki kırbaç kulaklarımı tırmalıyor. "Bir

sorun mu var Ban?"

"Hayır, her şey çok doğru." O seslenmeden önce kovulduğunu duyuyorum. "Aradığınız için teşekkürler. Sponsorlar için bir şey yapmamız gerekirse bana haber verin, aksi takdirde . . ."

Yoksa siktirip gidebilirim.

Motoru durdurup binaya doğru gidiyorum.

"Yani bu kadar mı?" Bagley'i bulmak için lobideki ofislerin listesine bakarak soruyorum. "Başa dönmemize neden olacak kadar yanlış ne yaptığımı söylemeyecek misin?"

"Aslında ilk kareden hiç ayrılmadık. Sadece hatırlatmaya ihtiyacım vardı." Sabırsızca iç geçiriyor. "Bak, çok meşgulüm. Gitmem gerekiyor. Güle güle."

Asansörde öfke derimin altında süzülüyor ve şakaklarımda zonkluyor. Gerçekten de bu kadar kısa sürede kovulabileceğimi mi düşünüyor? Sanki ben

Bir tekmeyle kurtulabileceği bir köpek yavrusu mu? Asansörden ofisine yürürken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kapı henüz kilitlenmemişti ve içeri girdim. Kendime not: Bunu düzeltmesi gerekiyor. Los Angeles ofisi küçük, Bagley'nin ajanlarının çoğu hâlâ New York'tan çalışıyor. Ve boş çünkü diğer herkesin bir hayatı var ve evlerine gitmişler. Banner'ın ofisini kolayca buluyorum ve kapı kolu dönerek hemen açılıyor.

Kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Pencerenin önünde, şehrin ufuk çizgisinin parıldamaya başlamasını izliyor. Kapı açıldığında arkasını dönüyor ve ben onu gafil avlıyorum. Kayıtsız maskesi yerine oturmadan önce yüzündeki kırılganlık ve hayal kırıklığı Cal Bagley'i boğmak istememe neden oluyor.

"Ne istiyorsun?" Gözlerindeki buz beni donduruyor ama onu nasıl ısıtacağımı, ikimizi nasıl ısıtacağımı biliyorum.

"Ne istediğim konusunda çok net olduğumu sanıyordum," diyorum, pencerenin önünde onun yanında durmak için yürüyorum. "Seni istiyorum."

Dudaklarının tatlı simetrisini bozan bir küçümsemeyle homurdanıyor. Masasına geçip kağıtları düzeltmeye ve çantasını toplamaya başlar.

"Beni mi istiyorsun?" diye soruyor, başını işinden kaldırmadan. "Benim zaten bir işim var, bu yüzden işe almayı bırakabilirsin."

Hızla masaya doğru ilerledim ve ellerimi onunkilerin üzerine, toplamak üzere olduğu dizüstü bilgisayarın üzerine koydum.

"Bunun umurumda olmadığını biliyorsun Banner." Gözlerini yakalamak için başımı eğiyorum.

"Hayır, bilmiyorum," diyor usulca. "Yıllar boyunca o gece senin art niyetli olduğuna inandım..."

"Seviştiniz mi?" Teklif ediyorum. "Ama Bent sana Prescott'un planıyla hiçbir ilgim olmadığını söylediğinde ona inandığını söylemiştin."

"Evet. Ben ... şey, ben yaptım. Hâlâ her şey ani ve tuhaf görünüyor." Ellerini benimkilerin altından çekip, dar koltuğunun ceplerine soktu.

siyah eteği kıçını bir sevgili gibi sarıyordu. "Her zamanki tipin değilim, kabul etmelisin."

Gülüyor, ağzının bir kenarında alaycı bir sırıtış var.

"Ben Cindy değilim."

"Cindy de kim?" Şaşkınlıkla sordum.

"Ciddi misin?" İnanılmazlık yüzünün her yerindeydi. "Son sınıftaki Bayan Iowa mı?"

"Oh, kahretsin, Banner. Mezuniyet gününden önce onu unuttum. Tam olarak değil, ama oldukça yakın. Konu bu değil, değil mi?"

Kirpiklerini kaldırıyor ama kapı koyu renk gözlerinin üzerine kapanıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Bileğini yakalıyorum, masanın kenarına oturuyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum.

"Benim için çalışasın diye seninle birlikte olmak istiyormuş gibi davranan bir pisliksem," diyorum parmaklarımızı birleştirip diğer elimi beline dolayarak. "O zaman seni her zaman gören, her zaman isteyen ve senin deyiminle sana sahip olmak için hayatını mahvetmeye hazır olan adam olamam. Eğer yalan söylüyorsam, o zaman aramızdaki bu şey gerçek olamaz ve sen de bununla uğraşmak zorunda kalmazsın."

Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarıma götürüyorum, gözlerimizi birleştiriyorum ve onu bırakmıyorum.

"Benimle uğraşmak zorunda

kalmazdın." "Hayır, öyle değil-"

"Kapa çeneni Ban," diye usulca araya girdim. "Sana bunu vermeyeceğim. Bu gece gerçekle yüzleşeceksin."

"Hangisi ne?" diye soruyor.

"Kaç kadınla birlikte olduğum hakkında bir fikrin var mı?" Sorusuna doğrudan cevap vermek yerine soruyorum.

"Hayır, ben-"

"Ben de öyle. Bazılarını gerçekten hatırlamıyorum. Sadece saçları ve yüzleri bulanık. Yatağımda oldukları gece bazılarının isimlerini yanlış hatırlıyordum."

İnatçı çenesini kavrayıp kaldırıyorum.

"Ama sen? Ne kadar sıkı olduğunu hatırlıyorum. Ne kadar ıslak olduğunu. Karanlıkta çıkardığın sesleri hâlâ duyuyorum ve birlikte nasıl koktuğumuzu biliyorum. Senin içinde olduğum her saniyeyi mükemmel bir şekilde hatırlıyorum. Gerçek bu."

Gözbebekleri büyüyor ve kekeleyerek nefes alıyor.

"Banner, sen benim dengimsin."

Sonunda kelimeleri yüksek sesle söylemek, bunu beyan etmek doğru hissettiriyor.

"Ben senin dengin değilim," diyor, buyurgan bir kaşını kaldırarak. "Ben senin için fazla iyiyim."

"Doğru," diye sırıtıyorum, elimi belinde sıkarak. "Ama yine de sana sahip olacağım."

"Tek gecelik bir ilişkiydi Jared," diyor beceriksizce.

"Şimdi kim yalan söylüyor? Tek gecelik bir ilişki değildi. Sadece bir *geceydi* ve bunun bir son olmasını hiç istemedim. O orospu çocuğunun yaşamamız gereken tüm geceleri elimizden almasına izin verdin."

Boynunu okşamak için eğiliyor, bluzunun yakasını kenara itip altındaki yumuşak teni öpüyorum.

"Onları geri istiyorum, Ban. Seni geri istiyorum."

"İşler o şekilde yürümüyor," diyor nefes nefese, hâlâ mücadele ederek. "Son on yıl hiç yaşanmamış gibi beni geri alamazsın. Kararlı bir ilişkim var ve bunu görmezden gelemezsin."

Ona bakıyorum, ahlaki pusulamın döndüğünü hatırlamasını bekliyorum. Gerçek kuzey diye bir şey yok. Sadece istediğim şey ve yoluma çıkan engeller var. Boynunu kavrıyorum ve bir elimin parmaklarını saçlarına geçirip diğeriyle kıçını kavrıyorum.

"Yapamayacağım şey," diyorum. "Artık yapamayacağım şey beklemek. Sana alan açmaya çalıştım ama sen bu alanı sadece daha fazla bahane üretmek için kullanacaksın. Bu yüzden

bu gece bitiyor."

Ve hiçbir uyarı olmadan, onu yürüdüğümden beri istediğim şekilde öptüm. içinde.

21

AFİŞ

Beni ilk öptüğü zamanki gibi ve daha önce hiç öpüşmediğim gibi.

Jared Sudz'daki son senesinde beni ilk kez öptüğünde, o coşku, o hararet nefesimi kesmişti. Evet, derin, sert ve talepkârdı ama beni şaşırtan şey tüm bu yoğunluğun *bana* yönelmiş olmasıydı. Jared'i izlemek, yıllarca ona vurulmak ve sonra onu öpmek, karadan bir kasırga görmek gibiydi - gücüne ve karanlık, kıvrımlı güzelliğine hayret etmek ve kendinizi aniden, olasılık dışı bir şekilde merkezinde bulmak. Ofisimde hareketsiz dururken, hayatımı yerle bir edecek bir öpücüğün dönen merkezindeyim. Biliyorum ama duramıyorum.

Çok fazla istiyorum.

Kasıtlı baştan çıkarmayı, dilinin benimkinin üzerinde metodik, dalan, süpüren darbelerini arzuluyorum. Bana açı veriyor, dudaklarını dudaklarımın üzerine yerleştiriyor, öpüşmenin hızını ve derinliğini kontrol ediyor, ayakta duruyor ve pozisyonlarımızı değiştiriyor. Beni belimden tutup dağınık masanın üzerine kaldırıyor ve eteğim belimde toplanana kadar eteğimi santim santim yukarı kaldırıyor. Uyluklarımın arasındaki siyah ipek üçgene bir bakış atarak inliyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve bluzumun üzerinden karnıma öpücükler yağdırıyor. Ağzının göğsümdeki sıcak, ıslak emişi ipeğin dayanıksız katmanlarına nüfuz ediyor.

Onu durduracak kelimeleri bulamıyorum. Belki göbeğimden aşağı kaymadan ve burnunu külotuma gömmeden önce durdurabilirdim. Siyah ipeği kalçalarımdan aşağı sürüklemeden ve stilettolarımı geçmeden önce yapabileceğimi düşünmek istiyorum. Ama asla emin olamayacağım. Çünkü bunları yaptı ve sonra beni daha geniş bir şekilde bastırdı ve amımın dudaklarını ayırdı ve klitorisimi emdi.

"Ahhh." Merkezimde bir gümbürtü başlıyor, Pompei'nin uyarı sarsıntıları. Bir yıkımın önsezisi. "Jared . . . Oh, Tanrım."

Ağzı benden hiç ayrılmıyor ama sırtım masaya değene ve bacaklarım masanın kenarından sarkana kadar büyük bir elini göğüslerimin arasına bastırıyor. Sonra beni bir çiçek gibi açıyor, taç yapraklarını geriye doğru sıyırıyor ve dilini bana doğru düzleştiriyor, ağzı aç, susamış, muhtaç ve bedenim onun talep ettiği her yanıtı veriyor. Onunki amansız bir tapınma ve ben onun sunağıyım. Kollarımı aşağı doğru uzatıyorum, parmaklarımı saçlarında düğümlüyorum ve yüzünün engebeli güzelliğini okşuyorum. Çenesi parmaklarımın altında şevkle bükülüyor, ağzının harikulade emeği bacaklarımın arasında.

"Durmayın. Durma. Durma."

Bu bir emirdir. Bir yalvarış. Kalçalarımın yüzüne doğru itilmesiyle birlikte dudaklarımdan dökülen nefes nefese bir büyü. Uçurumun kenarındayım, kenardan ışıksız bir kuyuya bakıyorum - vücudumun çözmek için yalvardığı bir gizem. Jared parmağını, bir başparmağını içime sokarken, ağzı varlığımın merkezi haline gelen o sinir tomurcuğunu yalıyor.

Ve devrildim.

Vücudumu sarsan bir zevk dalgasının içine düşüyorum. Bütünüyle. Orgazm vücuduma bir kasırga gibi indiğinde bir hücre, bir atom, bir molekül bile sağlam kalmıyor. Kemikler, et, kas, sinir, kan. Güvensizliklerim, korkularım, çekincelerim, her şeyim eriyip gidiyor. Başını dizlerimin arasına sıkıştırıyorum. Saçlarını ellerimde büküyorum. Bedenim tamamen bencilce, onun vaat ettiği zevki alıyor ve tüketiyor.

"Tanrım, Banner." Jared sol kalçamdaki ıslaklığı okşuyor ve bacaklarımı kavrıyor. "Hatırladığımdan daha iyi."

Diz çökmüşken ayağa kalktı. Üzerime çöktü, tek eli ve tek bakışıyla beni masaya yapıştırdı. Yalvaran efendi olur, ama ben onu işaretledim, bana verdiği zararın aynısını ona da verdim. Saçlarını yaldızlı bir kaosa dönüştürdüm. Kendimi dudaklarına döktüm ve onları ıslak, parlak bıraktım. Hayatımda kendimi Jared Foster'ın üzerinde gördüğümde hissettiğim kadar hiçbir şeyi sahiplendiğimi hissetmemiştim ama dudaklarının sert duruşu, bakışlarındaki fırtına bana sıranın onda olduğunu söylüyor.

Pantolonunu çıkarırken gözlerimiz kilitli kalıyor, kemer tokası şangırdıyor ve fermuar ıssız ofiste tıslıyor. Geri dönüş yok ve diğer tarafta beni suçluluk, kınama ve utancın beklediğini bilsem de geri dönemiyorum. Onunla birlikte ilerlemek istiyorum. Beni kalçalarımdan masanın kenarına doğru çekiyor.

"Bunu söylemek zorundasın." Sesinin kaba ahşabı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. "Bana evet de."

Kesik kesik nefes. Vahşi bakışlar. Kalçamda tuğla gibi bir penis. İlkel erkeğin resmiydi, giriş talep ediyor ama yine de bana kaçmak için son bir şans sunuyor. Kaçmam gerektiğini biliyorum. Buna pişman olacağım. Gözlerimi kapatıyorum ve Zo'nun sevgili yüzünü görüyorum, beni sevdiğini söyleyen sesini duyuyorum, ama bu yeterli değil. Hiçbir zaman yeterli olmadı ve benim tek günahım ona söylememek, onu bu şekilde sevmediğim gerçeğiyle yüzleşmemekti. Tek günahım buydu.

Şimdiye kadar. Şimdi bir tane

daha ekliyorum. "Evet."

Jared içime girmeden önce fısıltı dudaklarımdan zar zor çıkıyor. Bir durumdan -boşluk, özlem- diğerine çevrildim. Tamamen doluyum. Duvarlarım onun tutkusunun genişliğine uyum sağlamak için geriliyor. O büyük ve saldırgan. Her şeyi yaptığı gibi beni de yapıyor, acımasızca, merhametsizce. Elini bluzumun altına sokuyor, karnımdan geçiyor, göğsümü yakalıyor.

ve sertçe sıkar, başparmağı her itişte uyum içinde meme ucunu tekrar tekrar kazır.

"Kahretsin." İrkilerek ettiğim lanete bedenimin onun etrafında kasılması eşlik ediyor.

Bana her vuruşunda altımdaki masanın üzerinde gevşek kağıtlar hışırdıyor. Bizi sabitlemek için dizlerimi kavrıyor, sonu görünmeden yağmalarken beni sabit tutmak için. Uzun, durgun vuruşlar, o uzadıkça kısa ve çılgınca bir hal alıyor. Jared başını geriye atıyor, bu ihanet dolu anların zevkinde kendini kaybederken boğazının güçlü sütunu çalışıyor.

Ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek zorundayım. Ayağa kalkıyorum, bedenlerimiz hâlâ birleşik, cinselliğin kesintisiz bir çizgisi ve parmaklarımı ensesindeki serin, kırpılmış buklelerin içine kaydırıyorum. Hemen ağzımı esir alıyor. Öpücüğün tadı çaresiz. Kalçama dokunuşunda, gövdemi tırmanışında ve yüzümü sıkışında acelecilik var.

"Pişman olma Banner," diyor sertçe. "Bundan pişman olmayacaksın."

Alnımı onunkine dayıyorum, vücudumun merkezinden başlayıp her uzvuma ve koluma yayılan bir orgazm daha yaşarken bile ağlıyorum.

"Pişman olmayacağıma söz veremem." Gözyaşları yanaklarımdan süzülüp dudaklarımızın arasından geçerek öpüşmemizi mühürlüyor. "Sadece şu anda ona sahip olmak zorundayım. Sana sahip olmalıyım."

Bakışlarımız tutuştu. Benimkiler, tutku ve özür. Onunki hayal kırıklığı ve kararlılık. Bir anda, ikimiz de diğerinin nerede durduğunu biliyoruz. Sonra başı geriye düşüyor ve hırlıyor.

"Siktir, geliyorum."

Sıvı ısı içime hücum ediyor ve ayak bileklerimi sırtına bağlayarak bedenlerimizi kayıp yapboz parçaları gibi birbirine uyduruyorum. Onun doruktaki itişlerinin gücüyle masayı hareket ettiren bir yapboz birleşmesi. Kağıtlar uçuşuyor, resim çerçeveleri düşüyor, dizüstü bilgisayarım kenardan kayıyor ve yere çarpıyor. Etrafımdaki her şey devriliyor. İçimdeki her şey paramparça oluyor. Verdiğim sözler, dürüstlüğüm.

ilişkim, dünyam yıkıldı. Her şeyi mahvettim ve umurumda bile değil. Jared'in vücudu benimkini ele geçirmişken, kalp kalbe ve birbirimize sarılmışken, umursayamıyorum bile. Bu adamın adının dudaklarımı yakmasından başka bir şey hissedemiyorum.

22

JARED

"Asla birlikte yaşayamayacağın bir şey yapma
ya da onsuz yaşayamayacağınız kişiden uzaklaşın."
-Pee Wee Kirkland, Basketbol Efsanesi

"PREZERVATIF KULLANMADIK."

Günahlarımın büyüyen listesine ekleyerek söylüyorum. Yine de umursadığım tek şey bu. Banner'la sevişmiş olmam umurumda değil çünkü o benim. Bu orman seviyesinde, Banner'ın benim eşim olduğunu anlıyorum. Bana uygun, benim için biçimlendirilmiş. Medeni ya da mantıklı değil. Zo'yu ya da diğer insanların sadakatsizlik olarak gördüklerini kabul etmiyor. Onlara göre, burada yaptığımız şey yanlıştı. Bana göreyse, gerçeğin en doğal ifadesiydi, en damarından gerçek olsa bile. Kanımda, damarlarımda.

Kalp demekte tereddüt ediyorum. Banner'ın kalbini bilmiyorum. Vücudunu kolayca okuyabiliyorum, beni istediğini gösteren tüm işaretleri. Her zaman istemese de benden hoşlandığını. Kalbimi hiç kimseye teslim etmedim ve beni pişman eden bir kadınla başlamam gerektiğinden emin değilim. Hayatımın en sarsıcı seksini bir hata olarak gören bir kadınla.

"Evet, biliyorum." Banner dizüstü bilgisayarını yerden almak için eğilir. "I . .
. Örtülüyüm ve temizim."

Bana bakıyor, sessizce soruyu soruyor.

"Ben de," diye cevap veriyorum. "Temizim tabii ki. Hiç ... ... Her zaman korundum. Bu sefer ..."

Unuttum. Başarısız oldu. Kontrolden çıktı.

Bunları söylememe gerek yok. O bunları hissetti. Birlikte hissettik. İkimiz de umursamadık ya da düşünmedik. Durakladığım tek şey onun rızasıydı. O kaçış yolunu kapatmak zorundaydım. Onu zorla aldığımı söyleyeceğinden değil, bunu benim kadar çok istemediğinden. Onun *evet demesi* el bombasının pimini çekti. O andan itibaren her şey nefes almak kadar içgüdüseldi. Beynim vücuduma göre arka planda kalmıştı.

"Anlıyorum," diyor, sesi alçak ve bastırılmış.

Ayağa kalkıyor, benim gibi çözülmüş görünüyor. Eteği beline dolandığı için gerilmiş bir akordeon gibi görünüyor. Bluzu yarım yamalak ve birkaç düğmesi eksik. Kırmızı ruj çenesine bulaşmış. Koyu renk, ipeksi saçları omuzlarına dolanıyor. Ofis de pek iyi görünmüyor. Kağıtlar yere saçılmış. Bir vazo çiçek, dökülmüş su birikintisinin içinde yan yatmış. Resim çerçeveleri masanın üzerinde düz duruyor. En azından yardım edebilirdim.

Masayı düzeltmeye başlıyorum ve dikkatimi çeken bir fotoğrafı çeviriyorum. Tatil günlerinden bir kare. Banner'ın ailesi bir Noel ağacının önünde gülümseyerek poz veriyor. Ve orada, Banner ile annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadının arasında Zo duruyor, bir goblenin ipliği gibi aileye kusursuz bir şekilde entegre olmuş.

"İki yıl önceki Noel," diyor Banner, fotoğrafı alıp masasının köşesine koyarken.

"Zo Noel'i ailenle mi geçirdi?" Ayaklarımın altındaki titrek zemini hissederek dikkatle soruyorum.

"Son on yıldır her Noel'i bizimle geçirdi." Sarsılarak yutkunuyor ve yanağındaki gözyaşlarını siliyor. "Ailesinden beri

öldü."

Bir an için, karşı karşıya olduğum şeyin ağırlığı beni eziyor. Banner'ı daha uzun süredir tanıyorum ama son on yılını onunla geçirdi. Benim neyim vardı? Bir sömestr? Bir gece mi? Onun hayatına girip bir ilişkiyi, on yıllık bir arkadaşlığı parçalamamın ne kadar cüretkârca olduğunu anlayabiliyorum. Önümüzde zor bir yol var ama o istiyorsa ben de yürümeye hazırım.

Umarım öyledir. Ben pişmanlık duymuyorum ama Banner ikimize de yetecek kadar hissediyor. Vücudunun her satırında yazıyor. Yüzüne damgalanmış. Pişmanlığın ötesinde. Bu bir keder. Keder ve utancın birleşimi.

Benim yüzümden.

Bu acıtıyor. Banner'ın incindiğini görmekten nefret ediyorum. Hep nefret ettim. Bunun kaynağının ben olduğumu bilsem bile, onu rahatlatmak zorundayım. Masasındaki kağıtları düzgün yığınlar halinde karıştırıyor. Ellerimi onunkilerin üzerine koyup onu durduruyorum ve kendime çekiyorum. Başını kaldırdı, gözlerinde yaşlar vardı.

"Yapmamalıydık Jared," diye fısıldıyor. "Biz-"

"Becerilmiş bir şeyi geri alamazsın, Ban. İzin versen hemen şimdi tekrar yapardım." Sesim boğuk ama kesin. "Pişman değilim. Senin benden pişman olman ..."

Onun tepkisinin bende yarattığı etkiyi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum. Beni nasıl acıtıyor, kaşındırıyor ve kaçmak istiyorum ama onu terk edemiyorum. Beni şu anda bu odadan, ondan uzağa sürüklemeniz gerekir.

"*Sen* değil." Bir elini kaldırıp yüzümü kavrıyor, gözlerimin içine bakıyor ve dürüstçe konuşuyor. "İnanılmazdı. Bunu biliyorsun ama bu onu doğru yapmaz."

Elini daha derine bastırıyorum, avuç içini öpmek

için dönüyorum. "Doğru görecelidir."

"Senin için öyle. Benim için değil." Gözlerini kapadı ve gözyaşları uzun kirpiklerinin altından süzüldü. "Zo'ya bunu yaptığıma inanamıyorum. O beni affetmeyecek. En iyi arkadaşımı kaybettim ve ben ..."

Hıçkırıklar vücudunu sarsıyor ve kollarımda bir depreme dönüşüyor, fay hattında parçalanıyor. Başı omzuma düşüyor ve gömleğim gözyaşlarıyla anında ıslanıyor. Bir his karnımı pençeliyor. Vicdan azabına en çok yaklaştığım an bu. Yaptığımız şey yüzünden değil, canı yandığı için. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum saçlarına. Kokusunu içime çekiyorum, tazeliğini ve

ve bu kadına layık olmadığımı biliyorum. O haklı. O benim için fazla iyi, ama onu benim olarak güvence altına alacak olan benim iyi *olmadığım* gerçeği. Başka bir adam *vicdanının*, değerlerinin, *lanet vicdanının* ondan vazgeçmesine izin verirdi. Sahayı daha iyi bir adama bırakmak için, ama sonunda o adam Banner'a sahip olamazdı.

Ve yapacağım.

23

AFİŞ

Bütün gün bu sesin hayalini kurdum.

Ön kapının açılma sesi. Yaklaşan ayak sesleri. Bekleyen yıkımın sesi, Zo'nun ve benim.

Bugün işe gitmedim. Yıllardır ilk kez hasta olduğumu söyledim. Yalan değil. Bu sabah uyandığımdan beri midem bulanıyor. Mide bulantısı ve kalp ağrısı. Suçluluk duygusu pil asidi gibi birikiyor, midemi aşındırıyor ve korku boğazımı dikenli tel gibi sarıyor. Yutkunmak acıtıyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

En kötüsü de rüyalarımda Jared'den hâlâ kurtulamamış olmam. Ondan nefret etmek istiyorum. Onu unutmak. Onu görmezden gelmek, ama hiçbir şey işe yaramıyor. Kafamın içine gömüldü, derimin altına girdi. İliklerime işledi. Onu hala hissediyorum, içimde hareket eden bir hayalet gibi. Bölümlere ayırmak istiyorum. Zo'yla bu felaketi ele alırken Jared'i bir köşeye atmak istiyorum ama bu şekilde olmuyor. Onunla ilgili anılar, birlikte olduğumuz anılar her anımı kaplıyor. Zo'nun eve gelmesini beklerken bile.

"Hola." Zo çantasını bıraktı ve benim oturduğum kanepeye doğru yürüdü, bacaklarını altıma soktu.

"Hola." İçten bir memnuniyet beni gülümsetiyor. Olacaklara rağmen onu gördüğüme sevindim.

"Seni özledim." Beni koltuktan kaldırıyor, kaslı kolları belimi sarıyor. Dudakları aşağı iniyor ama son anda başımı çeviriyorum, böylece öpücüğü yanağıma konuyor. Yapamam. Aramızdaki bu sır, bu tarifsiz ihanet varken olmaz.

"Banner?" Geri çekildi, yüz ifadesi şaşkın ve endişeliydi. "¿Qué pasa?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum alışkanlıktan, her şeyin yolunda gitmesine o kadar alışmışım ki. İyi olmaya ve karşılaştığım her türlü sorunla başa çıkabilmeye alışmışım. Ama bu sorunu ben yarattım ve düzeltilmesi mümkün değil. "Bu doğru değil."

Kaşları derinleşiyor, dokunuşunda endişe var. Bundan zevk alıyorum çünkü uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Otur." Kanepeyi işaret ediyorum. Kısa bir tereddütten sonra oturdu ve ben de ona katıldım. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Tamam." Dizime dokunuyor. "Söyle bana, Bannini."

Kelimeler boğazımda bekliyor, benzinin üzerinde asılı duran yanan bir kibrit gibi. Sanırım onları çıkarmamın tek yolu bu, eğer derimi yakıp havayı yakarlarsa.

"I . . ." Dudaklarımı yalıyorum, kaygı ve utançla dolu bu an boyunca sığ nefes alıyorum. "Zo, ben ..."

Göğsümde bir hıçkırık patlıyor ve odanın gerginliğine karışıyor.

"Bebeğim, ne oldu?" Zo yüzümü kapatıp bir eliyle saçlarımı geriye itti. "Ne oluyor be? Biri sana zarar mı verdi? Sen-"

"Başka biriyle yattım."

Tamamen hareketsiz kalıyor ve odadaki tek ses, hıçkırıklarımı zapt etmek için mücadele ederken nefesimin acı veren hıçkırıkları oluyor. Geri çekilip kendi kendime açtığım yaraları yalamak istiyorum ama bu korkaklık bir seçenek değil. Zo bana şaşkın şaşkın bakarken olmaz. Elleri yüzümü sıkıca sarıyor ve bir an için bütün o gücün kemiklerimi kırmak için kullanılacağını düşünüyorum. Belki de bu şiddetli dürtüyü hissediyor çünkü onu yakmışım gibi ellerini yüzümden çekiyor, sanki bana dokunmaya devam ederse ne yapacağından korkuyor. O

Şöminemin yanında durup arkasını dönerek yürüyor. Elleri beni terk ettikten sonraki sessizlikte, bir kelime kulaklarıma ve derimin altına süzülüyor.

Fahişe.

Ben de Kenan'ın aldatan karısına öyle dedim. Söylemesi çok kolay, bağışık olduğunuzu düşündüğünüzde yargılamak. Baştan çıkaran her şeye karşı koydum ama hiçbir şey beni Jared'e hazırlamadı.

Zo'nun hâlâ ayakta durduğu, dirseklerini ailemin hatıra eşyaları ve fotoğrafları arasında şömineye dayadığı yere doğru bir bakış atıyorum. Başını ellerinin arasına almış. Vancouver'dan getirdiği kar küresi, masalsı bir günü sonlandıran bir kış günbatımı, değerli konumundan benimle alay ediyor.

"Lütfen bir şey söyle," diye yalvarıyorum usulca, gergin sessizliği bozarak.

Omuzları sertleşiyor ve bir an için bana vereceği tek şeyin sırtının gururlu çizgisi olduğunu düşünüyorum, ama sonra bana bakıyor, yüzü keskin, soğuk çizgilerle oyulmuş bir buz heykeli. Gözyaşlarım her zaman onun zayıf noktası olmuştur, ama gözlerimden akan sıcak yaşlar yüzünün donmuş arazisini eritmeyecek. Bu bir tundra. Issız.

"¿Cómo pudiste hacerme esto?" diye soruyor, sesi duygusallıktan kısılmış. "Bize mi?"

Bunu bana nasıl yaparsın? Bize?

"Zo, lo siento mucho!"

Çok özür dilerim.

"Pardon?" Sert kahkahası havayı karıştırıyor. "*Üzgün müsün*?"

Yüzü öfkesinin maskesine dönüşür. Bir kükremeyle kar küresini kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlatır. Ağır mermer taban duvara çarpıyor ve kubbe paramparça oluyor; cam, sıvı ve kardan oluşan bir patlama yüzeye sıçrıyor. İrkildim ve şok olmuş gibi keskin bir nefes aldım. Zo'nun bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama bu bir şiddet eylemi, aramızda on yıldır var olan şefkati öldürüyor.

Hayır, Zo öldürmedi. Ben öldürdüm. Bencilliğimle. Zayıflığımla.

"Başkasını beceriyorsun," diye homurdanıyor, öfkesi onu yormuş gibi ağır ağır nefes alıyor. "Ve bana bir *özür* mü teklif ediyorsun? Vücudunu paylaşıyorsun, ... paylaşıyorsun."

Sözleri titriyor ve sesinde bir soru var. Yüzündeki acı dolu çizgilerde. "Kalbini paylaşıyor musun? Bu adamı seviyor musun? Bu adamı seviyor musun Banner?"

Kalbim emin olup olmadığımı sorarken bile "Hayır," diyorum. Aşk, Jared ve benim aramdaki çekimden daha mı güçlü? Yıllarca süren mi? O yakınımdayken hissettiklerimden daha mı gerçek? O içimdeyken? Daha güçlü bir duygu hissettim mi hiç? "Sadece bir kez oldu. Bir hataydı. Yanlış olduğunu biliyordum. Sadece oldu."

Tanrım, ağzımdan çıkan her şey basmakalıp, insanların affedilemez olanı mazur göstermek için başvurduğu ifadeler.

"Bir anda mı *oldu*?" diye soruyor, yüz ifadesi öfkeyle parlıyor. "Ne kadar çok *kadını* geri çevirdiğimi biliyor musun? Her gece dört kadınla birlikte olabilecekken tek bir kadına sadık kaldığım için erkekler benimle nasıl dalga geçiyor? Her şehirde? Ama ben yapmadım. Bunu sana asla yapmazdım. En iyi arkadaşıma. Benim ..."

Sözünü kesiyor, bana pek çok kez söylediği kelimeyi ısırarak geri alıyor. "Bana bunun öylesine olduğunu söyleme Banner. Benim başıma hiç gelmedi." "Biliyorum," diye kekeliyorum, gözlerim yaşlardan o kadar bulanık ki onu zar zor görebiliyorum. "I

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığıma söz veriyorum. Yapmazdım. Bunu biliyorsun. Beni tanıyorsun. Ben asla ..."

Sadece ben yaptım. Sesim bu farkındalıkla birlikte kayboluyor. Bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir kelime yok; doğru yapmak için. Yetersizliğim ve utancım onun öfkesi ve hayal kırıklığıyla odanın öbür ucunda buluşuyor. Bunu düzeltebilecek, daha iyi hale getirebilecek tek şey hiç yaşanmamış olmasıydı.

Ama oldu.

"¿Con quién?" Zo'nun talebi bir hırıltı, dar gözlü bakışları ise intikam vaat ediyor.

Bunu, kim olduğunu bilmek isteyeceğini tahmin etmemekle aptallık ettim. Tabii ki istiyor. Her zaman isterler. Ben de bilmek isterdim ama ona söyleyemem. O ve Jared aynı çevrelerde hareket ediyorlar. Bu sadece işleri daha da garipleştirir. Daha da kötüsü.

"I . . . Kim olduğu önemli değil," diyorum zoraki bir şekilde, şiş gözlerle bakışlarımı kucağımda dönüp duran ellerime sabitleyerek. "Geçmişimden biriydi."

"Geçmişinden mi?" Kalın, kara kaşlarının arasında ağır bir çatıklık var. "Ne? Üniversiteden mi? İş hayatından mı? Bütün arkadaşlarını tanıyorum. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Kaşlarını çattı ve dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek benimle alay etti.

"En azından ben öyle sanıyordum," diyor. "Senin güvenilmez bir dolandırıcı olduğunu bilmiyordum."

Cevap vermiyorum ama her kelimeyi sırtıma inen bir kırbaç gibi, onurumu ve gururumu parçalayan sözlü bir kırbaç gibi alıyorum.

"Siktir, Banner!" Küfürü patlatıyor. Hayal kırıklığı, devasa vücudunun güçlü hatlarını geriyor. "Her şeyi mahvettin. Tüm hayatım seninkiyle iç içe geçti."

"Biliyorum." Burnumu çekiyorum ve gözlerimin kenarlarından sızan yaşları siliyorum.

"Senin ailen benim ailemdir. Senin kariyerin benim kariyerimdir." Duyguları yüzünde çimento gibi sertleşiyor.

"Bacaklarını kapalı tutman konusunda sana güvenemiyorsam," diyor, bana karşı hiç olmadığı kadar kaba bir şekilde, "kariyerim konusunda sana kesinlikle güvenemem."

Elbette bunu tahmin ediyordum ama bunu dile getirdiğini duymak... Yıllar süren bir ortaklığın sona ermesi kalbimi kırıyor. İşini kaybedeceğim için değil, kariyerine benden daha iyi bakacak başka kimse olmadığı için. Daha iyi ellerde olmayacak. Olamaz da. Başka hiç kimse sadece oyuncuyu ya da kar hanesini değil, insanı da benim kadar önemsemeyecek.

Kapıya doğru ilerliyor, saatler önce düşürdüğü ama sadece birkaç dakika önce düşürdüğü çantayı alıyor ve bana bir kez daha aşağılayıcı bir bakış atmak için dönüyor.

"Eşyalarımı almaya gideceğim," diye tükürdü. "Ve yeni bir menajer aramaya başlayacağım." "Ama senin kontratın," diye itiraz ediyorum.

"Sana supermax'i almaya çok yaklaştım.

Hak ettiğin anlaşma. Eğer bana izin verirsen-"

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun, sen ..." Başını sallıyor ve omzundaki çantayı düzeltiyor. "Bir keresinde kariyerimi neredeyse hiçbir şey bilmeyen deneyimsiz bir kızın ellerine bıraktım ve milyonlar kazandım. Bunun senin özel olmandan kaynaklandığını düşünmüştüm ama öyle değilmişsin. Eminim başka biri de bu kadar iyi iş çıkarabilir."

Başımı sallıyorum, bir hıçkırığı daha bastırmak için dudağımı ısırıyorum. En iyi arkadaşımı, on yıl boyunca zafer ve acıyla, başarı ve başarısızlıkla benimle birlikte olan -ve benim de onunla birlikte olduğum- adamı kaybetmek, bir parçamı kaybetmek gibi geliyor.

"Zo, kendimden çok utandığımı bilmelisin," diyorum ona, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı kurulama zahmetine girmeden.

Kapıyı sarsarak açtığında arkasına bakmıyor ama son sözlerini omzunun üzerinden savuruyor.

"Yo tambien."

Ben de öyle.

24

AFİŞ

Karanlıkta oturmuş, gözyaşlarımı içime akıtırken bir yandan da Gino'nun paket servis menüsüne bakıyordum. Sadece on beş dakika ötede hayatımda yediğim en iyi pepperoni pizza var. Genellikle pepperoniyi ayıklar, yağın çoğunu bir kağıt havluyla siler, hamurlu kabuğu soyar ve kendimi bir dilimle sınırlarım. Eğer savurganlık yapıyorsam, belki iki.

Ama bu gece, Zo'nun hayal kırıklığı omuzlarımda ağırlaşırken ve onun bağırarak yaptığı suçlamalar duvarlarımda hapsolmuş, o gittikten sonra bile zihnimde yankılanırken, bütün pizzayı yemek istiyorum. Dişlerimi çıtır çıtır salatalara ya da yağsız et şeritlerine değil, yumuşak ve etli bir şeye geçirmenin ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyorum. Marşmelov gibi kabarık bir şey. Ağzımda yastık hissi veren yapışkan bir şey.

Rahatlatıcı.

Danışmanlıkta öğrendiğim her şeyi kendime hatırlatıyorum ama pizza yemek beni öldürmez. Vücudum bir gecede balonlaşmaz. Arada bir kendimi şımartıyorum. Pizzayı yememin *nedeni*, kendimi ve Zo'yu nasıl hayal kırıklığına uğrattığım, tanıdığım en nazik adamı nasıl incittiğim için göğsümde derin bir krater oluşmuş olması. O çukura yemek tıkıştırmak istiyorum ve yemeği bitirene kadar geçecek bir süre için bile olsa, pepperoninin her şeyi daha iyi yapacağına inanmak istiyorum. Buna teslim olmak

bir dilek kuyusuna ayıklık parası atıp en iyisini ummak gibi geliyor. Ama şu anda *nasıl* daha iyi hissedeceğim umurumda değil. Sadece ihtiyacım var.

Siktir et.

Elimdeki telefon çaldığında Gino'nun numarasını seçmek için cep telefonumu açtım. Ve tabii ki arayan Quinn'di. İki kez çaldıktan sonra açmamayı düşündüm ama aramaya devam edeceğini biliyordum. Bu sabahki antrenmanımızı iptal ettim. Telefonuma cevap vermiyordum. Eğer ofisi aradıysa, Maali ona hasta olduğumu söylemiştir. Cevap vermezsem, kapıma dayanacak.

Ben de onun için bunu yapardım.

"Selam." Paket servisi olan menüyü sevgiyle okşuyorum ve normal görünmeye çalışıyorum. "Naber, chica?"

"Ne oldu?" Quinn soruyor, sesi gergin. "Bu sabahki antrenmanı ekmen, hasta olduğunu söylemen ve bu akşamki randevumuzu kaçırman."

"Randevu mu?" Koltuğumda dik oturuyorum, aniden tetikteyim. "Ne randevusu?"

"Bu gece AesThetics sahası vardı, hatırlıyor musun?"

Oturma odamın zeminine utançtan batıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve bir elimle yüzümü kapatıyorum. "İnanamıyorum...
Maali olurdu-"

"Aradılar mı?" Quinn araya girer. "Evet, aradı. Birkaç kez, ama sen cevap vermedin."

Gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımın bütün gün hırpaladığı saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Çok özür dilerim." Taze gözyaşlarımı yutuyorum. Sadece Zo'yla aramı bozmakla kalmadım, Quinn için aylardır geliştirdiğim bir fırsatı da tehlikeye atmış olabilirim. "Onları arayıp yeniden planlayacağım."

"Yine de onlarla görüştüm." Sesine bir gülümseme yerleşti. "Tartışmak istediğin fikirleri zaten göndermiştin ve sen ve ben onların üzerinden geçmiştik. Bu

Söyleyeceklerini dinlemek ve onlara ne düşündüğümüzü anlatmak kolaydı."

"Ve?" Umutla soruyorum.

"Ben bir şey *yapmadım* ki." Quinn alaycı bir kahkaha atıyor. "Ekmek paranı kazanmalısın. Bu gece hasta olduğun için onlara yarın devam edeceğini söyledim."

Sorularla dolu bir duraklama.

"Hasta mısın?" Quinn soruyor. "Bunların hiçbiri sana göre değil. Biz ölümlüler bir iki günlüğüne okulu asarız ama sen hiç asmadın. Peki neler oluyor?"

Ve ben söyleyemiyorum bile. Utanç, acı ve hayal kırıklığı ağzıma tıkaç gibi tıkanıyor. Ne kadar berbat ettiğime dair kelimeleri durduruyorlar. En iyi arkadaşım yaralandı ve gitti. Şirketimin en büyük müşterilerinden biri ayrılıyor. Ailemden kaçınılmaz olarak alacağım kınamadan bahsetmiyorum bile. Annem öz kızı ve Alonzo Vidale arasında seçim yapmakta zorlanacak. Büyük maçlarında ya da sakatlandığında kaç tane tespih çekildi? Şimdiden onun bu Noel'de oturması gereken boş koltuğa baktığını görebiliyorum.

"Banner?" Quinn soruyor.

Ve ağlamalar yeniden başlıyor. Son birkaç saatin hıçkırıkları değil, ama silemeyecek kadar yorgun olduğum bir damla acı ve hayal kırıklığı. Sadece burnumu çekiyorum ve çaresiz sessizliğim.

"Tanrım," diyor Quinn, sesi dehşet dolu bir fısıltıya dönüşüyor. "Zo mu? Aldattı mı? Yolda bir fahişeyle mi? Çünkü bende tam da bir erkek aldattığında kullanılacak bir şey var."

"Bir kız yaptığında ne yaparsın?" Sessiz bir sesle soruyorum.

Şok dalgaları diğer uçtan beni patlatıyor.

"Yola çıkıyorum."

Otuz dakika sonra, kanepedeki yerimden kıpırdamamış, hâlâ işlerin nasıl bu kadar karıştığını gözden geçiriyordum. Telefonuma bir bakışta

Quinn gibi Maali de birkaç sesli mesaj bırakmış. Bir günlüğüne bırakabileceğiniz türden bir hayatım yok. Hayatım son sürat giden bir tren gibi. Planlanmış bir durak olmadan bir dakikalığına "atlamayı" deneyin, her şey ezilir.

Cevapsız arama yapmadığım tek kişi Jared. Göğsümde bir şey yanıyor. Acı ya da hayal kırıklığı. Buffy'nin Angel'la birlikte olduktan sonra onu hiç aramayan ve sonra da öldürmeye çalışan soğuk bir iblis haline gelmesi gibi hissediyorum. Tabii ki, bu çok aşırı. Birincisi, Jared başından beri bir şeytandı. Bunu biliyordum. İkincisi, kalbime bir kazık saplayacağını sanmıyorum. Bundan daha kurnazca davranırdı. Çok fazla anlam çıkarıyor olabilirim. Masamı ve hayatımı mahvetmeden önce.
. Bana biraz zaman tanıdı. Belki de Zo'yla işleri hallederken bu daha fazla boşluktur. Ya da belki işi bitmiştir? Minnettar olmalıyım ama sanırım kendimi yoksun hissediyorum.

Zo'ya yaptıklarım hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyorum. Kendi değerlerime ve ilkelerime vahşice ihanet ettiğim için ne hissettiğimi biliyorum. Ama Jared'in benden vazgeçmesi konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ve hissetmeliyim. Bunu bilmeliyim. Hayatım için doğru olarak kabul ettiğim şeylere dayanan ahlaki netlik her zaman benim rehberim olmuştur. Şu anda her zamankinden daha bulanık hissediyorum, bu bataklığa saplanmış durumdayım. Emin değilim.

Kapının açılması beni kanepedeki felsefi düşüncelerimden uyandırıyor. Quinn'de anahtar vardı. Görünüyor, AesThetics toplantısından kalma kıyafetleriyle, sanırım, çünkü çok şık giyinmiş. Buna karşılık ben bakıyorum
. . .

"Bok gibi görünüyorsun," diyerek o ana kadar sadece bir şüphe olan şeyi doğruladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Şişmiş göz kapaklarıma ve hâlâ sıcak olan yanaklarıma dokunuyorum.
Ağlamaktan.

"I getirdi takviye." O tutar yukarı a plastik çanta. "Votka buzlu şeker. Sadece yüz kalori ve alkol *ile* dondurma gibi!"

Yıllar sonra ilk kez gülümsüyorum.

"Bu benim düşündüğüm pepperoni pizzadan daha iyi." Gino'nun menüsünü tutuyorum.

Lekeli, şişmiş yüzümden menüye bakıyor.

"Bazı günler pizza ister tatlım." Menüyü elimden kaptı. "Fazla düşünme ve aşırıya kaçma. Yarın yeni bir gün."

Menüdeki numarayı çeviriyor.

"Evet, kişisel ölçünüz var mı? Kaç dilim?" Bana gülümsüyor. "Onlardan bir tane alacağız."

Bir saat ve her birimiz için ikişer tane olmak üzere dört minyatür dilim sucuklu pizzadan sonra, benden tüm kanlı hikayeyi, ilave gözyaşları ve kendini suçlamalarla dolu olarak çıkardı. Umarım ben de onun beni dinlediği kadar şefkatli olurum. Onun nazik gözlerinde yargılama yok.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye soluk soluğa gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Ve tüm bu lanet ağlamalar. Ben böyle ağlamam. Özür dilerim."

Gözyaşlarımı geri kırpıyorum ve kucağımda titreyen ellerime bakıyorum.

"Onu çok kötü incittim Quinn. Nasıl yıkıldığını bir görseydin, bir duysaydın. Zo, gezegendeki en tatlı adam ve ben ona bunu yaptım. Ben tam bir-"

"Ah, ah, ah ..." Quinn parmağını sallayarak araya girdi. "Kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtaran kadın hakkında söylediklerine dikkat et."

"Saçmalama." Başımı sallıyorum ve övgüleri silkeliyorum.

"Ben değilim." Quinn ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Benim için geldiğinizde tek bacağım vardı ve ölmek istiyordum, hanımefendi. Hatırlarsanız kendimi iki kez öldürmeye çalışmıştım."

Quinn'in normalde neşeli olan bakışları anılarla birlikte ciddileşiyor.

"Bende kimsenin göremediği bir şey gördün Banner," diyor usulca. "Ve ben de görene kadar durmayacaktın, seni inatçı sürtük. Ve bu bana yeniden yaşama isteği verdi."

Kendi gözyaşlarını geri kırpıyor.

"Bunu kaç kişi için yaptığının farkında mısın?" diye soruyor. "Onlar için savaştığın için kaç kişi hala NBA'de? Onları koruduğun için mi? İhtiyaç duyduklarında kafalarına vurduğun için mi? Herkes senin gibi değil. İnsanları önemsemen, onlar için savaşman olağanüstü. Sadakatin olağanüstü."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha dökülüyor.

"Sanırım Zo şu anda benim sadakatimi sorgulayacaktır," diyorum, tekrar kucağıma bakarak.

"Sen karakterine aykırı bir şey yapmış iyi bir insansın. Sonsuza kadar kendini hırpalayamazsın. Kafanı duvara vurmak yüz elli kalori yaktırır ama bu senin için iyi mi?"

"Ne?" Bu suçluluk duygusundan ne zaman kurtulacağımdan emin olmasam da gülüyorum. "Aman Tanrım."

"Sadece zaman alacağını bildiğimi söylüyorum, ama kendini affetmen gerekecek" diyor ve benimle bir gülümseme paylaşıyor. "Ve Jared'le tarif ettiğin bağ, ikinizin arasında kendi gözlerimle gördüğüm şey, görmezden gelmek, uzaklaşmak çok zor, özellikle de ilişkiniz ..."

Quinn gözlerini kısarak doğru kelimeyi arıyor.

"Tatmin edici değil," diye karar verdi. "Muhtemelen Jared daha hayatına girmeden önce Zo'yla ilişkinizin olması gerektiği gibi olmadığını biliyordun. Şimdi acı verici ama belki uzun vadede ..."

Bunu değerlendiriyorum, kendimi bu kadar kolay bırakmaya hazır olduğumdan emin değilim. "Peki ya Jared Foster?" Quinn çekingen bir şekilde soruyor. "Bir şey sorabilir miyim?
uygunsuz ve duyarsız bir soru mu?"

Dudaklarım başka bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunlar senin uzmanlık alanın, değil mi?"

Gözleri hevesle bakıyor ve neredeyse dudaklarını yalıyor. "İyi miydi?"

İyi demek yetersiz kalır. Kapı çaldığında Jared'la seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Kirli görünüşüme bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, ben bakarım," diyor Quinn, ayağa kalkıp kapıya doğru giderken güven verici bir şekilde omzumu okşuyor. "Ve her kimse ondan kurtul. Şu dondurmalardan bir tane al!"

Gözleri parlak ve yanakları pembe bir şekilde yeniden ortaya çıktığında donmuş alkollü ikramı uzun uzun yalıyorum. Ya da ben buna Jared Foster etkisi diyorum. Onun hemen arkasından içeri girdi.

Tanrım, neden böyle görünmek zorunda?

Jared'in çekiciliği hiçbir zaman tamamen fiziksel olmadı. İşim gereği bir sürü güzel adam gördüm. Gerçek erkeklik örnekleri. Jared'la aramdaki bağ, onun güzelliğinden çok daha fazlası.

Ama kesinlikle zarar vermez.

"Selam," diyor oturma odamın kemerli girişini doldurarak. Elleri koyu renk kot pantolonunun içine sokulmuş ve beyaz Kerrington tişörtü göğsünün genişliği boyunca uzanıyor. Saçları sanki parmaklarını gezdiriyormuş gibi çılgınca dağılmış.

Ya da benim yaptığım gibi.

"Hey." Önce Quinn'e sonra da elimdeki dondurmaya baktım. Onun dışında her yere. Bildiğim dünyanın sona erdiği, Deskageddon olarak adlandırdığım olaydan beri ilk kez aynı odada bulunuyoruz.

Üçümüzü garip bir sessizlik sarıyor ve bunu nasıl bozacağımı bilemiyorum. Quinn ne yaptığımızı biliyor. Jared muhtemelen ona söylediğimden şüpheleniyor. Bu arada ben de suçluluktan tahrik olmaya kadar uzanan bir duygu ve hisler kakofonisiyle boğuşuyorum. Hiçbir zaman aşırı seks yapan biri olmadım. Seksten zevk alırım ama her zaman geri çekilebilirim. Uzun mesafeli bir ilişkinin Zo ve benim için bu kadar iyi gitmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama Jared içimdeki vahşi bir şeyi serbest bıraktı. Nasıl evcilleştireceğimi bilmediğim bir şey.

Quinn birkaç saniye sonra, "Gitmeliyim," diyor. Çantasını alır ve boğazını temizler. "Seni tekrar görmek güzeldi Jared."

Uzaktan başını salladığını görüyorum ama bana tereddütsüz baktığını hissediyorum.

"O zaman yarın görüşürüz Banner." Quinn'in sesi doğal olmayan bir şekilde parlak çıkıyor. Başımı kaldırıyorum ve gözlerini anlamlı bir şekilde açıyor - *OMG* işareti. "Tamam," diyorum ses tellerimi yeniden keşfederek. "Önce AesThetics'i arayacağım. sabahki şey. Geldiğiniz için teşekkürler."

Ön kapıdan çıkarken çıkardığı yumuşak tıkırtı beni harekete geçirmiyor. Elimdeki sıvılaşmış buza bakıyorum, eriyip parmaklarımın arasından damlamasına aldırmadan. Bundan sonra ne olacağından emin değilim. İlkelerim, inançlarım beni her zaman demirlemiş, her adımımdan emin olmamı sağlamıştır. Her adımı onlar *belirledi*. Şimdi onları bu kadar korkunç bir şekilde ihlal ettiğime göre, bir mayın tarlasındayım ve attığım her adım ayaklarımın altında patlayabilir.

"Ortalığı batırıyorsun," diyor Jared ve dondurmadan geriye kalanları alıp çöpe atıyor.

Elimi tutuyor ve parmaklarımdaki buzlu, aromalı votkayı yavaşça yalıyor. Dili sıcak bir kadife gibi her bir parmağımın arasındaki narin dokuyla sevişiyor. Belimin altındaki tüm kaslar kasılıyor. O dili bir daha asla göremeyeceğim, vücudumun onun için döktüğü şeyi nasıl yaladığını hatırlamadan. O anda, mükemmel hissettirdi. Ama bunu Zo'ya itiraf etmek günah gibi geliyordu. Elimi çektim ve sonunda ona baktım. Yüzündeki pürüzsüz çizgiler endişeyle kırışıyordu.

"Kendine ne yaptın böyle?" Şişmiş gözlerimin etrafında geziniyor. "Kan damarlarını patlatmışsın."

Bilmem gerekirdi. Ne zaman çok ağlasam böyle olur ama çok uzun zamandır bu kadar çok ağlamamıştım. Belki de onun için ağladığım son zamandan beri. Dokunuşundan geri çekiliyorum ve o da elini yanına bırakıyor. Endişeli ifadesi çimento gibi sertleşiyor.

"Yani ona söyledin mi?" diye soruyor. "Ne oldu?"

Uzaklaşıyorum, boşluğa ihtiyacım var ve şömineye en yakın şık deri koltuğa oturuyorum. Bütün gün tünediğim kanepeden kaçınıyorum çünkü

Jared oturuyor, yanımda olmasını istemiyorum. Adam, tercihen sikinin yanında yanıcı bir etiketle gelmeli.

"Ona söyledim, evet." Salon pantolonumun belindeki iple oynuyorum.

Cevap vermiyor ve dikkatini duvara verdiğini görmek için başımı kaldırıyorum, çökmüş, sahte kar taneleriyle süslenmiş, yerde bir cam havuzu var.

"Üzgündü," diye açıklama yapıyorum. Jared

kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Sana dokunmadı mı, canını yakmadı mı?"

"Tabii ki hayır," diye yanıtlıyorum hemen. "Öfkesini duvardan çıkardı, benden değil."

Jared, "Sanırım hıncını benden de çıkarmak isterdi," diyor, ağzını alaycı bir şekilde eğerek.

"Ona kim olduğunu söylemedim."

Bana bakmaya devam ettiği ve benim onun bakışlarından özenle kaçındığım bir kalp atışı sessizliği.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

"Aynı çevrelerde hareket ediyorsunuz." Omuz silktim. "Bilmek istemesine rağmen gerekli olduğunu düşünmedim."

"Ona söylemeliydin. Eninde sonunda anlayacaktır."

"Neden böyle söylüyorsun?" Şaşkın gözlerini kaldırıyorum ve onu hala Ben.

"Çünkü tekrar olacak," diyor boğuk bir sesle, rahat bir şekilde apaçık olmalı. "Ve herkesin bilmesini istiyorum."

Nefes göğsümden yavaşça yükseliyor. Bunun öfke mi, hayal kırıklığı mı olduğundan emin değilim.

Ya da daha kötüsü, rahatlama.

"Emin değildim..." Parmaklarım ipin ucuna geri dönüyor. "Aramadın, ben de belki ... diye düşündüm."

"Tanrım, Ban," diyor yumuşak bir sesle ama şiddetle. "Her gün arayıp mesaj atıyorum ve sen beni görmezden geliyorsun, ben de sana biraz zaman tanıyorum. Zo'yla bu işi halledebilesin diye dayanabildiğim kadar uzanıyorum ve sen seni istemediğimi mi varsayıyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

Kadın zihnine hoş geldiniz. Umarım iyi vakit geçirirsiniz.

Oturduğum koltuğa doğru ilerliyor ve elimi tutuyor. "Bu gece buraya neden geldiğimi biliyor musun?" diye soruyor, hayat çizgisini okşayarak başparmağıyla avucumun içini okşadı.

"Hayır," diye fısıldıyorum ve Jared'in yüzünde onu neredeyse tanıyamayacağım kadar çıplak bir duyguyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. "Neden geldin?"

"Seni affetmediğinden emin olmak için."

25

JARED

Söylemesi boktan bir şey. Biliyorum ama dürüst olacağım. Bütün gün Zo'nun o meşhur yüce gönüllülüğüyle Banner'ı affedebileceği ve sonra da onunla kalmaya mecbur hissedeceği düşüncesiyle boğuştum. Ve ben de her şeyi yeniden bozmak zorunda kalacaktım.

Dağınık.

"Ne?" Banner sözlerim onu yaralamış gibi göğsüne dokunuyor. Muhtemelen yaralamıştır. "Bunu nasıl söylersin Jared? Bunun bana ne yaptığını, onu incittiğimi ve arkadaşlığımızı mahvettiğimi bilseydin, bunu söylemezdin."

Bana olması gerekenden daha fazla empati atfediyor.

"Eğer ayakkabı diğer ayağımda olsaydı," diyor, şiş gözlerini bana kırpıştırarak. "Nasıl hissederdin? Nasıl tepki verirdiniz?"

Bunun tamamen varsayımsal olduğuna sevinmeli. Zo kadar medeni ve nazik değilim, ama sanırım bunu kabul ettik.

"Ben olsam önce onunla ilgilenirdim." Önümde durana kadar ellerini çekiştiriyorum, birbirimizin sıcaklığını hissedecek kadar yakınlaşıyoruz. "Onu ölene kadar döverdim çünkü ikimiz de hapishane için fazla güzel olduğumu biliyoruz."

Umduğum gibi küçük bir tebessüm etti.

"Ve sonra," diyorum, sesim göğsümde sert bir titreşime dönüşüyor. "Seninle anlaşırdım."

Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, çenesini sıkıyorum, böylece ağzı biraz açılıyor ve tatlı pembe dilini görebiliyorum. Başparmağım içine düzgünce oturuyor ve çenesini kapatıyorum, izliyorum, emmesini bekliyorum. Emdiğinde aletim seğiriyor. Burnumdan keskin bir nefes çekiyorum ve çenesinin astarını ve dişlerinin keskin kenarlarını okşuyorum.

"Seni tertemiz beceirdim." Alnımız birbirine değene kadar eğilirim. "Seni bakire gibi hissedene kadar beceirdim. Sanki ilk seferinmişim gibi. Vücudun daha önce nasıl hissettiğini hatırlayamayana kadar içinde kalırdım. Başka birinin nasıl hissettiğini."

Hızla göz kırpıyor ve başparmağımı ağzına alıyor. Çekiyorum ve boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinde ıslak bir iz bırakıyorum.

"Ama yine de bunu yapmayı planlıyorum."

Kirpikleri kapanıyor ve gözlerinden yayılan parçalanmış damarların ve çok ağladığı yanaklarının üzerinde geziniyor.

Onun üzerinden.

Bunun olacağını biliyordum. Onun için bu şekilde *yas tutmasını* izlemek zorunda kalacağımı, ama yine de bu beni üzüyor. Beni kızdırıyor ve hayal kırıklığına uğratıyor. Onu bir kenara bırakıp yoluna devam edebilmesini, sadece bana, bize odaklanmasını ve onu bir daha düşünmemesini istiyorum. İronik bir şekilde, bunu yaparsa benim istediğim kadın olmaz. Pek çok açıdan çok kalpsiz olabiliyorum ve onun iyi olmasını seviyorum. Hiç de benim gibi değil. Bu bazen rahatsız edici ve muhtemelen değdiğinden daha fazla sorun yaratıyor ama onu parıldatan da bu. Tüm bu ışıltıyı kendim için istiyorum ve onu korumak için başka bir adam için ağlamasına katlanacağım.

Dokunuşumdan uzaklaşıyor ve sözlerimin onda uyandırdığı duygu ve düşünceleri temizlercesine başını sallıyor.

"Bugün biraz kaytardım," diyor aniden. "Antrenmanımı atladım, ofise gitmedim, bir toplantıyı kaçırdım. Yarın erken başlamam gerekiyor."

"Tamam," diyorum, beni dışarı atmaya çalışmasını bekliyorum.

"Yani ..." yana bakıyor ve dudağını ısırıyor ". ... o yüzden ben yatıyorum."

"Harika bir fikir." Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve yalandan esniyorum. "Kendimi yendim." Ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı.

"Geceyi burada geçirmeyeceksin." Kollarını göbeğinin etrafında kavuşturarak kendini koruyor. "Yapamayız. Jared, yapamam."

"Yapmayacağız." Çenesini kaldırıyorum ve ne demek istediğimi anladığından emin oluyorum. "Ama ben kalıyorum. Şu anda içinde bulunduğun durumdan hoşlanmıyorum."

"Eminim kendime zarar vereceğimi düşünmüyorsunuzdur."

"Bence kendini kınayacaksın," diye düzeltiyorum. "Tıpkı bütün gün bu odada karanlıkta tek başına kendini kınadığın gibi."

Yedi çili, gözlerinin etrafındaki deriyi süsleyen kılcal damarların arasında kayboluyor. Daha fazla itiraz ederse tartışmaya tamamen hazırım ama omuzları çöküyor, başı göğsüme düşüyor ve derin bir iç çekiyor. Yorgun.

Onu nazikçe koridora doğru çeviriyorum, kollarımı ortasına doluyorum, önüm arkasına geliyor ve evinin arka tarafına doğru yürüyoruz. Hangi odanın ona ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bizi sağa çeviriyor ve karanlık, geniş bir odaya giriyoruz. Büyük bir yatak başlığı ve yatak, bir yan sehpa ve yatağının ayak ucunda bir çeşit bank gibi belirsiz bir izlenimim var, ama hepsi şekillerden ibaret. Işığı açmak istiyorum çünkü karanlıkta ona dokunmaktan bıkmıştım ama yapmıyorum. Başparmaklarımı pantolonunun kemerine sokup aşağı doğru itiyorum. Pantolon kalçalarının üzerinden kayarken tamamen hareketsiz kalıyor.

"Jared, sana
söyledim-"

"Biliyorum.
Yapmayacağız."

Tişörtünü başından sıyırıp sutyenini sırtından çözüyorum, göğüsleri göğsümde serbest kalırken geriliyorum.

"İçinde uyumak istediğin bir şey var mı?" Etrafta dolabını ya da şifonyerini ararken soruyorum.

Ve Banner'ın her zaman yapmayı başardığı gibi beni şaşırtarak tişörtümü başımın üzerinden çekiştiriyor, kemerimi ve fermuarımı birkaç

saniye sessizce çekiştiriyor, başını eğiyor, kot pantolonumu aşağı indiriyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Evet," diye fısıldıyor, hüzün ve umut tek bir kelimede düğümleniyor. "Kollarında uyumak istiyorum."

26

AFİŞ

Daha önce pek çok sabah olduğu gibi, uyandığımda kendimi suçlu hissediyorum. Rüyamda Jared'i arkamda Zo'yla birlikte sıcak ve sağlam gördüğüm için suçluluk duyuyorum. Sonra tüm alarmlar beni yataktan atmak için yaygara koparmadan önceki gri şafak ışığında, duyularım ince farkları seçiyor. Etrafımdaki kol daha sıkı kavrıyor, daha yukarıda ve büyük bir avuç göğsümü kavrıyor. Sırtımdaki gövde dokunulduğunda daha yumuşak, Zo'nun göğsündeki daha kalın kıllar yerine ortadan aşağıya doğru ok gibi inen ince bir kıl çizgisi var. Ve kokusu. Onun kokusunu alıyorum ve ıssız bir çamaşırhaneyi görüyorum ve sıkma makinesinin *güm güm* sesini duyuyorum.

Zevk, Jared'i içime çekebilmem için suçluluk duygusunu bir kenara bırakıyor ve sonra Zo'yla dün yaşadığımız felaketin anısı bana her şeyin yolunda olmadığını hatırlatırken utanç da kendini gösteriyor. Jared'in kollarında olmak çok doğru gelse de, benim dünyamda artık hiçbir şey doğru değil.

"Uyanmışsın," diye saçlarıma uykulu uykulu bakıyor, göğsümü nazikçe sıkıyor ve elini belime doğru kaydırıyor.

Bunca yıldan sonra ve verdiğim onca kiloya rağmen, gecenin bir vakti giydiğim Kerrington tişörtünün altından karnıma dokunduğunda hâlâ geriliyorum. Kendimi kurtarmak için o kadar uğraştığım yağlar geri geldi. En azından zihnimde ve en azından bir anlığına.

Onu becerdiğimde her şey sallanıyordu.

Saygı duymadığınız birinden bile gelse, acımasız ya da nazik sözlerin gücü inanılmazdır. Nasıl da sizinle kalıyorlar, iyileştirici ya da rahatsız edici. İyi bir Katolik olarak büyürken, Tanrı'nın evreni sadece kendi sözleri ve niyetiyle yarattığına dair hikayeler duydum.

Işık olsun. Ve ışık

vardı.

Yaşam ve ölüm dilin gücünde.

Bizler de O'nun suretinde yaratıldık ve dişlerimizin arasında aynı hayat veren, hayat çalan güce sahibiz. Bu güç pek çok kez bana karşı kullanıldı. Kusurlu bedenim, çok zeki olduğumda, çok konuştuğumda, çok yükseldiğimde başkalarının bana haddimi bildirmek için ihtiyaç duyduğu mühimmattı. Kanatlarımı nasıl kırpacaklarını biliyorlardı. Bulabildikleri tek zayıf nokta olan topuğuma nişan aldılar ve hedeflerinden emindiler.

"Ban?" Jared soruyor, elleri belimde sıkılaşıyor. "Uyanık mısın?" O eski düşmanlarımdan, güvensizliklerimden sıyrılıp yüzümü ona dönüyorum.

"Eğer olmasaydım," diyorum uykudan çakıllaşmış bir sesle. "Şimdiye kadar olurdum." Gri ışıkta beyaz bir şerit yanıp sönüyor, gülümsemesi kendimden duyduğum son kuşkuyu da kovalıyor. Yaklaşan elinin şeklini izliyorum, yüzümde sıcaklığını hissediyorum. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılana kadar yaklaştığını hissediyorum. boynumun kıvrımına gömdüğü bir gülümseme.

"Birlikte uyuduk," diye mırıldanıyor, sesi o kadar memnun geliyor ki uzanıp yüzünü görmek için lambayı yakmak istiyorum.

Bu adam, pratikte kucaklaşan bu *adam*, yıllardır beklediğim Jared Foster değil. Son birkaç haftadır açlığını, arzusunu açıkça ortaya koydu ama başka bir şey var. İlk arkadaş olduğumuz çamaşırhanedeki günlerimizi hatırlatan bir şey. Sırt çantası ve bir torba kirli çamaşırla Sudz'un kapısından içeri girmesini dört gözle beklediğim günlere. O iki insan, o *çocuklar* yüz yıl önce yaşamışlardı. Prescott'un eşek şakasını yaptığı o gece her şey çok karmaşıktı ama şimdi

Jared, eski erkek arkadaşımla paylaşmaya alışkın olduğum bir yatakta, umursamazlığımız yüzünden kariyerim tehlikedeyken, o gece olduğu gibi hissettiriyor.

Çocuk oyuncağı.

"O ilk sefer," diye devam ediyor, şakağımdaki kıvrılmış saçlarla oynayarak. "Çok hızlıydı ve karanlıktaydı. İkincisi ise aceleye gelmişti ve senin masandaydı."

Yüzümdeki kemiklerin izini sürüyor, dudaklarımda
oyalanıyor. "Seninle ne zaman yavaşça sevişebilirim
Banner?"
O burnumu öperken bedenim *ŞİMDİ* diye
bağırıyor. "Yatakta mı?" diye soruyor.
Çene çizgimde bir öpücük izi
beliriyor. "Işıklar açıkken mi?" diye
fısıldıyor.

Parmaklarını saçlarımdan geçirip ağzımı yalıyor ve ben nefesimin çok taze olmayabileceğini ve ışığı açarsa muhtemelen korkmuş görüneceğimi unutuyorum. Üzerimde hareket ediyor, güçlü ön kolları yüzümü yastığın üzerinde çerçeveliyor, zayıf kalçaları uyluklarımın arasına giriyor. Ereksiyonu ısrarcı, şimdiden talepkâr. Hareket ediyor ve göğüslerimin uçları tişörtün üzerinden onun göğsüne değiyor. Çarşafların altında birbirimizi hissettiğimizde nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Seninle sevişebilir miyim?" Boynumdan aşağı öpücükler serpiyor. "Işığı açabilir miyiz?"

Gözlerimle lambayı bulmak için başımı çevirdiğimde, yüzüm yastık kılıfına gömülüyor. Çarşaflar temiz ama Zo'nun parfümünün belli belirsiz izleri beni donduruyor.

"Yapamam, Jared." Gözyaşları boğazımda birikiyor. "Burada olmaz. Şimdi olmaz. Yatakta.
Çarşaflar onun gibi kokuyor."

Üzerimde hareketsiz duruyor. Uyandığım andan itibaren onda hissettiğim neşeli, neredeyse çocuksu zevk sönüyor. Havada öldüğünü hissediyorum.

"Ne dedin sen?" Şimdi alıştığım adam gibi konuşuyor. Saygısız ve sert. "Çarşaflar mı?"

Bir avuç Mısır pamuğunu
yumrukluyor. "Bu çarşaflar mı?

"Yıkandılar," diyorum aceleyle. "Sadece kolonyasının bir izi var ve yapamam."

Yataktan yuvarlandı, arkasına uzandı ve beni dışarı sürükledi. O yataktan çarşafları sıyırıp, neredeyse karanlıkta emin adımlarla, kollarında çarşaflarla yatak odasından çıkarken, ben kararsızca kıçımın üzerine düşüyorum.

"Jared." Ayağa fırladım. "Ne yapıyorsun?"

Çamaşır odasına baktım ama orada değildi. Lavabonun altında bir hışırtı duyuyorum ve mutfağa ulaştığımda bin dolarlık yatak takımını çöp torbasına dolduruyor. Bir omzumu kapı pervazına yasladım.

"Az önce bir servet değerindeki çarşafları çöpe attın," diyorum
sakince. "Sana yeni çarşaflar alacağım."

Yanıma yaklaşıyor, çenemi tutuyor ve dişlerimi dudaklarıma bastırarak beni sertçe öpüyor. Kasıtlı olarak onun altında yumuşuyorum, ağzımı onunkine açıyorum, uyumumla onu yatıştırmayı umuyorum. İlk başta bunun olacağından, yapabileceğimden emin değilim. Acımasız açlık onu ağzımın içine sürüklüyor, dilimi kovalıyor ve yakalıyor. İnliyorum, uzanıp parmaklarımı kulaklarında ve boynunda kıvrılan yumuşak saçlarına doluyorum ve o değişiyor. Yer değiştiriyor ve elleri yüzümde nazikçe duruyor. Alnını alnıma bastırıyor, dudaklarımla temasını hiç kesmiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor buzları çözülen öpücüğe. "Saçmaladığımın farkındayım."

"Hmmm," diye kabul ediyorum, çenesinin altını öperek. "Bu durumda öfkelenmeye hakkı olan tek kişi Zo."

Geri çekiliyorum ve mutfak penceremden sızan güneş ışığında ona bakıyorum.

"Biz hatalıyız."

"Bana mı söylüyorsun," diyor ellerini sırtımın alt kısmına doğru kaydırarak. "Senin içindeyken yanlış hissettiğini mi?"

"Hayır, ben-"

"Daha önce hiç böyle bir şey hissettin mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve devam etmeden önce bir iki saniye şaşkın sessizliğimi bekliyor. "Çünkü hissetmedim. Başka biriyle değil."

Beklenmedik itirafı cevabımı ağzımdan kaçırıyor ve ona baykuş gibi göz kırpıyorum. Asi saçlarımı geriye itmek için eğildi.

"Senin için nasıl bir duyguydu?" Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor.

Mükemmel. Doğru. Nihayet.

Jared'i içimde hatırladığımda aklıma gelen kelimeler bunlardı, sadece ilkimiz, sonra sadece ikincimiz olduğunda binlerce kez emin bir şekilde hareket ediyordu. Sanki bir zaman deliğinde, evrendeki gizli bir kapının ardında, zamanın başlangıcından beri birbirimizle sevişiyorduk.

"İyiydi," diyorum onun yerine, gözlerinin sondasından kaçınarak.

"Banner, ver şunu bana." Onu hiç duymadığım kadar yalvarmaya yakındı. "Bana gerçeği söyle."

Hiç kimse beni Jared gibi zorlamadı, her fırsatta teslim olmamı talep etmedi. Ben direnişçiyim ama bu adama karşı koyamıyorum.

Alnımı çenesine yaslamak için indiriyorum. "Tanrım, çok iyiydi Jared. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum. Umuyordum." Sözleri boynumla omzum arasındaki kıvrımda eriyor. "Şu anda seni çok istiyorum."

Göğüslerimi onun sert göğsüne bastırmak, çaresiz ihtiyaca, sesini sertleştiren tutkuya istemsiz bir yanıt. Boynunu öpmek için başımı eğiyorum, sıcak tenini emiyorum. Başını eğiyor, istediğim kadarını bana sunuyor.

Kendimi onun tadında, dilimin üzerindeki tuzluluğunda kaybediyordum ki yakındaki tezgâhtan "Girl Gang" çalmaya başladı. Sabahın erken saatlerindeki dinginliği bozan yüksek sesli müzikten irkilerek ikimiz de önce sıçrıyor sonra gülüyoruz.

"Ne oluyor be?" Jared yanına gidip cihazı eline alıyor, elinde çeviriyor ve kapatma düğmesini arıyor.

"Alexa, dur," diyorum, komutuma mizah karıştırarak.

Alexa beni ani, itaatkâr sessizliğiyle ödüllendiriyor, ancak Quinn'in uygulaması hemen ardından takviye kuvvetlerle hücum ediyor.

"Kızım, kalksan iyi olur," diye bağırır oturma odasından.

"Bu her sabah oluyor mu?" Jared kaslı kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak soruyor.

"Hemen hemen." Yataktan çıktığımdan emin olmak için bir takip cümlesi bulmadan önce uygulamayı yakalamak için oturma odasına doğru yürüyorum.

Jared arkamdan gelip çenesini omzuma dayadığında ve arkamdan bana sarıldığında, dün geceki pizzayı giriyor, fazla puanlarımı düşünmemeye çalışıyorum. İlk başta kendimi sıcak kas çemberinin içinde kaskatı tutuyorum ama o burnunu boynumun çizgisinde gezdiriyor, beni içine çekiyormuş gibi saçlarımı kokluyor. Ona doğru geri çekiliyorum ve başımı ona yaslıyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyor kulağıma. "Tek istediğim bu."

Ereksiyonu kıçıma doğru seğiriyor ve ben dönüp tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Tamam, *hepsi* değil," diye itiraf ediyor gülerek ve beni kollarında bir o yana bir bu yana sallayarak. "Kirpiklerinin Kyle'dan yardım almak için fazla mesai yaptığı uygulama bu mu?"

"Aslında Quinn'e çok yardım etti." Kıkırdıyorum ve başımı arkamda ona daha da sokuyorum. "Ve evet. Bu "*Girl, You Better*" uygulaması."

"Bir bakayım." Telefonu elimden alıyor ve uygulamanın işlevlerini keşfetmek için uzaklaşıyor. Birkaç saniye sonra tüm hayatımın orada kayıtlı olduğunu fark ediyorum. Ne yediğim, ne kadar egzersiz yaptığım, ne zaman-

"Seks mi yapıyorsun?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak.

"Ah, evet." Telefona uzanıyorum ama başının üstünde, ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Jared, ver onu bana."

"Bekle." Parmağını ekranın üzerinde kaydırmaya devam ederek birkaç adım uzaklaşıyor. Şöminemin üzerindeki şömine rafına yaslanıyor. "Ben içeride değilim.

burada."

"Ne?"

"İki gün önce seks yaptık. Dünkü hareketlerini görüyorum ama ben burada değilim."

Oturma odamın uçurumunda birbirimize bakarken sersemletici sessizlik rahatsızlığa dönüşüyor.

"Ben ... şey, zamanım yoktu." Dudağımı ısırıyorum ve bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum.

"Ahhh." Jared başını sallar ve okumak için telefonu kaldırır. "Sabah yedi. Yoga.
Günaydın."

Gözlerimi kapatıyorum ve her türlü itirazı yutuyorum. Nereye gittiğini biliyorum ve yaptığım her türlü inkârı görecektir.

"Saat dokuzda. Üç haşlanmış yumurta beyazı. Sıfır puan." Bana baktı. "Bu iyi, değil mi? Yumurta beyazının bedava olduğunu kim bilebilirdi? Üç dilim hindi pastırması, üç puan."

"Tamam, Jared. I-"

"Öğle yemeği," diye devam ediyor. "Üç puan.

Fena değil." "Artık durabilirsin. Biliyorum-"

"Vay canına, geriye dönüp baktığımda beni becerdikten sonra dört puanlık salata yediğini bile görebiliyorum," diyor kafası karışmış bir şekilde. "Ama her nasılsa burada gerçekten seviştiğimize dair bir kayıt yok."

"Saçmalıyorsun." Bir elimi gözlerime götürüyorum.

"Zo'ya bir bakalım." Kaşlarını kaldırarak göz gezdiriyor. "Oh, bakın. Burada harika kayıtlar var. Berbat. Boktan. Bok gibi. Bok

gibi." Bana sahte bir gülümseme sunuyor.

"İyi bir yaz geçirdi."

Çıkıp gidiyorum. Bu, katılmayacağım boşuna bir egzersiz. Geniş dolabımda bir çekmeceyi sarsarak açıyor, Quinn'in serisinden aldığım tüm eşyaları körü körüne elden geçiriyorum. Ellerimle oturma odamdaki neredeyse çıplak adamı boğazlamak dışında bir şey yapmam gerekiyor. Bir tane kapıyorum

spor sütyeni, kapri egzersiz pantolonu ve atlet. Jared'ın göğsüne çarpmak için döndüm.

"Bunu senin için de kaydedeyim mi?" diye soruyor. "Ne yapıyoruz biz? Yoga mı? Pilates mi? Tüm kayıtlarında çok titizsin, benim dışımda tabii ki."

"Bunu seninle yapmayacağım," diye mırıldandım.

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor ve her iki bileğimi de arkamdan tek eliyle kelepçeleyene kadar boğuşuyoruz. Rahatsız edici değil ama tamamen hareketsizim. Yakışıklı yüzü acımasız bir hayal kırıklığının çizgileriyle çizilmiş.

"Ben senin vedan mıyım?" diye soruyor.

"Güle güle mi?" Kafamı sallıyorum, hiçbir fikrim yok. "Bu da ne demek oluyor?" "O parti için Carter'lara giderken hepimizin
en azından bir veda şarkısı. Yargılamadan bedava," diyor, çenesinde bir kas esniyor. "Hepimiz bir tane boktan seçim yapmalıyız. Ben senin boktan seçimin miyim Banner? Mükemmel sicilini lekelemesini istemediğin hata?"

"Ben mükemmel değilim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyor sertçe. "Ve mükemmel olmaman benim için sorun değil, ama görünüşe göre bu senin için bir sorun."

"Jared, bu benimle ilgili değil." Çaresiz hissederek başımı sallıyorum. "Çarşafları çöpe atabilirsin ve eminim uygulamayı yeterince kurcalarsan Zo'yla seks yaptığıma dair tüm kayıtları nasıl sileceğini bulabilirsin ama onu hayatımdan çıkaramazsın. Onu hiç olmamış gibi silemezsin."

"Onu silmeye çalışmıyorum," diye tersliyor Jared, kaşları çatık ve ağır. "Kendimi eklemeye çalışıyorum. Yani, ben oldum mu? Oluyor muyum?"

Bakışlarımız aynı hizaya gelip kilitlenene kadar eğiliyor, tüm evren bu bir avuç saniyeye bağlı dayanak noktasına daralıyor.

"Oluyor *muyuz* Ban?" diye soruyor usulca.

Ne yapacağımı şaşırdım. Öfkesinin, hayal kırıklığının katıksız gücünün altında, onda alışık olmadığım bir kırılganlık yatıyor.

"Zo'yla ilişkim sürerken seks yapmamızın doğru olduğunu söylememi istiyorsan," diyorum ona olabildiğince doğrudan bakarak, "bunu asla söylemeyeceğim. Bu doğru değildi ve onu bu şekilde incittiğim için kendimi her zaman kötü hissedeceğim."

"Evet," diyor ve boğazını temizleyerek bileklerimdeki tutuşunu gevşetiyor. "Anlıyorum.

"Ama," diyorum hemen, o beni tamamen bırakmadan önce. "Bu benim ..." anlamına gelmiyor.

Bunu ikiyüzlü gibi görünmeden nasıl söyleyebilirim? Bir aşüfte? Benim için hâlâ tam olarak açık olmayan bir şeyi ona nasıl anlatabilirim? Zo'yu incitmekten duyduğum umutsuzluk, Jared'le bulduğum zevkin, mantıksız doğruluk duygusunun hemen yanında yer alıyor.

"Bu senin ne olduğun anlamına gelmiyor?" diye soruyor, gözleri temkinli. Sanki ona zarar verebilirmişim gibi kendini benden koruyor. Bu güce sahip olduğumdan hiç şüphelenmemiştim ama beni dikkatli bir şekilde izlemesinden ve beni hâlâ bırakmayan ellerinden bunu anlıyorum.

Gergin bedenine doğru eğiliyor ve ona ihtiyaç duyacağını hiç düşünmediğim güvenceyi verecek sözcükleri sunuyorum.

"Kesinlikle gerçekleşiyoruz," diye fısıldıyorum.

Ve sonra onu öptüm. İki gece önce yaptığım gibi çılgınca ya da aceleyle değil. Bu öpücük, yıllar önce çamaşırhanede dudaklarımın onun dudaklarına ilk dokunuşunu anımsatıyor. O gece olduğu gibi, bu öpücüğün bizi nereye götüreceğinden ya da neyi kanıtlayacağından emin değilim. Benden bariz olanın ötesinde ne istediğinden bile emin değilim çünkü Jared için hiçbir şey sadece bariz değildir.

İlk başta, dudakları inatçı bir çizgide sabit kalıyor ve ben bir tuğla duvarı öpüyorum. Birkaç tepkisiz saniyeden sonra geri çekiliyorum, pes etmeye ve muhtemelen bunu arkamızda bırakmaya hazırım, ama ellerini bileklerimde sıkıyor ve öpücüğün içine büküyor, sırtım dolaba gelene kadar beni dolabın derinliklerine itiyor.

Duvar. Ağzıma el koyuyor, kontrolü ele alıyor ve öpüşürken inliyor. Ellerini bulup parmaklarımızı aramızda birleştirene kadar göğsünü ve sırtının zarif kaslarını keşfetmek için ellerimi serbest bırakana kadar beni tutuşunu çekiştiriyorum.

"Senin boktan seçimin olmak istemiyorum," diyor sertçe, kaşları birbirine yaklaşmış.

"Sen değilsin." Dudağımı ısırdım. "Yani, tabii ki Zo'nun her şeyin ortasında kalmamasını isterdim. Onu incitmek korkunçtu ve bunu atlatmak zaman alacak."

"Bitti mi?" diye soruyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ya da onu?"

"Öyle değil." Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, hâlâ ne yapacağımı bilemiyorum. "Zo'yla çıkmaya başlamamın bir hata olduğunu biliyordum, onun menajeri olduğum için değil, arkadaşı olduğum için."

Bir hıçkırığı ısırıyorum ve kaçınılmaz gözyaşlarına göz kırpıyorum.

"Yalnızdım ve bir arkadaş arıyordum," diye devam ettim. "Ve birini istedim ... . Tanrım, ya onu kullandıysam Jared? Bununla yaşayamam."

Üzerimde gezinene kadar eğiliyor ve burnuma, yanağıma ve son olarak dudaklarıma öpücükler bırakıyor.

"Katolik olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor, mizah sesine geri dönüyor.

Göğsünü yumrukluyorum ve kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu suçluluk duygusunun patentini almalısınız." Ellerini kalçalarıma yerleştiriyor ve mizahın çoğu geldiği gibi hızla uçup gidiyor. "Doğruyu ve yanlışı farklı algıladığımızı biliyorum ama aramızda olanların yanlış olduğuna inanmayı reddediyorum ve Zo'nun istediği gibi olmayabilecek bir ilişkide kalmanın doğru olacağını sanmıyorum. Bence bir şeyler yaparız ve sonuçlarına katlanırız. Elimizden gelen en iyi kararları veririz.

Sahip olduklarımızla; hissettiklerimizle ve bildiklerimizle ve eğer gelirse sonuçlarına katlanarak yaşarız."

"Bu şekilde mi ..." *hata* kelimesi ağzımda takılıyor "... diğer insanları inciten kararlar?"

"Ben bunları daha az önemseyerek yaşıyorum" diyor. "Ve bunun sizin için bir seçenek olmadığını biliyorum."

Boğazımda mizahsız bir kıkırdama düğümleniyor. "Um ... hayır. Bu benim için pek mümkün değil."

"Ama sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu."

Sürpriz beni duraksattı ve ona iki kafası varmış gibi bakmama neden oldu.

"Genellikle zıttımıza çekiliriz, değil mi?" Kulak mememi ısırmak için başını eğiyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Sana çekildiğimi söylemek hafif kalır."

Beni istediğini bu kadar kolay söylemesi beni memnun ediyor. Yıllarca çeşitli şekil ve biçimlerde kendimden şüphe duyduktan sonra beni açıkça takdir etmesi iyi hissettiriyor. Zo'nun benden ne kadar etkilendiği konusunda açık sözlü olmadığından ya da kıçımı, göğüslerimi, beynimi, güdümü ya da her neyse onu beğendiklerini söyleyen başka erkeklerle birlikte olmadığımdan değil. Jared'in bana baktığı şu anda bir bakışta tüm benliğimi gördüğünü hissediyorum. Tüm farklı parçalarımı alıyor, onları sentezliyor ve bütünden memnun oluyor. Onun yanında her zaman görüldüğümü, anlaşıldığımı ve neredeyse beni korkutacak şekilde kabul edildiğimi hissettim.

"Bir fikrim var," diyor birkaç saniye birbirimizin kolları arasında sessizce, memnuniyetle durduktan sonra.

"Kulağa tehlikeli geliyor." Başımı omzundan kaldırıp ona bakıyorum.

"Bir işe alım gezisi için Virgin Adaları'na gitmem gerekiyor," diyor. "Sen de benimle gelmelisin."

"Yeni bir müşteriyle anlaşmak için yardımıma mı ihtiyacın var?" Şaka yapıyorum. "Cal düşman için çalışmamdan pek memnun olmazdı."

Elimi aramızdan aşağı kaydırıyor ve etkileyici bir ereksiyona bastırıyor.

"Yardımına ihtiyacım olan tek şey bu," diyor. "Bana bir iyilik yapmaya hazır olduğunda haber ver."

Yüzüm yanıyor ama gülüyorum ve yavaşça -belki de gereğinden yavaş- elimi çekiyorum.

"Richard Tillman'ı ziyaret ediyor olamazsınız, değil mi?" Konuşmayı daha az yanıcı bir zemine kaydırmak için sordum.

Tillman gelecek yıl ilk turda seçilmeyi garantiledi.

"Belki," diyor sinsice. "Tim Duncan'dan bu yana Adalar'dan gelen en iyi şey olabilir. Belki işim bittiğinde biraz oynayabiliriz."

Alaycı sırıtışım kenarlarda soluyor. Çok hızlı oldu. Dün Zo yüzünden depresyona girmiş, kanepemde neredeyse katatonik bir halde yatıyordum ve Jared şimdiden geceyi burada geçirdi ve romantik bir kaçamak yapmamızı istiyor.

"Bilmiyorum." Bir adım geri çekiliyorum ve arkamı dönüp dağınık halde duran egzersiz kıyafetlerimi düzenliyorum. "Yapacak çok işim var."

"Her zaman yapacak işlerin var." Elini benimkinin üzerine bastırıyor, gereksiz bir görev olarak kalıyor. "İkimizin de var. Ben son tatilimi bile hatırlayamıyorum Ban. Sen hatırlıyor musun?"

Cevap vermiyorum. Uzun zaman oldu ve bedenim biraz dinlenmek için can atıyor. Sezon dışı dönemimdeki en büyük kontrat dün gece beni birden fazla yönden serbest bıraktı. Diğer her şey idare edilebilir geliyor. Birkaç günü karşılayabilirim.

"Ne kadar süre düşünüyorsun?"

Ve sanki aklımı okuyormuş gibi, "Birkaç gün, belki bir hafta, sonra istersen kendi odanı alabilirsin" dedi.

Birbirimize bakıyoruz ve ofisimde bizi ele geçiren sıcaklık, pençeleyen açlık, bana en iyi arkadaşımı hatırlatacak kadar uzun süre kükrüyor

Bu adam söz konusu olduğunda niyetler çıldırmaya meyillidir. Ama Zo'yu çoktan incittim, onu ajanstan uzaklaştırdım. İşler acı verici olabilir ama daha da kolaylaştı. Ben Jared'i istiyorum, o da beni istiyor. Keşfetmeye değer ve şimdi yapabilirim.

"Kendi odam kulağa harika geliyor," diye kabul ediyorum sonunda.

"Kendi odan kulağa gereksiz geliyor." Gülüyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Ama o yanan köprüye geldiğimizde geçeceğiz."

27

JARED

Gelecek sezonun devasa yeteneklerinden biriyle anlaştım. NBA'deki potansiyelinin tavanı yok. Lebron tarzı bir etki. Bu çocuğu Elevation'a katmak genç şirketimizin tarihindeki en büyük başarı olabilir. Normalde Ağustos'a kadar övünüyor ve Nike ve Gatorade ile sponsorluk anlaşması için telefonda konuşuyor olurdum. O işler bekleyebilir.

Gerçekten harika bir şey için ne sıklıkla ikinci bir şansınız olur? Dünyanın size sunduklarını henüz deneyimlemediğiniz ve eksik bulduğunuz için o zamanlar tam olarak takdir edemediğiniz bir şey? Sayısız kadınla birlikte olup da aklınızın hep o kaçıp giden kadına gittiğini görmediniz mi?

Şimdi kaçan kişi ödünç alınmış bir St. John villasının havuzunda güneşleniyor, onunla ne yapacağım? Bunu mahvetmeyeceğim. Sabırlı olmalı ve Zo olayına alışması için ona zaman vermeliyim. Aralarındaki ilişkinin nasıl bittiğini unutması ve kendini affetmesi için ona zaman vermeliyim. Belki beni de affeder. Onun ilişkisini önemsemediğimi, kabul etmediğimi ya da saygı duymadığımı gizlemedim. Bu beni kötü yapar mı? Belki, ama Banner'ı geri istedim ve ona sahibim. Kimse beni onun peşinden gitmemem gerektiğine ikna edemez. Onu çok fazla istiyorum. Her zaman istedim. Şu andan daha fazla değil.

Sonunda Banner Morales'le bir hafta geçirirsem, bu diğer insanlar için medeni davranmam gereken bir otelde olmayacak. The Pride'a katılmayı başaran aday arkadaşlarımdan birinin Virgin Adaları'nda bir villası var. Özel. Gözlerden uzak. The Pride'a katılamamış olabilirim ama düzenli olarak işime yarayan birkaç hayat boyu arkadaş edindim. O ve Bent, çürük elmalarla dolu bir fıçıdaki iyi elmalardan ikisiydi.

Banner saçlarını toplamış ve havuzun kenarında yatıyor. Üstsüz.

Evet, üstsüz.

Karnının üzerine uzandığı için pek bir şey göremiyorum. Beyaz bikinisinin bağları, o kitap okurken yanında, yerde gevşek duruyor. Zeytin tonlarındaki teni sağlık ve güneş kremiyle parlıyor. Büyük boy güneş gözlüklerini düzeltiyor ve kitabının sayfalarını çeviriyor.

"Ne okuyorsun?" Atlama mesafesine geldiğimde soruyorum.

Zıplar ve neredeyse üstünü kaybeder. Ne yazık ki, takla atmadan önce yakalıyor ve dikkatlice bağlıyor.

"Benim iyiliğim için bunu yapmak zorunda değilsin." Üst kısmı yerinde tutan kayışları işaret ediyorum. "Bronzlaşmanı istemem."

"Çok düşüncelisin ama ben iyiyim," diyor dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. "Zaten birazdan içeri girecektim. Yanmak istemiyorum."

Başına ince bir örtü geçiriyor. Banner'la ilgili "örtünmek" kelimesi yasaklanmalı. İngilizce'den çıkarılmalı. Uğruna çok çalıştığı o güzel vücudu saklamak suçtur. Rahatsız edici kumaş onu örtmeden önce kabaran göğüslerine, dolgun kalçalarına ve poposuna bir göz atıyor.

Yerde iki kitap var. Roxanne Gay'in *Hunger*'ı ve ben gelmeden önce daldığı kitabın sayfalarını açmış bir diğeri. Kapağını okumak için başımı eğdim.

"*Tüm Bekar Bayanlar: Evlenmemiş Kadınlar ve Bağımsız Bir Ulusun Yükselişi.*" Sırıtışımla biraz alaycılık yapıyorum. "Sadece bazı

Hafif plaj okumaları, ha? Aşk romanı kapağında yarı çıplak bir adam yok mu senin için?"

"Onlardan bende de var." Omzunun üzerinden gülüyor ve önümde yürüyor. Kalçalarının salınımında yeni doğmuş bir rahatlık ve omuzlarında tanımadığım bir gevşeklik var.

Verandaya ulaştığımızda ona "Rahatlamışsın," diyorum.

"Nasıl olmayayım?" Tavandan tabana pencereyi işaret ediyor. "Benim manzaram bu iken?"

Kristal sular beyaz kumlu plajda kulaç atıyor. Palmiye ağaçları sallanıyor. Yemyeşil, çimenli dağlar kıyı şeridi boyunca yükselir ve alçalır.

"Çok güzel," diye katılıyorum. "Sadece fişi çekecek kadar uzun süre her şeyi geride bırakabileceğinden emin değildim."

Kravatımı çekiyor ve çıplak ayaklarıyla her zamankinden daha kısa boyuyla bana sırıtıyor.

"İş toplantısına gidiyormuş gibi giyinen ben değilim."

"Şey, bir iş toplantısına gidiyordum, ama şimdi işim bitti." Yanağına bir öpücük bırakıyorum ve elimi beline koyuyorum. "Haftanın geri kalanı için."

Dudaklarını hafifçe öperim. "Eğer beni istiyorsan, tamamen seninim."

Öğleden sonra sıcağında sessizce cızırdayan ve ılık ada havasında sıkılaşan bir bakışı paylaşıyoruz.

"Ne şanslıyım." Gülüşü gergin geliyor.

Ya da belki gergin değil. Kararsız mı? Belirsiz mi? Ben de öyle hissediyorum. Geçen hafta seks yaparken Banner'ın masasını neredeyse kırdık ama s a n k i ilk öpüşmemizin eşiğindeymişiz gibi hissediyorum. Sanki geçmeye hazırlandığımız görünmez bir çizgi varmış gibi. Her neyse, bu beni tereddütlü yapıyor, ki nadiren tereddütlü olurum. Ben kararlıyımdır ve istediğim şeyin peşinden istediğim anda giderim. Belki de bu daha önce kırıldığı için kırılgan geliyordur. Daha yeni bir araya getirdiğimiz bir şey. Yapıştırıcı hala kuruyor ve düşüp tekrar kırılmasını istemiyorum.

"Toplantının nasıl geçtiğini bilmek istemiyor musun?" Sahanın farklı taraflarında olsak bile iş dünyasının bizim için her zaman daha sağlam bir zemin olduğunu bilerek soruyorum.

"Rakip takımlardayız," diyor. "Bana bir şey söyleme konusunda kendini garip hissetmeni istemiyorum."

"Onu ben imzaladım," diye çekinmeden teklif ediyorum. Ona güveniyorum.

"Aman Tanrım!" Gözleri fal taşı gibi açılır ve sırıtışı yayılır. "Ciddi misin? Çok, çok büyük bir anlaşma, Foster."

"Evet, öyle," diye katılıyorum utanmazca.

"Bu bir kutlama gerektiriyor." Ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Dışarı çıkalım mı?"

Güneşten biraz kızarmış ve yedi çilim tarçın taneleri gibi burnunun üzerine serpilmiş. Çıplak yüzü, ayakları ve bikinisiyle kimse onun NBA'in en güçlü ajanlarından biri olduğunu düşünmez. Süssüz ve kendi halinde. Bu haliyle beni dizlerimin üstüne çöktürebilir.

"İçeride kalsak nasıl olur?" Başındaki gevşek düğümü çekiştiriyorum ve saçları omzunun üzerinden tek sıra ipek gibi dökülüyor. Uçlarıyla oynuyorum, parmak eklemimin göğsünün kıvrımına sürtünmesine kasten izin veriyorum. "Bu işe yarayabilir mi?"

Derin bir nefes göğsünü örtünün altından kaldırıyor ve yutkunuyor, kirpikleri elimle olan ince temastan dolayı titriyor. Ofisinden beri sevişmedik ve umarım o da benim kadar çok istiyordur. Gerçi kendi odasını istemişti. Belki de istememiştir.

"Odanın nasıl olduğunu sormayı unuttum," diyorum, saçlarını bırakıp elini tutarak parmaklarımızı birleştiriyorum.

"Bu, şey, harika." Birleştirdiğimiz ellerimizden yüzüme bakıyor. "Aslında çok güzel. Bunun için teşekkür ederim. Her şey için. Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle." Bir kolumu sırtının alt kısmına doluyor ve güneşin ısıttığı kıvrımlarını kendime doğru çekiyorum.

Önce sertleşiyor, sonra neredeyse karar verdiğini görebiliyorum. Rahatlamaya. Zevk almaya. Beni istemesine izin vermek. Kararının ne olduğundan emin olamıyorum ama uzaklaşmak yerine bana doğru eğiliyor. Güneş onun yüz ifadesini bir gülümsemeye, bir zevke dönüştürüyor. Dirseklerini göğsüme dayıyor ve parmaklarını kulaklarımın yanındaki saçlarımda gezdiriyor. Çok iyi hissettiriyor, gözlerimi kapatıyorum ve daha fazla dokunuşunu bekliyorum. Hayal kırıklığına uğratmıyor, parmaklarını şakaklarımda gezdiriyor ve hafif bir baskı uygulayarak benden bir inilti koparıyor. "Bu inanılmaz bir his." Ellerimi kalçalarının kabarıklığı üzerinde aşağıya kaydırıyorum, poposunu avuçlamak için daha da aşağıya. "Harika bir popon var Banner. Daha önce hiç sana bunu söyledi mi?"

Gözlerini ayaklarımızın dibindeki fayanslara dikiyor ve o mükemmel simetrik dudaklarını yalayarak dişlerini dibine batırıyor.

"Hayır, yapmadın." Kelimeler ince geliyor, sanki nefesleri elenmiş gibi. "Çok kare olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kare mi?" Bu beklenmedik soruya gülüyorum ve ellerimden taşan sert yuvarlaklığı sıkıyorum. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama her gördüğümde kıçını ısırmak istiyorum, eğer bu soruna cevap olacaksa."

Banner'ın gözleri açılıyor ve ardından, bunu gerçekleştirmeyi ne kadar çok sevdiğimi hatırlatan derin bir kahkaha atıyor.

"Vay canına. Teşekkürler." Başını hafifçe sallıyor. "Sana bırakıyorum Jared."

"Bunu bana neden sordun?" Sırf bu yüzden kıçını tekrar sıktım.

"Sana aptalca gelecek." Kirpiklerini indiriyor ve alt dudağının kenarını çiğniyor. "Zo'yla çıkmaya başladığımda hakkımda bir şeyler söyleyen bir blog yazarı var. Hepsi bu kadar."

Onu kollarıma aldığımdan beri takındığım gülümseme yavaşça dağılıyor.

"Ne tür şeyler?"

Kravatımla oynarken yanaklarını pembe altın rengi kaplıyor, bana bakmak yerine deseni inceliyor.

"Benim en büyük Kardashian olduğumu söyledi," diyor usulca, gülümsemesi öncekinden daha az doğal. "Bana Sünger Banner Kare Pantolon derdi çünkü kıçımın kare olduğunu söylerdi."

August da insanlardan neden nefret ettiğimi merak ediyor.

"Genelde böyle şeylerin üstesinden gelebilirim," diyor ve dayanamadığım o sert gülümsemesiyle bana bakıyor. "Biliyorum. Ben güçlü bir kadınım, değil mi?"

Rahatsız edici bir kıkırdama.

"Bu saçmalığa karşı dayanıklı olmalıyım." Dudaklarını yüzünü buruşturarak büküyor. "Ama bazıları zaman zaman yapışıyor ve bir tür ..."

"Acıtıyor" demiyor ama acıtıyor. Bir yabancının, Banner'ı tanımayan birinin -şimdiye kadar kim bilir kaç dil bildiğini bilmeyen, ailesinde üniversiteye giden ilk *kişi* olduğunu bilmeyen, daha iyi bilmesi gereken yetişkin erkekleri kurtarmak için hiç işi olmayan tehlikeli durumlara girdiğini bilmeyen, Quinn gibi kırık insanlarda potansiyel gördüğünü ve onlar kendilerinden vazgeçse bile onlardan vazgeçmeyi reddettiğini bilmeyen *birinin*- kıçının kare olduğunu söyleyerek bu muhteşem kadını incittiğini görebiliyorum.

Siktir et.

Çenesini başparmağımla işaret parmağımın arasına alıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar kaldırıyorum.

"Beni dinle Banner," diyorum sertçe. "Kıçın kare değil, ama öyle olsaydı, ne olmuş yani?"

"Bunu biliyorum," diyor aceleyle.

"Evet, sen güçlü bir kadınsın. Sen bir dişi aslansın. Kükreyişini duyuyorum. Anladım, ama kimse binlerce kişiye tweet atmak şöyle dursun, bir sohbette kendisi hakkında böyle şeyler söylenmesinden hoşlanmaz-"

"Milyonlarca," diye araya giriyor Banner usulca. "Referans için bir fotoğrafla birlikte milyonlarca kişiye tweet atıldı."

"Milyonlarca insana referans olması için lanet olası bir fotoğrafla birlikte tweet atıldı," diyorum, nafile öfke sakinliğimi sınıyor. "İnsanlar, biz berbatız. Parlak anlarımız olduğunu biliyorum ama çoğumuz çoğu zaman berbatız ve daha fazla takipçi kazanmak için kötü şeyler söylüyoruz. En kötümüz kendimiz için bir şeyler elde etmek için birbirimizin acısını sömürüyoruz ve bir de senin gibi insanlar var."

"Jared, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Bu insani şeyi doğru anlayan insanlar. Gerçekten nazik olan insanlar. Aslında vicdan sahibi olanlar. Başkalarını incittiklerinde suçluluk hisseden insanlar."

Burada tehlikeli bir zemindeyim çünkü bu gece yatağımda uyumak yerine onu koridorun karşısında tutan şey onun suçluluk duygusu, ama bu benim sevişmemden daha önemli. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü çoğu zaman çok az şey benim sevişmemden öncelikli oluyor.

"Güzellik kraliçelerim, porno yıldızlarım, garsonlarım, striptizcilerim, avukatlarım oldu."

Liste.

"Tamam Jared, anladım," diye mırıldanıyor, dudaklarını birbirine bastırarak

Bir kahkahayı bastırarak.

"Senatörler, büyükelçiler, hostesler," diyorum. "Affedersiniz, uçuş görevlileri. Hatta bir prensesim bile vardı ama bu konuda konuşmama izin verilmiyor."

"Aman Tanrım." Gözlerini deviriyor ama o güzelim ağzı artık kaskatı değil, yumuşamış ve bir gülümsemeye dönüşmüş.

"Bazıları güzeldi, bazıları zekiydi, bazıları komikti. Bazılarının muhtemelen kare kıçları vardı. Şimdi hatırlayamıyorum bile." Yüzünü çerçeveliyorum ve ciddi olduğumu anlaması için ciddi bir bakışla gözlerini tutuyorum. "Ama hiçbiri sen değildi. Sadece bir Banner vardı ve o da ...

. Asla unutamadım."

Gülümsemesi kayboluyor ve sertçe yutkunuyor.

"Bu blogcu kaltağın senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok." Yüksek bir elmacık kemiğini kaplayan ipeksi teni okşuyorum. "Senin her zaman en çok sevdiğim kız olduğun hakkında hiçbir fikri yok ve ben insanlardan hoşlanmam bile."

Birbirimize bakıyoruz. Gözümü kırpıp bu sarsılmaz anı bozmaktan korkuyorum. Anlattığım her şey onun hakkındaki *hislerim* hakkında çok şey söylüyor. Ben kadınlar için bir şey hissetmem. Onları beceririm. Onlarla çıkıyorum. Banner için hissettiklerimi onlar için hissetmiyorum ve şimdi o da biliyor.

"Ben, um . . . Teşekkür ederim." Boğazını temizliyor ve bir tutam saçını omzunun üzerinden geriye itiyor. "Muhtemelen üstünü değiştirmek istersin, değil mi? Duş almak için?"

Hayal kırıklığı şevkimi biraz azaltıyor.

"Ah, evet. Doğru." Ellerimi onun yüzünden çekip takım elbisemin pantolonunun içine sokuyorum. "Ve muhtemelen duş almak istersin."

"Evet." Avucunu kolunun üzerinde gezdiriyor. "Güneş kremi biraz yapışkan."

"Harika." Merdivenlere doğru ilerliyorum ve o da bana katılıyor. "İkimiz de duş alacağız ve sonra belki yiyecek bir şeyler buluruz?"

"Mutfak tamamen dolu." Merdivenlerin tepesindeki sahanlıkta bana neredeyse utangaç bir bakış fırlatıyor. "Buzdolabı ve kiler dolu."

"Harika." Birkaç saniyelik garip bir sessizlik için topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Peki, akşam yemeği için bir şeyler bulabilir ve belki yarın dışarıda yiyebiliriz?"

"Kulağa harika geliyor."

"Harika," diyorum tekrar ve yatak odama doğru dönüyorum. O da kendi odasına dönüyor. "İyi duşlar."

İyi bir duş aldın mı?

Bu mu senin veda vuruşun, Foster? Banyomdaki duşun yakıcı spreyinin altına girdiğimde kendime soruyorum. Sonunda işler nasıl bu kadar garipleşti, hiçbir fikrim yok, ama üniversiteli bir çocuk gibi beceriksizce tökezliyordum. Hayır, üniversitede bundan daha fazla oyunum vardı. Bu ortaokul seviyesinde bir gariplikti.

Kartları göğsünüze yakın tutun.

Bu Müzakere 101, ama ben ne yaptım? Hepsini masaya koydum.

-Ve çok erken. Banner'ın ilişkisi, her zamanki gibi sikimi pantolonumun içinde tutamadığım için epik derecede kötü bir şekilde sona erdi. Kişisel ve profesyonel olarak haftalarca, aylarca bunun sonuçlarıyla uğraşacak. Zamana ihtiyacı var ama ben ne yapıyorum? Zorlamaya devam ediyorum. Ne zaman baskı yapacağımı ve ne zaman geri çekileceğimi, işlerin bana gelmesine izin vereceğimi bilmekle her zaman gurur duymuşumdur, ama Banner'da bunu yapamıyorum. Bana gelmediğinde, onu kovalıyorum. Boşluğa ihtiyacı olduğunda, onu sıkıştırıyorum. Kadınlardan ihtiyacım olanı nasıl alacağımı hep bildim ve şimdi fark ediyorum ki bunun nedeni çok az şeye ihtiyacım olmasıymış. Karşılıklı fiziksel tatmin. Bu farklı, Banner'ın pantolonuna girmekten çok daha karmaşık.

Başımı duvara yaslıyorum ve acıyla kalkmış sikimi yumrukluyorum.

Gerçi Banner'ın pantolonuna girmek . . . Şu anda bunu geri çevirmezdim. Ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Ve bu endişe verici çünkü daha önce hiç daha fazlasına ihtiyacım olmamıştı.

Duştan çıktım, kurulandım. Odadaki hava değiştiğinde külotumu çekiyorum. Kalan buhar banyo kapımın açılmasıyla yer değiştiriyor. Başımı kaldırıp baktığımda Banner'ın kapımın arkasında asılı olana benzer beyaz, kabarık bir bornozla karşımda durduğunu görüyorum. Nemli saçları omuzlarına dökülüyor. Konuşmuyorum. Ona doğru hareket etmiyorum. Bakmaktan başka bir şey yapmıyorum çünkü *bir şeyler yaparak* işleri yeterince berbat ettim. Banner'ın bana gelmesini istedim.

Bir sonraki hamleyi kendisi yapacak.

28

AFİŞ

"Kusursuz olduğumu düşünecek
kadar kendimle dolu olmama gerek
yok.
Aynı anda hem güzel hem de kusurlu hissedebiliyorum.
Estetik güvensizliklerimle sağlıklı bir ilişkim var."

-Lupita Nyong'o, Oscar Ödüllü Aktris

NEDEN BURADASIN?

Son derece makul olan bu soru kafamın içinde sekiyor, yalnız bir yankı olarak etrafımda dönüp duruyor.

Ben sadece bir erkeğin önünde durup ondan ne istediğini soran bir kızım. Jared'dan ne istiyorum? Birbirimizden hoşlanmayı çoktan geçtik ama "l-word" için hazır değiliz. Zaten iki kez çirkinleştik. Kendi odamda kalmak için ısrar eden bendim. Peki ben burada ondan tam olarak ne yapmasını istiyorum?

Beni gör.

Cevap, kendi etrafıma ördüğüm duvarın, indirmeye hazır olduğum asma köprünün arkasından fısıldıyor. Neden o? Neden Jared, yıllar boyunca nefret ettiğimden emin olduğum adam? Sanırım Jared'den nefret ettim çünkü

Ondan çok hoşlanıyordu ve Prescott'un söylediği şeyi yaptıysa, benim için aynı şeyi hissetmiş olamazdı. O gece çamaşırhanede beni öptüğünde ve bunu uzun zamandır düşündüğünü söylediğinde yaşadığım kuşkuyla, daha önce ona blogcudan bahsettiğimde yaşadığım şok eşleşti. Jared gibi güzellik kraliçeleri ve Cindy'lerden oluşan bir geçit törenine sahip birinin nasıl olup da bu kadar "marka dışına" çıkıp benim gibi birini seçtiğini merak ettim. Ve bu gece cevabı duydum.

Beni *görüyor*. Gerçekten görüyor. Her iki yönde de elli kilo ve gözlerindeki bakış - o yoğunluk, özlem, arzu - hiç değişmedi.

Kendime neden burada durduğumu sorsam, Jared'in meraktan ağzı köpürür.

"O gece benim için tahmin ettiğinden daha travmatikti," diyorum, başlangıç yerine ortadan başlayarak, önceliği olmayan bir düşünceyi ele alarak ve onun takip etmesini umarak. "Muhtemelen olması gerekenden daha travmatikti. Bir erkekle aynı odada çıplak yakalanan ilk kız ben değilim."

Hiçbir şey komik olmasa da gülüyorum. Jared kalan buhar bulutlarının arasından dikkatle beni izliyor.

"Ama ben zaten utangaçtım," diye hatırlatıyorum

ona. "Işıkları söndürmek istedin."

"Tamam." Dudaklarımı yalıyorum ve kabarık beyaz bornozun kemeriyle oynuyorum. "Işıklar açıkken benden pek etkilenmeyen ve fikrini özgürce paylaşan bir erkek arkadaşım vardı."

Jared bir küfür savurarak bana doğru adım atıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. İkimizin arasında sadece giysi parçaları varken ve tüm bu buhar ve çıplak et yüzeyin hemen altındayken, eğer çok yaklaşırsa, bu konuşma alev alacak ve bunu dışarı çıkarmam gerekiyor.

"Bırakın konuşayım."

Duraklıyor, bir kalçasını mermer tezgâha yaslıyor, gözlerini yüzüme dikiyor.

"Yemekle her zaman çekişmeli bir ilişkim oldu." Bu itirafı boğacak olan utancı yutuyorum. "Kilomla her zaman mücadele ettim ve üniversitede daha da kötüleşti. O yıllarda çok kilo aldım ama aynı zamanda beni kullanan bir adamla ilişkim vardı. Ona akademik olarak yardımcı olabilmem için benden etkileniyormuş gibi davranıyordu. Beni aldattı."

İçi boş kıkırdamamda demir çizgiler var.

"Kimseyi aldatmayacağıma yemin etmemin bir nedeni daha," diyorum. "Bunun ne kadar kötü hissettirdiğini biliyorum. Söylediği öyle şeyler vardı ki, bugün bile kendimi ikinci ve üçüncü kez tahmin etmeme neden oluyor. Onun ve bana iyi niyetli olmayan diğer insanların hayatımda bu kadar güç sahibi olmasından nefret ediyorum, ama oldular."

"Banner, bütün bunları bana anlatmak zorunda değilsin," diyor Jared, kaşları çatılmış ve ağzı düzleşmiş bir halde öfkeyle. "Hepsini bulup suratlarını dağıtasım geliyor. Kör ve aptallar."

Küçük bir gülümseme ağzımın kenarlarını kaldırıyor, kalbimi kaldırıyor.

"İşte bu yüzden sana söylemek istiyorum." Kendi kuralımı çiğniyorum ve ona doğru yürüyorum. Vücut ısısını paylaşmaktan birkaç santim uzakta duruyorum ama bakışlarımız ısınıyor ve aramızda kalan boşluğu ateşliyor. "On yıl ve elli kilodan fazla bir süre önce bana bakışınla havuz başında bana bakışın arasında hiçbir fark yok."

"Hayır," diye kabul ediyor, sesinin tınısı ben yaklaştıkça daha da derinleşiyor ve zenginleşiyor. "O zaman da inanılmazdın, şimdi de muhteşemsin. Senin gibi başka bir kadınla hiç tanışmadım ve senden sınıfın ilk gününden beri hoşlanıyorum."

"Biliyorum." Başımı salladım ve sonra başımı salladım. "İlk başta inanmak imkânsızdı ama biliyorum. Bu yüzden Prescott'un şakasına bu kadar kolay inandım. Gerçek öyle değilken bu daha mantıklıydı. Senin-"

"Seni istedim," diye yumuşak bir şekilde araya giriyor.

"Evet." Tereddüt ediyorum ve bir an için ayak parmaklarımdaki kiremit kırmızısı cilayı inceliyorum. "Eski sevgilimin söylediği ve yaptığı şeylerden sonra, hayatım boyunca söylenen şeylerden sonra, *senin* gibi birinin *beni* istediğine inanmak zordu."

"Ama ben yaptım." Bizi ayıran boşluğu dolduruyor, uzanıp ıslak saçlarımı omzumun üzerinden itiyor ve boynumu kavrıyor. "Yapıyorum. Hem de çok."

Boynumdan nazikçe ama beni daha yakına çekecek kadar sertçe tutuyor, ta ki göğüslerim bornozun üzerinden çıplak göğsüne değene kadar. Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum, sert kaslarının izini sürüyorum ve parmaklarımın ucuyla sert meme uçlarını okşuyorum. Başladığım için onun keskin nefesi beni durdurmuyor. Ellerimi omuzlarında dolaştırıyor, gergin tenini avuçlarımla okşuyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, ellerim onu hissetmeye bağımlı. "Bu sadece bir kabuk," diyor Jared, sözleri baştan çıkarıcı, nefes alış verişi daha

dengesiz. "Senin için açacağım ve her şeyi dökeceğim."

Boynumdaki elini omzuma doğru kaydırarak bornozun içindeki çıplaklığı okşuyor.

"Gördün mü, işte korktuğum şey buydu," diyorum kısık bir kıkırdayışla. Elinden, mükemmel yontulmuş göğsünden ve karın kaslarından uzaklaşıyorum. "Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki."

"Peki sonra sevişebilir miyiz?" Jared sabırsız bir tutkuyla sözlerini kemirerek soruyor.

Bana hissettirdikleri düşünüldüğünde, kaba sözleri bir beyit, bir sone, bir kaside de olabilir. Beni nasıl istediğinin tutarlılığı, asla dalgalanmaması, onu daha çok istememe neden oluyor. Gövdesinin engebeli arazisinden daha fazla. Boynunda kıvrılan sudan kararmış altın sarısı saçlarından ya da fırtınalı deniz mavisi gözlerinden ve yüzünün sert erkeksi güzelliğinden daha fazlasını.

"Neredeyse," diye gülüyorum ve parmaklarımı gergin bir şekilde nemli saçlarımda gezdiriyorum. "Tüm bunları vücudum konusunda her zaman çekingen olduğumu söylemek için paylaştım. Daha iyi oldum. Danışmanlık ve sanırım yaşamak, olgunlaşmak, kendime daha fazla güvenmek. Bunların hepsi yardımcı oldu."

Ona sırıtıyorum.

"Ve hayır, ışıkların artık kapalı olması gerekmiyor."

Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve gözleri hala sıcak ama ciddi bir şekilde parlıyor.

"Disiplinlerim var," diyorum ona. "Kendimi bir rutin içinde ve sağlık hedeflerimle tutarlı tutmak için yaptığım şeyler. Puan sayıyorum. Egzersiz yapıyorum. Uygulamalarım var."

Bornozumun kemerini çekiştirirken ona bakıyorum.

"Günde en az bir kez kendime çırılçıplak bakıyorum."

Jared'in kapüşonlu bakışları, neredeyse tepeden tırnağa beyaz havlu kumaşla kaplı bedenimi tarıyor.

"Seni her gün çıplak görmek kulağa pek de zor bir şeymiş gibi gelmiyor," diyor şehvetle örülmüş sesiyle. "Aslında benim fantezim gibi geliyor."

Duraklıyorum, parmaklarım yumuşak kumaşı okşuyor, gözlerim yüzünü okşuyor. "İlk seviştiğimizde," diyorum parmaklarımın çalışmasına devam ederek
belimde. "Sana ışıkları kapattırdım."

Jared'in bakışları belime takılıyor, parmaklarımın basit hareketlerini takip ediyor.

"Bu sefer beni görmeni istiyorum." Boğazımdaki endişeli düğümü aşmak için kelimeleri zorluyorum. "Mükemmel olduğum için değil -hâlâ değilim- ama beni olduğum gibi isteyeceğine güvendiğim için."

Jared'in eli benimkini bornozun kemerinden tutuyor. Diğer eli yanağımı avuçlamak için uzanıyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Biliyorum Ban," diyor kabaca, şefkatle. "Seni gördüm. Kilo verdiğini biliyorum ama kaybettiğinden çok nasıl *büyüdüğün* beni etkiledi. Kendine daha çok güveniyorsun, daha şefkatlisin, daha zekisin, daha azimlisin. Beni ilk başta sana çeken her şeyden daha fazlasına sahipsin." Bunun doğruluğu karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Zo beni açıkça görmediğinden değil. Gördüğünü ve beni derimin altındaki ben olduğum için sevdiğini biliyorum. Ama bunu onun için hissetmeye çalıştım, onu Jared'i istediğim gibi istemeye çalıştım ve asla yapamadım. Jared'le birlikteyken onu düşünmenin ve Zo'yla birlikteyken Jared'i düşünmenin ne zaman ikisine de sadakatsizlik gibi gelmeyeceğini bilmiyorum. Doğru.

Şimdi öyle ve zihnimi önümde duran adam dışında her şeyden arındırıyorum.

On yıl önce, daha fazla ilerlemeden ışıkları söndürmesini istedim. O zamanlar kusurlarımı kamufle etmek için üzerime kat kat giysiler sarmıştım. Kendimi saklamak için. Şimdi banyoda parlak, acımasız ışıkların altında duruyorum, Jared ile kusurlarım arasında sadece ince bir bornoz var.

Ve hâlâ vermem gereken kilolar konusunda endişelenmiyorum.

Benimle sevişirken bir şeylerin sallanıp sallanmayacağını merak etmiyorum.

Kalçalarımdaki son gamzeler ya da kalçalarımın çok geniş olması umurumda değil.

Gözlerindeki kabulleniş beni büyüledi.

Her dokunuşundaki özenle baştan çıkarıldı, daha da fazla çünkü insanları her zaman önemsemediğini, herkese tahammül edemediğini biliyorum. Ama beni diğer kızlardan daha çok sevdiğini söyledi. Jared gibi bana çok zıt birine aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. İkimiz de belirli kurallara göre oynuyoruz ve birbirimizin istisnasıyız.

Bizi birbirimize bağlayan ve düşmanlık ve aldatmacaya rağmen devam eden şey her neyse, beni başka hiç kimseyle yapmadığım bir şeyi yapmaya zorluyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bornozun kemerini tamamen gevşetiyorum. Sol omzumu silkiyorum, ta ki bir panel düşüp çıplak göğsümü, belimi ve kalçamı ortaya çıkarana kadar. Jared burnundan keskin bir nefes alıyor ve yumruğunu sıkıyor. Sağ omzumu silkiyorum ve cüppe tamamen teslim oluyor, ayaklarımın dibinde beyaz bir bulut yığını halinde yere düşüyor.

Belimdeki ve kalçalarımdaki, aldığım ve verdiğim kilolar yüzünden derime kazınmış küçük çatlak ağlarını... onları görüyor.

Biri diğerinden biraz daha büyük olan göğüslerim arasındaki fark

-Eminim bunu görüyordur.

Hiçbir zaman yeterince düz görünmeyen ve ekmeğe baktığımda bile dışarı fırlayan karnımı görüyor olmalı. Gözlerim her sabah ona odaklanıyor.

Eminim tüm kusurlarımı görüyordur. Onları görmesini ve yine de beni istemesini istiyorum.

Ve öyle.

"Şimdi sana dokunabilir miyim?" Sesi bana olan açlığıyla kazınmış. Birinci sınıf oryantasyonundaki kalemli kız. Görmediği, hatta hatırlamadığı kız. O kız burada duruyor, ona her şeyi gösteriyor, her şeyiyle ona güveniyor.

Ve tamamen görüldüğünü hissediyor.

Sarsılarak başımı sallıyorum, göğüslerim kesik kesik nefeslerimle yükselip alçalıyor.

Elleri . . . Tanrım, elleri çenemin kıvrımını okşarken ve sonra yüzümün izini sürerken o kadar saygılı ki. Boynumda geziniyor, sanki her santimin tadını çıkarıyormuş gibi yavaşça tenimi okşuyor. Ellerinin aldığı yolu izliyor, gözlerini iri elleriyle kavradığı göğüslerime dikiyor. Eğilip bir meme ucumu ağzının sıcaklığına alıyor, diğerini başparmağıyla okşuyor.

Yakındaki tezgâhı sıkıca kavrayıp ayaklarımın üzerinde durmaya çalışırken, ağzı göğsümün üzerinde genişliyor, agresif bir şekilde emiyor ve diğer eli yan tarafımdan aşağı inip kıçımı avuçluyor.

"Bu kıç," diye göğsümün nemli ucundan nefes alıyor ve elini bacaklarımın arasına götürüyor, beni avuçluyor ve üç hevesli parmağını gecikmeden içime kaydırıyor. Parmağını kıçımda gezdiriyor ve hassas açıklığı okşuyor, beni şaşırtıyor, vücudumu özgürce keşfederken beni beklenmedik hislerle solluyor.

"Hiç kıçından sikildin mi?" diye soruyor, başparmağını küçük deliğin üzerinde gezdiriyor, gözleri merak ve şehvetle yanıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, bornozumla birlikte çekingenliğimi de attığımı fark ediyorum. "Anal seviyorum."

Başparmağı hareketsiz duruyor, sonra büzülmüş deliği biraz yokluyor ama içeri girmiyor. Aramızda asılı kalan bakış, yakında gerçekleşecek fantezilerin ağını örüyor.

"Çok iyi anlaşacağız." Aramaya, okşamaya, belden yukarısına ve aşağısına işkence etmeye devam ediyor, ta ki ben nefes nefese kalana, çaresizleşene, titreyene kadar. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Alınlarımız birbirine değiyor ve sırtımı ovuyor, omurgam parmak uçlarından sinirlerin ve kasların hassas sütununa iletilen elektrik yükü için bir kanal.

"Bu sefer gerçekten burada bir yatak olursa çok yazık olur," diyor. "Ve biz hala onu kullanmıyoruz."

Beni öpüyor, dillerimiz birbirini kovalıyor ve itiyor, iniltilerimiz ortada buluşuyor. Beni yavaşça yatak odasına doğru götürdüğünü fark etmiyorum bile. Dizlerimin arkası sert yatağa değdiğinde neredeyse delirmiştim, saçlarını parmaklarımla büküyor, tırnaklarımı sırtına geçiriyordum. Öpüşmelerimizde uzun zamandır inkâr edilmiş bir arzudan doğan bir vahşet var. İçinde tatlı ya da nazik hiçbir şey yok. Dillerin açlıktan vuruşu, dişlerin keskin şaklaması. Bared. Isırıyor. Kanın tadı öpücüğe karışır, onu demirli, vahşi yapar. Bu bir öpücükten daha fazlası. Bu bir devler çatışması.

"Bekle." Saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor, ben daha fazlasını isteyerek ona doğru bastırıyorum. "Bunu daha yavaş istiyorum."

"Jared." Aramıza uzanıp sikini avuçladım. "Daha sonra daha yavaş yapabiliriz." "Hayır." Kıkırdıyor ve ben üzerine oturana kadar omzumu hafifçe itiyor.

yatağa. "Şimdi daha yavaş."

Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde şok oldum. Seviştiğimiz iki seferde de Jared beni açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi yiyerek çok çalıştı. Üçüncü perde için tamamen hazırım ve sırılsıklamım ama o beni yine şaşırtıyor. Ayağımı eline aldı ve kemeri öptü. Beni öptüğü yerden bacağım boyunca bir titreşim yayılıyor ve seğiriyorum. Onu bacağımdan yukarı taşıyan bir yolculuğa çıkıyor, baldır kasımı ve dizimin arkasını emiyor, dili sıcak, kadifemsi bir işkence. Ağzı bana taparken, kalçalarımı sıkıyor, belimi kavrıyor, göğüslerimi avuçluyor. Uyluklarımın içini öpücüklerle vaftiz ettiğinde, çırpınıyor, başımı geriye atıyor, yatağın üzerindeki ıslak saçlarıma aldırmıyorum. Hafif okşamalar, tüylü

öpücükler, etimin dikkatlice yoğrulması, bunu bilerek yapıyor. Beni yalvarmaya iten tutkulu bir kışkırtma. Bu en iyi irade savaşı, sonuna çoktan karar verilmiş bir savaş. Çünkü yavaş ya da hızlı, hafif ya da derin gidebilir, ama bu bitmeden beni becerecek.

Ben kazandım.

Ama elimden geldiğince direnmeye kararlıyım, çarşaflarının ince ketenlerini yumruklarımda topluyorum, ayak parmaklarımın uçlarını serin taş zemine bastırıyorum, inlemeleri ve sızlanmaları dişlerimin arasına hapsediyorum. O beni tatmin edene kadar ona tatmin olma fırsatı vermiyorum.

Ve sonra gelgit değişiyor. O nazik eller -beni mahvetmesini istediğim, o bedenime girerken kıçımı kazmasını istediğim eller- bacaklarımı açıyor. Geriliyorum, o dile karşı, vücudumun muhtaç, ağlayan merkezine uygulanan beceri ve sabırlı açlığa karşı hiçbir savunmam olmadığının tamamen farkındayım. İstediğimi istemekten utanmadan başını öne, bacaklarımın V'sinin daha derinlerine doğru itiyorum. Yavaş gitmeye, sakin olmaya çalışırsa talep etmeye hazırım.

"Banner," diyor, hâlâ diz çökmüş, saçları nemli ve serin bir şekilde kalçama değiyor. "Beni bu amı yerken izle."

Kalp atışlarımdan onu zar zor duyarken, emrini yerine getirmek için dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Kollarını bacaklarımın altından geçirip beni kaldırırken, beni hareketsiz ve ona açık tutarken gözleri mavi ateş gibi yanıyor. Başını hiç çevirmeden bacaklarımın arasına daldırıyor ve ağzını üzerimde gezdirmesini izliyorum. Yüzündeki sakin ifadenin açlıkla çatlamasını ve şehvetle dağılmasını izliyorum. Bu irade savaşında onun soğukkanlılığının da benimki kadar dayanıksız olduğunu fark ediyorum. Dilinin ıslak kıvrımlara ilk dokunuşunda, karşılıklı anlaşmayla, ikimiz de tüm kontrol taklitlerini kaybediyoruz. Eğer bu yatak bizim savaş alanımızsa, diğerinin taleplerine teslim olan iki beyaz bayrak gibiyiz.

"Siktir, Ban," diye mırıldanıyor kaygan, ıslak tümseğime karşı. Beni ağzına yaklaştırıyor ve dilinin öfkeyle dışarı fırlayıp klitorisimi okşamasını izliyorum. Dilini yukarıdan aşağıya doğru sürüklüyor, her şeyin tadını çıkarıyor.

Her santimimi, her damlamı. Homurdanıyorum, saçlarını çekiyorum, başını daha da yaklaştırıyorum, bacaklarımı büküyorum ve topuklarımı omuzlarına batırıyorum. Hiçbir edep duygusu, çekingenlik ya da gurur taşımayan çılgın bir kadınım. Ona katılma, onunla çiftleşme ihtiyacı her şeyden önemli. Onu saldırgan ve bedenime dalmış hissetmeyi boşalmak istediğimden daha çok istiyorum ama bu seçimi yapmak zorunda değilim. Parmakları ve ağzı birlikte ben çözülene kadar devam ediyor. Tüm bağlarımdan kurtuluyorum. Her hakaret, her eleştiri, bana karşı söylenen her söz onun mükemmel arzusunun merkezinde gücünü kaybediyor. Bu şekilde arzulanmak, arzulanmadığım tüm zamanları, kendimi değersiz hissettiğim tüm zamanları gölgede bırakıyor. İçimden akıp gidiyor ve kendimi tamamen özgür hissediyorum.

Yatakta bana katıldığında, omuzlarıma, boynuma ve burnumdaki çillere öpücükler saçtığında hala süzülüyorum, sürükleniyorum. Yüzünde kendimin kokusunu alıyorum ve bu çılgınca arzumu yeniden alevlendiriyor. Omuzlarını kavrıyorum ve bacaklarımın arasına yerleşmesi için onu zorluyorum.

"Prezervatife ihtiyacım var mı?" diye soruyor, sesi acil ve umutlu.

"Hayır." Saçlarını çekiyorum ve kıçının sert yuvarlaklığını sıkıyorum. "Lütfen sik beni."

"Bir yatakta ve ışıklar açıkken," diyor. "Nasıl olsun istersin?"

Hemen anladım.

"Zirvede olmak istiyorum."

Hiçbir zaman zirvede olmadığımdan değil, ama öz-bilinç hiçbir zaman gerçekten ortadan kalkmadı. Çok mu ağırım? Nefes alabilir mi?

"Bunu çok isterim," diye yanıtlıyor.

"Yani sana binmemi mi istiyorsun, Jared?" Altımda uzanırken şakacı bir şekilde soruyorum ve güçlü uyluklarına biniyorum.

"Binmeni istiyor muyum?" Tek kaşını kaldırarak bana meydan okuyor. "Tabii ki hayır. Üstü sen alacaksan, sen sürsen iyi olur."

Çamaşırhanedeki çocuklar gibi gülüyoruz, kalplerimiz özgür ve zihnimiz berrak. Ve birkaç saniyeliğine aramızdaki şey çok basit, ama ben onun üzerinde gezinirken mizah buharlaşıyor. Emin olmadığım bir şeyin

eşiğindeyim.

Ben hazırım. Onun içimde olmasına değil. Bunun için nefes nefese kalıyorum, ama aramızda hiçbir şey olmadan bu yakınlığa. Ne sırlar, ne yalanlar, ne yanlış anlamalar, ne de başka biri. Ona giden yol çok açık ve korkarım bir kez o yola girdim mi geri dönüşü yok. Jared tek yönlü bir bilet.

Onu elime ve vücuduma alıyorum ve sıcak, sıkı kavrama ikimizin de nefesini kesiyor, alınlarımız birbirine çarpıyor. İlk itiş bana o neredeyse çok fazla hissini veriyor, önce acı sandığınız ama aslında daha fazlası için yalvaran vücudunuzun sızısı olan o hafif gerginlik. Islağım, yani hazırım, ama daha önce hissettiğimden daha fazlasını hissetmeye hazır değilim. Ruhumdaki tıkırtıya, kalbimde dönen anahtara hazır değilim. Onun üzerinde yükselip düştüğümde açılan bir kapı gibiyim. Elleriyle sırtımı kavrıyor ve yüzünü boynuma gömüyor, burnumu sokuyor, yalıyor, ısırıyor, hırlıyor ve bir hayvan gibi sahipleniyor. Her içeri itişinde ve dışarı çekişinde, orada olduğunu bilmediğim bir şeye dokunuyor. Bulunması gerektiğini bilmediğim bir şeye.

Bir eliyle nemli saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, diğer eliyle de beni kalçamdan kavrıyor.

"Çok güzelsin," diye soluk soluğa bağırıyor. Yüzü zevkle buruşuyor ve vücuduma piston gibi girerek hızını artırıyor. Bacaklarımı kaldırıyorum ve ayak bileklerimi sırtına asıyorum, ona daha da derin, daha da sert ihtiyaç duyuyorum. Sürekli girip çıkarken parmaklarımı buluyor, onları kendi parmaklarıyla birleştiriyor ve dudakları kulağıma değene kadar bana doğru eğiliyor.

"*Chinga*," diyor, müstehcen bir fısıltıyla, ilk birlikteliğimizden bir anı.

Dudaklarımdan soluksuz bir kahkaha kaçıyor ve benimkilere dolanan parmaklarımı sıkıyorum.

"*Chinga*," diye fısıldıyorum.

Sikeyim.

Bu kaba kelimeyi bir sevgi sözcüğü gibi değiş tokuş ediyor, birbirimizin dudaklarından dökülen sesle tahrik olarak aramızda dolaştırıyoruz. Ve sonra hiç

kelimeler. Vücutlarımız birleşirken sadece gözlerimiz birbirini tutuyor - tatlı, terli bir birleşme. Bir kalp diğerine çarpıyor. Nefesler ağızlarımızın arasında toplanıyor. İkimizin de büyük bir gururla hakim olduğumuz iradelerimiz çöküyor, boyun eğiyor, yol veriyor. Bedenlerimiz arasında bir yumuşama ve kalplerimiz arasında bir ateşkes. Ve son bir dalışla, son bir öpücükle, nihayet barış.

29

JARED

MÜZAKERENİN KLASİK KURALI: Şartlar pazarlık ettiğinizden daha fazla olduğunda, anlaşmadan vazgeçmeyi düşünün.

Banner Morales beklediğimden daha fazlasıydı. On yıl içinde iki kez seks yapmıştık ve her ikisini de en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Dün gece daha fazlasıydı. Çırılçıplak soyunması, bornozunu ve korumasını bırakması, bana sadece tenini ve vücudunun olgun kıvrımlarını göstermekle kalmayıp *kendini* de göstermesi, içini bana tamamen açması. Bu hareketin verdiği güven, aramızdaki yakınlığı daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde artırdı.

"Sanırım ben biftek alacağım." Yanan mumların ışığında bana gülümsüyor. Adanın en iyilerinden biri olan restoranın özel terası, mavinin kademeli tonları, akuamarin, cerulean ve turkuazın ürkütücü yatağıyla Karayipler'in üzerinde asılı duruyor. Sudan gelen ılık esinti Banner'ın saç telleriyle oynaşıyor ve onun temiz kokusunu masanın üzerinden bana taşıyor. Eğer birkaç dakikada bir bizi kontrol eden ilgili garson olmasaydı, burada sadece bizim olduğumuzu hayal edebilirdim.

"Puanların canı cehenneme," diyor gülerek. "Tatildeyim. Sen ne yiyorsun?"

O uzun kirpikli espresso rengi gözlere bakıyorum ve tek düşünebildiğim, dizlerinin arasındayken bana nasıl baktığı, başım

Amına gömülmüş, meyvemsi tatlılığıyla sizi kandıran sarhoş edici ada içeceklerinden biri gibi höpürdeterek içiyor. Bu Banner. O kadar tatlı ki, ilk başta ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmiyorsunuz - etkisinden sersemleyene kadar aklınızı başınızdan alıyor. Onun güzel bir tuzak olduğunu fark etmezsiniz ve bir kez tuzağa düştüğünüzde, sadece çıkamazsınız, aynı zamanda çıkmak da istemezsiniz.

"Jared?" Menüsünün üzerinden bana sorgulayıcı bir bakış fırlatıyor. "Ne yiyorsun?"

"Oh." Son on dakikadır elimde tuttuğum ama okuma zahmetine girmediğim menüye bakıyorum. "Paella güzel görünüyor."

"Oooh." Bakışlarını menüye dikiyor ve başını sallıyor. "Fikrimi değiştirdim. Çok lezzetli görünüyor. Sanırım ben de ondan alacağım. Yapmayı en sevdiklerimden biridir."

"Çok yemek yapar mısın?"

Bu tür soruları sormak zorunda kaldığımda Banner'la birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bilmediğimizi fark ediyorum. Dün gece onun içinde geri dönüşü olmayan parçalarımı bıraktığımı ve bedeninin sırlarını mezara kadar taşıyacağımı hissetmeme rağmen, ayrı kaldığımız on yılda çok şey kaçırdık.

"Aslında var." Omuzlarını silkiyor, omuzlarının zeytin rengi teni straplez elbisesinin içinde güneşten öpülmüş ve pürüzsüz bir şekilde parlıyor. "Zamanım olduğunda."

"Belki benim için bir şeyler pişirebilirsin."

Masanın karşısında birbirimize bakıyoruz, gerçek bir ilişki olasılığı - hiç düşünme şansımız olmayan bir şey - aramızda sessizce gelişiyor.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Sana en sevdiğim yemeği yapabilirim." "Hangisi?"

"Köstebek soslu tavuk enchiladas. Annemden bile daha iyi yapıyorum."

"Sen ve annen yakın mısınız?"

"Evet, birbirlerine çok benzeyen anne ve kızların yakın olduğu gibi. Genellikle on dakika birlikte olduktan sonra tartışırlar." Sipariş ettiği meyveli içkiyi yudumluyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bunun ananaslı olduğunu fark etmemiştim. İğrenç."

Yaptığı surat ifadesine gülüyorum. "Sanırım bunu onaylamıyorsun?" "Ananastan nefret ederim. Hep nefret ettim."

Bardağı masaya bırakıyor ve sohbetimizde küçük bir durgunluk oluyor. "Peki şimdi ne hakkında konuşacağız" gibi garip bir his değil, konuşacak *çok şey* var ama nereden başlayacağımızdan emin değiliz. Tereddüt ediyorum, ne hissettiğimi söylemeli miyim emin değilim, ama sonra dün benimle cesurca kendini, korkularını ve güvensizliklerini paylaştığını hatırlıyorum ve bizim için sadece ilerisi olduğunu biliyorum. Nereye gittiğimizden emin değilim ama ileriye doğru olmalı. Masanın öbür ucundan elini uzatıyorum, temkinli bakışına gülümsüyorum. O da emin değil.

"Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz varmış gibi hissediyorum," diyorum ona. "Bazı açılardan seni yıllardır tanıyormuşum ve bir sonraki hamleni sen daha düşünmeden tahmin edebiliyormuşum gibi geliyor, ama bazı açılardan da hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

Elimi sıkıyor, ağzında bir gülümseme çiçek açıyor ve yanaklarında yükseliyor. "Haklısın. Bırak en sevdiğin dizinin ne olduğunu, televizyon izleyip izlemediğini bile bilmiyorum."

"*Milyarlarca*."

"Cidden hiç şaşırmadım." Masanın üzerinden bana gülümsüyor. "Dur tahmin edeyim. En sevdiğin karakter Bobby Axelrod, değil mi?"

"Yanlış," diye geri dönüyorum, beni yanlış anladığına sevinerek. "Kim o zaman?" diye soruyor, gözleri spekülasyonla kısılmış.

"Wendy Rhoades."

Ağzı açık kalıyor ve dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğiliyor. "Bobby ya da en azından Chuck demediğine şaşırdım. Neden Wendy?" *Çünkü bana seni hatırlatıyor.*

Söylemiyorum. Müzakerenin her kuralını sarsamam. Ona veremem *Her şey* önden.

"Bobby milyarder ve Chuck da savcı olarak şehri yönetiyor," diyorum. "Ama ikisini de Wendy yönetiyor. Onun için her şeyi yaparlar. Ahlak kurallarını esnetir, kuralları çiğnerler. Hatta onun için kendi çıkarlarına karşı bile hareket edebilirler ki bu ikisi için de zıt bir durum."

"O kadar emin misin?"

"Kesin olarak bildiğim bir şey varsa," diye sertçe gülüyorum. "Hepsi de bencil piçler ve bu iki bencil piç Wendy için her şeyi yaparlar. Bobby'nin karısını en sonunda uzaklaştıran da buydu. Kendisinin karısı olabileceğini biliyordu ama Wendy kraliçeydi."

"Evet, boşanacaklarını tahmin etmemiştim."

"Yaptım," diye alay ediyorum. "Bobby'nin Wendy'ye en ufak bir şans verdiğinde onu becereceği o kadar açık ki."

Duruyorum, yakalıyorum, ay ışığında bakışlarını tutuyorum.

"Biz bencil piçler böyle yaparız," diyorum ona. "Elimize geçen ilk fırsatta istediğimiz kızı beceririz."

Statik elektrik havada çatırdıyor, ikimiz de bir santim bile kıpırdamasak da bizi birbirimize çekiyor. Görünmez ve amansız bir çekim bu ve umarım buna direnmeyi gerçekten bırakmıştır.

"Peki suçluluk duygusuyla nasıl başa çıkıyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve fısıltıyı zor geçiyor. "İstediğin her şeyi alıp yapmanın suçluluğuyla mı?"

"Ne suçu?"

Gerçek, mezelerimizin ve çatal bıçak takımlarımızın arasında masaya düştü. Onun ağır vicdanı ve benim vicdansızlığım. O daha fazla irdeleyemeden garson siparişimizi almaya geliyor. O uzaklaşıyor ve ben de genel ahlak eksikliğim hakkında daha fazla konuşmak yerine sohbeti değiştiriyorum.

"Tüm zamanların en sevdiğin filmi?" Kesintiden önce kaldığımız yerden devam ediyorum.

"*Shawshank Redemption*. Sen?"

"*The Godfather*."

"Anlaşıldı."

"Evet, öyle." Birlikte gülüyoruz.

"En sevdiğin yemek?" diye soruyor.

"Lazanya." İçkimi yudumluyorum, jalapeño margarita gibi bir şey. Jameson'ımı özledim. "Hayatımda yediğim en iyi lazanya anneminkiydi."

"Annen hakkında konuştuğunu hiç duymadım," diyor Banner. "Sadece üvey annen."

Annemi her düşündüğümde göğsümde bir acı hissediyorum. Bazı duygular o kadar güçlüdür, bazı kayıplar o kadar önemlidir ki kalp - atan kalbiniz değil, *hisseden* kalbiniz - onları tutamaz, bu yüzden vücut darbeyi emer. Ben de annemin yasını böyle tutuyorum.

"O öldü." Boğazımı temizliyorum ve baharatlı margaritamdan bir yudum daha alıyorum. "Meme kanseri."

Banner'ın size odadaki, belki de dünyadaki tek kişi olduğunuzu hissettiren bir tarzı var. Gözlerini kırpmıyor, sanki kırparsa söylediklerinizdeki hayati bir ayrıntıyı kaçıracakmış gibi.

"Kaç yaşındaydın?" diye soruyor, dalgalanmayan bakışları şefkatli.

"On." Öksürüyorum, içkimdeki baharatlardan ziyade bu konu hakkında, onun hakkında konuşmanın ne kadar yabancı hissettirdiğinden. "Gerçekten çok hızlı oldu. Zaten dördüncü evredeydi ve ..."

Ben genelde bu kadar ileri giderim ve onun da diğer insanların yaptığını yapacağını varsayıyorum. Başsağlığı dileyecek ve yoluna devam edecek. Bu eski bir acı, oyalanacak bir yer değil, ama Banner Banner'ın yaptığını yapar.

"Bana ondan bahset," diyor usulca. "Adı neydi?"

"Angela." Gülüşüm kısa. Kısaltılmış. "Babam ona Angie derdi. Tanrım, sürekli onun adını bağırırdı. 'Hey, Angie, çoraplarım nerede? Angie, kuru temizlememi sen mi aldın? Angie, buzdolabında bira yok.'"

Bilmiş bir bakış atmak için duraksadım.

"Düşüncelerini buradan duyabiliyorum," diyorum çarpık bir sırıtışla. "Ve evet, üvey annemin tedavi ettiği bazı şovenist eğilimleri vardı.

"Onu çabucak atlattık."

Onun zengin kahkahası ve gözlerindeki sıcaklık göğsümdeki acıyı biraz hafifletiyor. Bu konuda nadiren konuşuyorum çünkü böyle hissetmekten nefret ediyorum. Zayıf ve çaresiz, sanki daha az acı çekmesini sağlayamazmışım ve onu asla geri getiremezmişim gibi, ama bu gece bunları hissetmiyorum. Hayatımdaki inanılmaz kadınlardan birine diğerinden bahsetmek doğru geliyor.

"Yine de annem kolay lokma değildi." Gümüş çatal bıçağımın etrafına sardığım bez peçeteyle oynuyorum. "Babamı çok severdi. Onu her zaman mutlu etmek isterdi. O böyle biriydi. Her zaman herkesin mutlu olmasını isterdi."

"O zaman baban hala orduda mıydı?"

Banner'a babamın asker olduğunu söylediğimi bile hatırlamıyorum ama başımı salladım.

"Evet. Ordudaydım, bu yüzden gençken her yerde yaşadık." Omuz silkiyorum, omuzlarıma çöken gerginlikten kurtuluyorum. "O öldükten kısa bir süre sonra babam ordudan ayrıldı. Emekli oldu."

"Senin için orada olmak mı istedi? Çok genç olduğun için çok zor zamanlar geçirdiğini tahmin edebiliyorum."

Daha önce bu şekilde düşünmemiştim. Babamın bunu benim için yaptığı hiç aklıma gelmemişti ama belki de yapmıştır. Ordudayken çok fazla yanımda değildi ve görevde olsaydı akrabalarımın yanında kalmak zorunda kalacaktım.

"Belki." Masaya bakıyorum ama bir an için beyaz keten masa örtüsünü görmüyorum. Onun yerine annemin mezarı başında ağlayan babamı görüyorum. Elimi bir can simidi gibi tuttuğunu hissediyorum. "Sanırım o zaman yakınlaşmaya başladık."

"Fotoğraflarınız var mı?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı ve sanki bana Jimmy Hoffa'yı nereye gömdüklerini bilip bilmediğimi sormuş gibi ona baktım.

"Uh, evet. Aslında var." Yanımda taşıdığım tek fiziksel fotoğraf bu. Diğer her şey dijital ama bunu arada bir elimde tutmayı seviyorum. I

cüzdanımı çıkardım ve gizli cebimden zamanın eskittiği fotoğrafı çıkardım.

"Vay canına." Banner ona uzattığım fotoğrafı inceliyor. "Muhteşem bir kız. Bu cilt!"

"O İtalyan'dı. Sanırım bu yüzden ben de biraz daha esmerim. Genlerimde biraz yıl boyu bronzluk var."

"Babanla aranızdaki tek fark bu." Banner geniş gözlerini kaldırıyor. "Yoksa ikiz olabilirdiniz."

Babam o fotoğrafta şu an olduğumdan biraz daha gençti ve Banner haklı. Benzerlik tekinsiz.

"Senin için zor oldu mu?" Fotoğrafı bana geri uzattı. "Baban üvey annenle çıkmaya başladığında mı?"

"Biliyorsun, öyle değildi. O ve August gelmeden önce babamla sadece ikimiz birkaç yıl geçirdik. Biraz daha büyümüştüm ve açıkçası eve bir kadının dönmesine hazırdım. Babam bir bok pişiremezdi."

Bir kıkırdamayı, uzun bir bakışmayı paylaşıyoruz çünkü bu konular hakkında konuşmak çok ... yakın hissettiriyor. Sanki yeni ve daha derin bir şeye giriyormuşuz gibi geliyor. Su ayak bileklerimde, ama Banner için, onunla bu şekilde konuşurken, bu şekilde bakarken, bu şekilde *olurken*, dizlerime kadar girerdim. Daha yükseğe.

"Yani kader geleceğin basketbolcusu ile geleceğin spor menajerini aynı çatı altında buluşturdu ve gerisi tarih oldu, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey." Garsonun içkimi yeniden doldurması için etrafıma bakınıyorum. "Bu kadar ağır olduğu için üzgünüm."

"Ağır olması umurumda değil," diyor usulca. "Hayat bazen ağırdır."

Ve işte orada. O, başkalarının acılarından rahatsız olmayan insanlardan biri. Bu onun için garip değil. O tuhaf şeyleri, aslında hiçbir şey ifade etmeyen, boş kaloriler gibi hiçbir işe yaramayan patavatsız cümleleri söylemiyor.

Sunucu yemeğimizi getiriyor ve biz de yemek masaya ilk geldiğinde konuşmak yerine minnettar sesler çıkarıyoruz. Birbirimizi sorguluyoruz

dumanı tüten tabaklar ve birkaç içki daha. Banner ananassız ve bol alkollü meyveli bir içki buldu. Garsona bir Jameson için yalvardım ve birbirimizin hayatlarının son on yılını ve en azından hiç bilmediğimiz bazı şeyleri kazdığımızda üçüncü içkimi içiyordum.

Aldığımız her içki ve paylaştığımız her sır ile etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor. İçkilerimize şehvet katılmış olmalı, ikimizi de ağırlaştıran, dudaklarımızı yalatan, ayak bileklerimizi masanın altında birleştiren, her fırsatta dokunuşlar çalan bir afrodizyak. Yıllardır yaptığım en tahrik edici sohbete devam etmekle Banner'ı hayatımın en iyi seksi için eve götürmek arasında kalıyorum.

"Artık en sevdiğin renkten en sevdiğin filme kadar her şeyi bildiğime göre," diyorum. "Sanırım daha derine inmenin zamanı geldi."

"Daha derin mi?" Koltuğunda rahatlıyor ve sunucumuzun tüm gece boyunca ona içirdiği aldatıcı köpüklü karışımı yudumluyor. "Devam et. Ne istersen sor."

"Seks yaptığın en garip yer."

Havaya dikilen "seks" kelimesi beni sertleştiriyor. Banner'ın gözlerinde cevap niteliğinde bir ihtiyaç parıltısı okuyorum. Başını arkaya eğiyor, Karayipler'in temiz havasını içine çekiyor ve dün geceki haline çok benziyor: Başını arkaya atmış, bana biniyor, sürüyor, çarpışan bedenlerimizin hızını kontrol ediyor. Boynunda saklamaya zahmet etmediği, ağzım gibi şekillenmiş, dişlerimle halkalanmış iz, birbirimizi nasıl sahiplendiğimizin bir başka hatırlatıcısı. "Hmmm." Sanki düşünmek zorundaymış gibi tavana bakıyor.

"Geçen hafta ofisimdeki bir masanın üzerinde seks yaptım." "Orası seks yaptığın en garip yer olamaz."

Eğer bana masanın üzerinden sürünerek geçip üstüme çıkacakmış gibi bakmasaydı sırıtışı utangaçlık sınırına dayanırdı.

"Sanırım olabilir," diyor, gülüşü biraz utangaç. "Sanırım hiç maceracı olmadım."

"Ya da belki de doğru sevgililere sahip değilsinizdir," diye teklif ediyorum çapkın bir sırıtışla. "Bir şey değil."

"Pislik." Tahmin edilebileceği gibi gözlerini deviriyor ama yine de gülümsüyor. "Peki ya sen, Bay Her Yerde Seks?"

"En tuhafı mı? Bir bakalım. Bir keresinde U2 konserinde

sahne arkasında." "Kahretsin, müzik zevkiniz çok iyi."

"Sana söylemiştim." Gülüyorum ve devam ediyorum. "Bir keresinde odasındaydım. O bir yargıçtı. Bir marketin dördüncü reyonunda. Kapatıyordu."

"Tamamyyy." Yüz ifadesi her ifşaatta daha meraklı ve kuşkulu bir hal alıyor. Katolik olduğu için, kilisede günah çıkarma sırasında yaşadığım cinsel deneyimi atlamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum.

"Okul aile birliği toplantısı." Yüzündeki dehşete gülüyorum. "Müşterilerimden biri şehir dışındaydı ve benden öğretmenle konuşmamı istedi."

"Sanırım yakalanma ihtimalinin verdiği heyecandan hoşlanıyorsun?"

"Hayır, ben sadece seksi seviyorum ve canım ne zaman isterse o zaman yapıyorum." Omuz silkiyorum ve ona orantısız bir sırıtış atıyorum. "Şu anki yüz ifadeni görmelisin. *Yeşil Yumurta ve Jambon*'un seks versiyonu gibisin."

"Ne?" Burnunu kırıştırıyor, belli ki kafası karışmış. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ben olsam ne orada ne de burada yapardım," diyerek komik bir aksanla Doktor'dan alıntı yaptım.

Seuss. "Bunu hiçbir yerde yapmazdım."

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyor. "Çok gülünçsün."

"Bir tren! Bir tren!" Devam ediyorum. "Sen, sen trene biner miydin? Trende olmaz. Ağaçta olmaz. Arabada olmaz."

"Kapa çeneni!" diye kahkahasını bastırmayı başarıyor. "Ben namuslu falan değilim. Sadece bana doğru fırsatlar verilmedi."

"Ohhh, sana doğru fırsatlar *verilmemiş*," diyorum, bir yanıt kışkırtmak için hevesle. "Ben de senin kendi işini kendi yapan bir kadın olduğunu sanıyordum."

Dürtmemle gözleri kısılıyor, heyecan ve kararlılık karışımıyla aydınlanıyor. Issız terasta etrafına bakınıyor ve ben onun muzip sırıtışından korkmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım emin olamıyorum. Tahrik olmuş diyeceğim, çünkü Banner'a karşı önyargım bu gibi görünüyor.

"Biliyor musun," diyor peçetesini masaya fırlatarak. "Haklısın. Ben böyle bir kadınım."

Koltuğundan kayarak iniyor ve masanın altında kayboluyor. "Banner, ne-"

Fermuarımın aşağıya inerken çıkardığı ıslıklı tıslama beni hemen susturuyor. Kemerimdeki elleri beni hareketsiz bırakıyor. Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor.

"Bu gerçekten oluyor mu?" Umut etmekten korkarak soruyorum.

"Uh huh," diyor, sesi tahtadan boğuk boğuk geliyor.

Koltuğuma çöktüm ve bacaklarımı açtım. Bunu onun için olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum.

Beni dışarı çekiyor, elleri sert ve soğuk, ağzı sıcak ve ıslak.

Lanet olsun.

Tükettiğim tüm alkol kanımda kaynamaya başlıyor ve kemerimin altındaki kafama hücum ediyor. Bunun her lanet dakikasının tadını çıkaracağım ve eğer garsonumuz geri gelirse, onu biftek bıçağımla bıçaklayacağım.

"Bunun çok özel bir şekilde yapılmasından hoşlanıyorum," diyorum, nefes nefese kalmamaya çalışarak. "Yönlendirmeye ihtiyacın var mı?"

"Sen söyle," diyor Banner, sikimi neredeyse boğazının arkasına kadar götürmeden önce.

Dişlerimi sıkıyorum ve masa örtüsünü yumrukluyorum, inlememeye kararlıyım. "Gayet iyi gidiyorsun," diye boğuluyorum.

"Mmmm," diye mırıldanıyor, titreşim aletimden ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. Sadece ucu içeride kalana kadar beni dudaklarının üzerinde sürüklüyor ve sonra beni o votkalı buzlu şeker gibi yalıyor. İyice, açgözlülükle, sanki bir milyar puan değerindeyim ve onları yeterince hızlı indiremiyor. Elimi masaya vuruyorum,

camları ve porselenleri kırıyor. Banner'ın kahkahası etrafımı sarıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Affedersiniz, efendim?"

Şaka yapıyor olmalısın.

"Ah, evet." Banner taşaklarımı elinde yuvarlarken kendimi sunucuya tutarlı bir şekilde cevap verecek kadar toparlıyorum.

"Tatlı?" diye soruyor.

Kahretsin, boşalacağım. Gözlerimin kafamın arkasında yuvarlandığından eminim.

"Ne?" İdare ediyorum. "Ha?"

"Tatlı ister misiniz?" diye tekrarlıyor ve Banner'ın boş koltuğuna doğru meraklı bir bakış fırlatıyor. "Ya da hanımefendi bir şey ister mi?"

"Bilmiyorum..." Bacaklarımı daha fazla açtım ve aşağı kayarak ağzına bir santim daha soktum "... başka bir şey için yer bıraktım."

"Hanımefendi mi?" diye tekrar sorar.

"O-o . . ." *Tanrım, bu konuda* çok başarılı. "Um, tuvalete gitti."

Tam o anda Banner'ın coşkulu sallanışı başını masaya vurur. Bardaklar ve tabaklar havalanır ve çınlar. Sunucunun gözleri büyür ve boğazını temizler.

"Dostum, buradan defolup gidersen iki katı bahşiş veririm," diye törpüledim, hayatımı Banner'ın boğazından aşağı dökmenin eşiğindeydim.

Tek kelime etmeden ve ihtiyatı elden bırakmadan hızla terastan ayrılır.

O gidince, masayı Banner'ın sikimin etrafına yayılmış dudaklarını görebileceğim kadar geriye kaydırdım. Gelecek fanteziler için saklanacak bir görüntü. Parmaklarımı saçlarına dolayarak onu daha fazla ve daha hızlı almaya teşvik ediyorum. Diğer elim askısız elbisesinin içine kayarak göğüs uçlarını sıkıyor. Nefesi kesiliyor, ağzının üzerimdeki sabit temposunu bozuyor ve bunların aletimde görmek istediğim dudaklar olmadığına karar veriyorum. Beni bırakmak zorunda kalana kadar saçlarını çekiştiriyorum.

Gönderdiği bakış tutku dolu, kısıtlamalardan arınmış ve bana istediğim her şeyi vermeye hazır.

"Buraya gel," diye emrediyorum, ancak hemen dizlerinden kalkıp ayağa kalktığında daha da sertleşiyorum. Elbisesinin altına girip külotunu buluyorum ve bacaklarından aşağı indiriyorum. İpek inerken gözlerimiz hiç ayrılmıyor ve ayak bileklerine değdiği anda dışarı çıkıp üzerimde pozisyon alıyor. Kalçaları benimkilere dayanıyor ve parlak turuncu elbisesi belinde toplanıyor. Beni öpmek için eğiliyor, ağzı açık bir davet, ama onu kovalamamı sağlayacak kadar uzaklaşıyor. Ağzım onunkini yeniden yakalamak için zorlanıyor. Husky kahkahası Karayip esintisiyle birlikte dudaklarımdan süzülürken o aramıza uzanıyor ve beni içeri yönlendiriyor.

Bir tapınağa girmek böyle bir his olmalı. Hevesli bir bağlılıkla. Hürmetle. Vücuduna doğru ilk hamleyle birlikte kontrolümdeki zayıf tutuş kırılıyor. Kalçalarını kavrıyorum ve elbisesinin ipeği her dalgalanmamızda ellerimin sırtından akıyor. Bir kolunu boynuma doluyor, diğer kolu yanında gevşekçe sallanırken, beni terk edilmiş bir şekilde sürüyor, başını geriye atıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve terastaki tek ses, ılık havaya nüfuz eden hırıltılı nefeslerimiz ve homurtularımız.

Gözlerimi ondan alamıyorum. İçimden bir ses, kafamı çevirirsem kaybolacağını söylüyor. O, gözünü bulamadığım bir fırtına. Onu sıkıca tutmam, kaçmayacağına -kaçmak *istemediğine*- kendimi ikna etmem gerekiyor. Kollarım belinde kilitli olsa bile onu zapt edemiyorum. Onu kısmen kavramaya çalışıyorum ama göğüsleri avuçlarımdan taşıyor. Kıçı ellerimden taşıyor. Her şey olgunlaşmış. Her şey dolu, benim giriş yolum hariç. Vücuduna geçişim dar ve sıkı, bana sadece bu kadarına izin veriyor, ama bu yolu tekrar tekrar kullanıyorum, bir kale kapısındaki koçbaşı gibi, içerideki kraliçeye ulaşmaya kararlıyım.

Yine de yeterli değil. Bedenlerimiz birbirine kenetlenmiş ve dişliler gibi gıcırdarken, birbirimizi çılgınca çalıştırırken bile bir boşluk var, şüphenin içeri sızdığı bir boşluk. Fiziksel sahiplikten daha derin bir şey için açlık kemiriyor

içgüdülerim. Bunun beni tatmin edeceğini düşünmüştüm. Daha önce hep tatmin etmişti, ama içgüdüsel olarak biliyorum ki şimdi bitirirsem, onu tekrar isteyeceğim, hala başka bir giriş, daha derine giden bir yol arayacağım.

"Bekle," diye nefes alıyorum ve her ne kadar sikime acı verse de, ellerimi kalçalarında kenetliyorum ve vücutlarımızın birlikte yuvarlanmasını durduruyorum.

"Sorun nedir?" Banner'ın nefesi zorlanıyor, göğsü kabarıyor, elbisesinin korsajı yarı yukarı, yarı aşağı, bir göğsünü örtüp diğerini açıkta bırakıyor.

Elbiseyi daha da kaldırıyorum, belinden dantelli, vücutlarımızın birleştiği yeri vaftiz eden serin havaya maruz bırakıyorum bizi. "Bize bak."

Aşağı bakıp benim gördüğümü, onun içinde kaybolduğumu görene kadar şaşkınlık kaşlarının arasında küçük bir karaltı çiziyor. Vücudu benimkini emiyor. Kalçalarını nazikçe dalgalandırıyorum ve kayganlığın içeri ve dışarı kaymasını izliyoruz, ıslaklığını görüyoruz, suları her geri çekilişte aletimi kaplıyor. Bu gece sikimin etrafına sarılmasını istediğim güzel dudaklar bunlardı. Bir elim göğüslerinin arasında, eteğini yukarı kaldırırken, bir elim de boynunda, alnımı onunkine bastırıyorum.

"Kendini bende görüyor musun?" Ben soruyorum. "Beni nasıl içine aldığını görüyor musun? O açgözlü küçük amcığın sikimi nasıl yediğini?"

Alnıma doğru başını sallıyor, nefesi kekeliyor.

"Cevap ver Banner," diyorum sertçe.

"Anlıyorum," diyor gözlerimi yakalamak için başını kaldırarak.

"Her zaman içinde olmak istiyorum," diyorum, sesimi sertleştiren bir aciliyetle. "Kafanın içinde olmak istiyorum."

Şakağından öperim.

"Ne düşündüğünü bilmek için." Göğüslerinin arasından ve kalbinin üzerinden öpecek kadar kendimden uzaklaştırıyorum onu. "Ne hissettiğini bilmek için. Neye ihtiyacın olduğunu bilmek için."

Bedenlerimiz kontrolü ele geçiriyor ve en iyi niyetime rağmen tekrar ona vurmaya başlıyorum. Bacaklarındaki kaslar her yükselişte benimkileri sıkıyor ve

Düştü. Beni öpüyor, dili benimkiyle alay ediyor. Savuşturmalar ve çalımlardan oluşan bir idman maçı.

"Tamam," diye nefes alıyor öpüşürken.

Yüzünü kavrıyorum ve gözlerimizi ateşli bir bakışla birbirine lehimliyorum. "Bu benim için seksten daha fazlası," diyorum. "Anlıyor musun?" Gözleri genişliyor, farkındalıkla kararıyor.

"Anlıyorum." Bedenlerimizin temposu artarken bile gözlerini kaçırmıyor. "Benim için de öyle."

Fısıltıyla verdiği güvence o boşluğu doldurmaya başlıyor, sadece bedeninin dokunmadığı o boş alanı. Çenesi boyunca, boğazından aşağıya doğru öpüyorum, köprücük kemiğine küçük ısırıklar atıyorum.

"Ciddiyim Ban," diyorum sertçe kulağının arkasındaki kokulu kovuğa. "Bunu kastetmene ihtiyacım var."

"Seviyorum." Nefesi boynuma çarpıyor. Parmakları saçlarımda dolanıyor. Daha sert, daha derin ve daha hızlı seviştikçe dizleri kalçalarımı sıkıyor. "Söz veriyorum daha fazlası olacak."

"Seni paylaşmayacağım." Geri çekilip çenesinden tutarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyorum. Seni aldığımı biliyorum. Umurumda değil. Paylaşmayacağım."

"Zorunda kalmayacaksın." Nefes nefese verdiği bu söz dudaklarından yuvarlanıp o deliğe giriyor ve onu daha fazla dolduruyor. Boş ağrısını yatıştırıyor. Beni şaşırtıyor, çenemi tutuyor ve iç kaslarını aletimin etrafında sahiplenici bir şekilde sıkarak inlememe neden oluyor. "Ve seni paylaşmayacağım."

Seviştiğim ve bu yoğunluğun bir parçasını bile hissetmediğim onca kadın varken Banner'la olan bağımı tehlikeye atma fikri gülünç ama gülmüyorum çünkü onun gözlerinde de benimkilerde olduğunu bildiğim aynı soruları, aynı güvence ihtiyacını, daha fazlasını görüyorum.

"Sadece sen varsın Ban." Aramıza uzanıp klitorisini okşuyor ve çimdikliyorum, o sırada omurgamın tabanından bacaklarıma doğru bir elektrik şimşeği çakıyor ve sonraki sözlerimi boğuyor. "Söz veriyorum."

Bu yemin son kontrolümü de elimden alıyor ve her şüphe, her tereddüt, onun bedeninin sıcak karşılamasına dökülürken beni terk ediyor. Benim boşalmam onunkini tetikliyor ve ikimiz de haykırıyoruz, seslerimiz yüksek çıkıyor ve boş terasta yankılanıyor. Sunucunun her an geri gelebileceğini unutmuştuk. Yanlış yola sapmış bir lokantacının özel alanımıza girebileceğini düşünmüyoruz. Sadece Karayip Denizi var, altımızda mavi renkli bir cam tabakası. Sadece terden ıslanmış kısımlarımız esintiyi emiyor. Sadece ikimiz de gelmeden önce fısıldadığımız bir söz var, çelikten daha güçlü ve bizi aydınlatan ay ışığı huzmesi kadar kırılgan.

30

AFİŞ

"TATLI IÇIN YER AYIRDIN MI?"

Sorum bana terasta ne yaptığımızı fark ettiğinde dehşete düşmüş olması gereken sunucumuzu hatırlattı. Jared'in aleti ağzımdayken masanın altında olduğum için yüzünü göremiyordum. Hatırası yanaklarımı yakıyor ama dudaklarıma önlenemez bir sırıtma yayılıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Jared masanın kendi tarafından soruyor. "Tatlı konusunda şimdilik iyiyim. Aslında tıka basa doydum."

"Tamam." Yerimden kalktım, tabağımı aldım ve Jared'inkine uzandım.

"Anladım," diyor ve tabağını, şarap kadehini ve çatalını toplayıp mutfağa yöneliyor. "Şimdi kremayı yiyen kedi gibi gülümsemene ne sebep oldu?"

Dudaklarımdan alışılmadık bir kıkırdama çıkıyor.

"İronik bir şekilde, restorandaki o zavallı garsonu düşünüyordum."

"Ona verdiğim bahşişten sonra fakirlikten başka bir şey yapmadı." Jared gülüyor ve tabağını bulaşık makinesine yerleştiriyor. "Bahşişini görünce gözleri masanın altında ne yaptığını fark ettiğinden daha çok büyüdü, inan bana."

Enchiladaların yemediğimiz kısmını kapattım ve
Tatlı olarak hazırladığım *buñuelos*.

"Bunlar güzel görünüyor," diyor Jared, içine yerleştirdiğim sepetten çörek benzeri şekerli toplardan birini alırken.

"Çok güzeller." Aromalarını içime çekiyorum ve iç geçiriyorum. "Annem bize hep pişirirdi. Yıllardır yememiştim."

Jared bir tane çiğniyor, onaylayarak inliyor.

"Lezzetli." Bir tane daha alıyor, yarısını ısırıyor ve diğer yarısını bana uzatıyor. "Tadına bak."

Tereddüt ediyorum, içimdeki hesap makinesini kapatamıyorum, puanları sayıyorum.

"Sadece bir ısırık," diye ikna ediyor Jared, tatlı kızarmış hamuru alt dudağıma sürterek. "Tatildeyiz."

Başımı sallayıp kabul ediyorum, tadı çocukluğumdan binlerce anıyla birlikte dilimde patladığında gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Çok güzel," diyorum son kalan tatlıyı yutarken. "Bunları yemeyeli uzun zaman olmuştu. Birkaç Noel önce annem yapmıştı."

Başımı kaldırıyorum ve Jared'in yüzünde düşünceli bir ifade yakalıyorum, genellikle bir sorudan önce geldiğini öğrendiğim bir ifade.

"Ailenin Zo ile ayrılmanıza nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?" diye soruyor.

Bu soruyu puanlarımla birlikte bırakmıştım, bu ada villasının kapısında kontrol etmiştim, ama şimdi araya giriyor. Ayrılmaya, Los Angeles'a dönmeye ve yaptıklarımızın kaçınılmaz sonuçlarıyla başa çıkmaya yaklaştıkça, ailem de dahil olmak üzere beni bekleyen birkaç zor konuşmayı unutmak daha da zorlaşıyor.

"Şaşıracaklar." Mutfağın ışığını kapatıyorum ve iyi döşenmiş salona geri dönüyoruz. Yürürken Jared elimi tutuyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve beni kendi tarafına çekiyor. Bana sürekli dokunuyor, sahipleniyor. Her okşayışı, öpüşü ve dokunuşu kurnazca bir sahiplenme duygusu yaratıyor. Ben aldırmıyorum. Ben de ona aynı şekilde dokunuyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum, burada hak iddiamı tehdit edecek kimse olmamasına rağmen bölgemi işaretlemem gerekiyormuş gibi.

"Şaşırdın ve üzüldün mü?"

Jared odanın ortasında belirgin bir şekilde duran deri kanepeye uzanıyor ve beni kucağına çekiyor. Bir zamanlar gergin ve gergin otururdum, her zaman çok ağır mıyım, ağırlığım ona fazla mı geliyor diye merak ederdim, ama rahatlıyorum, yan oturuyorum, omzumu göğsüne bastırıyorum ve başımı omzuna sıkıştırıyorum.

"Üzülecekler. Düşündüğümde, Zo ile başlamamamı söyleyen o küçük sesi duymazdan gelmemin bir nedeni de ailemdi. Yıllardır birlikte olmamızı istiyorlar." Tişörtünün yakasıyla oynuyorum ve dizimde benimkiyle birleşmiş olan elini sıkıyorum. "Bunu ballandıra ballandıra anlatamam. Milyonlarca soruları olacak ve onlara nasıl cevap v e r e c e ğ i m i düşünmem gerek."

"Dürüstçe," diyor. "Onlara şüphelerinizden ve sizi onları görmezden gelmeye ikna eden şeylerden bahsedin. Onlara bizden bahset. Yani, masanı nasıl kırdığımızla ilgili ayrıntılara girmek zorunda değilsin."

Bir sırıtışı bastırıyorum, mizah görmeye pek hazır değilim ama bir gün görebileceğimi biliyorum.

"Ya ben?" diye soruyor, sorusunda zoraki bir hafiflik var. "Benim hakkımda ne düşünecekler? Birlikte olmamız hakkında? Zo'ya kıyasla, anneme eve getirdiğin çocuk olmadığımı biliyorum."

Omzundaki yerimden başımı kaldırıp söylemediği şeyler için yüzünü inceliyorum. Ağzının etrafındaki gerginlik. Benimkini arayan gözlerindeki endişe.

"Ne düşündüklerini umursayacağını düşünmemiştim," diyorum ve elimi tişörtünün altındaki sert karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum.

"Umurumda değil. Benim için umurumda değil. Papa'nın kendisi onaylamasa da birlikte olacağız."

"İlişkimizin Papalık onayı gerektirdiğini sanmıyorum." Gülüyorum ve sırtını okşuyorum. "İlişki" kelimesi havada asılı kalırken elim gömleğin altında donuyor. Terasta bana seksten fazlasını istediğini, beni paylaşmayacağını ve benim de onu paylaşmak zorunda kalmayacağımı söylediği onca şeyden sonra bile .

. . hala kurduğumuz ilişkiye ilişki demek için çok fazla varsayımda bulunuyormuşum gibi geliyor.

"Papal değil," diye kabul ediyor rahat bir gülümsemeyle, belli ki bu kelimeden rahatsız olmamış. "Mamal diye bir kelime var mı? Sanırım anneni ikna etmek en zoru olacak."

"Doğru." Zo yüzünden başıma gelecekleri düşündükçe neredeyse ürperiyordum.

"Aileni sevdiğini biliyorum," diyor Jared ayık bir sesle ve uzanıp çenemi hafifçe kavrıyor. "Ben de benimkileri seviyorum ama bu konuda söz hakları yok. Bizden başka kimsenin yok."

Yüzünde hainlik ya da ikiyüzlülük arıyorum, ama dün gece onda gördüğümden eminim. Benimle ve *ilişkimizle* ilgili eminliği. Sadece başımı salladım ve başımı omzuna yasladım, kalp atışlarını ve villa kapısının birkaç metre ötesindeki dalgaların sesini dinlemekle yetindim.

Uzakta çalan bir telefon, içinde uzandığımız rahat sessizliği bozuyor.

"Ahh," diye inleyerek kucağında kayıyorum. "Telefonum."

"Bırak onu," diye ısrar ediyor, boynumun kıvrımını öpüyor. "Burada kal ve seviş.

Bugün sadece bir kez seks yaptık. Büyüyü şimdiden kaybediyor muyuz?" Kıkırdıyorum ve yanağına son bir öpücük konduruyorum.

"Ne kadar cazip olsa da, bu Cal'in zil sesi."

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum. Patronuma sadece birkaç güne ihtiyacım olduğunu söyledim ve ekibim ben yokken meşhur kaleyi koruyabilecek kapasitede. Yine de sezon dışı bir sürü işimiz var. Müşterilerime tamamen güvenemem. Bu kendi başıma halletmem gereken bir şey olabilir.

Ya da belki Zo ona Bagley'den ayrılacağını çünkü onun deyimiyle bacaklarımı kapalı tutamadığımı söylemiştir. Bu çok daha utanç verici bir senaryo olurdu ama ben her ikisine de hazırım.

"Selam Cal," diye cevap veriyorum, telefona yetişmek için koşturmaktan nefes nefese kalmış bir halde. "Ne var ne yok?"

"Hangi cehennemdesin?" diye sorar hemen, sosyal nezaketi bir kenara bırakarak.

"Sana biraz ara vereceğimi söylemiştim." Bu hafta sayısını unuttuğum kadar çok kez seviştiğimiz yataktan bir yastık alıyorum. Yastık Jared'in temiz, bağımlılık yapan kokusuyla kokuyor.

"Evet, en büyük müşterin hastanede olduğu için zamanlama gerçekten kötü, sen de gülleri kokluyorsun ya da her ne halt yapıyorsan."

Yastık yüzüme bastırılmış ve Jared'in kokusu hâlâ burnumda, kıpırdamadan duruyorum.

"Ne dedin sen?" Soru dilimin üzerinde tökezleyerek ağzımdan çıkıyor. "Hangi müşteri? Kim?"

"Zo. Başka kim senin en büyük müşterin olabilir ki?"

"Zo?" Adını söyleyebilmek için zar zor derin nefes alabiliyorum.

Jared kapıda belirir, bir omzunu çerçeveye yaslamış, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmıştır.

"Evet, Zo, Banner. Kafan hangi cehennemde?"

"Ne oldu? Sorun ne? Nerede o?"

"Dediğim gibi hastanede," diye yanıtlıyor Cal, yanıtında sabırsızlığı belli oluyor. "Üç gündür hastanede."

"Üç gün mü? Hastanede mi?" Cevap almaya çalışırken şaşkınlık, hayal kırıklığı ve öfkeyle bağırıyorum. "Zo hastanelerden nefret eder."

Tüm ailesi teker teker ölürken o bekleme odasında oturduğundan beri, ne pahasına olursa olsun hastanelerden uzak durmuştur. Üç gün boyunca hastanede tek başına yatacağı düşüncesi ...

"Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Görünüşe göre, bazı standart sezon dışı işler için Vancouver'daymış. Bayıldığında ona stres testi yapıyorlarmış."

Zo onu tanıdığım on yıl boyunca hiç bayılmadı, yırtık ACL'sinin dayanılmaz acısından bile.

"Ekip bilmemiz gerektiğini düşündü, bu yüzden ofisi aradılar," diyor Cal. "Neden beni hemen aramadılar?" Hayal kırıklığı ses tonumu keskinleştiriyor.

"Öyle olması gerekiyor."

"Zo onlara yapmamalarını söyledi." Cal'ın merakı hat boyunca çatırdıyor. "Neler oluyor Banner? Eğer ikiniz bir tür sevgili kavgası yaşıyorsanız, bilmeme gerek yok, ama bu saçmalık işinizi etkiliyorsa, bunu düzeltmeniz gerekir."

"Her şey kontrolüm altında."

Hayatımın içine düştüğü kaosa rağmen cevabım kesin gibi geliyor. Jared'in yüzü, konuşmanın benim açımdan olan kısmını dinlerken taş gibi. Cal'ın soruları, talepleri ve üstü örtülü tehditleri telefonda içimi kemiriyor. Ve Vancouver'da bir hastanede, en iyi arkadaşım kendi kişisel cehennemi olarak gördüğü yerde tek başına acı çekiyor. Hiçbir şey kontrolüm altında değil, özellikle de dörtnala atan kalp atışlarım ya da içimde kaynayan korku ve endişe.

"Çıksan iyi edersin," diye uyarıyor Cal. "Oraya çık, neler olup bittiğini öğren ve rapor ver."

Telefonu kapatıyor ve ben birkaç saniye boyunca endişe ve şoktan hareketsiz bir şekilde telefona bakıyorum.

"Zo hastanede mi?" Jared kapıdaki yerinden usulca soruyor.

"Evet." Gözyaşlarımı yutuyorum ve bir çıkış yolu bulmak için savaşan tüm soruları ve korkuları geri püskürtüyorum. Zo hakkında konuşmam gereken kişi Jared değil. O olamazdı. Dolaba doğru yürüdüm, bavulumu çıkardım ve ne paketlediğime bile dikkat etmeden giysilerimi içine atmaya başladım.

"Hey." Jared ellerimi avuçlarının arasına aldı ve beni ona bakacak kadar durmaya zorladı. "Bana neler olduğunu anlat, Ban."

"Bayıldı." Gözlerimi kapatıyorum ve tüm kötü senaryoları engellemeye çalışıyorum. "Eminim mantıklı bir açıklaması vardır ama üç gündür test yapıyorlar."

Çaresiz gözyaşlarım gözlerimi dolduruyor ve bir an için zayıf olmak istiyorum ama zayıflık için zaman yok. Zo'nun benim zayıflığım için zamanı olmayabilir. Güçlü olmama ihtiyacı var. En kötüsü de, yardım etmeme izin vermesi için onu ikna etmem gerekecek.

"Yani gidiyor musun?" Jared soruyor, çenesinin keskin açısı boyunca bir kas esniyor.

"Yapmak zorundayım." Ellerimi sallayarak yüzünü kavradım ve gözlerindeki endişe ve şüpheye baktım. "Zo onlara gideceğini henüz söylemedi. Cal'ın hiçbir şeyden haberi yok."

"Belki de seni kovmayı planlamıyordur," diye mırıldanıyor Jared, dolgun ağzı mizahsız bir şekilde eğilmiş. "Seni geri isteseydim kovmazdım."

"Bu onun beni geri istemesiyle ilgili değil." Tekrar dolaba dönüyorum ve askıdaki giysileri çıkarıp dikkatsizce, hızlıca bavuluma atıyorum. "Sorunun ne olduğunu bulamadılar ve o hastanelerden nefret ediyor."

"Ve tabii ki sen de kurtarmaya gidiyorsun," diyor Jared. "Eminim yatağının başucunda seni bekleyen bir yeri vardır."

Ona ters ters bakacak kadar duraksadım.

"Bu hiç adil değil," diye çıkışıyorum. "Bir saniyeliğine de olsa kendinden başka birini önemseyecek kadar insan olabilir misin?"

Sert sözlerim üzerine Jared'in yüzündeki koruma, savaştaki bir miğferin siperliği gibi düşüyor ve geri adım atarak benden uzaklaşıyor.

"Jared, ben-" demek istemedim.

"Yine de doğru, değil mi?" Kahkahası havada savrulan bir topuz gibi ve ben eğilme zahmetine girmiyorum. "Bunu kendim de söyledim. Ben bencil bir piçim ama bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmayacağım."

"Bunu anlıyorum ama lütfen dün gece sana söylediklerime inan." Ona uzanıyorum, yakışıklı yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve söylemek üzere olduğum şeyde ciddi olduğumu görebilmesi için gözlerimin içine bakmasına izin veriyorum. "Sadece sen varsın."

Yüzündeki gergin kasların dokunuşumla gevşediğini hissedebiliyorum. Bir kolu beni kendine doğru çekerken, diğeri parmaklarını boynumdaki saçlara gömüyor. Jared Foster'ın yüzünde daha önce hiç şefkat gördüğümü söyleyemem ama şu anda bana bakışı, sanırım en çok yaklaştığı andı.

"Pislik gibi davranmak istememiştim." Yüzünü buruşturuyor. "Yani, bu benim doğal halim, ama hastanede olduğunu biliyorum. O senin müşterin. O senin arkadaşın. Tabii ki gidip iyi olduğundan emin olacaksın."

"Yapmak zorundayım."

"Yapmalısın," diye onaylıyor, başını sallıyor ve ellerini üzerimde sıkıyor. "Sadece bizi hatırla, tamam mı? Bir şeyimiz olduğunu ..."

Bir an için dilimin ucuna gelmiş olan kelimeyi arıyor.

"Özel mi?" Sessizce teklif ediyorum.

Başını sallıyor ve burnumdaki çilleri öpmek için eğiliyor.

"Evet. Aramızda özel bir şey var."

31

AFİŞ

"SENI KIM ARADI?"

Zo'nun öfkeli sorusu, hastane odasına girer girmez ateşlenen ilk kurşun oldu. Onu iri ve savunmasız gördüğümde hissettiğim sıkıntıyı bir kenara bırakıyorum. Hastane yatağı için fazla büyük, son on yıldır en iyi arkadaşım olan güçlü adam için fazla savunmasız.

"Bence asıl soru şu," diyorum yüzümü şu anda onun için olmam gereken amansız ajan şekline sokarak, "beni neden aramadın?"

"Tüm bu iyi insanlara neden arayacağım son kişinin sen olacağını söylememi gerçekten istiyor musun?" diye soruyor, hala İngilizce.

Zo'nun hastane yatağının etrafında toplanan birkaç doktorun meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri, Zo ve ben başkalarının bilmesini istemediğimiz şeyleri söylememiz gerektiğinde İspanyolca'ya sığınırdık. Belki kabaydı ama umurumuzda değildi. Biz bir takımdık. Belli ki işler değişmiş.

"Onlara ne söyleyeceğin umurumda değil," diye dürüstçe cevap veriyorum çünkü gerekirse tüm kirli çamaşırlarımızı yabancıların önünde ortaya dökeceğim. "Ama sözleşme gereği, tercihen gerçekleşmeden önce ve kesinlikle yirmi dört saat içinde her türlü invaziv tıbbi prosedürü temsilcinize bildirmek zorundasınız."

"Saçmalık." Zo kelimeyi tükürdü, gözleri çarpıcı yüzünde acı yarıklar açmıştı.

"Evet, hatırlatmaya ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Botega Veneta Cabat çantamı yatağın ayak ucuna bırakıyorum, sözleşmesinin bir kopyasını çıkarıyorum ve kâğıt demetini ona uzatıyorum. "Sayfa kırk dört."

Sözleşmeyi kabul ediyor ve kırmızı bayraklı küçük bir yapışkan notla işaretlediğim sayfayı çeviriyor.

"Sözleşmede ne yazdığı umurumda değil." Sözleşmeyi bana geri fırlatıyor ve çantama düşüyor. "Seni burada istemiyorum."

"Zor." Arabulucumun yüzünü, sözlerinin neden olduğu acının üzerine sıvıyorum. "Senin menajerin olduğum sürece kariyerim ayrılmaz bir şekilde sana bağlı, bu yüzden o bedene olan her şey bana da olur."

"Sen benim temsilcim değilsin."

"Bu sözleşmeye göre," diyorum, sözleşmeyi kaldırarak, "öyleyim ve temsilci-müşteri ilişkimizi resmen feshettiğinizi kanıtlayan yasal belgeler sunmadığınız sürece, burada olmaya sadece hakkım yok, aynı zamanda sorumluluğum da var."

"Çık dışarı," diyor sertçe.

"Hayır."

Sakin görüntümü koruyor ve titreyen ellerimi ustalıkla dikilmiş, geniş paçalı pantolonumun ceplerine saklıyorum. İpek bluz, stilettolar, pırlanta küpeler, pahalı kolonya, yukarı kaldırılmış saçlar... Hepsi bu yüzleşme için kendimi sardığım profesyonel zırhlar. Destekleyici bir kız arkadaşa ihtiyacı yok. Bir savaşçıya ihtiyacı var ve özenle uyguladığım kusursuz makyaj benim savaş boyam.

"Burada yetkili kim?" Sorgumu odanın içinde dolaştırarak soruyorum.

"Görünüşe göre sizsiniz," diye cevaplıyor beyaz önlüklü, çekingen yüzlü bir adam.

saç çizgisi ve gözlükler.

"Derhal bilgilendirilmem gerekiyor," diyorum, zamanım olmadığı için espri yapma çabasını görmezden gelerek. "Doktor ... adınız nedir?"

"Dr. Clintmore." Öne çıktı ve elimi sıktı.

"Müvekkilimin durumu nedir?" diye soruyorum. "Ne yapıldı ve ne düşünülüyor? Ne biliyoruz?"

Dr. Clintmore Zo'ya bakıyor ve bir şey söylemeden önce sessizce bilgi paylaşmak için izin istiyor. Zo yatağın ayak ucundaki sözleşmeden yüzüme bakıp kaşlarını çatıyor ama devam etmek için başını sallıyor.

"Bay Vidale'nin tansiyonu tehlikeli derecede düşüktü," diyor Dr. Clintmore. "Stres testi sırasında bayıldı ama bu ilk bayılışı değildi. Son birkaç hafta içinde iki kez daha bayıldığını bildirdi."

"Ne?" Elimde değil. Endişe maskemin altından kayıyor ve Zo'nun kaçamak bakışlarını arıyorum. "Ne zaman? Neden bana söylemedin?"

"Artık bir önemi var mı?" Zo uzun bir nefes verdi.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim inatçı.

"Söyle bana."

"Bir keresinde sezonun sonuna doğru soyunma odasında," diyor sanki sözcükler kendisinden sürükleniyormuş gibi. "Ve birkaç hafta önce Arjantin'de yetimhanedeyken."

"Ve sen bu bilgiyi paylaşmayı düşünmedin mi?" Onu sarsmak mı yoksa ona sarılmak mı istediğimi bilmiyorum ama çok kızgınım ve çok korkuyorum.

"Önemli bir şey değil sanmıştım." Geniş göğsündeki kasları geren bir nefes çekiyor. "Soyunma odasında, neredeyse tüm süre oynadığım bir maçtan sonraydı. Muhtemelen yorgun olduğumu ve yeterince sıvı almadığımı düşündüm. Bu yaz bütün gün güneşin altında yetimhanenin yeni kafeteryasında çalışıyordum."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda bir şeyler titreşiyor. Muhtemelen yetimhanede ona eşlik ettiğim son seferde kafeteryayı inşa etmenin benim önerim olduğunu hatırlıyor.

Dr. Clintmore, "Yani Bay Vidale bu olayların ve kilo kaybının tipik olduğunu varsaydı," diye ekliyor.

Ona verdiği kiloları sordum ama o bunu oyun programının yoğunluğuna bağladı. Neden ısrar etmedim? Bu nasıl olabilirdi

Gözümden mi kaçtı? Suçluluk duygusu beni tam ortamdan vuruyor ama doktorun söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum.

"Biyopsi mi dediniz?" Tekrar bağlandığımda sertçe soruyorum. "Biyopsi mi oldu?"

Dr. Clintmore, "Evet, bu testler normal çıktı," diye devam ediyor. "Kalbi ve akciğerleri üzerinde testler yaptık. Tüm sonuçlar normal sınırlar içinde çıktı, ancak-"

"Ne hariç?" Karyolanın demirine tutunarak araya girdim.

"Kanındaki albümin seviyesi son derece yüksek." Doktor daha ileri gitmeden önce odadaki diğer doktorlara temkinli bir bakış attı. "Bununla ilgili olabilecek pek çok şey var, bu yüzden spekülasyon yapmayacağız, ancak bir sonraki sonuçları bekleyeceğiz."

"Albümin nedir?" Ben soruyorum.

Dr. Clintmore cevap vermesi için genç doktorlardan birine başıyla işaret ediyor ve orada bulunan diğer doktorların tıp öğrencileri olduğunu fark ediyorum.

"Karaciğerinizin ürettiği bir proteindir," diye yanıtlıyor genç doktor. "Sıvıyı kan dolaşımınızda tutmaya yardımcı olur ve diğer dokulara sızmasını önler."

"Peki kandaki yüksek seviyeler genellikle neye işaret eder?" Cevabını beklerken gerilerek soruyorum. Dr. Clintmore'a kararsız bir bakış fırlatıyor, o da başıyla devam etmesini işaret ediyor.

"Tek başına, resmi bir teşhis için yeterince kesin değil" diyor. "Böbreğinden biyopsi yaptığımızda-"

"Böbreğine biyopsi mi yapalım?" Şaşkınlık çenemi çözüyor. "Bu tam olarak neyi içeriyor?"

"Sırtında küçük bir delik açacağız," dedi Dr. Clintmore, gözleri Zo'nun yüzüyle benimkiler arasında gidip gelirken. "Ve incelemek için böbreğinden bir örnek alacağız."

Yutkunuyorum ama yüz hatlarımı düzgün tutuyorum ve kapıdan içeri girdiğimden beri öğrendiğim her şeyi özümsüyorum.

"Sonuçları almamız ne kadar sürer?" Zo soruyor, çenesindeki küçük tik endişesini gösteren tek şey. Onun dışında akşam yemeğinde ne yiyeceğini tartışıyormuşuz gibi görünüyor.

"Sadece birkaç gün."

"Peki bu arada eve gidebilir miyim?" Doktorun cevabını beklerken omuzları geriliyor. Hastanelerden ne kadar nefret ettiğini herkesten iyi biliyorum. Muhtemelen son üç gündür derisi yüzülüyordur.

"Elbette," diyor Dr. Clintmore. "Serbest bırakma evrakları için burada bekleyin.

Sakin olun. Sonuçlar elimize geçer geçmez görüşmek üzere sizi arayacağız."

"Kulağa hoş geliyor." Zo uzun bacaklarını yatağın kenarından geçirip dışarı çıktı ve 1.80'lik boyuyla doğruldu. Koyu renk saçları yaz boyunca uzamış ve kulaklarının arkasında dalgalanıyordu. Çıplak kıçının gergin kaslarını ve hastane önlüğünün içindeki sırtını gören seyircilerden etkilenmeden dolaba doğru yürüyor. Hayatının yarısını diğer erkeklerle soyunma odalarında çıplak geçiriyor ve Tanrı biliyor ki onu benim yanımdayken utanmaması için yeterince çıplak gördüm. Doktor ekibi boğazlarını temizleyip kapıya yöneldi. Dr. Clintmore'dan sonuçlar geldiğinde benimle doğrudan iletişime geçmesini rica ediyorum.

Pencereden dışarı bakmak için geçiyorum, gözlerim aşağıdaki otoparka sabitlenmiş ama zihinsel olarak doktorların paylaştığı bilgileri sentezliyorum. Bir önsezi duygusu istilacı bir ordu gibi bedenime yayılıyor. Cesaretim, kendimi zırhlandırdığım sahte sükûnet, sert davranışlarım... Zo'nun gerçekten bir sorunu varsa bunların hiçbiri yeterli olmayacaktı ve kendimi zincir zırhı gibi sahte bir cesaretle sarıp Zo'yla tekrar yüzleşmeden önce birkaç kalp atışı boyunca çaresiz ve korkmuş hissetmeme izin verdim. Tamamen giyinik, uzun boylu, yakışıklı ve dünyayı umursamıyormuş gibi görünüyor. Onu ifadesiz yüzündeki yalanı fark edecek kadar iyi tanıyorum.

"Neden ekipten kimse yoktu burada?" Gerçekten merak ettiğimden çok, yalnız olduğumuz için söyleyeceği şeyleri ertelemek için soruyorum.

"Daha önce buradaydılar," diye yanıtlıyor. "Doktor haber vermeye geldiğinde gitmişlerdi. Bak, ikimiz de bunun saçma olduğunu biliyoruz. Cal'a gideceğimi söyleme şansım olmadı. Senin burada olman işleri daha da kötüleştirecek. Hayatımdan çıkmanı istiyorum. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Bu yorumu kaburgalarıma saplanmış bir bıçak gibi alıyorum ama ilerlemeye devam ediyorum. "Buna kuğu şarkım diyebilirsin." Çantamı kapıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

başka bir müşteri gibi değil, ihanet ettiğim iyi adam gibi. Onun temsilcisi ve arkadaşı olarak işimi yapabilmek için utancımı gömdüm.

"Ben eve gidiyorum," diyor. "Umarım bir oteliniz vardır ve benimle kalmayı planlamıyorsunuzdur."

Duraksıyor, alışılmadık bir kötülük geniş ağzını büküyor.

"Tabii o sözleşme, sözleşmeden doğan yükümlülüklerimiz bitene kadar seni de sikmem gerektiğini söylemiyorsa?"

Dudağımı ısırıyorum ve gözyaşlarımı geri kırpıyorum. Sözleri canımı yakmıyor bile. *Ciddi* olması. Bunu ben yaptım. Yardım etmek için yaşayan bu iyi kalpli adamı incitmek istemesine neden oldum.

"Bir otelim var," diyorum usulca, çantamı kaparken.

"Güzel," diyor ve son evrak işlerini beklerken bana arkasını dönüyor. "Bunu kullan."

"NEYİ VAR?" Lowell kaşlarını çatarak ve gergin dudaklarının arasından soruyor.

Titanların basketbol operasyonları başkanı Dr. Clintmore'un karşısındaki üç sandalyeden birinde oturuyor. Zo ve ben diğer ikisinde oturuyoruz. Zo'nun nesi olduğunu henüz anlamamış olmam kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor çünkü onda *bir şey* var. Dr. Clintmore'un yüzündeki ciddiyete bakılırsa, çok kötü bir şey.

"Amiloidoz olduğunu düşünüyoruz," diye tekrarlıyor doktor.

"Bu bir tür kanser mi?" Zo soruyor. Ona bakıyorum ve gözlerimi üzerinde hissettiğini biliyorum ama bana bakmıyor.

"Teknik olarak hayır," diye yanıtlıyor Dr. Clintmore, ölümcül haberler vermeye alışkın bir adamın sakinliğiyle. "Biz buna kan kanseri olan Multipl Miyelom'un kuzeni diyoruz. Plazma hücrelerinin kanseri. Sıklıkla bu iki hastalığın bir arada görüldüğünü, bazen birinin diğerinden daha düşük derecede olduğunu görebilirsiniz, ancak biz amiloidozu bir kanser değil, nadir görülen bir hastalık olarak sınıflandırıyoruz."

"Onda olduğuna *inandığını* söylemiştin," diyorum, herhangi bir şüphe kırıntısına, bir hata olduğuna ya da bunun ciddi olmadığına dair herhangi bir şansa odaklanarak. "Yani olmama ihtimali var mı?"

"Teşhisi doğrulamak için kemik iliğinden biyopsi yapmak istiyoruz," diye yanıtlıyor doktor, profesyonel maskesinden sızan şefkatle. "Ancak elimizdeki sonuçlara bakılırsa oldukça eminiz."

"Kemik iliği biyopsisi mi?" Zo kaşlarını çattı ve sarsılarak yutkundu. "Burada neden bahsediyoruz? Şansım nedir? Prognozum nedir? Tekrar ne zaman oynayabilirim?"

Her soruda Dr. Clintmore'un mermer ifadesi biraz daha kırılıyor. Son soru iç çekmesine neden olur.

"Bence oynamak ..." Dr. Clintmore duraksıyor, belli ki sözlerini tartıyor. "Beklenen sürenin genellikle altı ay ila iki yıl olduğu düşünüldüğünde daha az endişe verici bir durum."

Beklenti mi?

"Ortalama yaşam süresini mi kastediyorsun?" Soru ağzımdan top güllesi gibi fırlıyor. "Altı ay ila iki yıl *ömrü* kaldığını mı söylüyorsunuz?"

"Bu benim uzmanlık alanım değil," diyor Dr. Clintmore aceleyle. "Her bireyin prognozunu etkileyen genellemeler ve birçok değişken var. Aceleci konuşmak istemem. Biyopsi sonuçlarına ihtiyacımız var ve bu konuda daha fazla bilgi sahibi olan doktorlardan oluşan bir ekiple mümkün olan en kısa sürede tedaviye başlamalıyız.

bu durumu benden daha iyi biliyor. Derhal ve agresif bir şekilde tedavi edilmesi her türlü prognozu iyileştirecektir."

"Ne tür bir tedavi?" Lowell çenesini ovuşturarak soruyor, gözlerinde spekülatif bir bakış var. Aklından tam olarak ne geçtiğini biliyorum. Öncelikle Zo'nun etrafına kurulmuş olan takımını düşünüyor. Zo'nun ön plana çıkacağı gelecek sezonu düşünüyor.

"Kanser olmasa da," diyor Dr. Clintmore. "Benzer bir tedavi süreci izliyor. Agresif kemoterapi."

"Kemoterapi mi?" Zo elini parlak saçlarında gezdiriyor. "Saçlarım dökülecek, hasta olacağım ve top oynayamayacağım gibi mi?"

Bu kadar. Bu saçmalıkla işim bitti. Lowell orada sessizce takımının kayıplarını nasıl azaltacağını planlıyor ve Zo da sezonu nasıl kurtaracağını ve sahalara ne zaman döneceğini bulmaya çalışıyor.

"Siktir et topu," diye çıkıştım. "Adamı duydun mu Zo? Altı aydan iki yıla kadar. Şu anda umurumda olan son şey senin ne zaman sahalara döneceğin. Tam anlamıyla hayatının mücadelesini veriyorsun. Anlıyor musun?"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sertçe soruyor, kara gözleri korku ve hayal kırıklığıyla parlıyor. "Önümüzdeki yolun ne kadar zor olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Ama bir hedefe ihtiyacım var Banner. O yolun sonunda bana yardım edecek bir şeye. İhtiyacım var.
."

Sen.

Söylemiyor. Söylemez ama ben biliyorum, o henüz bilmese bile. Söylemese bile. Ve içimde taş gibi bir kararlılık kendini tuğla tuğla inşa ediyor. Selamlar, dualar, tespihler, mucizeler. . . Tüm bunları yapacağız ama bunun için Zo'nun ölmeyeceğine kararlı ve ne olursa olsun buna inanacak kadar aptal birinin olması da gerekiyor.

Ve o kişi benim.

Jared zihnimde şimşek gibi çakıyor. Keskin ve çarpıcı. Parlak ve dinamik. Güneşin ısıttığı vücudu lüks çarşaflarımıza dolanmış.

Karayip villası. Sabahları ilk öpücüklerini pürüzlendiren altın rengi kirli sakalı ve yatakta kalıp bazı sabahlar saatlerce konuşurken, birbirimizin kafasını kurcalarken ve bulduğumuz hazinelerden zevk alırken attığı kahkahanın derin gürültüsü. Zo için ne yapmam gerektiğini şimdiden biliyorum, Zo'yu bana izin vermesi için ikna etmek zor olsa da ve Jared'in bu konuda ne hissedeceğini bilmiyorum.

Ama başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

Sonraki bir saat boyunca bir plan yaptık. Dr. Clintmore'un bana verdiği bilgilere dayanarak, amiloidoz tedavisinde gerçek bir kaydı olan en yakın hastane olan Cedars-Sinai'yi aradım, ancak altı hafta boyunca onu göremiyorlar bile. Neyse ki Stanford'da gerçek bir Amiloid Merkezi ve Zo'nun katılabileceği klinik çalışmalar var. Çaldığım her kapı daha fazla olasılığı ortaya çıkarmak için açılıyor. Onu bu durumdan canlı çıkarabilecek yolu görebiliyorum ama bu yol kısa ve kolay değil.

Ve yolun her adımında onunla birlikte yürümem gerekecek.

Lowell tam da ben yeni bir arama turuna başlayıp yeni düzenlemeler yaparken ayrılmaya hazırlanıyor.

Zo'ya bakışlarındaki şefkat dozunu doğru ayarlayarak, "Banner, nasıl ilerleyeceğimiz konusunda seninle temasa geçeceğim," dedi.

"Elbette," diye mırıldanıyorum, arama gerçekleşmeden bağlantıyı kesiyorum. "Seni geçireyim."

Ofisin dışına çıkıp koridorda birkaç adım ilerledikten sonra kartlarımı masasına koyuyorum.

"Onu takımdan çıkarmayı bir an bile düşünme," diyorum söze girmeden.

"Banner," diye başlıyor, başını sallıyor ve bana varlığının baş belasıymışım gibi bakıyor, ki gerekirse öyle olmakta bir sakınca görmüyorum. "Takımın çıkarları doğrultusunda hareket etmek zorundayım. Bunu sen de biliyorsun. Ligin mükemmel sağlık yardımları var, bu yüzden onunla ilgilenilecek, ancak yerini garanti edemem.

sonunda hala orada olacak. Kim bilir nasıl bir durumda olacak ya da yaşayacak mı?"

"Sana bir şey söyleyeyim Lowell," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Onun bir hedefe ihtiyacı var. Bunun sonunda savaşmasını ve devam etmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacı var ve bu da top."

"Bunu garanti edemem."

"O zaman yalan söyleyeceksin."

"Ne?" Şaşkın bakışı küçümsemeye dönüşüyor. "Sen bile beni bu sözü vermeye zorlayamazsın, özellikle de tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü."

"Şu anda takımın ya da sezonun pek de umurumda değil." Yumruklarımı kalçalarıma dayadım ve çenemi kaldırdım. "Onu kesmeye çalışırsanız öyle bir halkla ilişkiler fırtınası kopar ki önünüzü bile göremezsiniz. Birçokları için yaptığı onca şeyden sonra, ligin koruyucu aziz elçisini düştüğünde tekmeleyen takım olacaksınız. *Sizin* için yaptıklarından sonra. İşim bittiğinde, tek bir sponsor bile takımınızla ya da arenanızla ilgili hiçbir şeye dokunmayacak."

Ona sert bir bakış yönelttim. "Test et beni."

Kaşlarını indirdi. Benimkiler kalkıyor. Koridorda sessizce itişip kakışıyoruz ama bu kaybetmeye hiç niyetim olmayan bir çekişme. Ciddi olduğumu biliyor ve asansöre doğru yürürken başını sallıyor. Bir anlığına Dr. Clintmore'un ofisinin önünde duruyorum ve durumun tüm korkunç ağırlığının omuzlarıma çökmesine izin veriyorum. Daha önce taşıdığım her şeyden daha ağır, ama dizlerimi sıkan baskıya rağmen nefes alıyorum ve alışkın olmadığım ağırlığa alışıyorum. İçimden akmak için can atan gözyaşlarını görmezden gelerek ve onlara daha sonra yalnız kaldığımda istediklerini yapabileceklerine dair söz vererek ofise yeniden giriyorum. Zo pencere kenarındaki kanepede tek başına oturuyor, omuzları hafifçe çökmüş ve başı ellerinin arasında. Neye hazırlanacağımı bilmeden ilerliyorum. Daha fazla öfke, kızgınlık, acı. Korku mu?

Ben yaklaşırken başını kaldırıyor ve gözlerinde biriken yaşlar neredeyse beni mahvediyor. Zo'nun ölümlülüğüyle, öleceğine dair kendi inancıyla yüz yüze geldiğimde adımlarım duraksıyor. Buna karşı kendimi çelikleştiriyorum. Şüpheyi kaldıramam, uğruna inandığım kişi bile olsa.

"Tamam, Stanford'daki ekip açık denemelerini kontrol ediyor," diyorum, ses tonum iş gibi, canlı, kayıtsızlık sınırında, ancak nabzımı kontrol eden herkes bunun yalan olduğunu bilirdi. "Eğer hayır cevabını alırlarsa, bir yolunu bulacağım. Bu arada, kemoterapi protokolüne orada başlayacaksınız."

"Banner."

"Emlakçı arkadaşım bize Palo Alto'da, hastaneye çok da uzak olmayan bir şehir evi buldu," diye devam ediyorum, konuşmasına izin vermekten korkarak. Ne söyleyeceğinden ve beni nasıl durdurmaya çalışacağından korkarak. "Sen kemoterapi alırken tam üç ay kalabiliriz. Gerekirse daha da uzun."

"Biz mi? Biz mi?" Başını kaldırıyor ve gözleri benimkileri arıyor. "Benimle mi geliyorsun? Stanford'a mı?"

"Elbette öyleyim." Bir şey arıyormuş gibi çantamı karıştırıyorum. "Bu çok üzücü olacak. Bunu tek başına yapamazsın."

"Hayır, yapamam," diye usulca kabul ediyor. Elimi tutuyor, önünde durana kadar beni nazikçe çantamdan uzaklaştırıyor. "Bannini, tengo miedo."

Korkuyorum.

Yumuşak bir ses tonuyla yaptığı itiraf, hiçbir öfkeli kelimenin yapamayacağı şekilde suratımı parçalıyor ve *amiloidoz* kelimesini duyduğumuzdan beri ilk kez sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Kendimi uzak tutmayı başardığım duygu cümbüşü yüzeye çıkıyor ve beni ele geçiriyor. Beklenmedik, öngörülemeyen, yönünü bulamayan bir akıntı gibi beni sürüklüyorlar. Kontrolüm dışındaki bir akıntıya şiddetle kapılıyorum, Zo da öyle. Beni kanepeye, yanına çekiyor ve kollarını bana doluyor.

Ve ağlarız. Gözyaşlarımızla birbirimizin kıyafetlerini ıslatıyor ve birbirimizi morartacak kadar sıkı sarılıyoruz. Kendime bu zayıflık anını

vereceğim,

Ama geçecek, ayağa kalkacağım ve savaşacağız. Son gözyaşlarımı da silip ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Zo bileğimden yakalayıp beni durduruyor. Eli saçlarıma dolanıyor ve ben niyetini anlayamadan beni öpmeye başlıyor. Sanki onu öldüren şeyin ilacı dudaklarımın hemen ötesinde yatıyormuş gibi umutsuzca. Göğsünü itiyorum, nazikçe ama aramıza mesafe koyacak kadar sertçe.

"Zo, hayır." Geri çekiliyorum. "Yapamayız."

"Neden olmasın?" diye soruyor, sesine tekrar acılık karışıyor. "Onun yüzünden mi?"

Donup kalıyorum, utanç beni koltuğa zincirliyor.

"Bunu şu anda yapamam, Zo," diyorum ve bittiğini sandığım gözyaşları yeniden boğazımı yakıyor. "Önümüzdeki üç aya, senin iyileşmene odaklanmalıyım."

Ona bakıyorum ve sulu bir gülümseme sunuyorum.

"Sen yaşarken," diyorum. "Bırak da sana yardım edeyim."

Başını arkaya yatırıyor ve dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Bana yardım etmene bir şartla izin veririm," diyor sonunda.

Ne isterse vereceğim ve o da bunu biliyor. "Ne?"

Tereddütle, ihtiyatla soruyorum.

"Onunla aranızda ne varsa beklemeye alın. Daha fazla ileri gitme."

Cevap vermeme fırsat vermeden devam etmesine yetecek kadar uzun süre şok içinde ona bakıyorum.

"Seni tanıyorum Banner," diyor ellerimi avuçlarının içinde sıkarak. "On yıl boyunca beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Sen tanıdığım en sadık insansın. Ve bugün, nasıl devreye girdin, devraldın, benim için çok şey feda ediyorsun ...

. İstediğimin bu olduğunu biliyorum. İstediğim şey sensin. İhtiyacım olan şey. Sonsuza kadar. Senin için savaşmak istiyorum ama görünen o ki yakın gelecekte hayatım için savaşmakla meşgul olacağım. İkisini birden yapamam."

"Zo, ben ... ... söz veremem," diyorum ona, zalimce davranmadan elimden geldiğince dürüstçe. "Hiç birlikte olmamız gerektiğinden emin

değilim. Peki, bazen sadece arkadaş olarak kalmamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"Bu benim şartım," diyor ses tonunu sertleştirerek ve sorumu duymazdan gelerek. "Benimle bir ilişki içinde olmanı ya da benimle yatmanı beklemiyorum ama onunla da yatamazsın. O da ben de iyileşene ve mücadele adil olana ve oyun alanı eşitlenene kadar bekleyeceğiz."

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Benden her şeyi isteyebileceğini ve bunun zor bile olmayacağını sanıyordum ama bu çok zor. Artık Zo'yla istediğimin bu olmadığını biliyorum. Jared'e karşı hissettiklerim ve onunla yaşadıklarım zaten çok derin ve zengin bir şey ve biz sadece yüzeyini çizdik, ama Lowell'a söylediklerim doğru. Zo'nun uğruna savaşacağı bir şeye ihtiyacı var. Sadece yaşamak için savaşmak yeterli değil. Yaşamak *için* savaştığı bir şeye ihtiyacı var.

Özel bir şeyimiz var.

Jared'in son sözleri kafamın içinde yankılanıyor, düşüncelerimi okşuyor ve hayal gücümü baştan çıkarıyor. Kalbimi acıtıyor.

Evet, Zo'nun yaşamak için bir şeye ihtiyacı var. Topu var.

Ve şimdi ben varım.

32

JARED

"IRIS, Nike görüşmesine katılabilir misin?"

Yaklaşan kampanya için iPad'imdeki pazarlama planından başımı kaldırdığımda baldızımın kocaman gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Ben mi?" Kendini işaret ediyor, ağzı bir karış açık.

"Ekibimizde başka bir Iris yoksa tabii," diyorum alaycı bir ifadeyle, gözümü ondan kaçırıp bir sonraki gündem maddesine geçiyorum.

Iris'i dikkatle idare etmeliyim, ona asla özel ilgi göstermemeli ya da özel iyilikler yapmamalıyım. Gerçekten yetenekli ve henüz kullanılmamış çok fazla potansiyeli var ama aynı zamanda Elevation'ın sessiz ortağı ve NBA All-Star'ı olan erkek kardeşimle evli. Onun bu şirketteki, bu sektördeki yükselişinin kayırmacılık kokmasını istemiyorum. Bu onun gerçekte ne kadar belalı biri olduğuna haksızlık olur. Bana Banner'ı hatırlatıyor ve Iris'in ona neden bu kadar hayran olduğunu anlayabiliyorum. Fırsat verilirse çok iyi arkadaş olurlar.

Ve ben de onlara bu fırsatı vermeyi planlıyorum. Banner'ı tanıyorsam ilişkimiz konusunda ihtiyatlı davranmak isteyecektir, zira kamuoyu Zo ile ilişkisini daha yeni öğrendi. Zo'nun Bagley Ajansından ayrıldığı ve Banner'la birlikte olmadıkları ortaya çıktıktan sonra işlerin nasıl gelişeceği hakkında hiçbir fikrim yok. İşler yoluna girene kadar gizli kalmak isteyecektir. İlerlememizi engellemediği sürece gizli kalabilirim. Yine de ailemin bilmesini istiyorum. Ailemin yıl dönümü partisi

Onları Banner'la tanıştıracağım. Eve gerçekten birini getirmemin şokunu atlattıktan sonra onu sevecekler.

Herkes Banner'ı sever.

Aşk dışında her kelimeyi söyledim. Ona ve kendime. Sikeyim. İhtiyacım var. İstiyorum. *Benimkini*.

Sahip olduğumuz şeyi tanımlamak için hepsi harika kelimeler ancak duygu derinliğini tam olarak yakalayamıyor. Yıllar boyunca, diğer ilişkiler boyunca, çatışmalar boyunca devam eden yoğunluğu. Banner'a sahip olamadığımda onu bir kenara bıraktım, ayrı hayatlarımızı kurup kendi yolumuzu çizerken onu görmezden gelmeye çalıştım, ama o tekrar yörüngeme girer girmez, parmağıma sıkıca bağlanmış bir ip gibi oldu ve bana dışarıda önemli olan her yönden bana *uyan* birinin olduğunu hatırlattı. Ona karşı hissettiklerimi anlatmak için başka bir kelime, farklı bir kelime, daha az bağlı, daha az anlamlı bir kelime aradım ama bulamadım.

Aşkı gördüm, gerçek aşkı. Babam ve annem arasında gördüm. Babamın üvey annemle aşkı yeniden bulmasının mucizesine tanık oldum. August ve Iris için korkunç koşullar altında çiçek açtığını gördüm. Bu kelimeyi hafife alamayacak kadar çok saygı duyuyorum ve başka hiç kimse için kullanmaya yaklaşmadım bile.

Ama Banner ... o başka biri değil. Sadece bir Banner var ve o benim. Bunu kabul edebilirim. Onun benim eşim olduğunu söyleyebilirim. Birbirimize ait olduğumuzu. O benim ekinoksum.

Ama bu kelimeyi söylemek, benim gibi bir adam için geri dönülmez ve kulağa ne kadar klişe gelse de kutsaldır. Belli sebeplerden dolayı birçok insanı *sevmiyorum* bile. Çünkü berbatlar. Beni sık sık rahatsız edip hayal kırıklığına uğratıyorlar. Banner, sadece herkesten daha çok sevmekle kalmadığım, herkesten daha çok vakit geçirmekten zevk aldığım ve herkesi dışlayarak sevişmek ve sahiplenmek istediğim biri, evren büyüklüğünde bir samanlıkta parlayan küçük bir iğne. Onu bulduğuma inanamıyorum ve onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Bunun bir daha olmayacağından emin olana kadar, o kelime, kesinlikle emin olduğum mükemmel anı bekler.

Tüm bu şüpheler ve arzular, personel toplantısı sırasında kafamın içinde bir arka kanalda dolaşıyor. Cal Banner'ı Vancouver'a çağırdığından beri dikkatim dağılmış durumda. O ve ben son birkaç gündür pek konuşmadık. Ayrı uçaklara bindik, benimki beni Los Angeles'a geri götürüyordu, onunki de onu.

. ..ona. Zo'ya.

Sebepsiz yere paranoyak oldum. O benim gibi değil. Muhtemelen *Billions*'ın bir bölümünü bile izlememiş iyi kalpli bir adam. Benim gibi kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde oyun teorisi ve baskın strateji yemiyordur. Banner'ı tanıyorum. Değer verdiği insanlar için savaşmak zorunda. Kurtarmak, kurtarmak zorunda. Bunu müşterilerinde, arkadaşlarında gördüm. Ve Zo onun en iyi arkadaşı olduğu için, bana belki milyonlarca kez hatırlattığı gibi, eğer Zo gerçekten hastaysa, onun için neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum.

Adam hastanede. Banner'la kısa da olsa yaptığım son görüşmeye göre dün sonuçları alması gerekiyordu. Bu koşullar altında normal bir insanın ne hissedeceğini bilecek kadar duygusal olarak gelişmiş biriyim. Sempati duymalıyım. Endişelenmeliyim. Bunun yerine, ahmak olduğum için, kendimi onu geri almak için bunu nasıl kullanacağını merak ederken buluyorum, çünkü ben de öyle yapardım.

Tek umudum onun benden daha iyi bir adam olması.

"Ve Bill," diyorum, konferans salonundaki masamızın etrafında toplanan yüzlere bakarak genç ajanı bulana kadar. "Avustralya'daki üçe üç turnuvası mükemmel bir fırsat-"

Telefonum masanın üzerinde yanıyor ve ekranda Banner'ın adı yanıp sönüyor.

"Hey, çocuklar, buna bakmam lazım." Kafamı kaldırmadan ya da bir adım bile atmadan koridora açılan kapıya yöneldim. "Chyna, benim yerime bakar mısın?"

"Elbette patron," diyor.

Koridorda birkaç adım yürüyorum ve cevap vermeden önce duvara y a s l a n ı y o r u m .

"Hey."

"Selam," diye cevap veriyor, sesi alçak. "Nasılsın?"

"Seni özledim." *Korkak gibi konuşuyorum.* "Seni ne zaman görebilirim?"

Kahretsin, gittikçe kötüleşiyor.

"Ben de seni özledim. Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Saatime bakıyorum. "Bir toplantıyı tamamlıyorum, ama ben-"

"Senin binandayım," diye araya giriyor. "Sadece birkaç dakikam var.

Biraz konuşabilir miyiz?

yukarı gel?"

Kalbim hızla atıyor ve yavaşlıyor. Birden fazla zorlu anlaşmada bana yol göstermiş olan o yerleşik barometre bana bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu söylüyor. Rüzgarlar değişiyor. Bunu onun sessiz sesinden duyuyorum, fırtına öncesi sessizlik.

"Evet," diyorum bir süre durakladıktan sonra. "Hadi gel."

O geldiğinde asansörün yanında bekliyordum. Genç ve güzel görünüyor ve onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Saçları gevşek bir örgüyle arkaya toplanmış, sade desenli bir üst, dizden yırtık koyu renk skinny jean pantolon ve deri parmak arası terlik giymiş olsa bile güç yayıyor. Kendini içten dışa doğru inşa etmiş bir kadın. Kıyafetleri değişebilir ve kilosu dalgalanabilir ama gücü sabittir. Burada çıplak olarak da durabilir ve aynı derecede çekici olabilir.

Aslında öyle olmasını tercih ederim.

Ekibimin rakip firmamızın yönetici ortağıyla arkadaşlık ettiğimi görmemiş gibi davrandığı konferans odasına kaçamak bir bakış atarak Banner'ı elinden tutup ofisime sürüklüyorum. İçeri girer girmez onu kapıya sıkıştırıyorum. Beynim *yavaşla* sinyali gönderiyorsa da ellerim mesajı almıyor. Ellerim boynunu sıkıyor, saçlarını serbest bırakıyor, belini kavrıyor, kıçını sıkıyor, bluzunun içine girip göğüslerini yoğuruyor. İpeksi teni, temiz kokusu, ağzının tatlılığı, en derin kısmı, boğazından aşağıya doğru ... hepsi

beni daha önce hiç umutsuz olmadığım bir şekilde umutsuz yapıyor. Nefret ettiğim bir şekilde. Sanki bunun uzun sürmeyeceğini ve onu elimde tutamayacağımı biliyormuşum gibi.

O da karşılık veriyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, kollarını boynuma dolayarak kendini bana zincirliyor. Çenemi kavrıyor, ağzıma sahip olmak için beni hareketsiz tutuyor. Sınırsız öpücükler, serbestçe okşama, hiçbir şeyin yasak olmadığı bir kucaklaşma.

"Ban," diye fısıldıyorum boynuna, elim ritmik bir şekilde kalın kotun içinden amını okşuyor. "Bana zamanımız olduğunu söyle çünkü seni hemen şimdi bu kapıya karşı bedereceğim."

İç çekiyor, parmakları saçlarımı sıkıyor ve yanağını yanağıma bastırmak için çekene kadar beni yavaşça, derinlemesine öpüyor. Kalçaları dokunuşuma doğru sallanırken bile başını sallıyor.

"Hayır."

"Hayır, zamanımız yok mu? Yoksa sadece hayır mı?"

Başı aşağı eğiliyor, böylece tek gördüğüm siyah saçları ve çökmüş omuzları oluyor. "Sadece hayır."

Reddedilme, aletime giden güneye doğru akan kanı soğutuyor ve hızla atan kalbimi göğsümde ağır bir gümbürtüye indiriyor.

"Zo nasıl?" Yüzeyin altındaki her şey bozulsa da sesimi düzgün tutuyorum. Rahatsız oldum. Bunun onunla ilgili olduğunu, bir şekilde onun yüzünden bana hayır dediğini biliyorum.

"Hadi oturalım." Beni beklemeden ofisimdeki şık deri koltuğa oturdu.

Yanına oturuyorum ama itirazına aldırmadan onu kucağıma alıyorum. "Jared, ben çok ağırım," diyor nefes nefese, kıvranarak.

"Değilsin." Parmaklarımı karnında birleştiriyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. "Adadayken sana böyle sarılmıştım. Hatırladın mı?"

Ona sadece kucağımda oturduğunu değil, Karayipler'de kuantum sıçramaları yaptığımızı hatırlatıyorum. Birbirimize emanet ettiğimiz şeyleri. Benim ona, onun bana verdiği ve kimseyle paylaşmadığımız şeyleri.

Daha önce. Bu sayılır. Zo'ya her ne oluyorsa olsun, onu kendisine nasıl çekiyorsa çeksin, onunla geçirdiğim günler ve geceler *sayılır*. Onlar önemliydi ve bunu hatırlamasına ihtiyacım var. Sakinleşiyor, bana doğru gevşiyor, bana sokuluyor ve başını sallıyor, yumuşak saçları çenemi okşuyor.

"Sanki başka bir dünyadaymışım gibi geliyor," diyor belindeki parmaklarımı okşayarak. "Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi."

O dingin zamandan geriye kalan tek şey bronzlaşmamız. İstediğimiz şekilde akan durgun tempo ve sıvı tutku, bana söyleyecek cesareti bulduğu şeyle sınırlanıyor.

"Sadece birkaç gün önceydi." Onu biraz salladım. "Bana neler olduğunu anlat."

Başını kaldırıyor ve yüzündeki sefalet kalbimi yumruk gibi sıkıyor.

"Çok kötü," diyor, kelimeler hıçkırıklara boğuluyor. Gözyaşları süzülüyor

pürüzsüz yanaklar. "Altı aydan iki yıla kadar zamanı olduğunu söylüyorlar."

Şok tüm sinapslarımı bir saniyeliğine donduruyor, düşüncelerime kısa devre yaptırıyor.

"*Yaşamak* için mi?" Yüzünü görebilmek için başımı arkaya doğru eğiyorum. "Zo'nun sadece altı aylık ömrü kaldığını mı söylüyorsun? İki yıl mı?"

Çenesinin ince çizgileri esniyor ve tatlı dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor.

"Hayır, öyle diyorlar." Gözlerini kısar. "Yanılıyorlar. Bundan çok daha uzun yaşayacak çünkü ölmesine izin vermeyeceğim."

Hayal mi görüyor, kararlı mı, yoksa ikisinin karışımı bir şey mi bilmem gerekiyor. "Söyle bana."

Sonraki birkaç dakika boyunca doktorun ona söylediği her şeyi ve kendi başına öğrendiği her şeyi açıklar.

"Yani kanser değil mi?" diye sordum.

"Bir *miktar* miyelom mevcut," diye yanıtlıyor. "Ama büyük resme, daha büyük soruna kıyasla küçük. Amiloidoz genellikle miyelomla birlikte bulunur, ancak asla kurtulamayacağınız bir hastalıktır."

"Yani tedavisi yok mu?" Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak soruyorum. "Tedavisi yok, evet" diyor. "Ama pek çok insan bir süredir bununla yaşıyor.

uzun zaman. Stanford'un sitesinde, durumu ilerlemiş olmasına rağmen teşhisten beş yıl sonra hala hayatta olan bir doktorun videosu var. Gökyüzü dalışı yapıyor, ameliyat yapıyor, dolu dolu bir hayat yaşıyor."

"Stanford mu? Zo'nun tedavi göreceği yer orası mı?"

Kirpiklerini indiriyor ve kucağımdan kalkıp bana bakıyor, ellerini arka ceplerine sokuyor.

"Evet, Stanford Amiloid Merkezi'ne yakın bir yerde yaşıyor olmalı." Bana bakıyor, omuzları gergin ve vücudu kaskatı kesilmiş. "Çok yakınlarda bir şehir evi buldum bile. Kemoterapi üç ay sürecek, yani o tedavi görürken biz de orada kalacağız."

O ve ben birbirimize bakarak bu sözlerin içimize işlemesine izin verdik. Beni çileden çıkaracağını bildiği sözler.

"Biz mi?" Gereksiz yere sordum. "Önümüzdeki üç ay boyunca Palo Alto'da onunla birlikte mi yaşayacaksın? Doğru mu duydum?"

"Sen yaptın." Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları. "Kimsesi yok Jared. Ailesi, hepsi gitti. Kendi başına araba kullanamayacak. Kendi yemeğini pişiremeyecek. Bir noktada, belki kendi banyosunu bile yapamayacak."

"Söylenecek yanlış şey." Sabırsız parmaklarımı saçlarımda gezdirerek ayağa kalkıp kanepenin önünde volta atıyorum. "Zo'yu yıkaman beni bu fikre pek de ikna etmiyor."

"Seni buna ikna etmek zorunda değilim," diyor, nazik ve kararlı bir şekilde. "Bu şekilde olmak zorunda. Bunu biliyorsun."

Koluma dokunuyor ve gözlerini dolduran şefkate bakmamı bekliyor.

"*Beni* tanırsın Jared. Bunu tek başına yapmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Elini koluma koyuyor ve anlayışla başımı sallıyorum. Yani, hadi ama. Adam ölüyor. Ben bile bunu ona çok göremem.

"Tamam. Yani üç ay boyunca Stanford'da olacaksın." Elini tuttum ve onu kendime çektim. "Bunu anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama tabii ki anlıyorum. Birbirimizi ne zaman göreceğiz?"

Derin bir nefes alır, parmaklarını gevşetir ve geri çekilir.

"İlk başta Zo bana kızdı." Başını sallıyor ve alt dudağını kemiriyor. "Yaptığım şeyden sonra tabii ki kızdı."

"Banner, birbirimizi ne zaman göreceğiz?" Dolambaçlı yollara sapmasını görmezden gelerek tekrarlıyorum. "Ve beni orada istemedi," diye devam ediyor. "Kelimenin tam anlamıyla onun
ve kalmama izin vermesi için onu zorlayacağım."

Cevap vermiyorum ama kollarımı kavuşturup hoşuma gitmeyeceğini bildiğim bir şeyi bekliyorum.

"Teşhis konulduktan ve durumun ne kadar ciddi olduğu anlaşıldıktan sonra," diyor. "Her şey değişti. Yardımıma ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ona ihtiyacı olan her şeyi sağlamak için elimden geleni yapacağımı da biliyordu. Tek bir şartla ona yardım etmeme izin vereceğini söyledi."

"Bir durum mu?" Burnumun kemerini sıkıyorum. "Peki bu ne olabilir?"

"Bazı şeyleri askıya almak zorundayım," diyor, sesi yumuşak ama sert. "Seninle olan şeyleri beklemeye almak. *Sen* olduğunu bilmiyor ama-"

"Lanet olsun?" Kontrol etmeyi düşünmeden önce küfür patladı. "Sana bunu yaptıramaz."

"Beni zorlamıyor," diyor, sesi kontrollü ama titriyor. "Jared, lütfen bunu benim için olduğundan daha zor hale getirme."

"Neden?" Sertçe soruyorum. "Sence neden bunu tek şartı yaptı Banner? Seni geri istediğini görmüyor musun?"

"Evet." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bunu bana

o söyledi." "Oh, öyle mi? Tam olarak ne dedi?"

"Benim için dövüşmek istediğini ama şu anda hayatı için dövüşmesi gerektiğini ve ikisini birden yapamayacağını söyledi."

Orospu çocuğu. Bununla ne yapmam gerekiyor?

"Adil bir dövüş istediğini söyledi." Ağır bir nefes alıyor. "Ve eşit bir oyun alanı ve o hastayken buna sahip olamaz."

Bunun boktan bir şey olduğunu zaten biliyor.

"Ve sen önümüzdeki üç ay boyunca onunla yaşarken benim sabırla oturup beklemem mi gerekiyor?" Öfkemi ve hayal kırıklığımı bastırarak soruyorum. Mantıklı görünmek için çabalıyorum. "Bunun böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

Titreyen elini öpüştüğümüzde gevşettiğim saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

"Senden beni beklemeni isteyemem Jared," diyor bıkkınlıkla. "Bunu biliyorum. Uzun bir süre olduğunu ve ihtiyaçların olduğunu anlıyorum. Bunu anlıyorum ve bittiğini söylediğin için seni suçlamıyorum. Başka birini bulmak için."

Başka birini mi buldun? Bu ne ya?

Farkında değil gibi göründüğü şey, başka kimse olmadığı. Tüm "başkalarını" denedim ve hiçbiri Banner'ın yaptığı gibi beni aynı anda hem çıldırtmıyor hem de içime yerleşmiyor.

"Başka birini bulacağımı kastetmedim." Çenesini iki parmağımın arasında tutuyorum ve belinin kıvrımını avuçluyorum. "Bensiz ne kadar dayanabileceğini göreceğiz demek istedim."

Farkına varmasıyla birlikte yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor ama bu tam olarak doğmadan batan bir güneş gibi. Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Ona yalan söylemeyeceğim," diyor. "Ve aldatmayacağım. Özellikle birlikte yatmamamız gerektiğini söyledi."

Kanser olsun ya da olmasın, bir orospu çocuğunun bana sevgilimi ne zaman becerip beceremeyeceğimi söylemesi için yeterince küfürüm yok. Onu ondan çalmış olsam bile umurumda değil. *Artık benim.* Ve onu nasıl tutacağımı biliyorum.

Umarım.

"Bunu belirtti, değil mi?" diye sordum. "Biliyor musun, bizim müzakereci ve usta stratejistler olmamız gerektiğini sanıyordum. Görünüşe göre Zo istediğini nasıl elde edeceğini çok iyi biliyor."

Avuçlarımı kıçının kıvrımlarına bastırıyorum, göğüsleri göğsüme çarpana kadar bastırıyorum ve o inleyerek başını omzuma düşürüyor. Eğer bu benim için bir eziyet olacaksa, onun için de bir eziyet olacağı kesin.

"Sorun şu ki," diye fısıldıyorum kulağına, sanki burada sadece biz yokmuşuz gibi. Sanki bedenlerimiz ve ruhlarımız arasında bir sırrı besliyormuşuz gibi. "Sahip olamayacağı bir şey istiyor. Ve bunu üç ay erteleyebilir ama hiçbir şey fark etmeyecek."

"Olmayacak mı?" Ben ereksiyonumu onun karnına bastırırken o da bu sözleri söylüyor. Onunla birlikte Palo Alto'daki yeni evlerine uçarken benim için ıslak ve azgın olmasını istiyorum.

"Hayır." Her bir yanağı sıkıyorum, ellerimin o kadar kıçı tutamamasına bayılıyorum. "Çünkü bu kıç benim."

Julia Roberts dudakları ve yemyeşil kıçıyla benim güzel, zeki kızım. Onu benden alabileceğini mi sanıyor?

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Ban." Boynuna öpücükler konduruyorum ve o da başını eğerek boğazını bana gösteriyor.

"Ne?" Gözleri ağırlaştı ve parmaklarımı pantolonunun içine soksam sırılsıklam olurdu. Boşaldığında ağzıma dolan o tatlı suları hatırlayarak ağzım sulanıyor.

"Bu gece Zo'nun karşısındaki yeni yatağında, ya da her neredeyse," diyorum, sesim boğuk, muhtaç. "Kendine dokunmanı istiyorum."

Nefesi kesiliyor ve bana doğru eğilip serin avuçlarıyla boynumu kavrıyor.

"Kendine dokun ve beni düşün," diye ısrar ediyorum, kulak memesini dişlerimin arasına alarak. "Parmaklarını içeri sokmanı ve bunun nasıl yeterli olmadığını düşünmeni istiyorum. Nasıl ben olmadığımı."

"Jared," diye soluk soluğa kalıyor, nefesi kesiliyor.

"Ağzımın amında nasıl göründüğünü düşün. Başım bacaklarının arasında. O masanın altında dizlerinin üzerinde olduğun zamanı hatırla,

sikimde boğuluyorsun."

"Tanrım, Jared." Başını sallıyor, parmaklarını göğsüme bastırırken titriyor. "Bu zaten zor."

"Sert mi dedin?" Elini tutup takım elbise pantolonumun ağ kısmına bastırıyorum. "Önümüzdeki üç ay boyunca böyle olacağım."

Gözlerine bakmak için geri çekiliyorum ve başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Seni bekliyorum."

Kollarımın arasına giriyor, başı göğsümde, ben de saçlarını okşuyorum. Onunla buluşmaya, ona yardım etmeye, onunla birlikte olmaya gitmeden önce, birlikte geçirdiğimiz son birkaç dakika boyunca bu şekilde kalıyoruz. İkimiz de *bu* kelimeyi söylemiyoruz, ama o yakınımdayken hissettiklerimi, gittiğinde onu özlediğimi, birinin onu benden alacağı korkusunu anlatan başka bir kelime varsa, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Ancak o gittikten ve ben konferans salonuna geri döndükten sonra, sanki hayatımdaki en önemli kişi başka bir adamın yanında olmak için çekip gitmemiş gibi, ne olduğunu anlıyorum. Bu ironi ağzımı isteksiz bir saygı gülümsemesine dönüştürüyor.

Rakibimi yeniden değerlendirmek zorundayım. Zo ölüyor olabilir ve kim bilir belki de sadece bir ya da iki yıllık ömrü kaldı ama henüz işi bitmedi. Ve iyi bir adam olabilir, ama istediğini elde etmek için hayatındaki en kötü koşullardan bile yararlanmaktan çekinmiyor.

Buna saygı duyabilirim. Çok az adamın yapabileceği bir şey yaptı.

Orospu çocuğu atışımı engelledi.

BÖLÜM III

Seni nazikçe sevemem,
içimde yok
Kısmen sevmek
için, bu yüzden
Seni tamamen
seveceğim,
ve biraz da çılgınca ...

- Matt Spencer, Şair

33

AFİŞ

Biriyle birlikte cehennemde yürüdüğünüzde, siz de yanarsınız.

Alevler mahremiyetinize, sınırlarınıza saygı göstermez. Zamanınızı tüketir, saygınlığınızı yakar ve huzurunuzu küle çevirirler. Palo Alto'da geçirdiğim son altı hafta hayatımın en zor dönemiydi. Bunu söylerken bile kendimi kötü hissediyorum çünkü Zo'nun katlandıklarıyla kıyaslandığında benim şikâyet edecek hiçbir şeyim yok.

Bunu tek başına yapabileceğini düşünemiyorum. Zo'nun arkadaşları yok değil. Var, hem de çok, ama o çok özel bir adam. Gururlu bir adam ve bu hastalık şimdiden ondan çok şey çaldı. Onu bu kadar zayıf görmemden nefret ediyor, başkalarının görmesinden de.

"Banner," diye sesleniyor yatak odasından.

Eskiden annelerin bebeklerinin ihtiyaçlarını belirgin bir ağlama sesiyle ayırt edebildiklerini söylediklerinde abarttıklarını düşünürdüm, ama şimdi anlıyorum. Zo bir bebek olduğundan değil, ama susuz kaldığında sesinde belli bir nota var ve tuvalete gitmek için yardıma ihtiyacı olduğunda farklı bir nota var. Kemoterapinin bir sonucu olarak, çok kötü ishal oluyor. Zorlu bir seanstan sonra içeri girdiğimde onu sürünerek tuvalete giderken bulduğum günü asla unutmayacağım. Pijamaları çoktan kirlenmişti. En yapmacık ve acı verici sessizlikte, temizlenmesine ve üstünü değiştirmesine yardım ettim. Başını başka yöne çevirdi.

Ama yanaklarını süsleyen gözyaşlarını gördüm. İyi ki bana bakmıyordu çünkü benimkileri de görebilirdi.

Sesinde duyduğum not, yatağımın yanında duran masaj yağı şişesini almamı sağlıyor. Haklı olup olmadığımı görmek için hızla odasına doğru yürüyorum. Yatağının yanına vardığımda elimdeki şişeye bakarak gülümsüyor.

"Crees qué me conoces tan bien," diyor, kara gözleri irileşmiş ve yüzünün donukluğu içinde acıdan donuklaşmış.

Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun.

Şişenin kapağını açıyorum ve yatıştırıcı yağı on beş numara ayaklarına sürmeye başlıyorum.

"Sí lo se," diye cevap veriyorum küçük bir gülümsemeyle.

Benim var.

İngilizce konuşmadan ya da duymadan günler geçirebiliyoruz. Stanford'da kemoterapi seansı olmadığı sürece, çeşitli nedenlerle dışarı çıkmayı sevmiyor. Bir şeyin yüzü, poster çocuğu olmaktan nefret ediyor. Röportajlar, özel gösteriler, bağış toplama etkinlikleri için taleplerle dolup taşıyoruz. Kendini yeterince iyi ve güçlü hissettiği birkaç tanesini kabul ediyoruz. Aksi takdirde, burada kampüsün ve hastanenin çevresinde sessizce yaşıyoruz.

Medya onun hastalığından fena halde etkilenmiş durumda. Bir menajer olarak şöhreti anlıyorum. Şöhret ve başarı için mahremiyetinizi değiş tokuş ettiğinizi biliyorum ama kimsenin geçmemesi gereken çizgiler var ve biz bu çizgileri silen bir kültürde ve zamanda yaşıyoruz. "Takip etmeye" ve "birlikte izlemeye" o kadar şartlandık ki, bu zorlu yolda seyircisiz, TV özel yayını, podcast ya da YouTube belgeseli olmadan yürümek isteyen bir adam sadece onların merakını daha da artırıyor.

Neden her şeyi bilemiyoruz?

"Aç mısın?" Ellerine ve kollarına masaj yaparken dostça bir sessizlik içinde soruyorum. Tedavisinin yan etkilerinden biri de karıncalanma ve ağrı. Masajlarımın ne kadar yardımcı olduğundan emin değilim ama ona dokunulmasından hoşlanıyor. Masajlar benim için acı verici çünkü ona dokunduğumda, ne kadar acı çektiğini inkar edemem.

çelimsizleşti. Boyu 1.80 olan Zo her zaman bir güç kulesi olmuştur. Kilo kaybı daha önce de başlamıştı ama nedenini fark etmemiştik ve kemoterapiyle birlikte bu kadar dramatik olmamıştı. Son altı hafta içinde, yontulmuş kaslara sahip iyi kondisyonlu dev buharlaştı. Uzuvları bu kadar kısa sürede bile neredeyse cılızlaştı. Uzun gövdesini taşıyamayacak kadar zayıf görünüyorlar. Dallar üzerinde yürüyen bir ağaç gövdesi gibi.

Masajı bitirip şişeyi kapattım. Bir bakışım bana çoktan uykuya daldığını söylüyor. Yorgunluk bir yağmur bulutu gibi gün boyunca üzerine uyku nöbetleri bırakıyor. O uyurken ben çalışıyorum, ancak onun için yapmam gereken neredeyse işim kadar çok şey var. Sigortayı yönetmek ve doktorlarından gelen notları düzenli tutmak arasında, Los Angeles'taki ofisle ilgili günlük işlere giderek daha az dahil oluyorum.

Cal'a ofisi yönetmesi için başka birini bulması gerektiğini söylemek çok acı vericiydi. Bu fırsatı hak etmek için çok çalıştım, ancak bunu iyi yapamadım ve Zo'ya burada elimden gelenin en iyisini veremedim. Neyse ki, müşteri yüküme ayak uydurabildim. Haftada birkaç kez bir hemşire geliyor, bu da hayatımı ayakta tutmama yardımcı oluyor, ancak işin çoğu bana düşüyor. Ve başka türlüsünü de istemezdim. Zo bunu benim için yapardı. Ben de annem, Camilla, Anna ya da sevdiğim herhangi biri için yapardım.

Jared için yapardım ama onun hakkındaki düşüncelerimi mümkün olduğunca dizginliyorum. Her zaman bir meydan okumaya girişmeden önce bedelini hesaplamanı söylerler. Zo'yla burada olmayı seçerek Jared'le neler kaybedebileceğimi hesaplamama izin veremem. Bunu yönetmek, Zo için burada olmak, tamamen odaklanmayı gerektiriyor. Kendime acımaya ya da sorgulamaya vaktim yok. Zaman Zo'nun yanında değilken olmaz.

Tahmin ettiğim gibi Zo hemen uykuya daldı. Dün kemoterapi gördü ve yorgun. Bu zamanı Hakeem için birkaç sözleşmeyi gözden geçirmek için kullanacağım. Ama önce Zo'nun sayısız ilacını yönetmek için kullandığım telefonumdaki uygulamayı kontrol ediyorum. Zo'nun kemik iliğinde üretilen anormal proteinler olan amiloidler birçok organda birikiyor. Teşekkür ederim.

Allah'tan kalbine ulaşmamışlar ama böbrekleri, karaciğeri, sindirim sistemi ve hatta merkezi sinir sistemi bile etkilenmiş durumda. İleride organ nakline ve kesinlikle diyalize ihtiyacı olabilir. Şimdilik, tüm çeşitli organları ve etkilenen bölgeleri yönetmek için multidisipliner bir uzman ekibine güveniyoruz. Proteinler organlara tutunmak için kanda hareket ettiğinden, hematoloğu bizimle birlikte çalışan gastroenterolog, nefrolog ve nörolog ile koordinasyon sağlıyor. Her organ için her doktor tarafından reçete edilen ilaçlar var. Bu çok zor. Bu nedenle uygulama.

Bir mesaj aldığımda Zo'nun klinik deneyinde uygulanan yeni dozları iki kez kontrol ediyordum.

Hey, yabancı!

Ben: Hey, chica. Yollar sana nasıl davranıyor?

Birkaç hafta önce AesThetics ile anlaşmamızı resmileştirdik ve onlar da Titanium Sweetheart'ı yeni sözcüleri olarak hemen işe aldılar. Ülkenin dört bir yanındaki kongrelere gidiyor, fuarlara katılıyor ve sunumlar yapıyor. Önümüzdeki hafta Avrupa'ya gidiyor.

Quinn: Çok kötü değil. Yorgunum ama şikayet edemem. Bir toplantıya gidiyorum, ama bu gece ararım, böylece şikayet edebilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?

Gülümsüyorum çünkü şikayet etmeyeceğimi biliyor. Birkaç kez ziyarete geldi ama kendisi o kadar meşgul ki buraya gelmesi zor.

Tabii. Nasıl istersen. Kitap nasıl gidiyor? Quinn: Ugh.

Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?

Ben: LOL! Bu yeni bir gelişme değil. Soruya cevap ver. Quinn:

Ne kitabı? Ben yazar değilim.

Ben: Hayır, sen bir LIVE-er'sın. Sen cehennemden nasıl kurtulacağının el kitabısın. İnsanlar senin hikayenden ilham alacak. Yaz ki satabileyim. Görüşmemiz gerektiğini düşündüğüm edebiyat ajanslarının kısa bir listesi var.

Quinn: Tabii ki istiyorsun. Bunu düşüneceğim. Gitmem gerek. Zo'ya elimden geleni yap ve dayan. Seni seviyorum.

İzin versem akacak olan gözyaşlarıma göz kırpıyorum. Konuşmalarımızı özlüyorum. Arkadaşımla akşam yemeği yemeyi ve önemsiz şeylere gülmeyi ve tabağımda çok şey olduğunu *düşündüğümde* hafife aldığım her şeyi özlüyorum.

Ben de seni seviyorum.

Tam da iş yapmak için telefonu bırakıyordum ki çaldı.

Madre.

"Anne, merhaba." Kulaklığımı takıyorum ve çoklu görev yapabilmek için Bluetooth'a geçiyorum.

"Hola," diyor annem. "O nasıl?"

Cevap vermeden önce dudağımı ısırıyorum. Onu endişelendirmekten nefret ediyorum. Zo'yu ikinci oğlu gibi görüyor ve ilk taşındığımızda evi kurmama yardım etmek için San Diego'dan kalkıp gelmişti. Birkaç kez geri geldi ama Zo bu kadar zayıfladığından beri gelmedi.

"O iyi, anne." Hakeem'in ayakkabı sözleşmesini açıp değiştirmem gereken bölüme ilerliyorum.

"Saçları mı? O güzelim saçları hala dökülmedi mi?"

"Ah, hayır." Benzer bir sözleşmeden kesip Hakeem'inkine yapıştırdım. "Aslında saç dökülmesini azaltmak için taktığı bu soğuk başlıkları buldum. Oldukça işe yarıyor gibi görünüyorlar. Çok az, ama yine de devam etti ve kestirdi."

"Gönderdiğim tespihi aldı mı?" Annem soruyor. "Valentina Teyzen göğüs kanserine yakalandığında o tespihi kullandığımı biliyorsun."

"Biliyorum anne. Bize sen söyledin."

"Her gün dua ettim. Geçen yıl bir maraton koştu," diyor annem doğaüstü bir memnuniyetle. "Bu yirmi altı mil eder, Bannini."

"Ben ... evet, bir maratonun ne kadar uzun olduğunu biliyorum anne."

"Remisyon." Kelimeyi üç heceli bir dua gibi üç kez söylüyor.

"Amiloidozda iyileşme olmaz," diye hatırlatıyorum ona. "Tedavisi yok. Zo proteinlerden arındığında, amiloidoz tedavisi bitene kadar yanıt dedikleri durumda olacak.

geri gelirler. Ve her zaman geri gelecekler." "Her

zaman değil."

"Evet, her zaman anne. Bu hastalığın doğasında var."

"Bunu göreceğiz," diyor annem kendinden emin bir şekilde. "Peki ya spermi?"

Yazmayı yarıda bıraktım.

Ne oluyor?

"Peki ya spermi?" Bu soru karşısında biraz hazırlıksız yakalandığım için gülüyorum.

"İleride çocuk sahibi olmak isteyeceksin Banner," diyor annem köyün delisiyle konuşur gibi. "Spermi buza koymadı mı?"

Aklıma gelmemişti. Aklıma gelmeliydi. Her şeyi düşünemem ama atladığım her şey beni suçluluk duygusuna sürüklüyor. Zo'yla birlikte çocuğumuz olmayacak olsa da, bunu sormayı düşünmeliydim. Belki de doktorla bunu özel olarak konuşmuşlardır, gerçi Zo bugünlerde benden çok az şey saklıyor.

"Kontrol edeceğim." Sözleşmeye geri dönüyorum.

"Onlar benim torunlarım, Bannini," diyor annem, sesi kederli. "Kızarmalarına izin verme."

"Zo radyolojiden anlamıyor," diyorum dalgınca. Spermlerinin onun torunları olmadığını eklemiyorum. Bu onun için Zo'nun hastalığı kadar zor bir durum olurdu. Taktik anlaşması gereği Zo ve ben ilişkimizi ne birbirimizle ne de başkalarıyla tartışıyoruz. Medya onu şehit bir aziz olarak adlandırdı ve ben de erkeğinin yanında duran küçük bir kadınım. Jared *olduğunu* bilmese de, Jared'le ilerlememe isteğini yerine getirdiğimi biliyor.

Jared *mı?*

Jared'i altı haftadır görmedim. Aramızdaki zamanın geçmiş mi yoksa şimdiki zaman mı olduğundan emin değilim ama onu özlüyorum. Onu sık sık rüyamda görüyorum. Yaptığımız konuşmaları, yıllar önce çamaşırhanede yaptığımız şakaları ve evet, seviştiğimizi hayal ediyorum. Her zaman. O kadar gerçek ki, neredeyse çarşaflarımın

onun gibi kokmayı, yastığımda altın saçlar bulmayı umuyorum. Ama yatağım soğuk ve yalnız. Umarım onunki de öyledir. Jared'in cinsel iştahını ilk elden biliyorum. Beni bekleyeceğini söylediğinde ona güveniyorum ama bekleyemezse de onu suçlamam. Bu beni üzerdi ama onu suçlamazdım, özellikle de senin "senin" olduğunu düşündüğün kadını başkaları "başkasının" olarak kutluyorsa.

"Yani *quinceañera* için zamanında dönecek misin?" Annem soruyor.

"Uhhh, evet." Hakeem'in bakması için gözden geçirilmiş sözleşmeyi e-postayla gönderiyorum. "O zamana kadar kemoterapi seansını bitirmiş ve Los Angeles'a dönmüş oluruz ama Zo'nun katılabileceğinden şüpheliyim anne. Bundan sonra kök hücre nakli olacak. Bu da bağışıklık sistemini zayıflatacak ve muhtemelen uzun bir süre pek dışarı çıkamayacak."

Diğer uç sessizleşiyor, ki annem asla sessizleşmez.

"Anne?" Dizüstü bilgisayarımı kapatıp tamamen ona odaklanarak soruyorum. "Beni duydun mu?"

Boğuk bir hıçkırık kalbime saplanıyor.

"Ne zaman bitecek?" Annem usulca ağlıyor. "O çok iyi bir adam. Bu kadar çok şeye katlanması ... *Dios ten piedad*."

Bunu yapamam. Onu teselli edecek, acısını dinleyecek kişi ben olamam. Benim de kendi acım var. Ve şimdi gözyaşlarına boğulma zamanı değil. Şu anda gözyaşlarına teslim olmam için önümüzde çok fazla yol var. Gözyaşlarım tıpalı ve tıpkı bir şişe şampanya gibi, tıpa patladığında taşacaklar.

"Anne, gitmem gerek."

Yine sessizlik. Bu seferki sert. Acıdı.

"Banner, bunun senin için çok fazla olduğunu biliyorum ama biriyle konuşmalısın. Her zaman güçlü olamazsın. Kırılacaksın."

Henüz değil, yapmayacağım. Kemik iliği biyopsisinden sonra yüzünün acıyla buruştuğunu görmedi. Onu aynada küçülmüş çerçeveli yabancıya boş boş bakarken yakalamadı ya da ishal o kadar kötü olduğunda evden çıkmak için yetişkin bezi takmak zorunda kaldığında çaresiz öfkesine tanık olmadı. A

Çok gururlu, çok asil bir adam çok alçaldı. Zo'nun çatlaklarını gördüm ve kırılmaya ne kadar yakın olduğunu biliyorum.

Hayır, ağlama vaktim gelmedi. Henüz ağlamam gerekmiyor. "Anne, ben iyiyim."

"Tereddüt etmiyorsun, değil mi? Ona olan aşkından bahsediyorum. Sevdiğin adamı bu kadar zayıf görmenin zor olduğunu biliyorum ama sen kırılgan bir kadın değilsin."

"Hayır, kırılgan değilim." Aşkı kendi haline bırakıyorum. Zo'yu seviyorum, muhtemelen her zamankinden daha fazla, ama bunun ne tür bir aşk olduğunu, her zaman ne olması gerektiğini biliyorum.

"Yakında geri geleceğim," diyor annem. "En sevdiği yemekleri pişireceğim."

"Hiçbir şeyi midesinde tutamıyor. Ona biraz ananaslı vanilyalı smoothie yapıyorum. Tahammül edebildiği tek şey bu. Geri kalan her şey geri geliyor."

"O ananası çok seviyor ama sen nefret ediyorsun," diyor gülerek. "Eminim onun için yapabileceğim bir şey vardır ya da belki ben ..."

Onun tamirini buradan hissediyorum. Ondan alıyorum.

"Anne, sadece gel," diyorum usulca. "Hiçbir şey yapmana ya da daha iyi hale getirmeye çalışmana gerek yok. Zo *seni* seviyor. Hepsi bu. Bağışıklık sistemi zayıf olduğu için pek fazla insanla görüşemiyor ve özellikle *seni* görmeyi çok istiyor."

"Sadece çok şey yapmak istiyorum." Gözyaşları sesini ıslatıyor. "O ölemez. Dua ediyorum. Ayine gidiyorum. O Tanrı'nın ellerinde. Bana onun iyi olacağına inandığını söyle."

Benim inancım yazı tura gibidir. Tura. Yazı. Yarı yarıya.

Bu yüzden her gün kendim için yaptığım şeyi onun için de yapıyorum. Yazı turayı havaya atıyorum, en iyisini umuyorum ve üzerinde kontrolüm olmayan şeylerden emin oluyorum.

"Anne, inanıyorum."

34

JARED

İşte aynı kadınla yirmi yıl geçirmek böyle bir şey. Doğru kadınla. Babam ve üvey annem birlikteyken kelimenin tam anlamıyla parlıyorlar. Onu eve ilk getirdiğinde de görmüştüm, yirmi yıl sonra da aynı parlaklıktalar.

Susan West'in babamla evlenmesine hiç içerlemedim. Annemi kaybetmek ondan bir şeyler götürmüş, onu hiç geçmeyeceğini düşündüğüm bir şekilde üzmüştü. Susan'la birlikte yeniden mutluydu ve benim için önemli olan tek şey buydu.

Ayrıca çok güzel rosto yapardı.

"Oh, Jared," diye haykırıyor, bir eli ağzının üzerinde, diğer eli onlara yıldönümü hediyesi olarak verdiğim Hawaii biletlerini tutuyor. "Bu çok fazla."

Babam gözüme takılıyor ve sessizce, "Çok fazla değil," diyor.

Gülümsüyoruz ve Banner'la o akşam yemekte babam hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlamadan edemiyorum. Benim için emekli olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi muhtemelen öyle olduğunu fark ediyorum. Önlerindeki yığından daha fazla hediye açmaya geri dönmeden önce dikkatini çekmek için koluna dokunuyorum.

"Hey," diyorum, bana bakmasını bekliyorum. "Ben sadece ..."

Sessiz bir sorgulamayla kalın, adil kaşlarını kaldırıyor ve asla yapmadığım bir şeyi yapmamı bekliyor.

"Sadece benim için yaptığın tüm fedakârlıklar için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, elimi ondan çekiyorum ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Gülümseyen ve parlak ambalajlı bir kutuyu karıştıran Susan'a bakıyorum. "Onu bulduğuna sevindim. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Yoluma devam etmeye hazırım, kendimi garip hissediyorum. Kibar olmakta neden bu kadar kötüyüm? Oysa babam nezakette, insanlarla bağ kurmada, menajerimin tüm çekiciliğine rağmen benim asla yapamadığım şekilde çok başarılı. Omzumu tutuyor, gözleri yaşla dolmuyor ama yine de duygu dolu.

"Yaptığım hiçbir şey fedakârlık değildi Jared," dedi. "Seni yetiştirmek bir ayrıcalıktı ve ben bunu çok ciddiye aldım."

Genelde boğazımdaki bu yanma hissinden ve gözlerimin arkasındaki bu iğnelenmeden nefret ederim ama bu gece etmiyorum. Bu, babama duyduğum sevginin, her zaman ondan hissettiğime emin olduğu sevginin kanıtı. Paylaştığımız sırıtışta belki de hiç paylaşmadığımız bir anlayış var. Muhtemelen hiç zaman ayırmadığım için, ama Banner'ın hayatımda olması, içimde daha önce olmayan bir şeyi ortaya çıkardı. Eskiden olduğumdan daha az değilim ama o bana bir şeyler kattı. Banner'la ilgili sevdiğim şeylerden biri de olayları farklı yönlere çevirmesi, böylece onları yeni şekillerde görmemi sağlaması.

Banner hakkında sevdiğim şeylerden biri, *Banner'ı sevdiğimi* söylemekten farklı. Şu anki durumla bunu söylemem aptallık olur. Onu altı haftadır görmedim. Neredeyse hiç konuşmadık. Tüm dünya onun Zo ile ölüm döşeğindeki düğününü planlıyor. Bu hastalıklı bir şey. Buna dayanamıyorum. Onun *benim* olduğunu bilmemelerinden nefret ediyorum. Herkesin onu Zo'yu çok seven ve onun yanından asla ayrılmayacak trajik bir kahraman olarak görmesinden nefret ediyorum - geceleri kendine dokunup beni düşündüğünde.

Tanrım, umarım öyle olur.

Yoksa oynadığım rolü bile bilmediğim bu acınası maskaralıkta yalnız mıyım? Belki de rollerimi ezbere oynuyorum, tüm işaretlerimi tutturuyorum, tüm bu süre boyunca başrolde olduğumu düşünüyorum, oysa aslında kızın özlemini çeken enayi benim, sonunda onu elde eden değil.

Geri kalan hediyelerini açıyorlar, kocaman bir pasta kesiyoruz, dans ediyoruz ve hepsi çılgınca romantik ve yapmak istediğim son şey. Bu benim sınırlı seçeneklerimi hatırlatıyor. İstediğim kadın planladığım gibi ailemle buluşmak için burada değil ama erkek arkadaşıyla Palo Alto'da. Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne olduklarını bilmiyorum.

Ya onu geri kazandıysa? Yani, aynı evde altı hafta, bir şeyler olmak zorunda, değil mi? Banner'la aynı evde bir gün bile kalsam onu bir şeyin üzerine yatırıp arkadan sikmezdim.

Ama bu sadece benim.

Her gün Zo ve benim farklı insanlar olduğumuzu hatırlıyorum. O hayırsever. O koruyucu aziz. İyi niyet elçisi. Ben bunların hiçbiri değilim.

Ve umurumda değil. O hâlâ benim. Ne Zo ne de *Sports Center* ve *Good Morning America*'daki tüm yorumcular beni aksi yönde ikna edemez. Peki ya Banner? Kim olduğunu hatırlıyor mu? Ve ülkenin öbür ucunda, Maryland'de, bir mucize eseri kendini onun olduğuna inandırmış kara kalpli, azgın bir orospu çocuğu olduğunu?

Biraz havaya ya da en azından biraz boşluğa ihtiyacım var. Neşeli parti müdavimleri sürüsünden uzaklaşıp aslında babamın erkek mağarası olan çalışma odasına giriyorum. Televizyonun açık olmadığı bir saat bile yok ve ESPN dışında başka bir kanalda da görmedim. Genellikle Ekselansları için ayrılmış deri koltuğa uzanıyorum ve skorları kontrol etmek için yerleşiyorum.

Sadece tartıştıkları skorlar değil.

"Alonzo Vidale'nin devam eden hikayesinde bir gelişme var," diyor yorumcu, yüzü uygun bir şekilde ciddi. "Çoğu kişinin bildiği gibi kendisi amiloidoz adı verilen nadir bir hastalıkla mücadele ediyor.

"Tedavi gördüğü tesisteki bir hasta arkadaşının Instagram'da paylaştığı birkaç fotoğraf ortaya çıktı," diyor yardımcı sunucu, gözlerini kırpıştırarak

Ağlamamaya çalışır gibi kirpiklerini kırpıştırıyor. "Sanırım hepimiz Zo'ya en iyi dileklerimizi ve dualarımızı gönderiyoruz."

Onlar konuşurken, yayınlanan fotoğraflar ekrana geliyor. Yine, insanlar berbat. Kim böyle bir şey yapar? Tedavi gören bir adamın en kötü haldeki fotoğraflarını tüm dünyanın görmesi için yayınlar? Yüzü, hastalıktan kaynaklandığını hemen anlayacağınız şekilde zayıflamış. Belli ki boyu kısalmamış, ama Banner'la birlikte hastaneden çıktıklarında, Banner adamın sadece elini tutmasına rağmen onu tutuyor gibi görünüyor.

Neden onun elini tutuyor? Bu gerçekten gerekli mi?

Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Bu düşünceler benim için bile korkunç. Hayatı için her şeye rağmen çetin bir savaş veriyor ve benim umursayabileceğim tek şey, ben onu göremezken Banner'ın elini tutmaması gerektiği gerçeği.

"Burada iyi misin?"

Kendimi bencil düşüncelerimden sıyırıp August'a başımı sallayarak bakıyorum. "Evet, sadece yorgunum." Başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Gözler. "Uzun uçuş."

"Oh, güzel," diyor. "Bunun Banner Morales ve Zo Vidale ile bir ilgisi olabileceğini düşünmüştüm."

Gözlerimi açıyorum ve başımı yavaşça ona doğru

çeviriyorum. "Affedersiniz?" Gözlerimi August'un yüzüne

dikerek soruyorum.

"Sadece çılgınca bir tahmin." Omuz silkiyor ve bana bir Stella uzatıyor.

"İster misin?"

Başka bir yorum yapmadan birayı kabul ediyorum ve huzursuz bir sessizliğe gömülüyoruz. Tedirginim çünkü uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Sadece sordum," diye devam etti birkaç yudum aldıktan sonra. "Çünkü Iris, Zo'yla ilgili haberler çıkmadan kısa bir süre önce Banner'ı ofiste gördüğünden bahsetmişti. Aranızdaki ilişkinin oldukça gergin göründüğünü düşünmüş."

"Bu doğru mu?" Gözlerimi Stephen A'nın gelecek sezon hakkında spekülasyon yaptığı röportaja sabitliyorum.

"Evet, sonra bana o konferansta Banner'ın oturumuna geldiğinizi ve söyledikleriyle çok ilgili göründüğünüzü söylediğini hatırlıyorum. Birbirinizi üniversiteden tanıyormuşsunuz."

"Vay canına, şu Iris *gerçekten* gözlemci, ha?" Hâlâ ona bakmadan bir yudum alıyorum.

"Bak, eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın varsa," diyor August. "Ve ben öyle olduğundan şüpheleniyorum, benimle konuşabileceğini biliyorsun. Seni yargılamam."

"Yani sana Banner Morales'i becerdiğimi söylersem, bunun kötü bir şey olduğunu düşünmeyecek misin?"

Çenesi düşer ve sonra ağzını sert bir çizgiyle kapatır.

"Bruh, bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim," diyor ağır bir iç çekişle. "Jared, yapamazsın. Sosyal bir parya olacaksın."

Yüzüme bakmak için eğildi.

"O da öyle," diyor alçak bir sesle. "Bunu biliyorsun, değil mi?
Eğer duyulursa, bu onun itibarını mahveder. Rezil olurmuş."

"Doğru. Bunu biliyorum," diye çıkıştım. "Ve sen rahat
olabilirsin. Ben değilim." "Peki ya sen?" diye üsteliyor.

Ona bakıyorum ve yavaşça, kasıtlı olarak "Birçok kez" diyorum.

"Dostum." Burnunun köprüsünü sıkıyor. "En başından başla." Banner'la ilk arkadaşlığımdan, The Pride'la yaşadığımız felaketten, son birkaç ayda yeniden bir araya gelişimizden ve tüm o sırıtışlardan bahsediyorum. ve arada öğütme.

"Yani Zo'yla ilişkisi olduğunu bile bile onu takip mi ettin?" August acı çekmiş gibi soruyor, bu da beni kızdırıyor.

"Evet. Başka biriyle birlikteyken bir kadının peşinden gitmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Götlük yaptığımı çok iyi bilerek soruyorum.

"Jared, dur." August başını sallıyor, bana bakışında hayal kırıklığı var. "Iris'le farklı olduğunu biliyorsun. Caleb bir sosyopattı."

Gerçekten öyleydi. Yorgun gözlerimi ovuşturdum ve uzun bir nefes verdim.

"Evet, bu berbattı, Gus. Ben sadece ..." Homurdanıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Onu kaçırdığım için üzgün olmamı istiyorsun ama değilim. Daha iyi olmamı istiyorsun ama olmayacağım. Sadece kendim olacağım. Sen ve babam gibi asil ya da Zo gibi bir aziz değilim ve açıkçası olmak gibi bir arzum da yok."

August küçük ailemizde sık sık kendini garip biri gibi hissederdi. Babam ve ben sarışın, Susan da kızıl saçlı ve mavi gözlü olduğu için, August'un melez gen havuzu onu buraya ait değilmiş gibi gösteriyordu, ama aykırı olan bendim. Her şeyi müstehcen gözlüklerle gören ve dünyayı kurtarmak istemeyen bendim.

Koşmak istedim.

"Dostum, kimse senden benim, babanın ya da bir başkasının gibi olmanı beklemiyor," diyor August. "Ve sen de sandığın kadar kötü biri değilsin."

"Ne kadar kötü olursam olayım, o bunu görüyor ve *beni* hâlâ istiyor."

Suçlayıcı bir parmakla şöminenin üzerine monte edilmiş geniş ekran televizyonu işaret ediyorum.

"Ve ne zaman Zo'nun kayası olduğuna ya da birbirleri için yaratıldıklarına ya da hayatının en zor döneminde Zo'nun yanında durduğuna dair bir hikaye görsem..."

"Bunların hepsi doğru," diye araya giriyor August.

Bir saniye ona baktım, çileden çıkmıştım. O benim kardeşim. Benim tarafımda olması gerekiyordu, ama doğru olduğunu düşündüğü şeyle çok fazla ilgileniyor. O her zaman çok *iyi*. Buna dayanamıyorum. Etrafım örnek insanlarla dolu.

"Hepsi doğru değil," diyorum yarı sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra. "O ona ait değil. O bana ait."

"Adam hayatı için savaşıyor, Jared."

"O hastalanmadan önce bana aitti. Buna hakkın var." Yumruğumla kalbime vuruyorum. "Benim de hakkım var ve o benim hakkım."

"Ona sahip olmaya hakkın olduğunu mu yoksa onun senin için doğru kişi olduğunu mu söylüyorsun?" "İkisi de," diye çıkıştım.

"Ve bunun için beni yargılaman umurumda değil."

"Umursamadığını söyleyip duruyorsun ama bence umursuyorsun."

"Neden? Çünkü sen yapardın? Biz kardeşiz, Gus, ama birbirimize hiç benzemiyoruz ve bunun nedeni kan bağımızın olmaması değil. Temelde farklı yaratılmışız. Ben asla sen ve babam gibi olmadım. Ya da annen gibi. Ve sen benden, doğru olanın ne olduğuna dair fikrini tatmin etmek için, nasıl olduğumu, istediğim şeyleri, elde etmek için ne yapacağımı değiştirmemi istiyorsun ve ben bunu yapmayacağım."

August yumuşak bir sesle, "Ama bunu sen yapıyorsun," diye karşı çıkıyor. "Onun için yapıyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum çünkü bu doğru. Bana kalsa Banner'la birlikte olurdum ve geri kalan her şeyin canı cehenneme. Zo'nun *yaşamasına* yardım edebilmek için bunu ona, bize dayatması hiç adil değil.

"Yaptığı şey çok manipülatif, adaletsiz bir şey," diye cevap veriyorum. "Yine de o bir aziz."

"Kararlı bir ilişkisi olduğunu bile bile Banner'la yakınlaşmak için golf turnuvasından yararlanmanızdan daha mı manipülatif ve daha mı adaletsiz?"

"Evet, çünkü ne istediğini ve onun olmadığını biliyordum."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Yapmak zorunda değildi. Banner Zo'yu sevseydi, onu etkileyemezdim. O benimle olmak istedi. Her zaman istedi ve ben de onu her zaman istedim. Yanlış adamın sonunda ona sahip olmamı engellemesine izin vermeyecektim."

"Yani sadece istediğini mi

alıyorsun?" "Öyle değil mi?"

"Hayır, yapmadım ve bunu sen de biliyorsun," diyor kaşlarının arasına çöken bir çatık kaşla. "Iris hazır olana kadar bekledim ve ona zaman tanıdım. Zamanlama önemlidir Jared. Eğer Banner'ı bu işe zorlarsan ve o da bunu kendisine doğru gelen şekilde yapamazsa, onu sonsuza dek kaybedebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak." Yumruklarımı açmak için bilinçli bir çaba

sarf ediyorum. "Ya da sana gelebilir, ama onda sevdiğin her şey, yani iyilik, merhamet, doğru ve yanlış duygusu- hepsi olabilir

ve senin için bir kenara koydum. Peki o zaman artık sevdiğin kadın mı?"

"Onu sevdiğimi söylemedim."

Bilmiş bakışı beni susturdu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor. "Zo'nun Banner'a onu sevdiğini söylemekte zorlandığını mı sanıyorsun? Onun için yaptığı onca şeyden sonra?"

Koltuktan kalkıyorum ve kardeşime yumruk atmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. Sürekli bir şeyleri, birilerini yumruklamak için etrafta dolaşıyorum ama öfkemi yönlendirebileceğim hiçbir yer yok. Zo'dan başka suçlayacak kimse yok ve kendimi ondan nefret etmeye zorlayamıyorum. Bu duruma içerliyorum, bu da aslında hayata içerlediğim anlamına geliyor - umursamaz, tepesinde uçan ve bokunun nereye düştüğünü görmek için aşağıya bile bakmayan bir kuş gibi. Bok hepimizin başına gelir, ayrım gözetmeksizin.

Ağır olması umurumda değil. Hayat bazen ağırdır.

Bunu Karayipler'de annem hakkında konuştuğumuzda söylemişti. Banner'la sadece *konuşmuyoruz*. Ciddiydi. Hayatın en acımasız fırtınalarında güvenebileceğiniz türden bir kadın. Korkak değil.

Aslan yürekli.

"Bak, sana karşıymışım gibi göründüğünün farkındayım,"

diyor August. "Ah, evet. Öyle."

"Mutlu olmanı istiyorum. İstediğin şeye, istediğin kişiye sahip olmanı istiyorum."

"Bu Banner."

"Ama birini sevmek yapabileceğiniz en özverili şeydir," diyor August sessizce. "Her zaman o kişiden ne *istediğin* değil, onun *için* ne istediğin önemlidir. Onlar için en iyi olanı. Onları kendilerinin en iyi versiyonu yapan şey. Banner için böyle olmadığını söylemiyorum. Umarım öylesindir. Senin için endişelenmeye başlamıştım."

"Kapa çeneni," diyorum, gülecek kadar rahatlayarak.

"Demek istediğim, bu olaya farklı bir gözle bakmak ve bakış açınızı değiştirmek."

"Biliyorsun ki ben ağabeyim ve bilgece tavsiyelerde bulunması gereken kişi benim."

"Yaş bir sayıdan başka bir şey değildir." "Lütfen Aaliyah'ın huzur içinde yatmasına izin verin." "Sen istersen ben de isterim."

"Bu hiç mantıklı değil.

"Öyle olmak zorunda mı?"

"August, ne?" Gülüyorum çünkü hayatım boyunca ve her zaman ihtiyacım olduğunda bu anlamsız konuşmaları yapıyoruz.

"Ama öyle mi?" Banner ve Zo'yla yaşadığım bu karmaşayı aklımdan çıkarmak için kullandığı saçma sapan bir tavşan izi yerine hayatın en önemli sorularını düşünüyormuş gibi görünüyor.

Neyse ki cevap veremeden, çünkü bunun bizi nereye götüreceğini kim bilebilir, Susan, Iris ve babam çalışma odasında bize katıldılar. Iris yanımıza gelip August'un kolunun altına giriyor ve kollarını onun beline doluyor. Babam her zamanki koltuğuna oturuyor ve Susan da onun dizine oturuyor. El ele tutuşuyorlar ve babamın yirmi yıl önce ona verdiği aynı küçük elmas hâlâ ışığı yakalıyor ve tam gözünüze çarptığında kör edici olmayı başarıyor.

"Sarai nerede?" August, Iris'in saçına bir öpücük bırakarak sorar.

"Milyarlarca soruyla bir yabancıya işkence etmek." Iris omuz silkiyor. "Sadece beş dakikalığına ben olmadığım için çok mutluydum. Yine de kuzenlerinden biri olduğuna eminim."

"*Oldukça emin* misin? Yani kızımız şu anda ağzı bağlanmış ve kaçırılmış olabilir, öyle mi?"

"Kesinlikle ağzı tıkalı," diyorum ve herkesi güldürüyorum. "Eğer onu alırlarsa, inanın bana geri getirirler."

Iris uzanıp kolumu yumrukladı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diyorum kıkırdayarak.

"Sadece ben onun hakkında bu şekilde konuşabilirim." Iris bana alaycı bir şekilde bakıyor. "Bugün benden 'Star-Spangled Banner'ı geriye doğru söylememi istemiş olsa bile. Bu normal, değil mi?"

"Onu gördüm," diye araya girdi Susan. "Kuzenlerinden biri ve onun küçük kızıydı. Sarai'nin ihtiyacı olan şey küçük bir erkek ya da kız kardeş."

"Ben hazırım," diyor Iris, gözlerini anlamlı bir şekilde August'a dikerek. "Engel olan senin oğlun."

"Hazır olduğunu söylüyorsun," diye yanıtlıyor August, dökülen siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Sonra da istediğin konferanslara gidemediğinden şikâyet ediyorsun. Ya da Los Angeles ofisine koşup şunu ya da bunu yapamamaktan. Bizim zamanımız var. Biz genciz. Acelemiz yok. Yapmak istediğiniz her şeyi yapın."

"Bir bebek sahibi olmak *istiyorum*," diyor, ayak parmaklarının ucunda uzanarak adamın neredeyse bir karış yukarısındaki yanağına ulaşıyor. "Ve bunların hepsini de yapmak istiyorum."

Bana bakıyor ve gülümsemesi biraz soluyor.

"Çok zeki bir kadın bir keresinde her şeyi istemekten korkmamam gerektiğini söylemişti," diyor gülümseyerek ve Banner'la aramızda ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için yüzüme bakıyor. Görünüşe göre birbirlerine her şeyi anlattıkları için August'un onu bilgilendireceğinden eminim.

O çok kırbaçlanmış.

Banner'ın Denver konferansında bunu söylediğini hatırlıyorum. Alanında en iyi olmak, bir kocaya ve dört çocuğa sahip olmak istediğini söylemişti. Hepsini istiyor ve Tanrı ona bunlara sahip olamayacağını söylemeye çalışan herkese yardım etsin.

Kahretsin. Dört çocuk mu? Sarai gibi biri bile aklımı başımdan alırdı.

Neden bu kadar Katolik?

Ya Banner o dört çocuğu başkasından yaparsa? Ya Zo ile birlikte olursa? Başka bir adamla mı? Daha iyi bir adamla?

Odadan aniden çıkıyorum, etrafımda gelecek elli yılı planlamış çiftler varken kendimi hasta hissediyorum. İstediğim kadını altı haftadır görmüyorum ve o, kendisine deli gibi aşık bir adamla aynı çatı altında

uyuyor. O kadar aşık ki beni *becerdiği* için onu affetti. Ve

Kahretsin, ben de aynısını yapmaz mıydım? Çünkü pankartlar ağaçta yetişmiyor. Onu yaparken kalıbını yakmışlar. Ben de biliyorum. On yıldır, ona yakın birini bile bulamadım ve şimdi ikinci bir şansım varken, onu tekrar kaybediyormuşum gibi geliyor. Bu Stella yetmeyecek. Gerçek bir içkiye ihtiyacım var çünkü August'un böyle *hissederek* kırbaçlandığını düşünüyorsam, ben neyim?

35

AFİŞ

JARED sırtımdan aşağı öpücükler konduruyor, omurlarımın ince kemikli bağlantılarını yalıyor. Tenimle alay eden ve sinir uçlarıma fısıldayan zar zor dokunuşlar. Külotumun saten kenarına ulaştığında, dişleriyle aşağı çekiyor ve açık ağzını kıçımın kıvrımlarına bastırıyor, cömert eti ağzına çekiyor ve beni işaretlerken inliyor. Dizlerim birbirinden ayrılırken ve bacaklarımın arasında sıcak ve ıslak olan yerime serin hava vururken inlemesine inlemeyle karşılık veriyorum.

Dört ayak üstündeyim, yüzüm yastığa gömülü, içimden çıkan gırtlaktan gelen sesleri yakalıyorum. Ağır bir el sırtımı okşuyor, uzun parmakları boynumun dibindeki saçlara dolanıyor. Yanaklarımı aralayıp beni açığa çıkarıyor. Ağzının ıslak sıcaklığının büzülmüş girişime değmesine hazırlıksızdım. Özbilincin araya girmesine izin veremeyecek kadar iyi hissettiriyor. Oh, hayır. Yumuşak dudaklara ve beni yalayan açgözlü dile doğru bastırıyorum. Kıvranırken beni yerinde tutuyor ve doyuruyor.

Zevk omurgamın etrafında kıvrılıyor, bir sarmal gibi geriliyor ve uzuyor, ta ki hislerin saldırısı beni sıçratana kadar. Sabah sörfü gibi bana çarpıyor, beni o kadar yükseğe kaldırıyor ki tepeye çıkıyorum, yükseliyorum ve güneşle buluşuyorum. Sonra yere çakılıyorum, su üzerimden geçerken nefes nefese kalıyorum, boğulduğumdan eminim.

"Tanrım, Banner."

Jared'in sesi. Üzerime kızgın yağ gibi dökülüyor, tenimi yakıyor, beni kaygan bırakıyor.

"Banner."

"Oh mi Dios sí," diye mırıldanıyorum.

Aman Tanrım, evet.

"Banner."

Sesinde bir gariplik var. Yanlış türden bir çaresizlik. Acilin en kötü türü. Bacaklarımın arasında bir yastıkla sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde uykumun yüzeyini kırana kadar bilinç katmanlarını tırmalayarak ilerliyorum. Umarım bir yastığı becermiyordum. Bu yeni bir alçalma olurdu.

"Banner."

Çok zayıf, çok zayıf, ama Zo'nun sesi koridorda süzülüyor. Ses tonu çok belirgin ama ne istediğini anlayamıyorum ve daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım. Yorganı ve son rüyamı da üzerimden atıp, çıplak ayaklarım ve uyurken giydiğim kıyafetlerle koridorda koşturuyorum.

Zo'nun odasına vardığımda kalbimi kapıda bırakıyorum ama bedenim hızla ilerliyor ve bir an için aklımı kaybettiğimi düşünüyorum. Yerde hareketsiz y a t ı y o r d u .

Hâlâ uyuyorum. Hala uyuyorum. Hâlâ uyuyorum.

Kafamın içinde tekrarlıyorum, sanki bu korkunç bir rüya olacakmış gibi, ama çok gerçek. Yüzündeki ölümcül solgunluk. Boynundaki nabız o kadar zayıf ki kelebek kanatlarından yapılmış gibi. Nefesi o kadar sığ ki neredeyse hiç yok.

"Zo," diye bağırıyorum ve onu sarsıyorum. "Uyan."

Yanıt vermiyor.

Daha önce de bayılmıştı, aşırı düşük tansiyon bu hastalığın bir komplikasyonudur ama hiç böyle olmamıştı.

"Zo, lütfen uyan." Sesimdeki korkuyu duymak sakinliğimi bozuyor ve çığlık atıyor, titriyor ve tepeden tırnağa sarsılıyorum. Sıcak gözyaşları, sıvı keder yanaklarımı haşlıyor ve boynumda birikiyor.

"Levántate," diye yalvarıyorum. "Por favor. Despierta."

Kalkın! Lütfen, uyan.

Biri bana yardım etmek için aniden ortaya çıkacakmış gibi odanın her tarafına bakıyorum ama oda boş. Yatağının başucundaki sehpada annemin gönderdiği tespihi görüyorum. Valentina Teyze'yi iyileştiren tespih. Tespihin yanında da Zo'nun cep telefonu var.

Yatağa koşup telefonu kapıyorum ve otomatik pilotta çeviriyorum. "Dokuz-bir-bir," diye cevap veriyor operatör.

"Ayuda!" Yardım için yalvarıyorum, zihnim panik ve rahatlamayla karmakarışık. "Por favor ayúdame."

"Hanımefendi, no habla español," diye yanıtlıyor operatör, sesi düz ve sakin. "İngilizce bilen biri var mı?"

"I . . . Biliyorum. Özür dilerim. Özür dilerim. Arkadaşım. Bilinci yerinde değil."

Tüm sorularını elimden geldiğince sakin ve doğru bir şekilde yanıtlamaya çalışıyorum. Birkaç dakika içinde siren sesi yaklaşıyor. Zo gerçekten de biraz kıpırdanıyor, uzun kirpikleri çiğ kemikli yanaklarına çarpıyor.

"Banner?" Sesi fısıltıdan çok bir nefes gibi. Beni görmemesine, orada olduğumu bilmemesine rağmen körü körüne elini uzatıyor.

Ama orada olduğumu ve hep olacağımı biliyor.

"BANNER, BEN IYIYIM." Zo'nun yüzünden bıkkınlığı açıkça okunuyordu. "Etrafta dolanıyorsun."

Yatağın yanında durup, "Gezinmiyorum," diyorum... "Geziniyorum. "Ben sadece ..."

Yapacak bir şeyler arıyorum ve sırtının ve başının arkasında duran yastıkları kabartmaya karar veriyorum. Bunları kabartmanın ne anlamı var ki? Hiçbir fikrim yok ama bu bana odada onunla kalmak için bir bahane veriyor.

Onu yatak odasında tepkisiz halde bulduğumdan beri üç gün geçti. Böbreklerine yapılan saldırı ve sürekli ishal yüzünden kolayca susuz

kalabilir. Normal dehidrasyonun ötesinde. Kendinden geçiyor çünkü

Kan basıncı çok düşer. Zamanında yakalanmazsa, bu onu öldürebilir. Sanırım kalbim hâlâ bu yatak odasının eşiğinde, ona koşarken bıraktığım yerde. Felç edici korku ve uyuşukluk arasında gidip geliyorum.

Tüm bu *keşkeler* bana işkence ediyor. Ya onu duymasaydım? Ya onu zamanında hastaneye yetiştiremeseydik? Ya tekrar olursa? Hemşire son birkaç gündür burada geçirdiği süreyi iki katına çıkarabildi, ama ben yine de bana seslendiğini duymayacağımdan korkarak burada yorganın üstünde onun yanında uyudum.

"En azından smoothie'den biraz daha içmeye çalış." Komodinden bardağı almak için döndüm ve onu kıçıma bakarken yakaladım. "Gerçekten mi Zo?"

Sesime katmaya çalıştığım sert ton, kahkahalarımı zar zor gizliyor. Bu çok tipik bir erkek davranışı gibi geliyor ama son iki aydır hayatımız hiç de tipik değil.

Zo yoga pantolonu ve atletle gözlerini üzerimde gezdirerek, "Çok güzelsin, Banner," diyor. "Bir erkek bakabilir, değil mi?"

"Tabii. Her neyse." Gözlerimi deviriyorum ve smoothie'yi uzatıyorum. "İç biraz. Su içmen gerek ve yeterince yemiyorsun."

"Elimden gelse yerim. İnanın bana, damak tadım çok kötü. Normalde sevdiğim şeylerin bile tadı bok gibi."

Onun için tuttuğum içeceğin bir kısmını yudumluyor. Ben geri çekerken, yaptığı hareket ve arkasındaki güçle beni şaşırtıyor. Bir parmağını pantolonumun kemerine sokarak beni kendine doğru çekiyor ve dengemi bozuyor. Yatağa düşüyorum ve beni öpmek için eğiliyor. Nazik bir öpücük değil. Nefes almaya ihtiyacı olan bir öpücük. Vanilya ve ananas tadı var. En çok da Zo'nun tadı. Bir an için arkama yaslanıp bunun olmasına izin vermek istiyorum, çünkü tanıdık geliyor. Eski hayatımız gibi geliyor, bu hastalık dünyamızı yerle bir etmeden, her şeyi çöpe atmadan önceki hayatımız gibi. Ve ben onun kalbini kırmadan ve güvenine ihanet etmeden önce. Ama o zaman geçti ve bu zaman basit değil. Zor ve bu kolay olsa bile, artık ona yalan söylemeyeceğim.

"Zo," diye mırıldanıyorum öpüşürken, zayıf göğsünü hafifçe itiyorum. "Hayır. Yapamayız."

Kaşlarını çatmış, çenesi hoşnutsuzluktan keskinleşmiş bir halde yastığına yaslanıyor.

"Anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirdin mi?" diye soruyor.

"Ne?" Yatağın yanında duruyorum, bana bunu sorması bile beni şaşkına çeviriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"*Yani* diğer erkek arkadaşını mı beceriyorsun?"

Bu zaman zaman olur, ilaçların bir yan etkisi. Çılgın ruh hali değişimleri. İlaçlar yüzünden mi yoksa bu soruyu saklıyor, sadakatsizliğini yüzüme vurmak için mükemmel bir fırsat mı kolluyor bilmiyorum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu, Bannini?" diye soruyor, sesi haftalardır duymadığım kadar güçlü ve alaycı.

"Evet, söylemem gereken bir şey var. Benim erkek arkadaşım yok. Seks yapmıyorum. Bir ofisim yok. Şu anda bir *hayatım* yok, Zo."

Kolumu yatak odasının etrafında kızgın bir kavisle
sallıyorum. "Elimde bu var. Sen varsın, benden nefret
eden en iyi arkadaşım." Elimi tutuyor, çekiştirdiğimde
bırakmayı reddediyor.

"Senden asla nefret edemem," diyor, sesi aniden sakinleşiyor ve pişmanlık duyuyor. "Seni öpmemeliydim. Bunu söylememeliydim. Benim için her şeyden vazgeçtin. Bunu biliyorum."

Sinirli bir nefes verdim. İkimiz de biraz kafayı yemiş olabiliriz. Randevuları ve tedavileri dışında pek dışarı çıkmıyoruz. Zo'nun bağışıklığı bu kadar zayıflamışken, içeri girmesine izin verilen pek kimse yok. İshali felç edici boyutta ve evden çıkabilmesinin tek yolu bez takmak, o da ancak bu kadar çok kez katlanabileceği bir rezalet. Çok hasta. Çok yorgunum ve ikimiz de sonunu göremediğimiz bir cehennemin alevleri arasında tökezliyoruz.

"Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok, Zo." Dişlerimi birbirine kenetledim ve göze alamadığım ve bir kez başladığında durmayacak olan gözyaşlarımı engelledim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Mide bulantısını ve acısını katlanılabilir hale getiren ilaçlardan dolayı gözleri çoktan düşmüş olsa da sırıtıyor.

"Beni durdurman iyi oldu," diye mırıldandı. "İkinci kalede uyuyakalabilirdim."

Kavgamız geldiği gibi çabuk geçti. Birbirimize karşı hiçbir zaman uzun süre öfkeli kalamadık. En azından bu değişmedi.

Parmak uçlarımda yatak odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Artık biraz çalışabilirim. Maali'nin önümüzdeki bir saat içinde arayıp, onun yetenekli ellerine bıraktığım birkaç şeyi konuşması gerekiyordu. Telefon çaldığında, arayanın o olduğunu varsayıyorum ve ekrana bakmıyorum bile.

"Merhaba." Karşı tarafta bir iki dakika sessizlik oluyor. Konuştuğunda telefonu çekip arayanı kontrol etmeye hazırım.

"Hey, Ban."

Zavallı masum kalbim onun sesine hazırlıksız. Karnımdaki tüyleri nasıl serbest bırakıyor ve nefesimi nasıl rehin alıyor.

"Jared?" Sesim yüksek ve ince çıkıyor.

"Evet." Devam etmeden önce tereddüt ediyor. "Aramam sorun olur mu?"

Tanrım, evet.

"Elbette." Dudağımı ısırıyorum ve soğukkanlılığımı, sakinliğimi arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. "Sesini duymak güzel."

"Şehre geldim."

"Burası mı?" Yeri gösteriyorum. "Palo Alto'da mı?"

"Evet. Seni görmek isterim. Belki tanışabiliriz?"

Umutlarım, heyecanım suya düştü. Hayatımı sikeyim.

"Şu anda evden çıkamam," diyorum sessizce. "Zo zor birkaç gün geçirdi ve hemşire yarına kadar gelmeyecek."

"Elbette," diyor çok hızlı bir şekilde, sanki onu susturmamı bekliyormuş gibi. "Anlıyorum. Belki bir dahaki sefere."

"Oh." Zihnim onu birkaç dakika daha telefonda tutacak bir şeyler bulmak için çırpınıyor. "Yani sen. . . burada işin mi var? Randevu falan mı?"

Çok uzun süre sessiz kaldı ve bir an için onu kaybettiğimi düşündüm. "Jared?" Tekrar soruyorum. "Burada işin mi var?"

"Sadece sen. Seni görmeye geldim."

Sesinde çok çiğ bir şey var ve sanki kalbimden bir sayfa koparmış ve onu okuyor gibi. Benim acı çektiğim yalnızlık onda da var. Belki o da rüyasında beni görüyor ve adadaki villamızı dileyerek uyanıyor. Deniz esintisi için. Her gece tenim onun dokunuşunu yeniden yaşıyor ve dudaklarım onun öpücüklerini anımsıyor.

"Zo uyuyor," diyorum usulca, umutla. "İstersen birkaç dakikalığına gelebilir misin?"

"Golf turnuvası için bazı sponsor sözleşmelerim var, şehirde olduğum için bıraktığımı söyleyebilirim," diyor. "Ama emin misin?"

Erkek arkadaşım yok. Seks yapmıyorum. Bir ofisim yok. Şu anda bir hayatım yok.

Kendi sözlerimin boş sesi kulaklarımda zonkluyor. Kırılmaya hiç olmadığım kadar yakınım. İçim çatlıyor ve dışarı çıkacak şeyden çok korkuyorum. Tutamayacağım şeylerden. Bir şeye ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

"Evet," diye cevap verdim. "Evet. Eminim."

36

JARED

Beni izliyor olmalıydı çünkü ben zili çalamadan konağın kapısı açıldı.

Açıklama olarak "Zo'yu uyandırmak istemedim," diyor.

Birbirimize bakıyoruz, son iki ayın yarattığı değişiklikleri özümsüyoruz. Kendine çeki düzen vermemiş. Takım elbiseleri ve stilettolarıyla görmeye alışık olduğum patron değil ama yine de Banner. Bu kadının birçok enkarnasyonunu gördüm ama onda kararlı bir güç, sönmeyi reddeden inatçı bir ışık var. Dağınık bir topuz, hafif lekeli bir atlet ve yoga pantolonunun altında hala kolayca fark edilebiliyor. O hala benim belalı kızım.

Kuzey Kaliforniya'dan esen bir rüzgâr koyu renk saç tellerini yüzüne savuruyor ve kadın titreyerek kollarını serin esintiye karşı çaprazlıyor.

"İçeri gelin." Geri adım attı ve ben de onu büyük bir koltuk, alçak masalar, kilimler ve devasa bir televizyonla donatılmış oturma odasına kadar takip ettim.

"Aydan aya kiraladık," diyor güzel dudaklarını yalayarak ve odaya bakarak. "Mobilyalı geldi."

"Öyle mi?" *Umurumda değil.*

"Evet." Başını sallıyor, ensesini ovuşturuyor ve başparmağıyla omzunu işaret ediyor. "Burası ideal çünkü aşağıda bir ofis ve bir yatak odası var.

Merdivenler Zo için bazı günler zor olabilir. Ben aşağıdaki ofiste uyuyorum, böylece bir şeye ihtiyacı olursa ona yakın olurum."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor ve bu bakışa neden olmak için geceleri neye ihtiyacı olduğunu merak ediyorum. Bu ayrılık benim için çok zor oldu ama ilk defa onun için ne kadar zor olduğunu merak ediyorum. Düşündüğümden daha kötü olduğundan şüpheleniyorum.

"Bu yüzden üst kattaki yatak odalarından birinde çalışıyorum," diye devam ediyor, sesi sinirden incelmiş. "İşe yarıyor. Ve ben-"

"Buraya bunun için gelmedim," diye araya giriyorum. "Yaptığın bu sıradan şey.

Bu havadan sudan konuşmalar. Tüm bu konuşmalar. Ben bunun için gelmedim."

Bana göz kırpıyor, makyajsız teni, burnunun üzerinde tozlanan çillerim.

"Değil mi?" Ellerini arka ceplerinin olması gereken yere kaydırıyor, sadece

yoga pantolonu giydiğini fark edince yüzünü buruşturdu. "Tamam. Ne-ne o zaman?"

Odanın düzenini inceledim, mutfak olabilecek bir yere açılan bir kapı gördüm. Elini tutup onu o yöne doğru sürüklüyorum. Kapı açılıyor ve arkamızdan kapanıyor. Kiler kapısı birkaç raf dolusu yiyeceği gösterecek kadar aralık. Elini hâlâ sıkıca kavrayarak oraya doğru ilerliyorum.

Kilerin kapısı kapanır kapanmaz, onu bir rafa sıkıştırıyorum, bir elim kıçında, diğeri boynunda, onu sabit tutuyorum ki içeri girebileyim. Kelimenin tam anlamıyla denenmemiş bir çocuk gibi, şeytani uyuşturucusunu tadan bir bağımlı gibi titriyorum. Banner'ı ne şekilde olursa olsun alacağım. Burundan çekerek, tüttürerek, damarlarıma zerk ederek. Onu iliklere işleyen bir açlıkla istiyorum, tatmin etmek için kemiklerinizin içini kazmanız gereken türden. Dilini çok sert emiyorum. Belini çok sıkı kavrıyorum. Her parçam bunun uzun sürmeyeceğinden korkuyor. Süremeyeceğini biliyor. Ve bu öpücük yeterli değil. Bu kıyafetler yoluma çıkıyor. Homurdanıyorum, sonunda istediğime sahip olduğum ve onu yeterince hızlı indiremediğim için hayal kırıklığına uğradım. Atletini yukarı itiyorum ve elimi sütyeninin altına sokuyorum, göğsünü sıkıyorum, meme ucunu çimdikliyorum, vücuduna bunun nasıl çalıştığını hatırlatıyorum.

Birlikte nasıl hissettiğimizi. Yoga pantolonunu ve külotunu kıçının lezzetli kıvrımının üzerinden aşağı doğru sürüklüyorum.

Cilt. İhtiyacım var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, onu çeviriyorum ve sert bir küreyi ısırıyorum, yanaklarını ayırıyorum ve dilimi büzülmüş çıkıntı boyunca kaydırıyorum.

"Jared," diye soluyor ve alnını rafa vuruyor. "Tanrım."

Islak ve boş amına ulaşana kadar parmaklarımla kıçının çizgisini takip ediyorum. Bekliyorum. Klitorisini okşadığımda, dikkatimin altında dolgunlaşıp kayganlaştığında ağzım sulanıyor. Boğuk inlemeleri beni teşvik ediyor. Bacaklarını açıyor, sessizce içine girmem için yalvarıyor. Tek parmak. İki parmak. Üç parmağım içeri giriyor, elimi okşarken amının duvarlarını okşuyor.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyor. "Durmak zorundayız."

"Hayır." Onu birkaç metre öteye götürmek istiyorum.

"Jared, lütfen." Gözyaşları sesini dolduruyor. "Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Ona yalan söyleyemem. Ona zarar veremem. Şimdi olmaz."

Sözleri kesiliyor,

kırılıyor. "Lütfen."

Parmaklarım onun içinde hareketsiz kalıyor ve her zamanki kötü zamanlamasıyla August'un sesi kafamın içinde konuşuyor.

Onda sevdiğiniz şeyler - iyilik, merhamet, doğru ve yanlış duygusu - hepsi sizin için yapısöküme uğrayacak ve bir kenara bırakılacak.

Ve bunu yapamam. Her ne kadar içimdeki hayvan onu burnunun dibinde becermek istese de, onu benden uzak tuttuğu için Zo'yu cezalandırmak istese de bunu yapamam. Çünkü bunu ona yapmak, ona yapmak demek ve ben yapamam.

Alnımı kıçının çıplak kıvrımına yaslıyorum ve derin bir iç çekiyorum. İstifa. Yoksunluk. Poposuna son bir öpücük kondurup parmaklarımı içinden çekiyorum. Rafa yaslanıyor, ıslak gözleri ve diken diken kirpikleriyle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor gözyaşlarını silerek.

Başımı sallıyorum ama bir kez daha şehvetli bir meydan okuma hareketine karşı koyamayarak parlak, ıslak ve am kokan üç parmağımı ağzıma sokup yalıyorum

Her bir damlasını gözlerimle tutarak, gözlerini kapatana kadar, titreyerek ve dudağını ısırarak.

"Amını özledim," diyorum aniden.

Gözlerini açıyor ve öpücükten şişmiş dudaklarından şaşkın bir kahkaha süzülüyor. "Bunu söylememen gerekiyordu," diye azarlıyor, kıyafetlerini düzeltiyor,

Gözlerinde isteksiz bir şefkat vardı.

Elini çekiştiriyorum ve onu benimle birlikte kilerin zeminine indiriyorum. Sırtım duvara yaslanana kadar kayıyorum ve o da bükülmüş dizlerimin arasına oturuyor, başı omzuma yaslanıyor.

"Romantik şeyler söylemen gerekiyor," diye devam ediyor, başını kaldırıp bana sırıtarak. "Kukunu özledim değil."

"Ne tür romantik şeyler söylemeliyim?" Şakağında kıvrılan ince tüyleri kaldırıyorum. "Her zaman seni düşündüğümü mü söylemeliyim?"

Bana karşı hareketsiz duruyor, uzun kirpiklerini indiriyor ve gözlerinin altına gölgeler çiziyor.

"Bu iyi bir başlangıç olur" diyor.

"Ya da aslında *An Affair To Remember*'ı bana arabalı sinemadaki gecemizi hatırlattığı için izlediğimi?" İtiraf ediyorum. "Rüyamda birlikte uyandığımızı gördüğümü mü? Ya da ne zaman bir gün batımı görsem, adada yemek yediğimiz gece giydiğin o turuncu elbiseyi düşündüğümü?"

Geniş, espresso renkli gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor ve gülümsemesi büyüyor.

Bakışlarımız, o an alevlenip hava şehvet ve ihtiyaçla dumanlanana ve benim göz ardı edemeyeceğim ya da yanlış adlandıramayacağım kadar hassas bir şey olana kadar devam ediyor.

Geriye doğru eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve bu o kadar tatlı, o kadar saf ki, geri çekildiğinde başını avuçluyorum ve birkaç saniye daha orada tutuyorum. Derinleştirmek ya da daha fazlasını istemek için değil, kaydetmek için. Dudaklarının benimkiler üzerindeki hissini bu şekilde kaydetmek için.

"Sen tat gibi ananas," I söyle karşıonu ağız.

"Sen ananastan nefret ederim."

Fark edilmesi aptalca bir şey ve bunu neden söylediğimden ya da yanakları kızarmış bir halde kirpiklerini indirerek neden suçlu göründüğünden bile emin değilim.

"Ben . . . evet. Ananastan nefret ederim."

"Bir istisna mı yaptın?" Tek parmağımla kalın kaşlarını çiziyorum.

"Pek sayılmaz." Gözlerime bakmadan önce hızlı bir iç çekti. "Zo onun için yaptığım smoothie'de ananası seviyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum, sessizce onu devam etmesi, tüm bunların birbirine nasıl uyduğunu açıklaması için cesaretlendiriyorum.

"O, şey, beni daha önce öptü."

Dişlerim kenetleniyor ve ellerim kilerin zemininde yumruk haline geliyor.

"Jared, düşündüğün gibi değil. Bu uzun bir hikaye."

"Dili ağzınızda biten bir tane mi?"

"Hiçbir şey olmadı," diye beni temin ediyor, saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor, parmaklarını sevdiğimi bildiği şekilde diplerine batırıyor. "Bir anlık bir zayıflıktı."

"Onun mu, senin mi?"

"Belki ikisi de." Omuz silkiyor, gözleri yorgun. "Onu o şekilde istemem değil, ama hissettiğim ... . Bilmiyorum, istemediğim için kötü mü hissediyorum?"

"Bana böyle şeyler söylemenin bir faydası olmuyor." Yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

"Bu imkânsız bir durum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama Jared, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Ne istediğimi bilmek istemezsin ve sana söylemeyeceğim çünkü kaba ve bencil olduğumu düşüneceksin."

Parmaklarını yanaklarımda, çenemde, ağzımın üzerinde gezdiriyor, sanki beni yatıştırıyor. Burada yeterince uzun süre otururşak işe yaramaya başlayacak olmasından nefret ediyorum. Parmaklarını ağzıma hapsediyorum.

"Belki de değil," diye cevaplıyor sonunda hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Bazen gün yapmak istemediğim, tercih etmediğim ama *yapmak zorunda* olduğum şeylerle dolu olduğunda

sadece aynaya bakın ve bana kalsa yapacağım her şeyi yüksek sesle söyleyin."

"Peki bu yardımcı olur mu?" *Çünkü bundan şüpheliyim.*

"Öyle. Berbat olsa bile sadece söylüyorum ve yargılamıyorum. Sonra da gidip doğru olanı yapıyorum. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum."

"Kulağa aptalca geliyor."

Öne doğru eğiliyor, neredeyse bir bakışla benimle alay ediyor ama tam olarak değil çünkü bu çok zor ve muhtemelen aptalca bir şey yapmaya ne kadar yakın olduğumu hissediyor.

"Ama sen denemedin ki" diyor. "Ne zararı olabilir ki? Denesene. Bana sadece ne istediğini söyle. Kulağa ne kadar kötü gelirse gelsin. Söz veriyorum yargılamayacağım."

"Yargılayamaz mısın?"

"Hayır, yargılama hakkım yok, ama işin bittiğinde, sisteminden çıktığında, yapmamız *gerekeni* yapacağız. Doğru olanı."

"Tamam. Ne istediğimi duymak istiyorsun. Başlıyorum. Onu bırakıp bana gelmeni istiyorum. Buna doğru ya da yanlış demiyorum. Sadece her gece yatağımda yalnızken kapımda belirmeni umduğumu söylüyorum. Ve bana senin için önemli olduğumu söyleyeceksin. Başka hiçbir şeyin senin için benim kadar önemli olmadığını. Çünkü bunu sana ben söylüyorum. Başka hiçbir şeyin benim için senin kadar önemli olmadığını söylüyorum."

Her geçen gün inkâr etmekte zorlandığım şeyi itiraf etmeye, başka bir şey demeye bu kadar yaklaşmıştım ama Zo tüm kartları elinde tutarken bunu söylemeye hâlâ hazır değilim. Tüm avantajlar.

"Oh, Jared, ben-"

"Hayır, dinle. Onu bırakıp bana gelmeni istiyorum, ama ironik olan şu ki seni bu kadar çok istiyorum çünkü sen bunu asla yapmazsın. Kalbin, dürüstlüğün, karakterinin gücü... bunlar beni sana çekiyor."

Yüzünü ellerimin arasına almak için duraklıyorum.

"Ve ben ..." Öksürüyorum, boğazımı temizliyorum ve bir kelime arayarak ". . . Seni bunu bozamayacak kadar çok *önemsiyorum*."

Yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor, başını çenemin altına sokuyor. Çok sıcak, yumuşak, iyi ve tatlı ve Pretty Pastel kurutucu çarşafları gibi kokuyor.

"Ben de seni önemsiyorum Jared," diyor usulca. "Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapabilseydim ve şu anda hâlâ seninle birlikte olabilseydim, yapardım. Umarım buna inanıyorsundur."

Uzaktan gelen bir zil sesi cevap verme şansımı elimden aldı. Ayağa fırladı, giderken yoga pantolonunu düzeltti.

"Bu Maali olmalı," diyor, sesinde pişmanlık var. "Bu telefona yetişmem gerekiyor. Adamlarımdan birkaçının sözleşmeleri askıda."

Kilerin kapısını açarak dünyanın tekrar içeri girmesine izin veriyor.

"Tamam." Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum ve kilerden çıkıp mutfaktan çıkarken onu takip ediyorum.

"Bana birkaç dakika ver." Merdivenlerin dibinden bana bakıyor, ifadesi belirsiz. "Burada mı bekleyeyim?"

Başımı sallayarak onaylıyorum ve hayal kırıklığı içinde oturuyorum. Başımı kanepeye yaslıyorum ve onu öptüğüne dair görüntüleri beynimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ancak bu kadar zihinsel enerji harcayamayacak kadar yorgunum ve kafamda ona dokunduğu, onu aldığı tam bir sahne çiziyorum. Tek yapabildiğim yorgun bir iç çekiş. Burada bir gün izin alabilmek için bir sürü işimi hallettim. Az önce uçağa bindim. Gelmememi söylerse diye arayıp sormadım. Onu özlemekten ve azgınlıktan aklımı kaçırıyordum.

Tamam. Ve kıskanç. Ölmekte olan bir adamı. Bunun delilik olduğunu biliyorum, ama onu gerçekten öptüğünü duymak endişelerimi canlandırıyor.

"Jared."

Adım söylendiğinde gözlerimi açıyorum. Zo koridorun sonundaki kapının önünde duruyordu. Yüzümü düzeltiyor, ne kadar bitkin düştüğüne dair şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Teşhis konulduktan sonra onu televizyonda ve birkaç fotoğrafta g ö r m ü ş t ü m ama uzun zaman olmuştu. Elbette hala uzun boylu, birkaç santim

Benden daha uzun, ama acı verecek kadar zayıf. Yüzünün çelimsizliğini bir maskeyle örtüyor ve kaşlarını birbirine yaklaştırarak beni inceliyor.

"Zo, hey." Ayağa kalktım ama maske yüzünden fazla yaklaşmamam gerektiğini düşündüm. "Neden buradasın?" diye soruyor, eğer yanılmıyorsam, biraz

altta yatan düşmanlık. Birinin beni dövmek istemesi konusunda genellikle yanılmam. Bu tür şeyleri anlarım.

"Uh . . . Sadece birkaç kağıt bıraktım."

"Los Angeles'tan mı?" Şüphecilik ve kızgınlık yüzünün görünen yarısını açıkça işaretliyor.

"Şehirdeydim." Omuz silkip öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım. "Umarım sorun olmaz."

Yüzü rahatlıyor. Belki de bana kaşlarını çattığını fark etmiştir.

"Hayır, tabii ki değil." Odanın içine doğru ilerliyor, birkaç adım ötede bir yere oturuyor ve maskesini çıkarıyor. "Anladığım kadarıyla Banner'la geçmişiniz çok eskilere dayanıyor."

Ona ne söylediğinden emin değilim, bu yüzden yüzümü nötr tutarak sadece başımı sallıyorum. "Peki nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Sanki her bir organım sistematik olarak saldırıya uğruyor."

"Özür dilerim." Kendimi küçümseyerek dudaklarımı büküyorum. "Sanırım aptalca bir soruydu. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

"Banner olmasaydı her şey bin kat daha kötü olurdu." Ağzının ağırbaşlı çizgisini minik bir gülümseme çarpıyor. "Bana çok iyi bakıyor."

Düşüncelerini kamufle eden kalın kirpiklerinin perdesinden beni izliyor.

"O olmasaydı muhtemelen çoktan ölmüş olurdum. Onunki gibi bir sadakat ..." başını sallıyor ve ellerine bakıyor "... Banner gibi bir kadın hayatta bir kez gelir."

İfadesini sabit bir bakıştan başka bir şeyle onaylamıyorum, hiçbir şey ele vermiyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve önce ben benimkileri bıraktım. Ölmek üzere olan bir adamla göz göze gelmek benim bile ilgimi çekmiyor.

"Kerrington'da Banner'la birlikteydin, değil mi?" "Evet. Orada beraberdik."

"Keşke onu üniversitede görebilseydim." Gülümsemesi kolay ve sevecen. "Onunla mezun olmak üzereyken, stajı sırasında tanıştım."

"Bagley ile, değil mi? Seninle sözleşme imzaladığında."

"Daha çok *onu* ben imzalamışım gibi oldu," diyor alaycı bir ifadeyle. "Potansiyelini hemen fark ettim. O zaman da en zeki kız mıydı? Üniversitedeyken?"

Omuzlarım düşüyor, kaslarım kolay bir konunun beklentisiyle gevşiyor. Afiş harika oluyor.

"Kesinlikle." İstemsizce gülümsüyorum, Banner'ın üniversitedeki halini hatırlıyorum. Çok kararlı ve ciddiydi. "Çok zekiydi."

"O olduğunu iddia ediyor... neydi o kelime?" Zihnini yokluyor gibiydi. "Kemoterapi beynim var ve bazen ihtiyacım olduğunda doğru ifadeyi bulamıyorum. Rüküş mü? Bu muydu?"

"Rüküş mü?" Kıkırdıyorum. "Sanırım öyle diyebilirsin. Çok farklı giyindiği kesin."

"Ama bu senin için bir fark yaratmadı, değil mi?" Arkasına yaslandı ve cılız parmaklarını çelimsiz gövdesinin üzerinde birleştirdi. "Onun rüküş olduğunu düşünmedin, değil mi Foster?"

Eğlencemden arta kalan gülümseme de kuruyor ve ikimiz de ağzımız sıkı bir şekilde birbirimizi düşünmek zorunda kalıyoruz.

"Hayır, Banner'ın rüküş olduğunu düşünmemiştim," diye kabul ediyorum sonunda. "Ben onun ... olduğunu düşünmüştüm." Devam etmekte tereddüt ediyorum, neyi açığa çıkaracağımdan, neyi ele vereceğimden emin değilim.

"Güzel mi?" diye yumuşakça bitiriyor.

Beni yakından izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Evet." Sesimi duygularımdan arındırdım. "Çok güzeldi." "Yani o zaman da onu istiyordun?"

Bir an için cevap vermeme izin vermiyorum ama Banner'ın ne kadar yakın olduğunu ve olacakları duyup duymayacağını merak ederek merdivenlerden yukarı bakıyorum.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Hep Banner'ı istediğini söyledim, öyle mi?" Yüzü nötr olabilir ama gözleri öfke saçıyor.

Eldivenleri çıkarmayı tercih ederim, bu yüzden ona yalan söylemekle uğraşmayacağım. Bu konuşmayı yapmak istiyorsa, yapabiliriz. Gecikmiş bir konuşma.

"Onu ilk gördüğüm andan beri onu istiyordum, evet."

"Ve sen de istediğini alan erkeklerden birisin, öyle mi? Başkasına ait olsa bile mi?"

"Banner asla başkasına ait olmadı." Beyanımı yumuşatarak bir özre dönüştürmeye çalışıyorum ama nerede durduğumu ve neye inandığımı açıkça belirtmek istiyorum. "Pek sayılmaz."

Kafası karışırsa diye.

"Aynı fikirde değilim," diyor sertçe. "O benim kız arkadaşım olduğu için."

***WAS*!**

Başında durup geçmiş zaman diye bağırmak istiyorum.

Ona, ona ilk sahip olduğumu ve o zamandan beri sahip olduğumu ve onun sadece arada bir çizgi olduğunu söylemek istiyorum. Asla olmaması gereken bir üç nokta.

Birbirimize bakarken onun hastalığını, ölümlü olduğunu ya da onu üzersem Banner'ın ne kadar sinirleneceğini düşünmüyorum. Sadece bir tehdit görüyorum, benimle en çok istediğim şey arasında bir engel.

"Sen olduğunu biliyorum, bana ihanet ettiği kişi." Küçülmüş olsa bile sesinde ve bana bakışında bir emir var. "Ona sahip olamazsın."

"Ona zaten sahibim," diye cevap veriyorum basitçe, ayrılmalarındaki rolümü inkâr etme zahmetine bile girmeden.

Yorgun gözlerinde öfke kıvılcımları. "Onu bir kez becermek onu senin yapmaz."

Bir kere mi?

Peki ya bir düzine kez? Bir düzine şekilde?

Her yüzeyde? Her köşede?

Ağlayana kadar amını mı yiyorsun?

Onun benim olduğunu kabul etmen için ne gerekiyor Zo? Sadece söyle bana. Muhtemelen çoktan yapmışımdır.

Şu anda parmaklarımda onun tadına bakmak ister misin?

Her şeyi söylemek istiyorum ama sessiz kalıyorum. Burada oturup onunla tartışmak yanlış geliyor. Onun evinde olmak istemiyorum ve Banner'ı da burada istemiyorum. En azından birimiz gidebilir.

"Banner'a gitmek zorunda olduğumu söyle." Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "Bu konuşma için doğru zaman olduğunu sanmıyorum."

"Ne zaman yapmalıyız?" diye sorar. "Ben öldükten sonra mı? Bunu mu umuyorsun? Zamanını bekliyorsun, değil mi?"

Çökmüş gözlerini ve küçülmüş bedenini inceliyorum. Bir anıyı canlandırıyor, sık sık tekrar ziyaret etmediğim istenmeyen bir anıyı. Annem yatağında, evde "oğullarıyla" ölmeyi seçmişti. Babam ve benimle birlikte. Kendini sürükleyerek yastıkların üzerine oturduğunu ve kuşa benzeyen parmaklarıyla, eşarba sarılı başıyla ve kansız dudaklarıyla ödevlerimi kontrol ettiğini görüyorum. Her zaman hissettiğim o lanet çaresizlik bir nanosaniye için beni ele geçiriyor. O zaman olanları durduramadığım için çaresizdim, şimdi de yaptığım hiçbir şey onu geri getirmeye yetmeyeceği için çaresizim. Acaba Zo da çaresiz hissediyor mu? Hayatının savaşını verdiğini söyledi ve ben bunu görüyorum. O savaş yorgunu bakış, ölümün kendisiyle savaşmak, annem de böyle görünüyordu.

"Hayır. Umarım bu şeyi yenersin," diye cevap veriyorum sonunda, omuz silkerek, boğazım yanarak. Acımamdan hoşlanmayacaktır, o yüzden duymak isteyeceğim şeyi söylüyorum. "Bunu yapmalıyız... ne diyordun? Adil bir dövüş mü?"

Bir deri bir kemik kalmış bedenine fazla büyük gelen derin, canlı bir sesle gülüyor.

"Onu seninle birlikte olmamaya ikna etmem seni çıldırtıyor, değil mi? Senin yerine beni seçmesi. İş başa düştüğünde beni seçeceğinden endişeleniyorsun ve endişelenmekte haklısın çünkü seçecek."

Kızgınlığım ve öfkem hızla geri geliyor. Onu hevesli ellerle yakalıyorum, kalbimi kavrayan eski kederden başka bir şey hissetmeye çok ihtiyacım var.

"Hastalığınızı bu şekilde istismar edecek bir erkek olduğunuzu asla düşünmezdim."

Ayılır, gözleri tekrar donuklaşır.

"Onu elinde tutmak için her şeyi yapabilecek tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Yavaşça ayağa kalkıyor, sanki kanepeden kalktığı her santim ona acı veriyormuş gibi. Yardım etmek için uzanmaktan kendimi alıkoyuyorum. Kemikli omuzlarının gururlu duruşu bana rakibinin yardımının takdir edilmeyeceğini söylüyor. Onu suçlayamam. Beni kapıya kadar takip ediyor ve muhtemelen kapıyı arkamdan kapatıp gitmekten en az benim kadar memnun olacak. Verandaya çıkar çıkmaz temiz havayı ciğerlerime çekiyorum.

"İyi olan kazansın derdim," diyorum, o kapıda durmuş beni dışarıda bırakmayı beklerken. "Ama ikimiz de senin benden daha iyi bir adam olduğunu biliyoruz ve onu kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Ben de öyle. Her şey çok çabuk değişir. Bunu unutmamalısın." Bana dönmeden önce konağa doğru bir bakış attı. "Sen olduğunu anladığımı bilmek Banner'ı üzecektir. Bunun aramızda kalmasına ne dersin?"

"Nereden biliyorsun?" Onunla bir sır saklayacağıma dair söz vermiyorum.

Ağzında alaycı bir sırıtış beliriyor. "O gece bir toplantıyla ilgili uydurma bir bahaneyle eve geldin."

Kaşlarımı çatıyorum, hareketlerimi gözden geçiriyorum. O ziyaretten hatırlayabildiğim her kelimeyi ve duygularımı ele verecek hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Ya da niyetimi.

"Ona bakış şeklin yüzünden," diye cevaplıyor dile getirmediğim sorumu. "Ona nasıl baktım?"

Mikropları uzak tutmak için maskesini tekrar yüzüne geçiriyor, cevabı boğuk ama benim için çok net.

"Ona benim baktığım gibi baktın."

37

AFİŞ

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim Zo."

Duvardan duvara spor dünyasının en iyileri ve en parlaklarıyla dolu kalabalık salonu düşünüyorum.

"Bannini, ben iyiyim." Elimi dirseğinin kıvrımına yerleştirdi. "Aslına bakarsan, aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum."

Muhtemelen doğrudur ama ben güvenmiyorum. Zo'nun üç aylık kemoterapisi bitti. Eşyalarımız Palo Alto'dan Los Angeles'a dönüyor ama ESPN'den sonra ikinci en büyük spor kanalı olan SportsCo'nun sponsor olduğu Copeez ödül törenine katılmak için birkaç gün öne geldik. Bu akşam tören sırasında Zo'yu onurlandıracaklar ve ondan konuşma yapmasını istediler. ESPY'lerde Jimmy V Azim Ödülünü alacak. Döndüğümüzden beri iki bağış yemeğine katıldı bile. Bu çok fazla ve umarım çok erken olmaz.

"Çok fazla endişeleniyorsun." Zo saçımı öpmek için eğildi. "Ayrıca bu insanlara hâlâ hayatta olduğumu göstereceğiz."

"Kimseye kanıtlaman gereken bir şey yok."

Felsefi bir şekilde omuz silkiyor.

"Belki bunu kendime kanıtlarım." Sırıtıyor ve takdir dolu gözlerini tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor, gevşek saçlarımdan başlıyor, dar elbisemin üzerinden geçiyor ve bu geceden önce beni öldürebilecek pahalı ayakkabılarımda son buluyor

bitti. "Başka hiçbir şey olmasa bile bu seni göstermek için iyi bir bahane. Yakışıklı bir çift olduk, sence de öyle değil mi?"

"Çift" kelimesini kullanmasını düzeltmiyorum. Buradaki herkes, dünyadaki herkes bizim bir çift olduğumuzu varsayıyor ve biz de onların yanlış anlamalarını düzeltmiyoruz. Çok karmaşık ve bizden başka kimseyi ilgilendirmez.

Ve Jared'in.

Gözlerimi ondan bir iz var mı diye dört açıp geniş odaya bakıyorum. Stanford'daki sürgünümüzün son ayında umduğum kadar çok konuşamamıştık. Maali'yle yaptığım telefon görüşmesinden döndüğümde o gitmişti ve Zo oradaydı. Jared'in acil bir telefon aldığını ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. Bunu sorgulamadım ve ondan sonra Jared'le konuştuğum birkaç seferden birinde, acil bir müşteri işi yüzünden gittiğini doğruladı. İkisinin bir odada birlikte olması tüm kırmızı bayraklarımı kaldırdı. Jared'le aramızda farklı bir şeyler olduğunu hissediyordum. Zo'ya Jared'le uzun uzun konuşup konuşmadıklarını, belki ona bir şey söyleyip söylemediğini sormak istiyorum ama Jared, Zo'yla tartışmak istediğim son konu. İşler yeterince karışık.

"Aileni gördün mü?" Zo kalabalığı taramak için boynunu bükerek soruyor.

"Hayır, ama annem yoldan arayıp trafiğe takıldıklarını söyledi. Kötü bir kaza nedeniyle yollar kapanmış ama yoldalarmış."

Saatime baktım ve kaşlarımı çattım.

"Bu gidişle konuşmanızı kaçırabilirler."

Koltuklarımıza doğru ilerliyoruz ve bu sonsuza kadar sürüyor çünkü herkes durup bizimle konuşmak, Zo'ya nasıl olduğunu sormak, ne kadar iyi göründüğünü söylemek ve sahaya ne zaman döneceğini sormak istiyor. Hepsini kovmak istiyorum. Bağışıklık sistemi hâlâ iyileşme aşamasında ve bu kadar çok insanla bir arada olmak onu hasta etmesin diye dua ediyorum.

Röportaj için peşimizde dolaşan bir gazeteciyle konuşmasını kibarca bitirmesini beklerken, yeşil salon yönünden gelen Kenan'ı görüyorum. Muhtemelen kırmızı halıda yürümüştür,

Zo ve ben bunu yapmamayı seçtik. Zo'yu bu saldırganla yalnız bırakmak istemediğim için Kenan'a el salladım.

Sert yüz hatları ve heybetli fiziği çoğu kişinin onun sert bir adam olduğuna inanmasına neden olur. Pek çok konuda yanılmıyorlar, ama kalbi çok hassas.

"Nasılsın?" Sarılmak için uzandım. "Sanki bütün yaz hiç konuşmamışız gibi hissediyorum."

"Beni o kıdemsiz ajana teslim ettin," diye suçluyor hiç öfkelenmeden. Geçici olarak elden çıkarırken rahat hissettiğim müşterilerimden biriydi. Kontratı önümüzdeki iki yıl için ayarlanmıştı ve kızı ve eski karısıyla olan durumuna odaklanmak için golf turnuvası hariç her şeyden bilerek geri çekildi.

"Velayet savaşında işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Oldukça iyi. Bridget ..."

Kenan cümlesinin ortasında duruyor, bakışlarının yoğunluğu omzumun üzerinden sabitleniyor. Dikkatini neyin çektiğini görmek için o yöne bakıyorum. Ne olduğu değil, *kim olduğu*. Güzel bir kadın gözlerini kırpmadan ona bakıyor. Çırpılmış kakao gibi ince bir teni var. Platin sarısı pixie kesimi ve resmi elbisesinin bohem havası onu etrafındaki herkesten ayırıyor. Hatırlayabildiğim kadarıyla ünlü biri değil ama varlığında neredeyse hipnotize edici bir şey var. Gözlerimi ayırıp hâlâ ona takılı kalmış olan Kenan'a bakıyorum. Omzumun üzerinden tekrar baktığımda, arkasını dönmüş ve belli belirsiz tanıdık gelen küçük bir kızla konuşuyor.

"Kim o Kenan?" Hâlâ cevap vermeyince omzunu yumrukluyorum. "Dünyadan Kenan'a. Kim o süzdüğün kadın?"

Gözlerini bana dikiyor. Kenan dalga geçilmesi kolay bir adam değil ama arada bir bunu yapmama izin veriyor. "Ne kadını?"

"Gerçekten mi?" Ona inanmayan bir bakış fırlatarak soruyorum. "Şurada gözlerini alamadığın küçük peri var ya. Kim o?"

Birkaç saniye daha bana bakıyor, sanki paylaştığı şeyden pişman olup olmayacağını tartıyor.

"Adı Lotus," diyor isteksizce.

"Ya seninle çıkmalı ya da yasaklama emri çıkartmalı."

Onun derin kıkırdaması beni de gülümsetiyor. Gülümsemesi yakışıklı yüzünden yavaşça eriyor.

"Beni kontrol etmiyor. Bana zaman ayırmıyor."

"*Bunun* seni durdurmasına izin vermeyeceğine emin misin?" Meydan okuyorum. "Kenan 'Gladyatör' Ross değil."

Gözlerini deviriyor ama bakışları tekrar ona doğru kayıyor. Bir kez daha bakıyorum ve bütün havamı kaybediyorum. Yanındaki belli belirsiz tanıdık gelen küçük kız Sarai, August ve Iris'in basketbol maçında tanıştığım kızları. Şimdi August ve Iris de Jared ile birlikte ona katılmışlar.

Ve randevusu.

Sanırım kadın onun sevgilisi. Orijinal Cindy'den daha Cindy. Daha sarışın. Daha ince. Daha güzel. Kesinlikle mükemmel. Kıskançlık, medeniyet kaplamamı pençeliyor ve saçlarını doğal sarı köklerinden koparmak istiyorum. İskandinav güzelliği benimle alay ediyor, bana onun kalıbına uyduğunu ve asla olamayacağım şekilde onun tipi olduğunu hatırlatıyor. Beni ona ve alıp getirdiği bu ucuzcu tanrıçaya bakarken yakalamadan önce başımı çeviriyorum. Pek konuşmadık ama konuştuğumuzda beklemek konusunda çok netti. Zo'nun kemoterapisi bittiğinde hâlâ orada olacağını ve ne durumda olduğunu değerlendirebileceğimizi söyledi. Zo'nun başlangıçtaki öfkesi ve kızgınlığı geçti. Başka biriyle çıkıyor olsam bile gerektiğinde ona yardım etmeme izin vereceğinden eminim ama belki de Jared hayatına devam etti ve bunu bana nasıl söyleyeceğini bilemedi.

"Hazır mısın?" Zo soruyor, sonra benim bir konuşmanın içinde olduğumu fark edince Kenan'la konuşuyor. "Kenan, seni gördüğüme sevindim."

Ben çığlık atarak buradan kaçmak isterken, onlar birbirleriyle hoşbeş edip Zo'nun sağlığı hakkında konuşuyorlar. Zo'nun konuşması olmasaydı, tam da bunu yapardım. Jared'in olduğu tarafa bakmıyorum ama uzaktan bile olsa ikisinin de bu gece dağıtılan ödüller gibi pırıl pırıl ve altın sarısı olduklarını görebiliyorum, mükemmel

parlak ışıkların altında. Jared ile aynı odada bulunduğum her seferinde bir farkındalık hissettim, sanki telepatik bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi, öyle olmasını istemediğim zamanlarda bile. Şimdi bunu hissetmiyorum, onun ilgisini hissetmiyorum. Belki de tamamen ona sabitlenmiştir.

"Artık içeri girebilir miyiz, Zo?" Titrememesi için sesimi kontrol ederek soruyorum. "Lütfen mi?"

"Tabii ki." Elimi tutuyor ve ben karşı koymuyorum bile. Yalnız kaldığımızda çizgileri net bir şekilde çizmeye dikkat ettim. Dünya bizim birbirimiz için ne olduğumuz hakkında istediğini düşünebilir. Zo ve ben şu anda sadece arkadaş olduğumuzu biliyoruz, her fırsatta bana daha fazlasını istediğini gösterse de. O ve ben gerçeği biliyoruz.

Jared'in gerçeği bildiğini sanıyordum. Onun benim gerçeğim *olduğunu* sanıyordum ama belki de tüm bunlar kendime söylediğim ve onun da inanmama izin verdiği bir yalandı.

İlk ödüller boyunca, birkaç sıra ileride Cindy 2.0 ile oturan Jared'in farkında olarak uyuşmuş ve kaskatı oturuyorum. Bir kez bile dönüp bana bakmadı. Ya da bana. Belki de burada olduğumu bile bilmiyordur.

Sıra Zo'nun ödülüne geldiğinde, tüm dikkatimi ona veriyorum, zayıflık belirtisi ya da kendini yorup yormadığını izliyorum. Sahnede belli ki zayıf ama görkemli bir şekilde yürüyor, her zaman olduğu gibi ve daha fazlası. Seyirciler, o tek kelime etmeden önce sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir ayakta alkışlama için ayağa kalkıyor. Tüm salon, pek çok kişi için çok şey yapmış bu adam için duygu ve destekle doludur.

Onları gülümseyerek yerlerine oturtuyor. Sahnenin ortasındaki yerini alıyor ve yolculuğundan, pozitif kalmanın ne kadar önemli olduğundan, herkese destekleri için teşekkür ettiğinden ve hatta her şeyin bitmediğinden ve önünde daha çok yol olduğundan bahsediyor. Sanki o sahnede ben varmışım gibi gurur duydum.

Ve sonra.

Zo birkaç dakika sonra, "Ve gerçekten de burada olamazdım," dedi. "Banner Morales olmasaydı."

Sahnedeki ismim beni ürkütüyor ve kameranın ve bir sürü gözün bana çevrildiğini fark ettiğimde yüzüm alev alıyor. Doğal görünmeye çalışıyorum, ki bu asla işe yaramıyor. Doğal görünmeye *çalışıyorum*.

"Banner, gel." Zo eliyle beni işaret ediyor, gözleri duygu ve minnettarlıkla yanıyor.

Sebzelerini reddeden bir çocuk gibi başımı şiddetle sallamak istiyorum, ama bunu yapamam, tüm bu insanların önünde cesurca duran Zo'ya değil, kelimenin tam anlamıyla kendi kabuğuna çekilmiş, bedeni içinde hala savaşan sınırsız, yükselen ruh için bir kabuk. Bu yüzden ayağa kalktım ve yürüdüm, sıranın aşağısına doğru yavaşça ilerledim, düzenli ya da yoğun bir şekilde egzersiz yapamadığımın ve birkaç kilo aldığımın bilincindeydim. Yanlış bir kamera açısıyla kıçımın ne kadar kare ve geniş görünebileceğini merak ediyorum. Spanx giymediğim için pişmanlık duymak. Keşke daha az açık bir şey giyseydim diye düşünmek ve kızların bu vücuda oturan elbisenin korsajında güvenle sıkışıp kalmayacağını merak etmek. Ve tabii ki bu yüksek topuklu ayakkabıların beni yarı yolda bırakmaması ve sahneye çıkarken beni merdivenlere bırakmaması için dua etmek.

Işıklar çok parlak ve bana neden hiçbir zaman şöhretin bu tarafında olmak istemediğimi, ancak başkalarını spot ışıklarına ve orta sahaya itmekten her zaman mutlu olduğumu hatırlattı.

"Bu kadın olmasaydı hayatta olamazdım," diyor Zo, gözlerini kırpıştırarak, toplum içinde nadir görülen bir duygu gösterisiyle. "Bu ödül bizim, Bannini."

Bana herkesin içinde asla böyle hitap etmez ve bu kelime samimiyetle damlar çünkü bu binada başka hiç kimse bunun önemini anlamaz. Yüzünü dikkatle inceliyorum ve duygunun altında bir hesaplama yatıyor. Bir elinde kupayı tutuyor, ama diğer eli sahiplenici bir şekilde belimi çevreliyor.

"Bu ödülü kendim ve bana en büyük lütuf olan kadın adına alçakgönüllülükle kabul ediyorum. Benim meleğim olan kadın adına." Yüksek boyundan bana bakıyor. Kemoterapi, acı, çektiği cehennem, her zaman çarpıcı bir yakışıklılığa sahip olan yüzünde iz bırakmıştı. Şimdi yüzündeki çizgiler

Oraya kazınmış karakter, zor kazanılmış bilgelik, harap olmuş bir bedenle bile onu daha da çekici kılıyor. Gözlerinde ruhunu ve yaşama tutkusunu görüyorsunuz.

Benim için.

"*Te amo,"* diyor, gözleri çok karanlık bir tünelin sonundaki ışıkmışım gibi bana sabitlenmiş.

Onun romantik açıklaması üzerine oda "awww" sesleriyle doldu. İkimizin de ilişkimizin durumunu bildiği düşünülürse, yapmaması gereken bir açıklama. Bu gülümseme yüzümde kuruyan bir sıva gibi hissettiriyor, ama gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum, ancak onu izleyicilere bakarken buluyorum, aynı hesaplama bir noktaya kadar keskinleştirilmiş, hoşnutsuzluk yüklü. Kimin canını sıktığını, bu bakışın acısını kimin çektiğini öğrenmek için bakışlarını takip ediyorum.

Ben Jared.

Gözleri buz mavisi, cevap veren bir bakışla buz tutmuş, o kadar kötü niyetle dolu ki içgüdüsel olarak Zo'yu ondan korumak istiyorum. Ama kimi koruyacağımı bilemiyorum, onu mu yoksa Zo'yu mu? Sanki bu bir ödül töreni değil de bir savaş yarışmasıymış gibi birbirlerine bakıyorlar. Sonra ikisi de aynı anda, sanki ödül benmişim gibi gözlerini bana çeviriyorlar.

Şaşkınlık, öfke ve incinmişlik sakin yüz ifademin altında savaşıyor. Şaşkınlık içinde başımı eğiyor ve bir kez daha ayakta alkışlanırken uygun bir şekilde gülümsüyorum. Sonunda Zo beni sahne arkasına götürdü, elinde hâlâ iki ödülü, ödülü ve beni tutuyordu. Sahnenin ışıltısından ve binlerce insanın dikkatinden ayrılır ayrılmaz, irkiliyorum.

"¿Qué fue eso?" Yakındaki sahne görevlilerinin duymayacağı kadar alçak bir sesle soruyorum.

"Neydi o?" diye cevap veriyor ama onu çok iyi tanıyorum. Tam olarak ne sorduğumu biliyor.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Gözyaşlarım boğazımı yakarken soruyorum. Utanç beni boğuyor. Öfke beni konuşmaya zorluyor.

"Jared olduğunu mu?" diye soruyor usulca.

Onun onayını duymak boğazımdaki kafesten bir hıçkırığı serbest bırakıyor. Tutmak için ağzımı kapatıyorum ama kulisteki dar alanda yüksek sesle çıkıyor. Birkaç kişi dönüp bana ve bize bakıyor. Zo bizi gölgeli bir köşeye yönlendiriyor. Zo çelik gibi bir sesle, "O olduğunu hep biliyordum," dedi. "O olduğunu biliyordum. olaydan önce oydu."

"Olmadan önce mi? Bu da ne demek oluyor? Sen ne diyorsun? Ona bir şey mi söyledin?"

"Bunun bir önemi var mı?" Zo tersledi. "Eğer fark etmediysen, bu gece burada yalnız değil. Beklemenin onun sözde duygularını öldüreceğini biliyordum. Sana sadık kalmayacak, Bannini. Onun sana göre olmadığını anlamalısın. Sen ve ben, biz anlamlıyız. Sen, o ... bu doğru değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Onun sözleri, Jared'e kalem vermeyi teklif ettiğim ve onun bana ikinci kez bakmadan geri döndüğü birinci sınıf oryantasyonundan beri küçük, bilgili sesin bana söylediklerini pekiştiriyor. Birkaç saniye aptalca göz kırptım ona, aynı anda çok fazla şey düşündüm. Sahnede yaptıklarını. Jared'den haberdar olması. Jared'in benim zıttımla ortaya çıkması. Hepsi çok fazla. Yere kadar uzanan elbisemin eteklerini tuttum ve hızlı adımlarla ondan uzaklaştım.

"Banner!" diye sesleniyor arkamdan.

"Yapma." Arkama bakmadan onu uzaklaştırmak için elimi kaldırdım. "Bana bir dakika ver."

Ama bir dakikam bile yok, erteleme yok. Köşeyi döner dönmez, Jared eldiven gibi smokiniyle orada duruyor, saçları taranmış ve donuk altın rengine dönüştürülmüş.

"Ban, konuşmamız gerek."

Sesi, onu görmek bile bir an için göğsümde umut uyandırıyor - ta ki bu gece getirdiği Cindy'yi hatırlayıp Zo'nun sözlerini tekrar duyana, birbirimize ait olmadığımızı bir kez daha hatırlatana kadar. Bir kez daha neye güveneceğimi bilemiyorum. Etrafımızdaki insanların farkında olarak, taşmak üzere olan duygularımı dizginlemek için dudaklarımı sıkıca bastırıyorum ve tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum.

Tuvaletlerin tabelası başımın üstünde asılı, kutup yıldızı gibi parlıyor ve ışığı takip ederek kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum. Boş ama son engelli kabinine girene kadar durmuyorum. Duvara yaslanıyorum ve gözyaşlarıma teslim oluyorum. Kaynağını bile takip edemiyorum. Zo'nun yaptığı dublörlük mü, bir azizin onu terk etmemi zorlaştıracak, sadece halkın aşağılamasına neden olacak aşk ilanı mı? Bu gece Jared'in kolundaki Cindy'nin ona mükemmel bir eş gibi görünmesi mi? Zo'nun Jared'i becerdiğimi bilmesinin utancı mı? İhanetimle eşleştirebileceği bir yüzü, bir ismi, bir insanı olmasından mı? Bu geceki güçlü gösterisine rağmen en iyi arkadaşımı tedavisi olmayan bir ölümle kaybedebileceğim korkusu mu? Tüm bunlar ve ezici ağırlığın altında, banyoda yere çöküp ağlıyorum. Sessiz, sıcak gözyaşları her sorundan, her acıdan, her yakınlaşmadan, her çalınan öpücükten, hayatımda yanlış giden her şeyden fışkırıyor - hepsi aynı anda. Mantar patlıyor ve olacağını bildiğim gibi, gözyaşları taşıyor ve durmuyor.

"Banner."

Oh, Tanrım. Lütfen şimdi olmaz.

"Ban, burada olduğunu biliyorum." Jared'in sesi yaklaşıyor. Kabinleri açıp beni aradığını duyuyorum. Bu sadece bir zaman meselesi. Yakında kapının altındaki boşlukta ayaklarını göreceğim. Elimden geldiğince, gözyaşlarımı o kara delik şişeye geri dolduruyorum ve kendimi yukarı çekiyorum, savaşmaktan asla vazgeçmeyecekmişim gibi görünen savaşa hazırlanıyorum. Jared Foster'a direnme savaşı. Kapıyı açtığında, ben hazırım.

"Burası kadınlar tuvaleti," diyorum ona ters ters bakarak, kolundaki Cindy 2.0 imgesine tutunarak. "Beni buraya kadar takip ettiğine inanamıyorum."

"Yapmayacağımı düşündüğüne inanamıyorum." Kabin kapısını kilitliyor, aramızdaki her santim daraldıkça daralan boşlukta bana doğru yaklaşıyor.

"Burada olamazsın." Kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum, dekoltemin nasıl göründüğünün farkındayım. Gözleri göğsüme düşüyor, buzul mavisi ısıtıyor, istiyor.

Tabii ki hayır.

"Buradayım," diye yanıtlıyor sahte olduğunu bildiğim bir sakinlikle. Çenesinde bir kas kıpırdıyor. Elleri iyi giyimli pantolonunun içinde yumruk şeklinde düğümlenmiş. "Ve benimle konuşacaksın."

"Git sevgilinle konuş," diye çıkışıyorum, ondan uzaklaşıp bez değiştirme istasyonuna dönüyorum.

Kolumdan tuttu ve beni döndürdü.

"Hayır, bunu yapamazsın" diyor, gözlerinde gaz lambası gibi yanan bir öfkeyle. "Ligin koruyucu azizinin tüm dünyaya seni sevdiğini söylemesini izlemek zorunda kalmışken olmaz. Seni herkesin önünde *sahiplenmesini* izlemek zorunda kaldım ve bu konuda hiçbir şey yapamadım."

"Jared-"

"Aylardır bu konuda hiçbir şey yapamadım."

"Aylardır sikişmedim, demek istedin herhalde?" Kolumu tuttuğu yerden çekerek karşılık veriyorum. "O da bunun için değil mi? Yeni Cindy'n mi? Beklemeni beklemediğimi söyledim, ama en azından bana söyleyebilirdin, böylece bu şekilde öğrenmek zorunda kalmazdım."

"Tam olarak neyi öğrenmek?" Sesi sıfırın altına düşüyor ve yüz ifadesi bir uçurumun yüzü gibi. "Bu geceki ödül törenine katılmak isteyen İsveçli bir futbolcuyla anlaştığımı mı? Sana bunu mu söylemem gerekiyordu?"

Haklı öfkem püskürüyor, büzüşüyor.

"Ne?" Şaşkınlıkla soruyorum, yanlış mı anladım yoksa o kadar inandırıcı mı diye merak ediyorum.

"*Sikişmeye* gelince," diye homurdanıyor. "Başka bir kadınla yatmadım. Sen hayatıma geri döndüğünden beri başka birini istemedim. Başka kimseyi öpmedim. Sen de aynısını söyleyebilir misin? Çünkü seni son gördüğümde tadın ona benziyordu."

"Sana söyledim-"

"Bana hiçbir şey anlatmadın Banner." Sabırsız bir eliyle saçının düzgünlüğünü bozuyor ve küçük kabinde volta atıyor. "Bunun dışında

Bunu yapmak zorundaydın ve ben seni göremiyordum ve o daha önemliydi." "O hayatı için savaşıyordu, Jared."

"Bunu anlıyorum ama bunu seni yakınında tutmak, benden uzak tutmak için kullandı ve bunun için ona kızıyorum. Kendi oyununu oynuyordu. Başından beri ben olduğumu biliyordu. Oradayken bana öyle söyledi."

"Bunu bu gece fark ettim. Neden bana söylemedin?" Omuz silkiyor, rahatsızlığı yüz ifadesini değiştiriyor.

"Bunun seni üzeceğini, sadece daha da zorlaştıracağını söyledi ve ben de ona inandım. Sana ihtiyacı varken onu terk etmeyeceğini biliyordum ve bunun sadece daha fazla gerginlik yaratacağı konusunda hemfikirdim."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, gözleri buzdan bir parça kaybediyor, şefkatle, tutkuyla ısınıyor.

"Sana söylemeliydim," diyor usulca. "Zaten en başından beri bilmesini istiyordum."

Başımı sallıyorum, ellerinin sıcak gücüne yaslanıyorum.

"Oyunu nasıl oynayacağımı hep bildim, Ban. Her zaman her hamlenin ne getireceğini ve nasıl kazanacağımı hesapladım." Başını sallıyor, yüzünde yabancı bir çaresizlik var. "Ama bunu nasıl yapacağımı, seni bu kadar uzun süre isteyip sonra ikimizin de seni benden daha çok hak ettiğini bildiğimiz birine tekrar kaybetmeyi nasıl kaldıracağımı bilmiyordum."

Ve onun doğru olmayan sözleri benim için gerçeği kristalize ediyor. Biz bir eşiz, beklenmedik mükemmel bir çift.

İkimiz de kendi değerimizi tam olarak göremiyorduk. Kalplerimizin en başından beri herkes tarafından görülemeyen ipliklerle birbirine dikilmiş olduğunu tam olarak anlayamamak. Bizden başka kimseye ve bazen kendimize bile anlam ifade etmeyen bağlarla. Ben onun daha iyi bir dış görünüşe sahip birini hak ettiğini düşünüyordum, o da benim daha iyi bir iç görünüşe sahip birini hak ettiğimi düşünüyordu. Oysa başından beri birbirimizi hak ediyorduk. Ve o anda kalbim, birinci sınıf oryantasyonunda kampüsteki en güzel çocuğu gördüğümden beri büyüyen, gelişen ve devam eden bu duyguyu kelimelere döktü. Benim

Kalp, benim korktuğum bir şeyi dile getiriyor çünkü onun asla tam olarak karşılık veremeyeceğini düşünüyordum.

Onu seviyorum.

Kusurlarına rağmen değil. Yakışıklı olduğu için değil. Acımasız bir piç olmasına *rağmen* değil. Sadece onu olduğu gibi seviyorum. Hiç değişmese bile. Her şeyi benim gibi görmese bile. Hiç iyileşmese bile. O şu anda tam olarak istediğim gibi ve istediğim gibi. Ve bunun özgürlüğü, sevdiğiniz kişinin başka bir şey olmasına ihtiyaç duymamak ve *sonunda* sizi olduğunuz gibi istediğine *inanmak*... Yıllar boyunca, değişen elbise bedenleri ve size ulaşmak için yıkıp durduğu engeller boyunca arzusunun sabitliğinin gerçek olduğuna *inanmak*. Onun tutkusuna güvenebileceğinizi. Arzusunun gerçek olduğuna ve bazen kara kalpli bir adam olsa da sizin için hissettiklerinin saf olduğuna. Çok istemeseniz kim Jared'in beni kovaladığı kadar zor bir şeyin peşinden koşar ki?

"Öp beni," diye fısıldıyorum, gözlerimi ona dikerek. "Senin gibi tatmak istiyorum."

Gözlerinde bir uyarı fişeği parlıyor.

"Banner, bu elbiseyi giyerken ve bu akşamki gibi görünürken bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Tanrım, ben burada geniş, kare kıçım için endişeleniyordum. Spanx'sız sallantım için endişeleniyordum ve o bana son yemeğiymişim gibi bakıyordu. Yüzümü çerçeveleyen bir avucunu öpmek için başımı çeviriyorum ve sonra diğerini öpüyorum. Bileğinin sıcak derisini emiyorum, nabzını dişlerimin arasına alıyorum, kanının dilimde zonkladığını hissediyorum.

"Tanrım, Ban," diye mırıldanıyor, diğer elini belime doğru kaydırıyor, yuvarlak hatlarımın üzerinden geçerek kıçımı avuçluyor. "Şu anda fena halde azmış durumdayım. Muhtemelen yapmamalıyız. Kendimi durduramayacağım."

Pantolonunun içindeki sert siki kavramak için aşağı

uzanıyorum. "Durman gerektiğini kim söyledi?"

"Ama Zo-"

"Sen olduğunu biliyor," diyorum, boynunu öpmek için eğilerek. "Geçen hafta kemoterapisini bitirdi ve bundan sonra ne olursa olsun gerekirse ona yardım etmekten beni alıkoymayacak."

Sarsılarak yutkunur, gözlerini sıkıca kapatır.

"İtibarının zedelenmesini istemiyorum," diyor, koyu sarı kaşlarının arasına çizilmiş endişeyle. "Aldatmanı umursamadığımı söylediğimi biliyorum ama insanların senin o inanılmaz kadından başka bir şey olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Zo için yaptıkların... Seni hak etmiyorum."

"Ama yine de bana sahip olacaksın, değil mi?" Ona kendi sözlerini hatırlatıyorum "Başka seçeneğim yok," diyor kısık sesle. "Seni seviyorum."

O kelime. Az önce kalbimde ona karşı beslediğim umutsuz, ısrarcı ve inatçı tutkuya atadığım kelime. Bunu onun dudaklarından duymak, sahip olduğum tüm kararlılığı çalıyor.

"Ve seni seviyorum, Jared Foster." Kelimeleri ağzına doğru söylüyorum, bana inanması için içine üflüyorum. "Tam olarak olduğun gibi."

Onda gördüğüm, ondan duyduğum kabullenmenin aynısını benden duymak, son üç aydır benim isteğimle kontrol ettiği tutkunun üzerindeki kafes kapısını açıyor.

"Tam olarak olduğum gibiyim, ha?" Eğilip elbisemin eteğinden tutuyor ve bacaklarımın üzerinden yukarı çekiyor, serin hava ortaya çıkardığı her yeni santimimle elektrik yükleniyor. Emin parmaklarını tangamın içine sokuyor. El yordamı ya da arama yok. Jared klitorisimi bir mağarada bile bulabilir. Çoktan ıslanmış ve şişmiştim. Alnını benimkine yaklaştırıyor, nefesi dudaklarımın üzerinde ağır ve sıcak.

"Şükürler olsun," diye fısıldıyor. "Bu amcık beni inanan biri yaptı."

Hızlı kahkaham banyonun duvarlarında yankılanıyor.

"Bunu söyleyemezsin. Küfür sınırında."

"Çizgiyi aşmadığımız sürece ve sanırım bana ait olan bir kedi hakkında ne söyleyip ne söyleyemeyeceğimi söylemenden bıktım." O

Kerrington'daki günlerimizden beri aynı kötü adam olarak bana gülümsüyor, ama gözlerinde yeni bir memnuniyet var.

"O senin," diye kabul ediyorum, gülümsememem soluyor. "Ben de öyle."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru, ağzını çenemden aşağıya, boynuma doğru kaydırıyor. "Kimsenin bizi yakalamasını, senin hakkında kötü konuşmalarını istemiyorum."

"Bırak da itibarım için endişeleneyim." Yakalayana kadar ağzını kovalıyorum, öpüyorum. Onun benimkine sahip olduğu gibi sahipleniyorum. Öpüşürken inliyor ve hırlıyoruz, ellerim gömleğini pantolonunun bel bandından çekiştiriyor. Parmaklarını yukarı kalkık saçlarıma daldırıyor ve soğuk saç telleri düşerken çıplak tenimi okşuyor. Eteğimi yukarı kaldırıyor ve bir dikişin yırtıldığını duyuyorum.

"Yüzünü duvara dön." Sesi sert. Israrcı.

"Oh, Tanrım, acele et," diye dönüyorum, nefes nefese duvara yaslanıyorum. Bacaklarımın arası ıslak ve meme uçlarım dar elbisenin altında çeyrek daire gibi sert ve yuvarlak.

Fermuarının sesi Pavlovvari ve amım sanki bir kolu çekmiş gibi damlıyor, şehvetli uyarıya şartlı bir tepki. Fantezim kare kare en kötü kabusuma dönüştüğünde ellerim duvarda düzleşiyor, kıçım onun için açılı, onun için çok hazır.

"Banner!" Ses sert bir şekilde geliyor. "¿Dónde estás?"

Bu gerçekleşiyor olamaz.

"Anne?" Kafamı banyo duvarına vuruyorum.

"*Annen* mi?" Jared tıslıyor. Elbisemi bırakıyor ve aceleyle pantolonunun fermuarını çekiyor. "Sí, Madre." Gözlerimi öfkeyle kırpıştırıyorum, çılgınca elbisemi düzeltiyorum ve parmaklarımı yarı yukarı, yarı aşağı saçlarımda gezdiriyordum. "Nasıl görünüyorum?" Fısıldıyorum.

Yüzünü buruşturuyor, sanki bir lekeyi çıkarmaya çalışır gibi başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Sanki seni çoktan sikmişim gibi."

"Banner!" Annem diyor ki. "Burada olduğunu biliyorum. Seni duyabiliyorum!"

Dios.
"Geliyorum anne."

"Ben de öyle duydum," diyor, kelimelerine suçlama karışıyor.

Kapıyı açtığımda otuz yaş daha yaşlı, birkaç santim daha kısa ve kırk kilo daha dolgun olan ayna görüntümle karşılaşıyorum. Benden Jared'a kayan karanlık gözlerinde ateş ve kınama parlıyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor.

Jared bana hızlı bir bakış attı. "Ben-"

"Alonzo değil," diye tersledi. "Sen osun. Banner, nişanlının sana ihtiyacı var."

"Anne, nişanlı olmadığımızı biliyorsun," diyorum bıkkınlıkla. "O iyi mi?" "Oh, *şimdi* mi endişeleniyorsun?" Sesi etimi ısıran bir kırbaç gibi. "Dios mío! Ben ne yaptım? Alonzo bir kraliçeyi hak ederken, ben nerede hata yaptım da bir *puta* yetiştirdim?"

Hakaret canımı yakıyor ama kalbime kadar işlemesine izin vermiyorum. Daha sonra pişman olacağını biliyorum. Öfkemi ondan miras aldım. Daha soğuk kanlılıkla gelen pişmanlığı yakından tanıyorum.

"Sana ne dedi?" Jared, yüz hatlarını gerginleştiren bir öfkeyle soruyor. "Sen ona ne dedin?"

"O benim kızım. Ona istediğim ismi veririm."

"Ben burada dururken yapamazsın," diye karşılık veriyor Jared, yılmadan ve annemin kavgada bir çalı ateşi olup seni yerle bir edeceğinin farkında olmadan.

"Kesin şunu, ikiniz de." Bir elimi alnıma bastırıyorum. "Zo, anne. O iyi mi?"

"Başı dönüyor ve yorgun hissediyordu."

Başım dönüyor. Yatak odasında yerde tepkisiz yatarkenki anısı zihnime sıçrıyor ve tüm korkularım, en azından şimdilik son kemoterapi tedavisiyle geride kaldığını umduğum tüm *keşkeler* geri geliyor.

"Oh, Tanrım." Elbisemin eteklerini yukarı kaldırarak banyodan koşarak çıktım.

Zo'nun birkaç metre ötede durduğunu görüyorum, etrafı ne olduğunu bilmeyen insanlarla çevrili ama ben hemen anlıyorum. Tenindeki solgunluktan. Alnında boncuk boncuk ter.

"Bannini," diye mırıldanıyor, gözleri başının arkasına kayıyor. Dev bir kızılağaç gibi sallanıyor, düşüp yere çarpmadan önce bana doğru körlemesine uzanıyor.

"Hayır!" Benim dışımda bir yerden geliyor. Çığlığın şiddetinden boğazım ağrısa da nereden geldiğini bile çıkaramıyorum. "911'i arayın! Hemen!"

Onunla birlikte aşağıya iniyorum, başını kucağıma koyuyorum ve her sığ nefesini sayıyorum. Bu tür olaylarda genellikle acil tıbbi personel bulunur. Haklı olmak için dua ediyorum.

"Zo, uyan." Yanağına dokunuyorum. "Hadi ama. Lütfen uyan."

"Hanımefendi, onu yakaladık." Bir sağlık görevlisi kalabalığı yararak ilerliyor. "Bize ne söyleyebilirsiniz?"

Gözyaşlarımı yanaklarımdan silerek, "Kan basıncı," diyorum çabucak. "Tehlikeli derecede düşük. Kemoterapi seansını yeni bitirdi. Amiloidozu var ve susuz kalmış. Derhal sıvı alması gerekiyor yoksa organları iflas etmeye başlayacak. Stanford Amiloid Merkezi'nde çok özel bir protokol izliyor. Kayıtları için önceden arayın."

Ona Zo'nun hematoloğunun, yani baş doktorun adını veriyorum ve Zo'yu sedyeye taşırlarken başıyla onaylıyor.

"Sen onun karısı mısın?"

Kafamı kaldırdığımda Jared'in çemberin içinde durduğunu ve gizlemediği bir endişeyle beni izlediğini görüyorum.

"Hayır, en iyi arkadaşı." Yanlarında duruyorum. "Ben de sizinle geliyorum." "Tamam," dedi, Zo'nun hayati değerlerini kontrol ederken ağzının kenarı acımasızdı. Annem ağlamaklı bir sesle, "Ben de geliyorum," diyor.

"Sadece bir kişilik yer var," diyor ona hızlıca. "Cedars- Sinai'ye gidiyoruz. Bizimle orada buluşabilirsin."

Omzumun üzerinden son bir kez Jared'a bakıyorum. Boynunun arkasını kavrıyor ve anladığını belirtmek için başını sallıyor.

"Git," dedi ağzından. "Seni seviyorum."

Kendimi önümüzdeki birkaç saate hazırlarken bunun içime işlemesine, kalbimdeki sızıyı dindirmesine izin verdim. Ama cehennemde yürümeye gerçekten hazırlanabilir misiniz?

38

AFİŞ

SİREN ÇIĞLIKLARI LA trafiğinde yolumuzu açıyor ama yine de hastaneye salyangoz hızıyla gidiyormuşuz gibi geliyor. Endişe parmaklarını boğazıma sıkıca sarıyor. Benim nefes alışım da Zo'nunki kadar sığ. EMS teknisyenleri arasında aceleyle konuşulan kelimeler etrafımda karmakarışık.

Hipovolemik şok. IV resüsitasyon. İzotonik kristalloid.

Hepsini daha önce duymuş olmama rağmen hiçbiri bir şey ifade etmiyor. Zo, "Banner," diye soluk soluğa bağırıyor. Gözlerini kısa bir süreliğine açtı ama vahşi bir hayvan gibi yuvarlandılar.

Atın. Topal bir elini havada sallayarak bir şey arıyor. Beni arıyor. "Bannini?"

Elini tutuyorum. Tüm süreçlerim gecikti, şok ve panik havayı çorba gibi yoğun ve sıcak hale getirdi.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa bağırıyor, dudakları maviye çalıyor, boynundaki damarlar şişiyor.

"Bir şeyler yap," diye bağırıyorum, yanaklarımı, boynumu ve göğsümü boyayan sıcak, ıslak bir acıyla. "Bir şeyler yapmalısın. O ... oh, Tanrım, sadece ... yap ..."

Kelimelerim hıçkırıklara karışıyor

Teknisyenlerden biri, "Hanımefendi, ona sıvı veriyoruz," diyor. "Gerçekte neler olup bittiğini daha iyi değerlendirene kadar yapabileceklerimiz ya da yapmamız gerekenler sınırlı. Özellikle de durumunun karmaşıklığını göz önünde bulundurursak, yarardan çok zarar verebiliriz."

Zo, "Banner, dinle," dedi, sesi titrekti.

"Konuşmaya çalışmayı bırak." Parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Sadece nefes al, Zo. Neredeyse geldik."

"Çok üzgünüm," diyor tekrar, zar zor duyuluyor. Gözlerinden kulaklarına yaşlar süzülüyor. "Foster hakkında."

Dudaklarında Jared'in adını duyunca irkilerek nefes alıyorum. Gözyaşları hastalığını Jared'le beni ayırmak için kullandığı için mi yoksa Jared'i istediğim için canı yandığı için mi bilmiyorum. Her iki olasılık da kalbime bir kazık saplıyor.

"Hayır, hayır, hayır." Yüzümü göğsüne bastırıyorum, smokininin altında hala zayıf. "Üzülme. En las buenas."

Kalın.

Gözleri benimkileri yakalayıp tutacak kadar uzun süre açık kalıyor, geniş ağzında küçük bir gülümseme beliriyor.

"En las malas," diye fısıldıyor.

İnce.

Göz kapakları sanki bir saniye bile fazla yorgunmuş gibi düşüyor ve tekrar kayboluyor.

"Zo!" Elini sıkıyorum ve yüzüne hafifçe vuruyorum. "Sakın ölmeye cüret etme, seni bencil piç. Sakın..."

Hıçkırıklar kelimelerimi tüketiyor, gözlerim yaşlarla öyle bulanıklaşıyor ve yanıyor ki önümü göremiyorum. Tepemdeki siren gibi feryat ediyor, hayal kırıklığı ve korkuyla titriyorum.

"Buradayız," diyor içlerinden biri.

Önceden her şey yavaşlamış, zaman ve hareket yapışkanlaşmış ve sürükleniyor gibiydi. Şimdi ise yağlanmış ve hızlı. Her kelimenin hızlı ve kesik kesik olduğu bir faaliyet telaşı. Her hareket bulanık. Zo'yu gelmemizden birkaç saniye sonra götürdüler ve ben bekleme odasının ortasında tek başıma, elbisem ve topuklu ayakkabılarımla uyumsuz bir şekilde durmak zorunda kaldım.

"Banner!" Annem bekleme odasına giriyor, ardından babam, Anna, yeğenim ve kız kardeşim Camilla geliyor. "Nerede o?"

"Az önce onu aldılar." Boğazım düğümleniyor ve daha fazla bir şey söyleyemiyorum.

Korkularım omuzlarımda kayalar ve karnımda çakıl taşları gibi hissediyorum.

Annem bir şey söylemiyor ama bana bakışıyla az önceki hakaretini tekrarlıyor.

Puta.

O ve ben birbirimize bakıyoruz, hayatı için savaşan adamın benim sevdiğim adam olmadığını biliyoruz. En azından annemin istediği şekilde değil, ama hayatımın hiçbir bölümünü başkalarını memnun etmek için yaşamıyorum ve aşk hayatımı başkalarının emirlerine göre yürütmekten çok yoruldum.

"*Mi niña*," diyor babam, beni *kendine* yaklaştırarak.

Kollarına, tanıdık kokusunun içine düşüyorum. Eğer talaşın bir kokusu varsa, babam her zaman inşaat şantiyelerinde bulunduğu için bu kokuyu taşır. Bu bana, bize elinden gelen en iyi hayatı sağlamak için ne kadar çok çalıştığını hatırlatıyor. Kolları bana, o kadar yükseği göremediği, Ivy League kolejlerini hayal edemediği ya da ortalama bir insanın kavrayabileceğinin ötesinde yetenekli, son derece zengin insanlarla çevrili bu hızlı tempolu hayatı yaşayamadığı zamanlarda bile hayallerimi nasıl sürekli desteklediğini hatırlatıyor. Beni her konuda destekledi. Şimdi de destekliyor.

Annemin sesi son bir saatin kaosunda bulmayı başardığım küçük huzur parçasını kestiğinde hâlâ babamın göğsüne gömülmüş durumdayım.

"Buraya gelmeye cüret ediyorsun," diye tersliyor.

Kafamı kaldırıp çevirdiğimde Jared'in bekleme odasında durduğunu, kot pantolonunu ve Wharton School of Business tişörtünü değiştirdiğini görünce şok oluyorum.

Çalışılmış bir sabırla, annemin bakışlarını tutuyor ve cevap vermeden sert sözlerini emiyor - onun için bir başarı, biliyorum.

"Ben, uh. . ." boğazını temizledi ve bana küçük bir çanta uzattı ". . bir süre burada kalırsan üzerini değiştirmek isteyebileceğini düşündüm. Iris işe

yarayabileceğini düşündüğü bazı şeyler gönderdi."

Babam Jared, ben ve son olarak da annemin kızgın yüz ifadesi arasında bir bakış atıyor.

"Jared, selam. Teşekkür ederim." Yanına gidip minnettar bir gülümsemeyle çantayı alıyorum. Ona bu kadar yakın olduğum için vücudum uğulduyor. Seks için değil. Sadece onun tarafından tutulmak ve bakılmak için. Bu beklemek zorunda.

"Baba, bu arkadaşım Jared." Annemin bu kelimeyle alay etmesini duymazdan geliyorum.

arkadaş. "Jared, babam, Marco, kız kardeşim Camilla ve yeğenim Anna."

"Merhaba." Jared ailenin her bir üyesine hafifçe gülümsüyor ve başını öne eğiyor.

Sanki bir davulun içindeyiz, hava çok gergin, gerilim ve sorularla dolu. Ve kız kardeşimden merak ve takdir. İlgi dolu bakışları Jared'in uzun boylu, atletik vücudunda, yüzünün keskin hatlarında ve saçlarının kırışıklığında geziniyor. Bir zamanlar kız kardeşimin ilgi duyduğu herhangi bir erkeğin onu tercih edeceğini varsayarak erteleyebilirdim, ama bu sefer öyle olmadı. Açıklamam gereken çok şey olsa da, en başından beri bu adamın sınırların dışında olduğunu bilmesini istiyorum. Her şeyden çok, bana sarılmasına ihtiyacım var ve bunu henüz açıkta yapamayız.

"Jared." Dikkatini çekmek için elimi koluna koyuyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Başını sallıyor, biraz rahatlamış görünüyor.

"Hemen döneceğim," dedim aileme. Cep telefonumu kaldırıyorum. "Doktor bir iki dakika içinde gelirse arayın."

Spekülasyonları bizi koridorda kovalıyor ama en azından önümüzdeki birkaç dakika için umurumda değil. Boş bir hastane odasına giriyorum, Jared'i elimden tutup arkamdan sürüklüyorum ve kapıyı kapatıyorum. İçeri girer girmez kolları beni sardı. Başımı boynunun kıvrımına yaslıyorum ve gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Uzun zamandır bu kadar çok şey yaşamamıştım ve bu gece beni uçurumun kenarına itiyor gibi görünüyor. Birkaç damla gözyaşı teninin sıcaklığına sızıyor ve iri bir eli yüzümü kavrayıp saçlarımı geriye itiyor.

"Hey, sorun yok," diyor yüzüme bakarak. "Bırak gitsin, Ban."

Sözleri o kadar düşünceli ki ve tam da ihtiyacım olduğu anda yanımda olması, bir anlığına kendimi bırakabileceğimi hissettiriyor. Son birkaç aydır taşıdığım, beni yer yer çatlatan ve bazen çok ağır gelen yükü bir kenara bırakabilirim.

"Tanrım, Jared." Kendimi toparlamaya çalışırken gözyaşlarım uzun süre kelimelerimi boğuyor ama akışı engelleyemiyorum. "Ambulansta çok korktum. Öleceğini sandım."

Son üç aydır kendime düşünmek için bile nadiren izin verdiğim o kelimeyi söyleyemiyorum.

Jared, "O iyi olacak," diye beni temin ediyor. "Bunu biliyorum. O adam bu şekilde gitmeyecek. Hayatımı zindan etmek için bile olsa burada kalacaktır."

Bu, yapacağını bildiği gibi benden küçük bir gülümseme kopardı. Parmaklarımızı birleştirip ona bakıyorum, yakışıklı yüzünü ve hemen hemen sadece bana ayırdığı nadir şefkati görüyorum.

"Bence ikiniz bir gün çok iyi arkadaş olacaksınız," diyorum ona ve bunda ciddiyim. Doğru koşullar altında ve biraz zamanla, birbirlerinin farklılıklarını takdir ettiklerini görebiliyorum.

Jared bu konudaki kuşkusunu tek kaşını kaldırarak ifade ediyor.

"Umarım fırsatımız olur." Beni iki yataklı boş süitin küçük banyosuna doğru çeviriyor. "Git üstünü değiştir ki ailenin yanına dönebilelim. Önümde onlarla yeterince zorlu bir yol var."

Bu doğru olabilir, özellikle de annem için, ama bunun benim hislerimi değiştirmeyeceğini bilmesini istiyorum.

Sırtım banyo kapısına dönük bir şekilde üzerimi değiştirmeye hazırlanıyorum.

Ona tekrar "Seni seviyorum," diyorum ve cevap beklemeden banyoya dönüyorum, ama Jared beni o kadar kolay bırakmıyor. Tam elbisemin fermuarını açarken kapı açılıyor.

"Bunu söyleyip gidemezsin," diyor, sesi düzensiz, gözleri yepyeni bir şeyle parlıyor. Sözlerimin doğurduğu bir şey. "Ben

henüz alışamadım."

Elbiseyi çıkarıyorum, en azından askısız bir sütyen olduğu için minnettarım ve Iris'in gönderdiği tişört ve yoga pantolonunu giyiyorum. O benden çok daha küçük, bu yüzden esnek kıyafetler seçmesine sevindim.

"Tekrar söyle." Tam önümde durana kadar odanın derinliklerine doğru ilerliyor. "Tekrar duymam gerek."

"Seni seviyorum," diyorum, sesim ölçülü ve dürüst. "Sanırım uzun zamandır seviyorum."

Yanağımı okşuyor ve saçlarımı öpüyor.

"Ben de," diyor, gözlerindeki ifade sesindeki rahat tonu yalanlıyor. "Tam olarak son sınıftan beri."

Telefonum çalıyor, gülümsemelerimizi çalıyor.

Arayan annemdi. "Selam anne. Bir haber var mı?"

"Doktor az önce çıktı," diyor, sesi onaylamaz bir tonda. "Eğer söyleyeceklerini dinlemek için zaman ayırabilirseniz."

Cevap bile vermiyorum. Son üç aydır yaptığım tek şeyin zaman ayırmak olduğunu ona hatırlatmaya zahmet etmeyin. Anneme ya da başka birine karşı kendimi savunmak zorunda değilim. Beni tamamen anlaması gereken tek kişi Zo ve sanırım artık o da anlıyor. Umarım bunu öğrenme şansım olur.

Bekleme odasında ailemle tekrar bir araya gelir gelmez doktor bilgilendirmesine başladı.

"Onunla birlikte kim geldi?" diye soruyor doktor, tüm yüzlere bakarak.

"Bendim," diyorum aceleyle. "Yapabileceğimi düşündüğüm her şeyi yaptım. "Yapabileceğimi düşündüğüm her şeyi yaptım.
kemoterapisini yeni bitirdiği için iyi olacaktı ama sanırım bazı organ fonksiyonları hala tehlikede. Bu çok fazlaydı ve çok üzgünüm. Eğer o-"

"Muhtemelen onun hayatını kurtardınız," diye araya giriyor doktor, bana bakışı nazik ve asla çok uzakta görünmeyen suçluluk duygusuna merhem oluyor. "Bize verdiğin onca şeyi çözmek zorunda kalsaydık ve seninle temasa geçmemiş olsaydık

Stanford hemen gelseydi, muhtemelen onu kaybederdik. Kelimenin tam anlamıyla ölüm sürecindeydi. Organları iflas etmeye başlamıştı."

Doktorun sözleri üzerine farkında olmadan Jared'in elini tutuyorum, en iyi arkadaşımı kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken. Nefeslerimi yavaşça alıp vermeye zorluyorum.

"Şu anda vücudunu salin solüsyonuyla yıkıyoruz," diye devam ediyor doktor. "Dinleniyor ve birkaç gün iyileşmek için burada kalacak, ancak istikrarlı bir şekilde iyileşmeye devam edecek."

"Onu ne zaman görebiliriz?" Zo'nun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istediğim için soruyorum.

"Onu şimdi görebilirsiniz." Bakışları sıraya dizilmiş tüm hevesli yüzlerde geziniyor. "Her seferinde sadece iki kişi, lütfen."

Jared'in elini sıkıp bırakıyorum ve doktorun Zo'nun dinlendiğini söylediği yere doğru yürüyorum. Beni takip eden ikinci kişinin kim olduğuna bile bakmadan doğruca Zo'nun yanına gidiyorum. Uyuyor ama yine de onunla konuşmam gerekiyor.

"Ödümü kopardın," diye fısıldıyorum ve eski boyutuna kıyasla kocaman ama hâlâ iskelet gibi olan elini tutuyorum.

"Seni o kadar korkuttu ki ilk fırsatta yeni erkek arkadaşınla kaçtın mı?" Annem arkamdan ana dilimizde soruyor.

Ona omzumun üzerinden sakinleştirici bir bakış gönderiyorum.

"Anne, neden bahsettiğini bilmiyorsun ve şimdi zamanı değil."

"Zamanı ne zaman gelecek, Bannini?" diye sorar, gözleri üzgün ve kızgındır. "Bu adam seni seviyor."

"Ve onu seviyorum," diye bağırıyorum, yüz ifademi tüm gücümle ona yansıtmak için dönüyorum. "Onu sevmeseydim son üç ayı atlatabilir miydim sanıyorsun? Onu sevmeseydim kök hücre replasmanı olduğunda bunu tekrar yapmaya hazır olur muydum?"

"Oh, senin aşk anlayışın bu mu?" Annem sert bir kahkaha attı. "Onu sıradan bir fahişe gibi aldatmak mı?"

Sessizim çünkü onun suçlamasını tamamen reddedemem. Zo'yu aldattım ve Jared'i ne kadar sevsem de, birbirimize ait olduğumuzdan ne kadar emin olsam da, yaptığım şeye ya da Zo'yu incitmeme asla göz yummayacağım.

"Görüyorum ki savunman yok," diye devam ediyor anne. "Onunla yattın mı?

Bu *gringo* ile mi?"

"Evet anne," diye cevap veriyorum usulca, gözlerim yaşarıyor. "Ben yaptım."

"İtiraf ediyorsun." Başını sallıyor, onaylamamasının üzerinde bir hayal kırıklığı katmanı var. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim. Ailemizi utandırman, kendini bu şekilde rezil etmen kabul edilemez."

"Biliyorum anne. Zo'dan özür diledim."

"Biliyor mu?" Annem soruyor. "Yani sadece bu hastalığı değil, kırık bir kalbi de mi var?"

Tanrım, buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Her kelime bir mezarın üzerindeki ağır bir toprak yığını gibi beni diri diri gömüyor.

"Dur." Tek kelime arkamdan, Zo'dan geliyor. Onun gibi ince ve zayıftı ama içindeki çelikten şüphe etmek mümkün değildi. "Onunla böyle konuşma."

"Ama Zo," diyor annem yatağa doğru ilerleyerek. "Seni aldattı mı? Sana sadakatsizlik mi etti?"

"Neredeyse ölmek, bazı şeyleri odak noktasına getirmenin bir yolu" diyor. "O bana aşık değil."

Güzel ağzında hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Bunu artık kabul edebilirim," diyor benimle bakışarak. "Bana aşık olmayabilir ama beni seviyor. Ona ihtiyacım olduğunda beni seçti. Bu gece hayatımı ilk kez kurtarmıyor ve hiç kimsenin, senin bile, annemin, onun aleyhinde konuşmasına izin vermeyeceğim."

Yorgun ve niyetli bakışlarını annemden bana çeviriyor.

"İyi insanlar kötü şeyler, yanlış şeyler yapabilirler," diyor. "Ama yine de iyi insanlardır, yine de harika şeyler yapabilirler ve Banner bunu fazlasıyla kanıtladı."

"Zo," diye boğuldum. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Ben de her zaman doğru olanı yapmadım, Bannini," diye usulca araya girdi. "Seni affediyorum. Kendini affet ve sonra da seni sevdiğin kişiden uzak tuttuğum için beni affet. Seni seven kişiden. O gece evine adımını atar atmaz bunu anladım."

Sert bir kahkaha sığ nefes alışını kısa süreliğine kesiyor.

"Kahretsin, o noktada nasıl hissettiğini bildiğini bile sanmıyorum" diyor. "Ve bir bakıma, o zamandan beri bununla savaşıyorum."

Hıçkırıklarımı bastırıyorum. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Sadakatsizliğimin yükü nasıl da boynuma dolanmış bir taş gibiydi, aylardır sürüklediğim bir şey. Üzerimdeki ağırlık kalkıyor ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Ve kalbim en başından beri, Bagley'nin ofisinde beni bilinmezlikten çekip aldığı ve hayal ettiğimin bile ötesinde bir geleceği belirleyen bir rotaya soktuğu o ilk günden beri ona duyduğum sevgiyle kabarıyor.

"Teşekkür ederim, Zo." Yanağından öpmek için eğildim. "Her şey için."

Vücudunu dinlenmeye zorlamak için verdikleri ilaçlara yenik düşerek tekrar uykuya dalmaya başladı bile. Döndüğümde annemin ıslak gözlerle beni izlediğini görüyorum. Henüz bağışlama yok ama en azından şimdi daha fazla anlayış var.

"Gitmeliyiz," diyorum sertçe. "Bırakalım dinlensin."

Annem çantasından gümüş bir haçla süslenmiş bir tespih çıkarıyor ve hastane yatağında yatan Zo'nun eline sarıyor. Aynı anda dışarı çıkıyoruz, Jared'in kapıya bakan duvarın önünde yerde oturduğunu görünce ikimiz de duruyoruz. Kendini yukarı çekip, heybetli boyuyla ayağa kalktı. Yanımdaki annemi ya da kapının diğer tarafındaki Zo'yu bile düşünmüyorum. Sadece nereye ait olduğumu biliyorum. Kollarımı boynunun arkasında birleştiriyorum ve kendimi onun vücudunun tanıdık gücüne bırakıyorum, beni daha da sıktığında, başını boynumdaki saçlara gömdüğünde neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum. Kalıyoruz

uzun dakikalar boyunca bu şekilde. Annemin hızlı adımlarla bizi yalnız bırakarak geri çekildiğini duyuyorum ama geri çekilmiyorum. Henüz değil.

"Hâlâ benden hoşlanmıyor, ha?" Boynumun kıvrımına doğru gülüyor ve sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

"Şu anda o da beni pek sevmiyor ama zamanla alışacaktır." "Umarım gelir, ama g e l m e z s e , yine de birlikte oluruz." İfadesi ağırlaşıyor. "Aramıza çok fazla insan, çok fazla kez girdi. Bize. Bir daha olmaz."

Bu adam, bu güzel, ulaşılmaz adam benim. Ve o beni bir Mack kamyonu gibi seviyor - gelmeye devam eden ve yoluna çıkan hiçbir şey için durmayan devasa bir kamyon. Böylesine tekil bir odağın nesnesi olmak bunaltıcı olabilir ama aynı zamanda dünyanın en güzel duygusudur.

"Bunu sonsuza dek istediğini mi söylüyorsun?" Hiç olmadığım kadar kendimden emin bir şekilde soruyorum.

"Temelli mi?" Kaşlarını çatıyor ve başını hızlıca sallıyor. "İyilik için çok sterilize edilmiş. Ben senin kirini, acını ve karanlığını istiyorum. Zayıflığını ve kusurlarını."

Yanaklarıma ve burnuma öpücükler serpiyor, bana dokunduğu her yere hayranlık bırakıyor.

"Seni sonsuza kadar istemiyorum, Banner," diyor. "Seni sonsuza dek istiyorum." Sözlerindeki geleceği, çizdiği resmi duyunca nefesim kesiliyor.

"Seni seviyorum," dedi bana tekrar. "Bırakın hissetmeyi, bunu söyleyebileceğimi bile düşünmüyordum, ama senin için hissediyorum."

Bana bakmak için kayıyor.

"Bu kelimeyi uzun süre kendime bile söyleyemedim çünkü senden kesinlikle emin olmam gerektiğini düşündüm."

"Peki ya sen?" Kollarımı beline doluyorum. "Benden eminim, yani."

"Evet, ama daha çok kendimden eminim. Seni seviyorum ve sen sevmesen bile beni geri sevseydin, yine de senin için en iyisini isterdim." Şöyle bir baktı

omzumu kapalı hastane kapısına dayadım. "Sanırım seni bu şekilde seviyor. Seni gitmene izin verecek kadar seviyor."

"Peki gitmeme izin verir misin?" Soruyorum, sorunun etrafında hınzırlık ve umut dolanıyor. "Eğer kaçmaya çalışırsam?"

Bana bakıyor, o buz mavisi gözleri, isteyeceğimi hiç düşünmediğim ama ondan gelen sahiplenmeyle parlıyor ve beni tahrik ediyor.

"Neden benden tekrar kaçmayı denemiyorsun ve biz de bunu öğrenmiyoruz?"

İkimiz de gülerek yumuşak bir öpücük konduruyoruz çünkü kovalamacadan ne kadar hoşlandığını biliyoruz.

Ve beni yakalamasına izin vereceğimi.

39

AFİŞ

Kızım, uyansan iyi olur! Dünya seni izliyor ve bekliyor!

Telefonumu kapıp uygulamayı sessize alamadan kaslı bir önkol bana doğru uzanıyor, komodinin üzerinden alıp duvara fırlatıyor.

"Telefonumu susturmanın en iyi yolu bu olmayabilir," diye mırıldanıyorum yastığıma doğru.

"Oldukça etkili olduğunu düşünmüştüm." Jared'in derin, uykudan pürüzlenmiş sesi göğsünden sırtıma doğru gürlüyor. "Her sabah o lanet uygulamayla."

Kırılmaz kılıflara sesleniyorum.

"Uyuyorsun," diyor. Yorganın altında sırtımı göğsüne doğru çekerek bizi birbirimize sabitliyor.

"Kalkmam gerek." İtirazım nispeten zayıf çünkü çok yorgunum ve bu hafta her sabah erkenden spor yaptım ve her gece geç saatlere kadar çalıştım. Cumartesi sabahını Jared'la yatakta geçirmenin bir çekiciliği var.

"Bence yatakta kalmalısın," diyor, fısıltısı saçlarımın arasından kulağıma doğru yol buluyor.

Yüzümde muzip bir gülümseme filizleniyor ve on yıldan uzun bir süre önce ıssız bir çamaşırhanede sıkma devirleri arasında bizim için her şeyi başlatan sözleri söylüyorum.

"Beni ikna et."

Boynumdan esen boğuk kıkırdama tatlı anılar barındırıyor ve kirli vaatlerde bulunuyor. Omzumun ve kolumun üzerinden öpücükler geçiyor. Sırtımda, açık ağzıyla bana cömertçe davranıyor, omurgamı kaplayan sığ oluğu nazikçe yalıyor. Yorganı yataktan itiyor ve serin hava tenime tüylerimi diken diken ediyor. Beni sırtüstü çeviriyor, dizlerinin üzerinde duruyor ve bana bakıyor.

Şafak sökmek üzere ve sabahın erken saatlerinde güneş ışığı pencerelerden süzülüyor. Henüz tam parlak değil ama üstümdeki adamı aydınlatmaya yetecek kadar ışık var. Adını koymaya korktuğum duyguları görmeme yetiyor, o da öyle. Sevgisi çok açıktı. Sözsüz ama boğazımdaki elinin saygılı dokunuşunda dile geliyor. Göğüs kafesimin üzerinde kayan, kalçamdan aşağı inen ve uyluğum boyunca amıma doğru amansızca ilerleyen parmaklarında tutkulu.

"Oh." İçimde tomurcuklanan sıkı sinir düğümünü okşarken tek kelime nefesimi kesiyor.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, diğer eliyle göğsümü buluyor, avuçluyor, sıkıyor, yoğuruyor, bacaklarımın arasındaki sabit, şehvetli ritmik işkenceyle işbirliği yapıyor. Parmakları sadece içime girmiyor. Arıyor, zevkimi ve sırlarımı arıyor. Arzu, yatak odamın penceresinden giren güneşe açılan bir sabah zaferi gibi çiçek açıyor. Birkaç dakika içinde boşalıyorum, utanmadan, bacaklarımı iyice gererek, dizlerimi yukarı çekerek, orgazmdan alabildiğim her hazzı ahlaksızca sıkarak, kendimi tamamen onun dokunuşuna ve görüşüne açarak.

"Seni istiyorum," diye nefes alıyorum, dalga çekilirken gözlerini gözlerimle yakalıyorum. "İçimde."

Kendinden geçmişti. Nefesleri düzensizdi, ben boşalana kadar bana dokunduğu için göğsü derin iniş çıkışlarla inip kalkıyordu. Sadece izlemekten. İstek ve ihtiyaç bakışlarında dönüyor, dönüyor, parıldıyor. Oradaki açlık bir canavar ve ben onun tek odak noktasıyım. Avlanmanın, takip edilmenin heyecanını hissediyorum.

Yakalanma ve ele geçirilme vaadi. Kontrolü pamuk ipliğine bağlı ve ben onun sikini tutmak için uzandığımda bu kontrol kopuyor.

Başparmağını sırılsıklam kıvrımlarımdan aşağıdaki sıkı, büzülmüş deliğe kaydırıyor, beni yağlıyor, hazırlıyor.

"Bunu istiyorum." Homurdanıyor. Dişlerinin arasında eziyor.

Başımı salladım. Beni bu şekilde ilk kez götürmüyor. Her zaman serttir ve acı ile mutluluğun ince çizgisinde gezinir.

Ve hep daha fazlası için yalvarıyorum.

Hâlâ dizlerinin üzerinde duruyor, kayganlaştırıcıyı almak için komodine uzanıyor ve ben de onun bu meşguliyetinden yararlanarak eğilip sikini ağzıma alıyorum.

"Kahretsin, Ban." Küçük şişeyi bir yumruğuyla sıkıyor ve diğer yumruğunu saçlarıma dolayarak öne doğru düşüyor, dudaklarımın onun etrafındaki çalışmasını perdeliyor. Şişe yatağa düşüyor, atılıyor ve unutuluyor. Her iki eli de başımı kavrıyor ve kendini ağzımın derinliklerine, boğazıma doğru itiyor. Agresif itiş yüzünden biraz boğuluyorum.

"Nefes al," diye emrediyor ama bırakmıyor, geri çekilmiyor. Asla yapmaz. Bunu istemediğimi biliyor. Kalınlığını, ağzımın içinde sürtünen ve boğazımın duvarlarını geren aletinin ham itişini karşılamak için çenemi düşürüyorum. İnliyor, başını geriye atıyor. Yüzündeki terk edilmiş zevke tanıklık etmek beni yine kendi yüksekliğimin peşine düşürüyor. Ellerimi bacaklarımın arasına sokuyorum, onun güçlü vuruşlarının her biriyle senkronize bir şekilde kendimi okşuyorum.

"Bu şekilde boşalmak istemiyorum," diyor, sarsılarak ve eğilerek çenemi büyük bir eliyle kavrıyor. Başparmağıyla şişmiş dudaklarımdaki hafif pre-cum izini ovuyor ve sonra beni öpüyor, ağzımdan kendi tuzluluğunu yudumluyor.

"Arkana yaslan."

Yapıyorum. Kayganlaştırıcıyı tekrar eline alıyor ve beni çarşaflarımızın çökmekte olan pamuğunun üzerinden yatağın kenarına sürüklüyor. Ayak ucunda duruyor, bakışlarımı tutuyor

O sırada dar deliğimi soğuk sıvıyla yağlıyor. Bacaklarımı göğsüne doğru çekerek uyluğumun içindeki hassas deriyi okşuyor.

"Çok fazlaysa söyle."

Çenesi sıkılaşıyor, kasları bronzlaşmış, altın rengi sakallı tenine baskı yapıyor. Kıçıma santimetrelerce giriyor. Geniş başı zorla içeri giriyor ve nefesim kesiliyor. Bu her zaman en zor kısımdır, ilk ihlal. Kalın, hoş bir giriş. Baskı hissi, sikinin kıçımda gizlenmiş sinir ağını okşamasının verdiği dayanılmaz zevkin habercisi.

"Aman Tanrım." Yutkunuyorum ve boynumu bükerek nefes almak için havaya yalvarıyorum. Yavaşça başlıyor, acı ya da rahatsızlık belirtisi var mı diye yüzümü izliyor. Temkinli bir şekilde başlıyor, ama her girip çıkışı dikkatini ve düşüncesini azaltıyor.

Canavar sadece sikişmek isteyene kadar.

Kalçalarımı göğsüne doğru kavrıyor ve piston gücüyle içime giriyor. Vücudum onun çekilmek için bıraktığı milisaniyenin bile yasını tutuyor ve tekrar içeri girdiğinde doluluğu kutluyor.

"Benim için aç," diyor, sesi çaresiz ve emredici.

Ne istediğini biliyorum ve popomu iki elimle kavrıyorum, geriyorum, yanaklarımı ayırıyorum ki yolunu kolaylaştırsın.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Çok yoğun. O kadar derine giriyor ki, her itişte içim parçalanıyor.

Kontrolü ele alarak, bacaklarımı göğsünden indirip açık bırakacak kadar duraklıyor ve dizlerimi göğsüme doğru itiyor. Dudağını ısırarak, dizimin hemen altında uyluğumun iç kısmını kavrayarak girip çıkarken kendini izliyor. Sırada ne olduğunu biliyorum ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Başparmağı amımı tekrar ziyaret ediyor, önce nazikçe, neredeyse ihmal ettiğim için bir özür gibi, sonra çenesi sertleşiyor ve avucunu açık dudakların üzerine düz bir şekilde bastırıyor, elini klitorisimin üzerinden defalarca geçiriyor. Yıkıcı zevke karşı istemsizce bacaklarımı kapatıyorum.

"Dur. Aç," diye aniden emrediyor, bacaklarımı geriye doğru açıyor ve dizlerimi tekrar yukarı kaldırıyor. Klitorisimi okşuyor ve başparmağını amıma sokuyor, bir yandan da kıçıma vuruyor. Orgazm, omurgamın dibinde sımsıkı sarılmış kaslardan yükseliyor ve sırtımda patlıyor, bacaklarımdan aşağı bir meteor yağmuru yağıyor, ayaklarımdan ve ayak parmaklarımdan kazanıyor. Bu his beni çığlık atıp başımı sallayana ve çarşafları kavrayana kadar ele geçiriyor.

"*Dios. Dios," diye* mırıldanıyorum, o güçlü temposunu sürdürürken bile bitkin düşüyorum. Göğsünün ve karın kaslarının yontulmuş işçiliğinden ter damlıyor. Nemli saçları kıvrılıyor.

Ne zamandır beni beceriyor? Umarım hiç bitmez.

"Tanrım, çok yaklaştım," diye homurdanıyor. "Sik, sik,

sik."

Çekiyor ve kıçıma, kalçalarımın arkasına, karnıma sıcak bir akıntı sıçratıyor. Başını geriye atıyor, mağrur ve aslan gibi, sonra bana bakıyor, vücudumu süsleyen kremsi akıntıları içine alan bakışlarla sahipleniyor.

Ve sonra onu ovuşturuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, tüm yabancı uyaranları ve dokunma dışındaki her duyuyu engelliyorum. Dünya, özünü tenime masaj yapan parmaklarının çıkıntılarına kadar daralıyor. Bacaklarımın arasındaki şiş dudaklara ve kabaca meme uçlarıma sürterek bizi en ilkel şekilde birleştiriyor. Zevk kontrol edilemeyecek kadar arttığında, tekrar boşalıyorum. Farklı bir şekilde. Sessizce. Gürültüsüz. Tüm varlığım iç çekiyor. Bedenim öyle bir tutkuyla boşalıyor ki, sesimi çalıyor. Yıkıcı derecede muhteşem bir an için duran kalbim, göğsümde saygıyla duraklıyor. Ve ruhum, eşinin varlığıyla, sahiplenmesiyle sessizleşiyor.

"KIRIŞIYORUZ."

Jared'e büzülmüş parmak uçlarımı göstermek için çıplak, ıslak kolumu serin banyo suyundan kaldırıyorum. Arkamda, ayaklı küvetimin içinde, kollarıyla omuzlarımı koruyor ve başımı boynunun kıvrımına sıkıştırıyor.

"Anlıyorum." Parmaklarımı yakalıyor, uçlarını kısaca öpüyor. Ellerini küvetin kenarında benimkilerle birleştiriyor. "Bugün yürüyüşe çıkmaya ne dersin?"

"Oooh." Omzumun üzerinden ona bakmak için boynumu eğiyorum. "Bu eğlenceli olabilir."

"Belki Temescal Kanyonu?"

"Bunu daha önce yapmadım. Sesine bayıldım."

Bazen çıkmamız garip geliyor. Birlikte sinemaya ya da tiyatroya gitmek, yemek yemek ya da sahilde yürümek gibi normal şeyler yapmamız. Okyanusa yakın bir yerde büyüdüm ve New York'ta yaşarken bunu özlemiştim. Programlarımız çok yoğun, ancak birlikte olmak için zaman bulduğumuzda, bunun gibi basit şeyler yapıyoruz. Sadece okyanus havasını solumak, görkemli bir gün batımını takdir etmek ve bu sırada birbirimiz hakkında yeni şeyler öğrenmek.

Sadece birkaç haftadır birlikteyiz ve çok sessiz. Pek kimse bilmiyor, sadece en yakın ailemiz ve arkadaşlarımız. Zo ve ben ortak bir açıklama yaparak ilişkimizin aylardır platonik olduğunu, ancak onun hastalığıyla uğraşırken bunu konuşmamaya karar verdiğimizi açıkladık. Bu da sahnede söylediği "*te amo* "yu farklı bir boyuta taşıdı; bir erkeğin en iyi arkadaşına cehennemde yanında durduğu için minnet duyması gibi. Zo'nun bunu kabul etmesi biraz zaman almış olsa da, biz de öyleydik.

"Saat kaçı düşünüyordun?" İki yanımdaki güçlü bacaklara dokunarak soruyorum.

Teni omuz silkerek arkamdan benimkine doğru kayıyor.

"İki mi?" Boynumdaki ıslak saçları çekiyor ve kıvrımını öpüyor. "Yapacak bir işin mi var?"

Birkaç saniye sessiz kaldım. Los Angeles'a döndüğümüzden beri Zo'nun bakımıyla hâlâ ilgileniyorum. Kemoterapiyi geride bırakan sağlık ekibi vücudunun tepkisini izliyor. Bir sonraki aşama olan kök hücre değişimine hazırlanıyor.

Organlarının prosedür için yeterince sağlıklı olduğundan emin olmak için bir dizi test içeren karmaşık bir süreç. Ardından Zo'yu büyük ölçüde izole edecek, bağışıklık sistemini sıfıra indireceği için neredeyse karantinaya alacak uzun bir iyileşme süreci geliyor. Çok az ziyaretçisi olacak.

Ama bana sahip olacak.

"Evet, halletmem gereken birkaç şey var." Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "Zo'yu kontrol etmem gerek."

Arkamda sessizlik var, tek ses vücutlarımızın her hafif hareketinde küvete çarpan suyun sesi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Sonunda usulca sordum. "Hâlâ onunla bu kadar ilgili olmam? Onun bakımıyla?"

"Evet."

Jared için yargılamayan bir bölge olmaya çalışıyorum. Birbirimizi derinden seviyoruz ama çok farklı yaratılmışız. İkimiz de sevdiklerimizi şiddetle koruyoruz, ancak Jared'in kimin gireceği, kimin sevileceği konusunda sıkı bir filtresi var. Kesmeyi başardığım için mutluyum.

"Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim." Yüzüm ona dönük olacak şekilde küvette dönüyorum. "Onu terk edemem."

"Bunu biliyorum." Kirpiklerini indirmiş, gözlerini benden saklıyor. Yüzü amansız, sıkı çizgiler ve keskin açılarla yontulmuş. "Onu terk etmeni istemiyorum. Sen böyle biri değilsin ama yine de bu beni rahatsız ediyor çünkü onun sana aşık olduğunu biliyorum."

Bunu inkâr edemem. İçinde bulunduğumuz durum çok tuhaf ama bundan nasıl kurtulacağımı ve kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Daha az müdahil olduğum bir zamanın geleceğini biliyorum, ama Zo henüz tehlikeyi atlatmış değil. Kök hücre süreci yaklaşırken, aslında bazı açılardan daha derin, daha karanlık bir ormana girmek üzere. Onu terk etmek için en kötü zaman bu olurdu.

"En azından birlikte yaşamıyoruz," diyorum, yakışıklı yüzündeki çatık kaşları yatıştırmaya çalışarak. "Ben ve Zo, yani."

Eşyalarımız Jared'in dairesi ve benim evim arasında dağılmış durumda ama çoğu gece burada kalıyoruz.

O yok sırıtmak at benim aceleci AÇIKLAMA ve izler benim Dudaklar, Elmacık kemiklerime parmağının ardından nemli bir iz bıraktı.

"Ne demek istediğini anladım." Burnumu öptü. "Kira kontratım birkaç ay içinde bitiyor. İstersen bunu tartışabiliriz."

Midem bulanıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Kalbim üç kez atıyor.

"Tabii, bunu konuşabiliriz."

Aşağı bakıyorum, sudaki bedenlerimizin zıt dokularını inceliyorum. Benim tenim biraz daha koyu. Onunki daha pürüzlü, altın sarısı saçları tozlanmış. Çıplaklığımla, vücudumla ilgili hiçbir öz-bilinç yok. Evet, hiç olmadığım kadar formdayım ama mesele bu değil. Hala tek haneli bir şehirde çift haneli bir kızım. Spor yapıyorum ve doğru besleniyorum ama Doğa Ana bu kalçaları ve bu popoyu yaymak için acele etmedi. Kıvrımlarım sıkılaştı ve sertleşti, ama yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekler ve ben bununla iyiyim. Bunu sevmeye başladım. Jared da seviyor. Eskiden onun gibi bir adamla birlikte olmanın beni daha utangaç yapacağını düşünürdüm. Aksine, onun sevgisi sabitken, kendime her zamankinden daha çok güveniyorum.

"Selam." Çenemi yukarı kaldırıyor, ben de onun gülen, memnun, mavi gözleriyle buluşuyorum. "Bu çok kısa bir konuşma olacak. Seninle yaşamak istiyorum. Her gün seninle uyanmak istiyorum. Ne dersin?"

Sırıtışı alaycı ve bulaşıcı. Kariyerlerimiz, hayatlarımız ne kadar karmaşık olsa da, sadece biz olduğumuzda her şey çok basit. Ve ben sadece biz olduğumuz zamanları seviyorum.

"Bu iyi olurdu" diye cevap veriyorum, eğilip onu öpüyorum, uzun, yavaş ve derin. Geri çekilip arkamı döndüğümde, su soğumaya başlamış olsa da tekrar göğsüne yerleşiyorum.

"Konuşmak istediğim başka bir şey daha var," diyor.

Şimdi sesinde bir şey duyuyorum, bir çekince. Elini tutup parmaklarımızı belimde birleştirmeme neden olan bir tereddüt.

"Kahretsin," dedim. "Ne oldu?"

Boştaki elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor ve ıslak tellere bir öpücük bırakıyor.

"Sana bir teklifim var," diyor yüzüme dikkatle bakarak. "Elevation'da senin için bir pozisyonum var."

Banyo suyunun içinde bir iğne sesi duyabilseydiniz, şu anda duyardık. Beni müşterilerim için, ajansına katabileceklerim için kovaladığından şüphelenmiyorum. Jared'in bana olan sevgisini çok iyi anlıyorum. Beynim teklif üzerinde çalışıyor.

Kalbinin sahibi olan adama karşı uzanmış kadından kendimi ayırıyorum. O kadının kıçı, adamın onu ne kadar sert siktiğinden dolayı hâlâ ağrıyor. O kadının göğüslerinde ve kalçalarının iç kısımlarında adamın öpücüklerinden kalan kirli sakal yanıkları var. O kadının tüm dünyası, arkasındaki altın saçlı adamla birlikte bu küvetin içine sığıyor. Bir kıyamette ihtiyacı olan tek şey bu olurdu.

Ama dünyanın sonu gelmiyor ve ben zihinsel olarak bu küvetten, bu kızdan ve onun erkeğinden birkaç ölçülü adım uzaklaşıyorum ve teklifi objektif bir mesafeyle inceliyorum.

"Elevation'da benim için bir pozisyon olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Sırtım diğer tarafa değene ve birbirimize bakana kadar dönüp kayıyorum. Kollarımı küvetin kenarından sarkıtıyorum, dirseklerimden yakalıyorum.

"Evet." Dudakları bükülüyor, bir gülümseme bastırılıyor çünkü değişimi hissediyor. Serinleten tek şey su değil. "Bence çok cömert bir teklif."

"Ajansınızda benim için bir pozisyonunuz var. Bunun şu anki durumumdan ne farkı var?"

"Cal sana ne kadar öderse ödesin yenerim."

"Cal bana ödeme yapmıyor." Gözlerindeki şaşkınlığın tadını çıkarıyorum. "Komisyonumun daha da fazlasını almam karşılığında temel maaşımdan feragat etmek için bir sözleşme görüşmesi yaptım."

Masumca gülümsüyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum.

"Aslında oldukça fazla."

Dudaklarından eğlenceli bir nefes geçiyor ve benim geriye yaslandığım yerde o öne doğru eğilip dirseklerini küvetin kenarına dayıyor.

"Peki benim için çalışman için ne gerekiyor?" "Senin

için çalışmaya gelmeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?" diye soruyor, kaşları hızlı ve ağır bir şekilde çatılıyor.

"Elevation'ın tam olarak kaç müşteriyi temsil ettiğini biliyorum ve Bagley'den ayrılırsam tüm müşterilerimin beni takip edeceğini garanti edebilirim. Bu senin müşteri listeni iki katına çıkarır." Şimdi öne doğru eğildim, çıplak göğüslerim suyu itiyor ve gözlerini meme uçlarımdan kaldırmasını bekliyorum. "Bir gün içinde."

"Duble mi?"

"İki katı," diye onaylıyorum. "Bagley'de büyük ölçüde özerkliğim var ve paramın daha fazlasını başka bir yerde tutabileceğimden daha fazla tutuyorum. Eninde sonunda kendi işimi kuracağım ama daha önce böyle bir adım atmak istemedim. Tarif ettiğiniz şey en iyi ihtimalle yanal bir hareket olur ve beni ilgilendirmiyor."

Bir dizimi kaldırıyorum ve gözlerinin bacaklarımın arasına düşmesini izliyorum.

"Senin için çalışmaya gelmeyeceğim," diye yineledim. "Ama *seninle* çalışmaya gelirim.

Eğer teklif doğruysa. Eşit ortak."

"Eşit ortak mı?" Ağzı açık kaldı, o güçlü çenesi çözüldü. "Sıfırdan kurduğum şirkette mi? Kapıdan içeri girip eşit ortaklık mı istiyorsun?"

"Elli mi?" Başımı eğiyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Bana en son ne zaman bir şey *verildiğini* hatırlamıyorum. Son on yıldır kıçımı yırtarak çalıştım, tıpkı senin gibi. İtibarım ve sonuçlarım da bir o kadar iyi."

Ona anlamlı bir bakış atıyorum ve kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum, ama o bunları duyuyor.

Eğer daha iyi değilse.

Dudaklarını yalıyor ve benden bir gülümseme saklayarak dudaklarını içeri sokuyor. "August'la konuşmam gerekecek. O sessiz bir ortak."

"Bunu sen yap." Ayağa kalkıyorum, sanki bir toplantı masasında pazarlık yapıyormuşuz gibi çıplak ve kendimden emin bir şekilde. Dışarı çıkıyorum, göğüslerime bir havlu bağlıyorum ve "daha yakın" gülümsememi sunuyorum. "Ve bana geri dön."

EPİLOG

"Ne derler bilirsin, bilirsin."

-Cindy Cherie, Şair

SONSÖZ - JARED

"Gergin olacak bir şey yok," diyor Banner, tırnağını çiğneyerek ve yüzünü buruşturarak.

Gergin görünüyorsun.

"Uh ... tamam." Banner'ın yeğeni Anna'nın *quinceañera* resepsiyonunun yapıldığı villanın otoparkına giriyorum. "Gergin değilim."

Muhtemelen bana inanmıyordur ama ben inanmıyorum. Altı aydır birlikteyiz ve onun en yakın akrabalarıyla ara sıra yemeğe çıkıyorum ama ilk kez tüm ailenin katıldığı bir davete katılıyorum. Görünüşe göre bu büyük bir mesele çünkü bana sürekli ne kadar gergin olmamam gerektiğini söylüyor. Geleneksel olarak partiden önce düzenlenen ayinden yeni çıktık. Tam bir İncil, tespih, rahip, şatafat ve tören havasındaydı.

-Her şeyiyle. O zamandan beri ilk kez herhangi bir kiliseye gittim. Gerçekten hatırlayamıyorum. Yıldırım düşmediğine şaşırdım.

"Amcam Javier sarhoş olursa," diyor Banner. "Onunla konuşma. Boş ver onu. Sarhoşken çılgınca şeyler söyler."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Ben çıkıyorum, o da çıkıyor.

"Ve sen zaten annemle muhatap olmaman gerektiğini biliyorsun." Başının arkasında gevşek bir düğüm halinde toplanmış saçlarını kontrol ediyor. "Gerçekten şimdiye kadar yola gelir sanıyordum."

Anne Morales'i kazanmak, Banner'ı Zo'nun sadık Penelope'si olarak algılayan halkı kazanmaktan daha zor oldu ama beklediğimiz kadar da garip değildi. Banner, romantik bir bağları olmadığı zamanlarda bile Zo'ya bu şekilde baktığı için kesinlikle takdir topladı. Her ne kadar herkes bilsin diye yüzüne adımı dövme yaptırmak istesem de, daha ölçülü bir yaklaşım benimsemenin en iyisi olduğunu takdir ediyorum. Banner Bagley'den ayrılıp Elevation'a geldiğinde birçok kişi ilişkimizin doğal olarak orada geliştiğini düşündü.

"Annemin geçen sefer ne dediğini mi düşünüyorsun?" Banner soruyor. "Bu yüzden mi bu kadar sessizsin?"

"Geçen sefer ne demişti?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Ah." Dudağını ısırdı. "Hiçbir şey. Boş ver."

Gözlerimi deviriyorum ve arabanın yolcu tarafına doğru yürüyorum.

"Annen benden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değilsin." Kollarımı onun belinin arkasına doluyorum. "*O* rol yapmaz."

Banner gereksiz yere kravatımı düzeltmek için uzanıyor çünkü kravatım her zaman düzgün. Sadece elleriyle bir şeyler yapmak istiyor. Bu resepsiyona katılmak zorunda olmasaydık, ona elleriyle yapacak bir şeyler verirdim. Ağzıyla da.

"Ama senden hoşlanmasını istiyorum," diyor hafifçe dudak bükerek. Eğilip dudaklarına ve çillerime bir öpücük bırakıyorum.

"Benden hoşlanıyor *musun*?" Kulağının dibinde soruyorum.

"Senden daha çok hoşlanıyorum." Dudaklarımı hızlıca öpmek için başını çeviriyor. Benim zevkime göre çok hızlı. "Seni seviyorum."

"O zaman kimsenin fikrinin önemli olmadığını söylediğimde bana inanacaksın, annenin bile."

Başını sallıyor ama kaşlarının arasında bir çatıklık var. Başparmağımla düzeltiyorum.

"Ciddiyim, Ban. Annen Zo'yu sevdiği gibi beni de sevseydi harika olurdu ama ikimiz de bunun yakın zamanda olmayacağını biliyoruz."

"Oh, ayrıca." Kaşlar yine çatıldı. "Zo'dan

bahsetmişken..." "Yapmak zorunda mıyız?"

"Jared, dur. Bugün gelebilecek kadar iyi hissediyor olabilir." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Hiç zahmet etme," diyorum ona. "O kirpik fırlatma numarası bende işe yaramıyor."

"Cazibeme karşı bağışıklığın olduğunun farkındayım," diyor gülerek ve önümde yürümek için kollarımdan çekiliyor.

Ama kalçası. Yuvarlak kalçalarının o küçük salınımı beni her seferinde baştan çıkarıyor. Elbisenin onun kıvrımlarına uyum sağlama şekli-

"Lanet olsun! Yapıyorsun!" Kirpiklerin beni anlamadığını fark ederek söylüyorum, ama her seferinde o kıça aşık oluyorum.

Omzunun üzerinden bakarak kıçını izlememi seyrediyor, sırıtışında muziplik var. Bir zamanlar kıçının kare olup olmadığını soran kadının, vücuduna duyduğum sevgiye güvenerek kıçını bana karşı kullanmasına bayılıyorum.

"Çok kolaysın, Foster, ve çok zor olduğunu düşünüyorsun." Gülüyor ve kolunu benimkine doluyor. "Zo hakkında söylediğim gibi, iyi davranmanı istiyorum."

İnsanların nazik olmamı *istemelerinden* nefret ediyorum çünkü bu, birilerinin beni kızdırma ihtimalinin yüksek olduğunu bildikleri anlamına geliyor. Yoldan sonra

Zo bizi aylarca ayrı tuttu ve sonra bizi bildiği halde onu tüm dünyanın önünde *te amo* saçmalığıyla sahneye çıkardı.

"Belki de birbirimizden uzak dururuz," diye öneriyorum. "Burada bir sürü insan var."

"Hayır, denemeni istiyorum." Mekâna giden kaldırımda durur, ifadesi ağırlaşır. "*Onun* benim için ne anlama geldiğini biliyorsun, o da *senin* benim için ne anlama geldiğini biliyor. İkinizin de bir noktada birbirinizle iyi olmanızı istiyorum."

"Denerim." Sesim sert. Öyle olmak istemiyorum ama onun "benim için ne ifade ettiğini" söylemesi bile dişlerimi kenetliyor.

"Teşekkür ederim." Yanıma daha da sokuluyor. "Bu eğlenceli olacak. Gerçekten büyük bir olay. Kendi *quinceañera'*mı hatırlıyorum. Bir kız için çok özel bir gün."

"Kilisedeki tören harikaydı."

"Evet, asıl eğlence şimdi başlıyor" diyor. "Bol bol içki. Güzel yemekler. Lezzetli bir pasta. Anna ilk dansı babamla yapacak."

"Tatlı bir ... on beş partisinden çok bir düğüne benziyor."

"Düğüne çok benziyor." Bana bilmiş bir sırıtış fırlatıyor. "Ama değil, o yüzden endişelenme. Düğünlerin bekar erkekleri ne kadar gerdiğini bilirim."

"Düğünler beni germiyor." Girişe ulaştığımızda elini tutup dudaklarıma götürüyorum. "Ve ben bekâr değilim."

Kız kardeşi Camilla bizi karşılamaya gelmeden önce yarı sorular, yarı söylenmemiş cevaplar içeren uzun bir bakışmayı paylaşıyoruz.

"Her şey çok güzel Bannini," diyor Camilla, bize fuayeye kadar eşlik ederken. Gözlerini yere indiriyor ve sonra doğrudan Banner'a bakıyor. "Burası için teşekkür ederim. Anna burada kendini prenses gibi hissediyor."

"O bir prenses," diye yanıtlıyor Banner kız kardeşine sarılarak. "Bizim sahip olamadığımız her şeye sahip olmasını ve bizim öğrendiğimiz her şeyi öğrenmesini sağlayacağız."

"Evet. Yine de." Anna'nın resepsiyonunun yapıldığı şirin villayı işaret ediyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"*Somos familia*," diyor Banner, yanağından öperek.

"Bunu getirdiğin için de teşekkür ederim," diyor Camilla, hayranlık dolu bakışlarını bana çevirerek. "Sana *onun* bambaşka bir şey olduğunu söylemek istiyordum."

"Bak Milla," diyor Banner sert bir gülümsemeyle. "Erkek arkadaşıma bir kez daha böyle bakabilirsin. *¿Entiendes*?"

Camilla ve ben birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, sonra kahkahası dudaklarından dökülüyor. Yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp bana uzattı.

"Sen kazandın." Başını sallıyor ve sırıtıyor. "Jared söyledi."

"Bekle." Banner inanmayan gözlerini kız kardeşiyle benim aramda gezdiriyor. "Bana tuzak mı kurdun?"

Daralmış gözlerini bana çevirdi. "Bana tuzak mı kurdun?"

"Sadece ne kadar kıskanacağını görmek için dostça bir bahse girdim," diye itiraf ederek yirmiliği cebe indirdim. "Oldukça kötü."

"Ve sanırım yirmi tanesi Anna'nın zulası için, değil mi?" Banner kollarını iki yana açarak soruyor.

"Elbette," diye mırıldanıyorum. "Çoğunu."

Üçümüz de şakama gülüyoruz ve yirmiliği geri veriyorum. Daha önce hiç görmediğim kadar çok yiyeceğin olduğu masaya doğru ilerliyoruz. Taco, enchiladas, barbacoa, salsa, guac ve daha önce hiç görmediğim ama tatmak için sabırsızlandığım pek çok yemek. Bir tür düğün kurabiyesi olan *biscohos*'tan birkaç tane kapıyorum ve hatta Banner'ın St. John'da benim için yaptığı gibi birkaç *buñuelos* bile görüyorum.

Yemek yerken bu yeni deneyimi özümsüyorum ve Banner'ı ailesiyle birlikte görmenin keyfini çıkarıyorum. Daha yüksek sesle konuşuyor ve elleri sürekli hareket halinde, kuzenleri, teyzeleri ve çocukluk arkadaşlarıyla konuşurken havada resimler çiziyor, onu daha önce gördüğüm ortamlardan daha etkileyici. Onun sadece burada, onlarla birlikte ortaya çıkabilecek bu yönünü görmeyi seviyorum.

Arada bir İspanyolca konuşmaya başladıklarında birkaç kelime seçebiliyorum ama çoğunlukla sadece seslerinin ve mariachi grubunun canlı müziği arasına serpiştirilmiş kahkahaların sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Ailemiz bir araya geldiğinde iyi vakit geçiriyoruz ama bu tam bir kaos ve ben de bunun bir parçası olduğum için mutluyum.

Biz yemeğimizi bitirirken elinde bir pano ve burnunun ucunda sallanan gözlükleriyle sarışın bir kadın yanımıza geldi.

"Bayan Morales, sözleşmeyle ilgili bir sorum vardı," diyor. "Ve size ilk dansın düzenini sormak istiyorum."

"Ah, elbette." Banner parlak renkli kıyafet ve yiyecek paletini, bir köşede gülüp içen şamatacı amcalarını, başka bir köşede şamatacı ve kıkırdayan teyzelerini inceledikten sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Birkaç dakikalığına iyi olacak mısın?"

"Ben iyiyim." Bardağımı sallıyorum. "Punç içtim ve eminim ki baharatlı."

Başını sallıyor ve koordinatörü takip etmeden önce soluk soluğa bir kahkaha atıyor.

Pek kimseyi tanımıyorum ve Banner'a kim olduğumu bilen birkaç kişi de şu anda etrafta değil. Pançımı yeniden dolduruyorum ve özellikle de etrafımda bu kadar çok yeni yiyecek ve gelenek varken bir duvara yaslanıp insanları izlemekten son derece memnunum. Anna'nın etrafı bugün ona katılan on dört kız ya da Banner'ın deyimiyle *damalarla* çevrili. Kıkırdıyor, tacını ve resmi elbisesini düzeltiyorlar. Elbiseleri gökkuşağı renklerinde, saten ve şifon telaşında. Banner en az dört çocuk mu istiyor? Ya hepsi kız olursa? Sarai'yi ve onun milyarlarca sorusunu ve sürekli küçük diva taleplerini düşünüyorum. Tanrım, ya onlar da yeğenim gibi çok çalışıyorlarsa?

Anne Morales köşemi işgal ettiğinde hala bu düşünceyle ürperiyorum. Birkaç sessiz saniye boyunca birbirimizi değerlendirdik. Pek de hayırlı bir başlangıç yapmamıştık, neredeyse kızını engelli kabininde beceriyordum.

"*Hola, Senora* Morales," diye girişiyorum sessizlik tuhaf bir hal aldığında.

"İspanyolca konuşmuyorsun," diye cevap veriyor, emin olmak için ana dilinde cevap verme zahmetine girmiyor.

"Banner'a fahişe dediğini bilecek kadar konuşuyorum." Bu hala sinir bozucu ve benden hoşlanmıyor mu? Bunu düzeltene kadar yargılamayı saklı tutuyorum. Banner bunu atlatmış olsa da annesinin ısrarlı onaylamamasının onu rahatsız ettiğini biliyorum.

"Ha! Ne kadar da cesurmuşsun." Banner'ın miras aldığı koyu renk kaşlar yukarı kalkıyor ve tıpkı onunkilere benzeyen dudaklarda da bir seğirme oluyor. "*Bunun* ne anlama geldiğini bilecek kadar İspanyolca biliyor musun, *gringo?*"

Ağzımın gergin çizgisi gevşiyor çünkü Banner'a çok benziyor, onu birazcık sevmek zorundayım.

"Bunu söylediğinde Banner'ı incittin," diyorum aramızdaki geçici ateşkesi test ederek.

"Kızımın incindiğini görmek hoşuna gitmiyor mu?"

"Hayır, sevmiyorum," diye ciddi bir şekilde cevap veriyorum, görünürde gülümseme yok. "Onu sevdiğini bildiğim insanlar tarafından bile."

Tekrar konuşmadan önce bir an yüzümü inceliyor. "Banner'ın ne kadar sıra dışı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ben cevap veremeden devam ediyor.

"Bana 'Bayan Morales, Banner Mensa'dır' dediler." Kara gözlerinde bir mizah parıltısına izin veriyor. "Kızıma hakaret ettiklerini sandım. *Mensa* İspanyolca'da aptal kız demek."

İroniyi takdir ederken hafif bir gülümseme ağzımın bir tarafını eğiyor.

"Çok farklıydı, çok ..." Çaresiz bir omuz silkme hareketi omuzlarını kaldırıyor. "I
onun için hazırlıklı değildi."

"Ben de öyle," diye alaycı bir şekilde katılıyorum.

"Okuduğu kitaplar, öğrendiği diller, kurduğu hayaller... Bunları ona öğretemezdim." Dudaklarının yumuşamış çizgisi sertleşiyor. "Ama ona dürüstlüğü, sadakati, karakteri öğrettim. Ona hile yapmamayı öğrettim."

Kısa bir süreliğine paylaştığımız mizah çözülüyor ve akşamın erken saatlerindeki ılık hava gerginleşiyor. Mazeret ya da açıklama sunmuyorum çünkü kimseye bunları borçlu değilim. Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleniyorum ve söyleyeceği hiçbir şey kızının benim olduğuna pişman olmamı sağlayamaz.

"O iyi bir kız," diyor Bayan Morales yumuşak bir sesle.

"Bunu biliyorum. Eğer bana onu hak etmediğimi söylemeye çalışıyorsan, zamanını boşa harcama. Bunu ben de biliyorum zaten."

"Zo iyi bir adam." Koyu renk gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor, inceliyor, değerlendiriyor. "*Sen* iyi bir adam mısın?"

Duraksıyorum, cevap vermeden önce onun sorusunu ve benim cevabımı inceliyorum. "Kızınıza karşı iyiyim. Ona asla zarar vermem ve onu öldürürüm.

deneyen herkes."

Başını sallamadan önce bu cesur gerçek ikimizin arasında birkaç dakika boyunca oturuyor.

"Banner her zaman kendi aklını bilir," diyor. "Ve aklı senin üzerinde."

Ağzının kenarlarında bir gülümseme daha beliriyor. "Sanırım o da gönlünü sana kaptırmış."

"Karşılıklı," diye onu temin ederim.

Gözleri yüzümden ayrılmıyor, başını sallayıp gördüğü bir şeyden tatmin olmuş gibi görünene kadar daralıyor.

"Evet, torunlarım İspanyolca konuşacak," diyor kaba bir şekilde. "Ve eğer *yüzüne* karşı senin hakkında konuşmamızı istemiyorsan, bunu öğreneceksin, hem de çabucak."

"*Evet," diye* yanıtlıyorum kendimi tutmaya çalışmadığım bir gülümsemeyle.

"Yani Banner'la evlenmek istediğini mi *söylüyorsun*?" diye soruyor, kısa süreli rahatlığı bir kenara bırakıp kollarını tam da Banner'ın bana haklarımı okurken yaptığı gibi göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Uh . . ." İşler değişiyor.

"Ne? İneğe ve süte sahip olmak ama çiftçiye para ödememek mi istiyorsun? Torunlarımın evlilik dışı doğmasını mı istiyorsun?"

"Hayır, görüyorsunuz ben-"

"Taşındınız, değil mi?" diye soruyor ellerini kalçalarına götürerek. "Kızımın evine mi? Onunla mı yaşıyorsun? Her gece onunla mı yatıyorsun?"

"Evet, ama biz-" "O zaman
çocuklar da bizi takip
edecek."

O kadar dindar bir Katolik ki, hangisinin daha rahatsız edici olabileceğinden emin değilim. Evlilik dışı seks yapmamız mı yoksa doğum kontrolü kullanmamız mı? Keşke Banner bu soruları cevaplamak için burada olsaydı çünkü her şeyi daha da berbat edebilirdim. Neyse ki biri, yanlış hatırlamıyorsam bir kuzen, Bayan Morales'i çağırıyor. Başımdan ayak parmaklarıma kadar uzanan yakıcı bir bakışla, geldiği gibi aniden gidiyor.

İyi gitti. Sanırım. Olabilir mi?

Bundan sonra biraz hava alabilirim. Terasa çıktım ve boş olduğunu görünce heyecanlandım. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda bu heyecan kısa sürdü. Görmek isteyeceğim son kişi buradaki diğer tek kişi.

"Zo," diyerek onu eşit bir şekilde selamlıyorum. "Seni gördüğüme sevindim."

Cüssesinin bir kısmını geri kazanmaya başladığı için dolgun kahkahaları daha iyi oturuyor. Vücudu kök hücre değişimine iyi yanıt verdi, ancak sahaya çıkmaya henüz hazır değil. Banner'ın ortaya attığı hikayelerden bunu asla anlayamazsınız. Sutton Lowell'ı Zo'nun ligdeki tüm iyi niyetine rağmen zor durumda bıraktı. Eğer onu Titans'tan keseceklerini ima etselerdi, halkın tepkisi olurdu. Eğer onlar için çalışacak kadar iyileşirse ve hala performans gösterebileceğini kanıtlarsa, yeri hala hazırda bekliyor.

"Bundan daha dürüst olduğunu sanıyordum, Foster," diyor mikroskobik bir gülümsemeyle.

"Sizi görmek güzel. Tabii ki iyi olmana sevindim."

"Çok şey oldu ve Banner çok değerliydi." Duraksıyor. "Ona seçim yaptırmadığın ya da onu benden uzak tutmadığın için teşekkür ederim."

"Onu benden uzak tutma şeklini mi kastediyorsun?" Sormadan edemiyorum. Dudaklarındaki o küçük kıvrım tekrar ortaya çıkıyor. "Bunu hak ettim."

Evet, yaptın.

Gözlerimin içine bakarak, "Onu elimde tutmak için çaresizdim," diyor. "Eminim anlayabilirsin, anlayabilirsin. Son birkaç aydır bana yardım etmesine izin verdiğiniz için gerçekten minnettarım."

"*İzin vermek* mi?" Alay ediyorum. "Biliyorsun, Banner'ın yapmak istediği şeyi yapmasına istesem de engel olamam. İnan bana, denedim. Onu durdurmak istemezdim. Banner tamamen benim ve tamamen kendine ait. Onun bu yönünü seviyorum."

Başını sallıyor, ağzının kenarlarında anlayışlı bir gülümseme beliriyor. Birkaç dakika konuşmuyoruz, özel düşüncelerimizin içinde kayboluyoruz. Son zamanlarda kafamda öyle bir şey dönüp duruyordu ki, bunu takdir edebilecek tek kişi o olabilirdi.

"Hiç çoklu keşif diye bir şey duydun mu?" Teras duvarına yaslanarak soruyorum.

Zo kaşlarını çatarak, "Gördüğümü söyleyemem," diye cevap verdi.

"Genellikle bilim insanları ya da mucitler için kullanılır. İki kişinin bir şeyi farklı yerlerde aynı anda keşfetmesi olgusu" diyorum. "Bunun ne kadar sık gerçekleştiğine şaşırırsınız. Kalkülüs, oksijen, yüksek fırın ... hepsi çoklu keşifler. Darwin'in Evrim Teorisi bile aynı anda başka biri tarafından ortaya atılmıştı."

Zo kaşlarını kaldırarak, inekçe konuşmamın Meksika'daki tacoların fiyatıyla ne ilgisi olduğunu sessizce sordu.

"Sanırım bize olan da buydu," diye devam ediyorum. "İkimiz de Banner'la hayatının aynı döneminde tanıştık ve onda henüz kimsenin görmediği bir şey gördük. Muhteşem bir keşif yaptık ve dünyanın geri kalanı bunu fark etmedi. Biz görebiliyorken göremediler. Sanki ikimiz bir sırrı paylaşmış gibiydik."

"Anlıyorum," diyor sessizce, spekülatif bakışlarını benimkilere kaldırarak. "Peki bu nasıl çözülüyor? İki kişi bir şeyi aynı anda keşfettiğinde mi?"

Omuz silkiyorum, ellerimi pantolonumun cebine sokuyorum.

"Sırrı ilk kimin söyleyeceği meselesi haline geliyor," diye açıklıyorum. "Hak iddia etme telaşı."

"Yani Banner'la ilk ben tanışsaydım, beni seçeceğini mi söylüyorsun?" Gözlerini kara mizah dolduruyor.

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap veriyorum. "Banner benim zıttım ama o benim dengim."

Benim ekinoksum.

"Banner'ın seni seçmesinin tek yolu," diyorum ona açık yüreklilikle, "benimle hiç tanışmamış olması."

Bizler on yıl boyunca kariyer, aile ve diğer insanlarla dikkatimizi dağıtan ama nihayetinde birbirimizin çekimine karşı koyamayan mıknatıslarız.

"Peki ya sen? Başka birini mi seçerdin?" diye soruyor ama sanırım cevabı zaten biliyor.

"Muhtemelen hayır," diye sessizce cevap veriyorum. "Başka birini bulacaksın Zo. Bulacağını biliyorum ama Banner benim tek şansım."

Başını sallıyor, belki de onun için neden bu kadar çok mücadele ettiğimi anlamaya başlıyor. Neden onu ve yoluma çıkan her şeyi buldozerle ezdiğimi. Ben sevmesi kolay bir adam değilim ve hayatımın geri kalanında sevebileceğim birini bulmak neredeyse imkânsız olurdu. Banner benim mucizem. Belki bunu anlar ve bir gün ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yaptığım için beni affedebilir.

Söz konusu kadın terasa doğru ilerliyor, ikimizi bir arada görünce kendinden emin yürüyüşü kısa bir süreliğine bozuluyor. Yüzünden okunan soruyu dile getirmiyor ama muhtemelen gizlice kan olup olmadığını kontrol ediyor.

"Zo, bunu takman gerekiyor." Bir yüz maskesi tutuyor. "Sen buradayken punç kâsesinin yanında çok işe yarıyor. Ayrıca burada *olman* gerektiğinden de emin değilim. Güneş batıyor ve biraz da soğuk var. Belki de-"

"Tamam," diye araya giriyor, dudakları öfkeyle bükülmüş. "Bannini, anladım."

Bir an göz göze gelirler. Onunki endişeli, onunki biraz sinirli ama çoğunlukla hoşgörülü.

"Tamam, ama bunu *içmen* gerek." Elinde tuttuğunu fark etmediğim büyük bir bardak ve pipet uzattı. "Oradaki yiyeceklerin hiçbiri güvenli değil. Hiçbirini mideye indiremezsin. Bu tatlı patates, misket limonu, ananas-

"Sana bir şey söylemem gerek," diye araya giriyor ve devam etmeden önce önce bana, sonra da Banner'a bir bakış fırlatıyor. "Benimle ilgilenmesi için bir hemşire tuttum, böylece senin çok fazla şey yapmana ya da sürekli gelmene gerek kalmayacak."

İsa'ya şükürler olsun. Bundan sonra her hafta kiliseye gideceğim.

"Hemşire mi?" Banner'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Neden?

-"

"Hayır, yapamazsın Banner," diyor nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Bir süreliğine yapmamanı istiyorum.

bir süre."

Hâlâ kafası karışık görünüyor ama benim değil. Zo'nun Banner'a olan aşkından vazgeçmesi gerekiyor ve o her zaman Banner'ın istediği kadın olarak oradayken bunu yapamaz.

"Ben şahsen bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," diye ekliyorum, merak ederlerse diye.

İkisi de bana alaycı bir "Eminim öyledir" bakışı atıyor ve dikkatlerini tekrar birbirlerine çeviriyorlar.

"Sen gereğinden fazlasını yaptın," diyor elini tutarak. "Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim."

"Yani sen ..." Yutkunuyor ve kristal gözyaşları kalın kirpiklerinin alt sırasına boncuk boncuk dökülüyor. "Beni etrafında istemiyor musun? Bunu mu demek istiyorsun?"

Boğazını temizliyor ve onun da gözlerinde yaşlar gördüğümde bu yeni gelişmeden duyduğum sevinç azalıyor. Konuştuğunda sesi hâlâ duygu yüklü. "Bir süreliğine, sanırım en iyisi bu."

Banner'la benim aramda onun sahip olamayacağı bir şey var, ama Banner'ın onunla arasında sadece onlara ait olan bir şey var. Kıskançlık için

kalbimi yokluyorum ama

Hiç yok. Nasıl olabilir ki? Banner'ın güdüleri çok saf, kalbi onun için çarpıyor. O da ben de *onun arkadaşı olarak* onun için her şeyi yapabileceğini biliyoruz. Onu unutmak için önündeki görevi kıskanmıyorum.

Hiç yapamadım.

Ona getirdiği maskeyi yüzüne takar ve ipi başının arkasından geçirir.

"İşte." Maske kelimeyi boğuyor. "Şimdi mutlu musun?"

Ona gülümsemesi gözyaşlarının bir kısmını siliyor.

"Bundan biraz içersen daha mutlu olacağım," diyor. Senin . . .

."

Sesi kısılır ve başını sallar, endişe sesini bozar.

yüzünün pürüzsüz çizgileri.

"En azından hemşireyle her şeyin üzerinden geçmeme izin verin" diyor. "İlaçlarınızı takip etmek için bir uygulama var. Ve multidisipliner ekibi yöneten hematologla düzenli olarak planlanmış bir görüşmem var. Bu çok fazla ve ben sadece geçişin sorunsuz olduğundan emin olmak istiyorum."

Sadece başını sallıyor ve getirdiği karışımdan sivri bir yudum almak için maskeyi yeterince uzun süre kaldırıyor.

"Seninle konuşmasını sağlayacağım," diyor. "Şimdi gidip henüz yiyemediğim yemeklere ağzımın suyunu akıtacağım."

Yüzüne bir bakış atıyor, her bir özelliğini ezberliyormuş gibi üzerinde duruyor, gözleri beyaz maskenin üzerinde karanlık ve ayık.

"Güle güle Banner," diyor.

Sadece başını sallıyor ve onun terastan ayrılışını izliyor. İçeriden bize doğru süzülen kahkahalar ve müzik dışında ortalık bir dakikalığına sessizleşiyor. Banner'a parmağımı gözlerinin altında gezdirmesi için bir an veriyorum.

"Dans etmek ister misin?" Sonunda usulca sordum.

Gözleri hâlâ yaşlarla parlıyor ama gülümsüyor ve kollarıma atılıyor. Neyse ki daha yumuşak bir şeyler çalan bir mariachi grubunun hafif tınıları eşliğinde sallanıyoruz. En son dans ettiğimizde Sixpence None The

Richer "Kiss Me" şarkısını söylüyordu. O gece onu öptüm ve her şey değişti.

"Hemşire tuttuğu için üzüldüğüm için özür dilerim," diyor birkaç dakikalık sessiz sallanmamızın ardından. "Önemli değil... sadece-"

"Kızgın değilim." Çenesine uzanıp gözlerime bakması için kaldırıyorum. "Anlıyorum."

Rahatlama yüzündeki endişeyi kovuyor.

"Yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," diyorum ona, sanki bilmiyormuş gibi. "İşine mümkün olduğunca çok zaman ayırmalısın, yeni patronunun sert biri olduğunu duydum."

Derin boğazlı kahkahası bir saniyeliğine her şeyi bastırıyor.

"Patron?" Kollarını boynuma doluyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor. "Sözleşmemde Elevation'da eşit ortak olduğum yazıyor. Bagley'den ayrıldığımda müşteri listenizi iki katına çıkarma sözümü yerine getirdim."

"Öyle yaptın." Yüzüme bir gülümseme yayılıyor, Cheshire kedisinin Harikalar Diyarı'nda asılı bıraktığından emin olduğum türden.

"Beni sadece müşterilerim için istemediğine emin misin?" Bana gülümsüyor, soru acıdan arınmış. Yüzü, onunla ilgili her şey, kendinden ve benim aşkımdan o kadar emin ki.

Çok yol kat ettik. Bu yolun başında *kimdik* biz? Birbirini bulan iki hırslı, kayıp çocuk. Tanrım, çok dikkatsizdik, gençken sık sık olduğun gibi. En değerli şeylere değer vermiyorsunuz, nadir olanın sıradan olduğunu varsayıyorsunuz. Ama öyle değil. Biz sıradan değildik. Sonraki yıllarda Banner benim kıstasım oldu ve başka hiç kimse onunla boy ölçüşemedi. Hiç kimse de olmayacak. Etrafta pek çok harika kadın var. Bunu biliyorum. Onlarla tanıştım ama önemli olan sadece Banner'ın kim *olduğu* değil, bizim birlikte kim olduğumuz. Onunla kim olduğum. Dışarıdan bakıldığında bir anlam ifade etmesek de Banner'la olduğum gibi kimseyle uyum sağlayamazdım.

"Seni müşterilerin için istiyor muyum?" Soruyu kulağına fısıldar gibi tekrarlıyorum. "Seni şuradaki gölgelere doğru dans ettirip senden gerçekten ne istediğimi göstereyim mi?"

Geri çekilip bana bakıyor, koyu renk gözleri hem bir uyarı hem de bir cesaret.

"Yapamayız," diyor, sesi sert ama gözleri müstehcen. "Pek çok yerde seviştik ve bundan kurtulduk, ama sanırım yeğenimin *quinceañera*'sı *bizim için bile* zorlayıcı olur.*"*

Onu söz konusu gölgelerin içine, palmiye ağaçlarından oluşan bir çıkıntının altına, güneşten arta kalanlara doğru dans ettiriyorum ve duvara yaslıyorum.

"İt dedin mi?" Ereksiyonumu ona doğru bastırıyorum. "Bu giderek daha çok bir davete benziyor."

Kısa bir nefes alıyor, dudaklarını ısırıyor ve gözlerimi kapatıp aletime hafifçe vuruyor.

"Hayır dedim," diyor nefes nefese.

"Annenin bizi tekrar yakalayacağından mı korkuyorsun?" Kalçalarının tatlı kıvrımlarını üzerimde hissettiğimde kahkaham daha boğuk bir hal alıyor. "Burada ya da orada yapmazdım. Hiçbir yerde yapmam."

Kıkırdaması, benim kirli Dr. Seuss'umu takdir etmek içindi.

"St. John's çok güzel bir geziydi." İç geçiriyor, ağzını buruşturuyor. "Bir daha ne zaman gideceğimizden emin değilim. Sezon tüm hızıyla devam ediyor ve birkaç hafta içinde playofflarda olacağız."

Keşke katılmasaydım ama tatillerimiz beklemek zorunda. San Diego Waves'in nihayet playofflara kalacağından şüpheleniyorum, bu yüzden Ağustos ayında NBA kariyerinin ilk sezon sonrası maçını oynayabilir. Bunların hiçbiri için dışarı çıkmam mümkün değil. Banner da Kenan'a ve menajerliğini yaptığımız diğer oyunculara göz kulak olacak.

"Yakın zamanda adamıza geri dönemeyebiliriz," diyorum, ellerimi aşağı kaydırıp poposunu tutabildiğim kadarıyla kavrıyorum. "Ama eve döndüğümüzde seni o turuncu elbisenin içinde becereceğim."

Biraz sarsakça başını sallıyor, boynumu yalamak için geriniyor. Beni ısırmasını, boğazımı diş izleriyle çınlatmasını, böylece partideki herkesin onun olduğumu bilmesini istiyorum ama yapmayacak. Banner yataktaki tüm vahşiliğine rağmen ailesini şoke etmeyecek kadar ihtiyatlı. İkimizi de hizada tutmak zorunda çünkü umurumda olmadığını biliyor.

"Sadece ... yapamayacağımıza emin misin?" Elbisesinin eteğini kavrayıp kalçasının zarif çizgisi boyunca kaydırıyorum. "Gir ve çık. Çabuk, söz veriyorum."

"Senin çabucak tatmin olman ve benim boşalmaya vaktim olmaması düşüncesi ne kadar iç gıcıklayıcı gelse de..." gözlerini deviriyor ve gülüyor "... bu kesin bir hayır."

"Seni ne zaman tatminsiz bıraktım?" Boynunun kadife kokulu kıvrımını öpüyorum.

"Asla." Başını göğsüme yaslıyor ve bir elini kalbimin üzerine koyuyor. "Beni tamamen tatmin ediyorsun, Jared."

Ellerim poposunda sıkılaşıyor ve beline doğru kayarak saçlarının arasına giriyor. İndirmek istiyorum. Saçlarının özgürleştiğini, gevşediğini görmeye bayılıyorum. Belki de bütün bir sömestr boyunca ne kadar uzun olduğunu, ellerimde nasıl hissedeceğini merak etmekten kalmıştır.

"Suç bu elbisede," diyorum ona. "En seksi yanlarını ortaya çıkarıyor." "Dur tahmin edeyim." Kahkahası içimde gümbürdüyor.

"Kıçını mı?"

Sırtından poposuna doğru uzanan dramatik kıvrımı okşuyor, elimi omurgası boyunca gezdiriyorum.

"Hayır, seninle ilgili en seksi şey bu." Kahkaha sesimi terk ediyor. "Bu muhteşem omurga."

Gölgelerin arasında yüzümü incelemek için geri çekiliyor. Güneş batarken, yakında ilk seviştiğimizde yaptığımız gibi birbirimizi karanlıktan seçmemiz gerekecek.

"Gücün," diye devam ediyorum, parmaklarımı sırtına dizilmiş narin kemikler boyunca bastırarak. "Ve bu."

Göğüslerinin kıvrımlarını sıyırıyorum, ama orada durmuyorum, elbisesinin yakasının çıplak bıraktığı tene ulaşana kadar değil. Elim kalbinin üzerinde durana kadar.

"Senin şu kalbin." Gülüşüm kendini küçümseme dolu. "Mucizevi bir şekilde bana verdiğin bu kalp, seninle ilgili diğer en seksi şey."

Kaşlarımın çizgisini, elmacık kemiklerimin eğimini, dudaklarımı izliyor. Ne gördüğünü biliyorum. Her zaman iyi olmayan bir kalbi olan yakışıklı bir adam. Onunki gibi bir kalp değil.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en mükemmel şeydi," diyor.

Hayatım boyunca hep bir sonraki şeyi başarmak için sürekli hareket halinde oldum. Şu anda, ona sarıldığım ve gün batımının eşiğindeki büyüleyici ufku düşündüğüm nadir bir an buluyorum. Altın saatler beni hep aylar önce Banner'la dans ettiğim günlere götürüyor; bir yanımda yeşil tepeli dağlar, diğer yanımda akuamarin rengi okyanus. Sadece bedenlerimizle dans etmiyorduk; geçmişimizin, bugünümüzün ve geleceğimizin adımlarını müzakere ediyorduk. Her şeyin nasıl bir araya geleceğini hesaplıyorduk. *Savaşıyorduk*, o doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışırken iradelerimiz çarpışıyordu ve ben onu yanlış olamayacağını bildiğim yöne doğru sürüklüyordum. Bende o "sadece bil" var ve beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı.

Ve burada Banner'la birlikte altın saatte dururken, akşamın erken saatleri tamamen durgun. Bir esinti bile yok, ama ben bir rüzgar gülüyüm ve rüzgarın değiştiğini hissediyorum. "Sadece biliyorum."

"Sana başka bir teklifim var." Sesimden eminim, oysa bir kez olsun emin değilim.

"Reddedemeyeceğim bir teklif mi?" diye soruyor kravatımla oynarken, o güzel simetrik dudaklarında şakacı bir gülümseme.

"Hayır diyebilirsin sanırım."

"Jared." Gülüyor ve başını sallıyor. "*Baba"* mı? En sevdiğin film mi? "Sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

Elini sallayarak anlamam gereken şakayı geçiştirdi. "Boş ver.

Şakalarda kötü olduğumu biliyorsun."

"Öylesin." Keskin, gergin bir nefes veriyorum. "Genelde bundan daha hızlıyımdır. Özür dilerim. Uh, cidden. Bir teklifim var."

"Tamam. Dinliyorum."

Takımları imzalamayı iki, üç, dört kez düşündükleri oyuncular için risk almaya ikna ettim. Markaları tek bir toplantıda istediklerinin iki katını ödemeye ikna ettim ama Banner Morales'i benimle evlenmeye ikna edecek kelimeleri bulamıyorum? Bu hayatımın en önemli konuşması.

"Yani, çok şeyimiz var, değil mi?" Ben soruyorum.

"Sanırım ihtiyacımız olan her şeye sahibiz." Parmaklarını ensemdeki kısa saçlara geçiriyor.

"Her şeyi değil," diyorum, fırsattan yararlanarak. "Bilge bir kadın bir keresinde her şeyi istemekten korkmamam gerektiğini söylemişti."

"*Teknik olarak*, erkek meslektaşlarının maaşlarının ortalama üçte birine sahip bir oda dolusu kadına hitap ediyordum ve sen zengin, beyaz bir Amerikalı erkeksin," diye alay ediyor. "Yani hemen hemen her şeye *sahipsin*, ama ne diyordun?"

Kısa bir kahkaha attım.

"Az önce beni *zengin beyaz erkek* mi yaptın?"

"Seni *zengin beyaz erkek yaptım*," diye kıkırdıyor pişmanlık duymadan.

"Bu seferlik yanına kâr kalmasına izin vereceğim." Ona başımı sallıyorum ve nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. "Dediğim gibi, hepsini istiyorum."

Saçına uzanıyorum ve onu sabitleyen iğnelerden birini bulup çıkarıyorum.

Kalın, koyu renkli bir bukle omzundan dökülüyor.

"Jared!" diyerek hâlâ toplanmış olan saçlarına dokunur.

"Her sabah seninle uyanmak istiyorum." Saçımın bir bölümünü daha serbest bırakarak bir toka daha çalıyorum.

"Ki bunu zaten yapıyorsun." Vazgeçiyor ve bana yarı derin bir sevgi, yarı sonsuz bir bıkkınlık dolu bir bakış fırlatıyor.

"Seni her gün öpmek istiyorum." Bir toka daha gitti. Daha fazla saç dökülür. "Seninle her gün sevişmek istiyorum."

"Ayrıca, zaten her gün yaptığınız şeyi. Bazen günde birkaç kez.
Şikayet etmek yok. Bunun için tamamen buradayım."

Son tokayı kavrayıp serbest bırakıyorum ve gür saçlarının sonuncusunun da omuzlarına dökülüşünü izliyorum. Makyajı yeterince akmış olduğundan çillerini görebiliyorum. Çamaşırhanedeki kızıma çok benziyor.

"Yüzüğümü parmağında istiyorum."

İçeride hala güçlü bir şekilde devam eden mariachi bandosundan bile onun nefesini duyuyorum. Şokunu hissediyorum. Konuşmuyor, sadece kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Seninle dört çocuk istiyorum," diye devam ediyorum ama aceleyle değiştiriyorum. "Gerçi bu sayı pazarlığa açıksa, düşürebilirim. Hem *de çok* aşağıya."

"Uh, hayır, Jared, ben-"

"Tamam, dört olsun o zaman. Her neyse." Kaşlarımı çatarak kabul ediyorum ve o bana hayır demeden, şimdi olmaz demeden ya da bunu düşüneceğim demeden acele ediyorum. Ya da söylemesini istemediğim herhangi bir şey. "Bak, riskli olduğumu biliyorum. Ben ... değilim."

Onu.

"Ben Zo değilim," diye devam ediyorum usulca, teras katından onun şok geçirmiş yüzüne bakarak. "Ya da August ya da babam. İyi, özverili ve düşünceli değilim. İnsanları nasıl *etkileyeceğimi* biliyorum ama onlardan nasıl hoşlanacağımı bulamıyorum. Anlıyorum."

Ona ahlaki bir pusulam olmadığını, vicdanıma dayanak olacak hiçbir şeyim olmadığını söylediğim her sefer için pişmanım, çünkü aklı başında kim bunu itiraf eden bir adamla evlenir ki?

"Pusulamın döndüğünü söylediğimi biliyorum." Duygular kelimeleri söylemeyi zorlaştırıyor. "Ama seninle değil."

Serbest bıraktığım saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum.

"Banner, seni istiyorum," diye devam ediyorum. "Ve eğer bana sahip olursan, söz veriyorum pişman olmayacaksın. Seni hayatımın sonuna kadar her gün seveceğim."

Hepsi bu kadar. Gezegendeki herhangi bir insanın sahip olduğundan daha fazlasını ona verdim. Nefesimi tuttum ve bununla ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Dudaklarını yalıyor ve bana dönmeden önce bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Daha önce Zo için ağlamıştı ama şu anda onun gözlerinde gördüğüm şeyle kıyaslanamaz bile. Ona duyduğum sevgi, bağlılık ve koşulsuz kabul, gözlerine baktığımda, gözyaşlarının altında geri döndüğünü görüyorum.

"Bu iyi bir teklif," diyor, sesi gözlerindeki duygu kırıntılarıyla derinleşiyor. "Ve cevabını aldım."

Uzanıp titreyen ellerinin arasında yüzümü kavrıyor ve altın saatin sönmekte olan ışığında bana hiç bu kadar güzel gelmemişti.

"Seni hak etmiyorum Jared Foster," diyor yumuşak bir sesle, kesinlikle. "Ama yine de sana sahip olacağım."

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürlere nereden başlayacağımı hiç bilemiyorum. Bu iyi bir sorun. Beni destekleyen o kadar çok insan var ki, kitabın bu kısmı neredeyse yazmak kadar zorlayıcı oluyor. (Gerçekten değil. Hayır. LOL!) Ama zor! Zor çünkü kaçınılmaz olarak, istemeden de olsa birilerini dışarıda bırakacağım. Dahil ettiklerime bile minnettarlığımı yeterince ifade edemeyeceğimi biliyorum, ama işte başlıyoruz.

Amiloidoz hakkında bildiklerimin çoğunu bana öğreten Jane'e teşekkür ederim. Zo'nun yolculuğu hakkında gerçekçi bir şekilde yazabilmem için hayatınızın acı dolu bir dönemini benimle birlikte yeniden yaşadınız. Senin mücadeleci ruhun ve sonsuz inancın daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Seni çok seviyorum ve mücadelene devam ederken dualarım seninle, seni WarriorAngel.

Beni her zaman destekleyen Sosyal Kelebek'teki #BeeHive'a, özellikle Sarah Ferguson'a (minibüsteki olayı bana karşı kullanmayın! LOL) ve #NutbushBooty Jenn Watson'a teşekkürler. Siz hanımlar her zaman ne gerekiyorsa yapmaya, kalıpların dışında düşünmeye ve gerektiğinde benim insani kalkanım olmaya hazırsınız. BOSS'u çok iyi gösteriyorsunuz!

ReaderScreamers'ın #SavageSquad'ına teşekkür etmeliyim. #PinkBallerz, #KennedysKrew, #Shotcallers ve #Blockstars, bu yolculuğu eğlenceli hale getirdiniz ve sözlerimi bir virüs gibi yaymaya yardımcı olmak istediğiniz için çok alçakgönüllüyüm! Kaptanlarım Brittany, Vanessa, Joanna ve Shannon'a özel teşekkürler. Sen

hanımlar benim günlük temiz hava dozum oldu! Sizi ve benim adıma çok güzel bir şekilde harekete geçirdiğiniz ve liderlik ettiğiniz harika okuyucuları seviyorum. Ve tüm sezon boyunca #Megafonum olan Enamored Reads'ten Imani'ye fahri olarak sesleniyorum. Kitaplarıma ve insanları onları okumaya ikna etmeye olan tutkunuz gerçekten eşsiz.

Yapıcı dürüstlüklerini, bibliyofil coşkularını ve dinleyici kulaklarını sunan beta okuyucularıma. Tijuana, Shelley, Terilyn, Sarah, Serena, Yamara, Margie, Azailia - teşekkürler!!! Banner ve Jared'in "üzerinde çalışılması gereken" başlangıcından "çok daha iyi" sonuna kadar olan yolculuğunu sizlerle paylaşmayı çok sevdim. Ve Joanna, tüm tekrar okumalara, vmaillere, ısrarlı sorulara, aynı sorunun beş farklı şekilde sorulmasına katlandığın için. Yazdığım her kitabın her telini ince ince taradığın için. Sen benim #SafetyNet'imsin! Seni seviyorum (İngiliz aksanıyla söylüyorum! LOL).

Çok sayıda yazar arkadaşım var ve sağladıkları tüm destek için minnettarım. Öne çıkarmam gereken birkaç tanesi var. Leigh Shen, benim #ButtinskyBae'm, kapağım için neyin kabul edilebilir olduğu konusunda katı çizgiler çizdiği ve başka bir ince ayar, değişiklik veya "deneyebilir miyiz..." dediğimizde benimle birlikte Letitia'nın merhametine sığındığı için Emma Scott'a... Tanrım, nereden başlasam ki? Tanıdığım en ilham verici ve yetenekli kadınlardan biri olduğun ve mucizevi bir şekilde arkadaşım olduğun için. Hayatımda ışıl ışıl parladığın için teşekkür ederim. Her şey karanlık olduğunda bile parlamayı başarıyorsun. Bunun ne kadar nadir olduğunun farkında mısın bilmiyorum. İnsanlar acıyla baş etmekte zorlanırlar ama bu dili bir kez konuşunca anlarsın. Tüm bunların ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum (hahaha!), ama sanırım bana acı çekmem için yer bıraktığın için teşekkür etmeye çalışıyorum ve umarım sana her zaman aynı şeyi yapman için yer bırakırım. Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu bir Vegas kaldırımı var, bebeğim. Seni seviyorum! Ve Dylan Allen'a...iç çekiyorum. Bunu denememeliyim bile. Her gün benim için ne ifade ettiğini anlatmaya çalışmamalıyım. Kalbinin saflığıyla beni nasıl cesaretlendirdiğini. Bazen insanların başkaları için gerçekten başarı istemesi çok zordur, ama sen bunu yapıyorsun. Sen de bazen başkaları için bunu çok

istiyorsun.

Kendiniz için istediğiniz gibi, ve bu, bayan, muhteşem. Bu iyi kalplilik ve muhteşem ruh insanları size çekiyor ve onlar da siz olduğunuzu düşündükleri için burada kalıyorlar. Tüm blog yazarlarına, yazarlara, arkadaşlara ve benim adıma sesini ya da elini yükselten herkese teşekkür ederim! Burada sayılmasanız da takdir ediliyorsunuz!

Asistanım Melissa'ya teşekkür ederim! Kızım, biliyorsun ben ele avuca sığmayan biriyim ve her zaman başka bir fikrim ya da ihtiyacım olan başka bir şey var. Asla şikayet etmiyorsun ve ellerini olduğu kadar kalbini de takdir ediyorum. Ekibimin harika bir parçasısın. Her şey için teşekkürler. <3

Ve Banner ve benim gibi, tek haneli bir dünyada çift haneli kızlar gibi tüm kızlara - GET IT!!! Peşinden gidin! Al onu! Parlayın! Gururlu durun ve Banner'ın yaptığını yapın. Kendinizi içten dışa doğru inşa edin. Kimsenin sizi güzel olmadığınıza ikna etmesine izin vermeyin. *Senin ölçülerinde bir kız* için değil. *Birkaç kilo daha hafif* olsaydınız olmazdı.

Çok

güzel.

Son. Of.

Ve nereden başlayacağımı bilmek çoğu zaman zordur, ama ben her zaman nerede bitireceğimi bilirim. Oğullarımla! Bir kızın isteyebileceği en iyi kocaya. LONG SHOT'ta "Seni beşte oynatırım" ve BLOCK SHOT'ta "Seni her gün böyle güldürmek istiyorum" sözlerine ilham veren #LifetimeLovah'ım. Çünkü güldürüyorsun. Her şey karanlık ve zor olsa bile, sihirli numaraların şapkasından bir kahkaha çıkaracaksın. Banner'ı her boyutta seven Jared'i yazabilirim, çünkü sen beni böyle sevdin! Beni her zaman gördün, kilo alsam da versem de. Bana koşulsuz sevginin nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Ve en muhteşem özel oğlum, sen benim en büyük sorumluluğum, en büyük ayrıcalığım ve en iyi ilham kaynağımsın. İkiniz de beni göremediğiniz bir dünyaya ve her kitap yazdığımda kafamdaki duyamadığınız kelimelere borçlusunuz. "Bunu telafi edeceğim" dediğimde bana hala inandığın ve telafi etmesem bile beni sevdiğin için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

RITA® Ödülü sahibi ve *USA Today* Bestseller yazarı Kennedy Ryan, hayatın her kesiminden kadınlar için yazıyor, onları güçlendiriyor ve her hikayenin merkezine yerleştirerek kendi kaderlerinden sorumlu tutuyor. Kahramanları, kalplerini ele geçiren kadınlara saygı duyuyor, değer veriyor ve onlar için akıllarını kaybediyor.

Kennedy ve yazıları *Chicken Soup for the Soul, USA Today*, *Entertainment Weekly*, *Glamour* ve daha birçok dergide yer almıştır. Gazetecilik geçmişini her zaman hayır ve kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için yazmak için kullanmıştır, ancak Otizm farkındalığını artırmak için özel bir tutkusu vardır. Her yıl hayır amaçlı bir kitap müzayedesi olan LIFT 4 Autism'in kurucu ortağı olan Kennedy, ASD ailelerinin savunucusu olarak *Headline News*, *Montel Williams*, NPR ve diğer medya kuruluşlarında yer almıştır. Hayatının aşkı ile bir eş ve sıra dışı bir oğlun annesidir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.